

Când cel care ți-a scăpat
printre degete e mai aproape
decât crezi. ..

LANA FERGUSON

TRADUCERE DE KARLA DEDU-FOTESCU

ROMANCE

LEDA^jBAZAAR

O femeie descoperă ca tatăl fetei pentru care lucrează ca dădaca a putea fi cel mai mare (Only)Fan al ei în acest roman plin de pasiune semnat de Lana Ferguson.

Rămasă dintr-odată șomeră și în pragul evacuării, Cassie Evans are două opțiuni: să-și găsească un nou loc de muncă sau să-și redeschidă contul de OnlyFans pe care nu l-a mai folosit de mult. Dar piața muncii este de-a dreptul îngrozitoare, iar în ceea ce privește OnlyFans... ei bine, să zicem că există motive pentru care Cassie nu poate reveni la ce-a fost odinioară. Chiar atunci când totul părea pierdut. Cassie descoperă un anunț de angajare pentru un post de bonă internă, care pare să fie soluția ideală pentru problemele ei. Totul e perfect. Aproape prea perfect – până când tânăra își întâlnește viitorul angajator.

Aiden Reid, un celebru chef și extraordinar exemplar masculin, este departe de a fi tatăl singur și închisat pe care și-l imagina Cassie. Bărbatul o șochează când îi spune că este cea mai calificată candidată pe care a întâlnit-o în ultimele săptămâni și practic o imploră să accepte postul. Cu mâinile și ochii lui care o fac să se gândească instantaneu la sex. Ideea de a trăi sub același acoperiș cu Aiden îi pare periculoasă, dar, fără altă opțiune, decide să accepte postul de dădăcă și să rămână alături de el și de fiica lui adorabil de tenace, Sophie.

Cassie descoperă curând că Aiden nu îi este deloc străin, ba dimpotrivă – proaspătul său angajator este foarte familiarizat cu ea... sau cel puțin cu corpul ei. Având în vedere faptul că Aiden nu și-o amintește, tânăra se confruntă cu o situație imposibilă. Pe măsură ce relația lor atinge temperaturi mai ridicate decât cele din oricare bucătărie în care Aiden a lucrat vreodată, Cassie se străduiește să-i spună adevărul, lucru care o aduce în fața celei mai terifiante posibilități: aceea de a pierde cea mai bună șansă de a fi fericită pe care a avut-o vreodată.

„Cartea aceasta este de parcă Aii Hazelwood și Tessa Bailey ar fi avut împreună un copil. Am devorat fiecare pagină și m-am întristat când povestea a ajuns la final.”

RUBYDIXON

ISBN: 978-606-088

Ani iiiV'iW *ilt* mai *tuuh** • ^AH> I'¹,

,Hlll < l .1011M lhl.llg. nl.l

*1 iju.ii.l (.irt, V.l hi#l> liH.lhQh llii 1414 »lllgui li|«i|lv<ll *1 Hll.lllrtl »pl.
i.iii.M *>< inkl lxi.n.t)i . l'.Ml.l, »1 jüMliiI l / A<< M.l • */ llpulill |«l,l|.Ml. | ll
lluilll /M l.lll »1 o dmi»i< lliKIUuM A.lllll .mi în mii l.l | .în.i 11 fgiifon »4 ltn H/l
IMI H|Hik. plinii u VI..Hl a.t tll<». lul ír *i ilr!'

RUBÎDIXON

I rigu»0ll umple povcMfá (în . jn- lr iillifbl d.i.4 |>ii>lrtgulii)lli vor Miiunr
unprriiü¹ <u *IAri rum țuiulr nunplrw 91 un puuinii u iUiimnl ik în.
vihilulil.ih l .mii lui R.wic lhiun .w trebui grA l«**CAMA** »4 uiinpcic .uc.nIA
<.lil<l''

PUBLISHFRÜ WtfKLY

..lotul l.» /XK/lllu **cmc** iikÚniilior: intng.i, ritmul, |K-rson.iirk- și inai ak%
vixca înțeleaptă și amuzanta a lui l eigii'on. De asemenea, este revigoram
sa vezi personaje pozitive din punét de vedere sexual care abordează
intimitatea cu matu- ntate. Dacă ești fan al vorbelor murdare ji al pasiunii
care se consumă încet, o să adori acest roman!"

BOOKPAGE

LANA
FERGUSON

Traducere din limba
engleza de
KAPIA DEDU-
FOTESCU

LEDA^BAZAAR

R0)Kt.re.lj>»S-A<S'“ ” k;Al<:” ” b
Tehnoredactare: M'hada C,“lu

IANA H RGVSOX'

77/F.V4AM

(nps-nght © 202 5 by I -»'J Fergus. .n

MI rights reserved including the right of reproduction în whole or în (,4n anv
form.

This olmon published by arrangement with Berkley, an imprint of |>_cn j
Publishing (igroup. .1 division of Penguin Random I louse LLC.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin LEDA
BAZAAR, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A,
București.

ww-w.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FERGUSON, LANA

Dădaca / Lana Ferguson; trad, din lb. engleză de Karla Dedu-Fotescu. -
București: Leda Bazaar, 2024

ISBN 978-606-088-460-6

I. Dedu-Fotescu, Karla (trad.) 821.111

*Scumpei mele mame, care m-a întrebat cândva:
„N-ai prefera să scrii cărți pentru copii?”
Mi-am spus că nu voi fi agitată.*

*Ei de fapt nu mă pot vedea, așa că de ce hui bubuie
inima atât de tare?*

*Potrivesc camera pentru a patra oară, verificând
unghiul
înainte să-mi evaluez din nou ținuta.
E alcătuită dintr-un sutien drăguț, iar lenjeria intimă
e asortată – ce urmează nu diferă cu nimic
de ceea ce am mai făcut de o mie de ori până acum.*

*Doar că acum o voi face pentru privitori nevăzuți care
mă plătesc.*

*Inspir adânc, amintindu-mi că am nevoie de bani.
Că e corpul meu și că preiau controlul asupra lui.
Iot ce fac începând din acest moment e alegerea mea,
și eu*

sunt la comandă.

Această idee mă face să mă simt curajoasă.

*Inspir adânc. îmi verific peruca. îmi îndrept
masca.*

Pot s-o fac.

Pornesc camera.

CAPITOLUL 1

Cassie

- O SĂ AJUNG O BOSCHETARĂ.

O aud pe Wanda plescăind din limbă tocmai din bucătăria ei (care de fapt nu e chiar așa de departe într-un apartament de 65 de metri pătrați) și, când ridic capul de pe catifeaua tocită a canapelei ei, o văd scuturând o spatulă spre mine.

— N-ai voie să-ți plângi de milă! îmi zice. N-o să ajungi o boschetară. Poți să te instalezi pe canapea, dacă e nevoie.

Fac o grimasă spre canapeaua din catifea menționată anterior, uitându-mă de la ea la teancul de ziare de la capătul ei, la televizorul care sfidează timpul refuzând să moară în interiorul carapacei lui din lemn.

— N-aș putea... să profit de tine, răspund timid, nedorind să-i rănesc sentimentele. O să mă gândesc eu la ceva.

În al treilea an de facultate la terapie ocupațională – să-mi pierd slujba de terapeut asistent la spitalul pentru copii nu a făcut parte din plan. Abia făceam iăță chiriei *rit* salariul pe care mi-l dădeau, iar acum, că au fost nevoiți să facă restructurări, apartamentul meu și mai mic de vizavi de cel

a| \V₄nJei |>arv și doini tot mai mult ceva de do,^
tTVCUtului.

\iurca! mă contrazice Wanda. Știi că ești
binevenit* aici oricând!

imi suflu un cârlionț castaniu de pe față, ridicându-
ma în șezut dc pe pernele canapelei. O cunosc pe
V\’_{an}J_a Simmons dc vreo șase ani; ani cunoscut-o când
ni-a invitat b ceai după ce m-am încuiat afară din
apartament în p_rJ_{m<J} mea săptămână aici. Ideea ca
prietena mea cea mai bună să fie o femeie dc 72 dc
ani nu prea figura pe lista mea de lucruri pe care să Ic
împlinesc aici, însă e posibil ca ea să fi_e mai
interesantă decât mine, așa că asta e.

— Wanda. oftez. Te iubesc. Știi asta, dar... ai o
singură baie și nu ai Wi-Fi. Lucrurile nu ar funcționa
niciodată între noi.

— Diferența de vârstă e problema, nu-i așa? se
bosum- flâ ea.

— Cu siguranță nu! Tu vei fi întotdeauna singura
femeie pentru mine.

— Doar zic. Opțiunea există.

— Și ce o să faci când o să-ți aduci acasă bărbații
de la bingo și eu o să stau aici, pe canapeaua ta?

— A, n-o să te deranjăm. O să ne ducem în
dormitor.

Fac o grimasă.

— Sunt total de acord să ți-o tragi, dar cu
certitudine nu vreau să fiu de cealaltă pane a acestor
pereți foarte subțiri în timp ce o faci.

Wanda chicotește în timp ce amestecă în sosul
pentru chiftele.

— Poți oricând să începi să *faci* din nou filmulețele

alea cu țâțe.

Gem.

— 'le rog, mi-lc spune filmulc cu țâțe.

— Ce? E o cameră. îți arăți țâțele. Ești plătită.

imi Ins fața să-mi cadă înapoi pe canapea. Intr-un fel, regret că i-am spus Wandeii despre... *trecutul* meu cu OnlyHns, dar nu am anticipat că va ține mai bine decât mine la tequila în seara în care i-am povestit tot. Nu că mi-ar fi rușine cu asta. în niciun caz. Am făcut bani frumoși. A fost o decizie ușoară să iau bani de la oameni care voiau să se descarce, pe când mă confruntam cu o factură iminentă de taxe școlare pe care altfel nu aș fi putut începe să o achit. Adică, țâțele mișto chiar ar trebui să-și câștige propriul venit. Cred că Margaret Thatcher a zis asta cândva.

— Știi că nu pot, oftez. Mi-am șters complet contul. S-au dus toți urmăritorii mei. Mi-ar lua alți doi ani să-i adun din nou.

Pe de altă parte, mi-am învățat lecția de prima dată. Măcar partea *asta* am păstrat-o pentru mine.

— Atunci, ce ai de gând să faci? Ti-ai căutat altă slujbă?

— încerc s-o fac, mormăi, umblând pe telefon prin aceleași anunțuri de angajare care, în mare parte, nu au dat niciun rezultat. De ce să pui anunțuri de angajare dacă nu ai de gând să răspunzi?

— E prea multă lume în orașul ăsta, țâțâie Wanda. Știi, când m-am mutat eu aici, chiar puteai să te plimbi pe stradă și să recunoști oameni. Acum parcă e un furnicar. Un zumzet permanent. Știi că există o nenorocită de băcănie în care nici nu-ți folosești cârdul? Doar intri și ieși. Am crezut tot timpul că fur. Aproape că mi-a dat palpitații.

— Da, am discutat despre noul magazin Fresh, mai

ții minte? Te-am ajutat să-ți faci cont.

A, da! În curând o să te trezești că o să-ți aducă în zbor cumpărăturile direct la ușă.

] 2 I*NA

FtfiOISON

— ^{xVan}J_a. urăsc Să-ți spun asta, dar o fac deja.

— Pe bune? I Imm... Ar trebui să-mi instalezi și apli_{Cația} asta. Mă scapă naibii de-o plimbare.

— Presupun că nu te opui atât de tare viitorului, până l_a urmă.

— Da. da. Ce zici de cârciuma aia de pe Fifth?

— N-o să-mi dea liber pentru laboratoarele din campus.

— Știi. Sal zicea că i-ar prinde bine puțin ajutor la...

— Nu mă angajez la fast-food, rostesc ferm. Lui Sal îi place prea mult să pipăie.

— Mi-a cam plăcut asta la el, râde Wanda.

— Nu ești prea bătrână ca să fii atât de excitată?

— Sunt bătrână, Cassie, pufnește ea. Nu moartă.

— Zău că nu știu ce o să *faci* mă vait.

— Verifica din nou anunțurile! Poate ți-a scăpat ceva.

— Am verificat de zece ori, pufnesc.

Wanda încă mă bombăne din bucătărie în vreme ce eu oricum studiez din nou secțiunea de anunțuri de angajare, gândindu-ma că, dacă mă uit prin ea de suficient de multe ori, o să-mi sară în ochi un anunț miraculos pe care nu l-am observat până atunci. Cum poate fi atât de greu să găsesc o slujbă care să-mi permită să-mi fac temele pentru școală seara și să am weekendul liber din două în două săptămâni pentru cursurile din campus? Adică, suntem în San Diego, nu în Santa Barbara. Trebuie să existe *ceva* prin care să pot...

— O, rahat! exclam brusc.

Uanda iese din bucătărie cu spatula în mână.

— Ce?

„Caut: bonă cu norma întreagă care să locuiască cu noi. Experiența în lucrul cu copiii e obligatorie. Cazarea și masa sum gratuite. Doar solicitări serioase.”

Wanda pufnește.

— Nu vrei să fii blocata având grija de copilul...

— „Salariul de pornire”... Sfinte Sisoie!

— E bun?

Ridic privirea spre Wanda cu gura căscata și, când îi spun cât oferă, Wanda rostește un cuvânt pe care, de obicei, îl rezervă pentru când pierde cei de la Lakers¹. Apoi expira prelung în vreme ce-și mângâie buclele albe și îngrijite așa cum o face când e tulburată.

— în cazul asta, presupun că ai face bine să-i suni.

Nu mă așteptam ca Aiden Reid să revină atât de rapid cum a făcut-o după ce i-am trimis un e-mail și cu siguranță nu mă așteptam să pară atât de nerăbdător să stabilesc o dată pentru un interviu. Și, că veni vorba de dată, *clar* nu mă așteptam să-mi propună să ne întâlnim într-unul dintre cele mai selecte restaurante din oraș - unul unde nu-mi permit să mănânc și pentru care sunt destul de sigură că nu am ținuta potrivită nici măcar ca să *fia acolo*. Așa țin interviuri oamenii bogați? Mă îndoiesc că Sal de la cârciumă m-ar trata cu o masă la un restaurant de cinci stele ca să mă convingă să feliez curcan pentru el în timp ce mă atinge *din greșeală* cu mâna pe fund.

Cu toate astea, mi-am pus rochia mulată preferată

¹ I Club de baschet de top, localizat în Los Angeles (n. tr.).

neagră, cea pe care am purtat-o la absolvirea facultății, și sper că mă face să par mult mai pregătită decât mă simt în clipa asta. De vreme ce acum bănuiesc că familia pentru care încerc să devin bonă e mult mai înstărită decât credeam inițial, mă gândesc că puțină încredere falsă o să-mi prindă foarte bine.

Adică, iubesc copiii. Iar în perioada în care am lucrat la spitalul pentru copii am descoperit că ei sunt categoria țintă pentru glumele mele groaznice, așa că acesta e un avantaj. În plus, motivul principal pentru care urmez o carieră în terapi_a ocupațională e ca să încerc să fiu persoana care e alături de copii atunci când nimeni altcineva nu pare să fie acolo – așa. dar, cu ideea asta în minte, slujba asta ar trebui să fie floare la ureche, nu?

Asta îmi tot repet.

Jur ca hostessa simte mirosul sprayului meu de corp cu vanilie de la Target și, cumva, *știe* că asta înseamnă că nu-mi permit aperitivele de aici, însă, spre meritul ei, afișează un zâmbet și mă conduce la o masă după ce îi spun numele potențialului meu angajator. Așa e să fii influent? Iau loc pe scaunul îmbrăcat în mătase, simțindu-mă ca un pește pe uscat în mijlocul lumânărilor aprinse și a muzicii elegante. La naiba, mi-e și teamă să-mi pun coatele pe masă.'

Un ospătar vine să mă întrebe dacă vreau să încep cu vreun aperitiv și, de vreme ce hostessa cu privire critică a avut perfectă dreptate, cer în schimb apă în timp ce aștept. Sorb din ea în vreme ce aștept ca acest tip, Aiden, să apară (pare oarecum nepolitic să întârzie la propriul interviu), încercând să arăt de

parcă mănânc mereu în astfel de locuri.

Restaurantul în sine e cel mai drăguț în care am fost vreodată. În viața mea nu am văzut atât de multe ornamente din cristal pentru masa, iar Wanda ar lua-o razna dacă ar vedea prețurile din meniu. Abia aștept să-i spun mai târziu și să văd cum face ochii cât cepele.

Scuzați-mă! spune cineva.

gravă ce șoptește atât de aproape de urechea mea
mai că mă face să mă înec cu apă, câteva picături
prelingân- du *ini* pe buza de jos și coborând pe
bărbie în timp ce .Mă tamponez cu dosul palmei
încercând să o șterg,
observând niște mâini mari în câmpul vizual acum
încețoșat, când apare și un chip.

Sfinte Sisoe!

Creierul meu face scurtcircuit timp de câteva secunde, încercând să proceseze apariția subită a unui bărbat masiv cu păr castaniu și des. dat pe spate, un maxilar proeminent și pomeți și mai proeminent. și cumva gura lui pare mai catifelată decât a mea? E și înalt. Xu genul de tip înalt care te face să crezi că joacă baschet sau ceva (deși cu certitudine ar putea, dacă ar vrea), ci genul care te face să-ți dorești să-l rogi să-ți dea ceva de pe raftul de sus doar ca să privești cum i se mișcă umerii pe sub tricou. îmi dau seama că acest raționament nu prea are logică, dar tot ce știu e că am 1,70 metri, țâțe pentru care merită să plătești, un fund lucrat prin genuflexiuni și o legătură emoțională cu pâinea, iar acest bărbat mă face să mă simt *mititică*.

Iar dacă aceste lucruri nu-s suficiente ca să mă lase cu gura căscată (cum. de altfel, sunt, adică efectiv

salivez apă minerală) – ochii lui ar rezolva problema. Am auzit de hete- rocromie; cel puțin sunt destul de sigură ca profesorul meu de biologie a pomenit de asta în treacăt când eram în liceu, dar nu am văzut-o niciodată cu ochii mei. Ochii lui sunt un conflict între unul căprui și unul verde, culorile nefiind intense, ci subtile, precum ceaiul cald și apa de mare de la care îți e greu să-ți iei privirea.

Îmi dau seama că exact asta fac. Mă holbez la bietul om.

Îmi pare rău! bolborosesc. M-ati cam luat prin surprindere.

Iau șervetul ca să încep să-mi tamponez bărbia, observând acum ca bărbatul poartă o tunică albă de bucătar. cu un șorț asortat în junii taliei.

Oh' rviw. înd nu aveam de gând sa comand
nimic aşteptam pe ancva.

— Corect!

Ikzviluic un rând de dinţi perfecţi de care
ortodontul meu ar fi încântat, arătând de parcă
aproape că regretă că a wnit la masa. Sau poate mi se
pare.

— Cred că pe mine mă aştepţi. Tu eşti Cassie?

— Fu...

O. nu! Nu. nu. nu! Nu am scuiat adineauri apă pe
mine în fata tipului pe care încerc să-l conving să mă
angajeze.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Reid?

Face o znmasâ.

— Aiden. te rog! „Domnul Reid” mă face să mă
simt bătrân.

Ceea ce nu este. Nu cred. Da, e mai mare decât
mine, dar nu *hirrăn*. .As pune pariu că nu are mai
mult de 30 de ani. Conunui sâ mă cam zgâiesc la el.

— Sigur, spun. încercând să mă adun în timp ce
mă ridic dc la masă şi întind stânjenită mâna. Eu sunt
Cassie. Cassie Evans.

Griturile gurii i se ridică când îmi vede mâna
întinsă, facân- du-mă să regret instantaneu că o pn
întinsă de parcă l-aş interpreta pe Omul de Tinichea
din *Vrăjitorul din Oz* într-o pn/duce din afara
Broadwayului, dar acum nu mai am cum să dau
înapoi. Aii-o strânge în ceea ce pot doar să presupun
că e o încercare dc a fi drăguţ, făcând apoi semn spre
scaunul meu M aşteptând sâ rnâ aşez înainte să ia şi
el loc pe cel din faţa mea.

lini dreg glasul. încercând sa uit că doar cu un
minut în urma aproape că am scuiat apă pe cel mai

sexy bărbat în Mâță, care îmi doresc foarte mult să-mi ofere o sumă ridicolă • Ixam ca să am grijă de copilul lui. *Copilul lui*, îmi reamintesc. Acesta c un interviu pentru o *slujbă*. Ceea ce face complet nepotrivit faptul că încă tnă gândesc la mâinile lui uriașe. Mâini care nu poartă niciun fel de inel, observa, de fapt, cerebelul meu.

Termină, creierii le!

În orice caz, ar trebui să încetez să mă mai holbez la mâinile lui. Chiar «Iacă sunt suficient de mari ca sa faca o fată să calculeze mental când a avut ultima întâlnire.

— Vasazică, încerc stânjenită. Ești bucătar.

Oftez, regretând instantaneu cuvintele alese.

— Scuze! Adică chef. Ești chef. Nu?

În mod miraculos, nu cheamă pe cineva să mă dea afară de aici, ci în schimb zâmbește.

— Da. Gătesc aici.

O, slavă Domnului că are răbdare cu mine!

— Asta e... grozav. Tare grozav!

Încuviințez din cap admirativ în timp ce privesc în jur la candelabrele sclipitoare și la pianistul de undeva din spatele nostru.

— E un local șic.

— Este. Sunt șeful bucătarilor de aici de câțiva ani.

— Pe bune? Mișto!

— Mișto! repeta, părând amuzat. Da. Îți cer scuze că te-am rugat să ne întâlnim la locul meu de muncă! Am fost, ăăă... în fine! A fost o nebunie în ultima vreme.

— Nu-i nicio problemă. M-am gândit eu că e ciudat să facem chestia asta la cină, mai ales într-un astfel de local, dar am zis că...

Ar fi fost drăguț dacă mi-ar fi picat fisa *înainte* să fi

început să debitez toate prostiile mele, dar. cu toate astea, îmi pică. Aluziile la ceea ce a zis. închid gura brusc în vreme ce căldura îmi inundă fața și îmi cobor capul de rușine, acope- rindu-mi ochii.

- Dumnezeule! Acesta nu e un interviu în timpul ^{Unce} cine. Ai vrut să stai de vorbă cu mine în pauza ta.

_ Ar fi trebuit să... fiu mai clar în c-mail.

Doamne! înecarea să mă apere. Cineva să mă îngroape!

__ Sunt incredibilă!

— Nu. nu. încearcă el. E în regulă.

— Doamne, sunt o idioată! Am îmbrăcat rochia asta tâmpită și...

— E o rochie foarte drăguță.

— Probabil crezi că-s dusă...

— Pe bune, nu cred.

— Pot fi atât de tâmpită câteodată, îmi pare rău!

Rămâne totuși amuzat. Ca și cum căderea mea nervoasă i s-ar părea amuzantă. Nu știu dacă asta ameliorează sau înrăutățește lucrurile.

— Poți comanda ceva, îmi propune. Dacă vrei. Nu mă deranjează.

— Aaa. mulțumesc, dar acum s-ar putea să fiu nevoită să vomit! .Ar trebui să mă conduc singură afară, nu? Treaba asta deja e un dezastru.

— Stai, nu! întinde o mână în timp ce dau să mă ridic și adaugă: Nu face asta!

încetez să mai încerc să dau bir cu fugipi. Cu siguranță nu se poate ca el să mă mai ia în considerare, nu? Poate că și el e dus cu pluta.

— încă mai vrei să susțin interviul?

— Ca să fiu sincer, oftează, nu s-a mai înscris

] 8 IANA

FERGUSON

nimeni cu calificări nici măcar apropiate de ale tale. Pregătire pentru primul ajutor, o diplomă de licență în terapie ocupatională cu specializare secundară în psihologie? Adică, ultima ta slujbă a fost la un spital *de copii*. Și cei de acolo nu au avut ecât lucruri bune de spus despre tine când ți-am verificat

calificările. Aproape că rni-au lăsat impresia că le parca rău că te dăduseră afară.

_Mda, am fost destul de necăjită când au facut-o, recunosc. Au fost niște probleme cu finanțarea, din păcate. .Mi-a plăcut la nebunie munca de acolo.

— Ei bine, râde, sper că ce-au pierdut al meu să fie. Nu mi-a venit să cred când rni-ai trimis CV-ul tău.

. [)ar, acum, că m-ai cunoscut, începi să crezi că l-am falsificat, nu?

Pare să râdă, abia deschizându-și gura în vreme ce privește în jos spre masă, de parcă i-ar fi teamă că mă face să cred că râde *de* mine, chestie pe care ar avea tot dreptul s-o facă, ținând cont de această groaznică primă întâlnire.

— Nu, îmi răspunde. Nu cred că le-ai falsificat. Deși sunt curios: de ce cauți un post de bonă cu pregătirea ta?

Mă cufund înapoi în scaun, scoțând un oftat în timp ce mă sprijin de masă.

— Pot să fiu complet sincera cu tine?

— Așa aș prefera, spune, aplecându-se și părând intrigat.

— Sunt în ultimul an de rnasterat la terapie ocupațională și, după cum am spus și în e-mail, am fost dată afară de la slujbă din cauza restructurărilor.

Chiriile în orașul ăsta sunt ridicole și, sincer, am nevoie de bani. Și, *și mai* sincer, casa și masa gratuite nu sunt nici ele ceva la care să strâmb din nas. Ar fi grozav să nu trebuiască să-mi fac griji și pentru astea, pe lângă toate celelalte.

— Corect! Apropo de asta...

Acum se încruntă, și presupun că asta e partea în care îmi spune că, de fapt, nu poate îngădui ca o nebună care scuipe să stea prin preajma copilului lui.

— *Este* un post pentru care vei locui cu noi, dar, ca să ai informațiile complete... suntem doar eu și flica mea. Ai avea

propria ta cameră, desigur, practic un etaj propriu, chiar intimitate absolută și toate cele, dar... vreau să fiu c0) ^ plct transparent cu tine, în caz că asta te fece să te sirnți inconforabil.

Am 25 de ani și prima dată când locuiesc cu un tip m]st(i c ca în scenariul din *Fete de bani gata*'. Mor de nerăbdare să-] întreb de celălalt părinte din această situație, măcar ca să-mi potolesc salivarea mentală, dar creierul meu urla că asta e o mișcare greșită, lotuși, are o slujbă bună și un zâmbet drăguț, și nu-mi dă senzația că ar fi un criminal.

Afișez cel mai profesionist zâmbet al meu.

— Nu cred că va fi o problemă. Cu toate astea, în spiritul ideii de a fi transparenți... eu sunt într-un program hibrid la St. Augustinc, în San Marcos.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că majoritatea cursurilor mele sunt online, chestie de care m-ani ocupat seara, după serviciu, însă două weekenduri pe lună trebuie să mă prezint la cursuri în campus. Durează mai mult decât programul obișnuit, dar, de vreme ce plătesc din propriii mei bani, așa îmi e mai ușor să și lucrez. Marea majoritate a locurilor de muncă la care m-am înscris nu-mi puteau permite să mă țin de acest program. chestie care, sincer, e un factor decisiv. Pufnesc în răs și adaug: Pare că tu ești singurul care crede că pregătirea mea e impresionantă. Cârciumi, baruri și magazine universale? Nu prea.

Aiden se încruntă, gândindu-se.

Nu o să mă prefac că ajung acasă la o oră rezonabilă în fiecare scară. Slujba mea e stresantă – asta e, de fapt, un

orfană a unui star rock, afla ci și-a pierdut întreaga moștenire și este nevoită să își ia o slujbă, devenind bonă pentru o fată de 8 ani (n. tr.). eufemism. Slujba mea e *de cofmar* uneori. Am liber în majoritatea dimineților, iar uneori nu trebuie să ajung a.c. până după-amiaza... dar serile mele se pot termina tarau. Crezi ea asta ar reprezenta o problemă? Sophie se bagă în pat de obicei până în ora 9. Sunt sigur că, atâta vreme cât a mâncat și e pregătită de culcare, tu ai putea să-ți faci treburile pentru școală.

— Sophie? Fiica ta?

Aiden afișează un zâmbet cu totul nou, unul care pare foarte cald și mândru, însă se contrazice cu un licăr de tristețe din ochii lui.

— Da. Ea e... cu adevărat grozavă. Are nouă ani, dar pare mult mai matură de atât. E prea isteată pentru binele ei.

— Cam așa sunt fetițele de obicei, râd, gândindu-mă la mine însămi. Iar weekendurile în care am cursuri? Aș putea ajunge acasă spre finalul după-amiezii. Deci cu siguranță mă pot ocupa eu de cină.

Aiden se gândește la asta.

— Mă pot descurca. Adică, oricum am făcut-o până acum. În cel mai rău caz, poate ai putea să treci tu pe aici să o iei în acele zile? S-ar putea juca pe mica ei consolă de jocuri în birou cât timp așteaptă. E, aăă, din păcate, obișnuită deja să facă asta.

— Și fiica ta? Ei i se pare OK toată treaba asta? Treaba cu bonă?

Încuviințează gânditor din cap.

A mai avut bone. Totuși, niciuna nu s-a... potrivit cu adevărat. Eu... Pot să fiu din nou sincer cu tine?

Așa aș prefera, repet replica lui de mai devreme.

Râde din nou, și trag concluzia că, pentru binele

meu, va trebui să am grijă să nu-l fac să râdă prea des dacă o să locuiesc cu el. E un râset foarte drăguț, da?

— l-u doar... Cassic, am nevoie de niște ajutor, dacă e să fii direct. Fac asta de unul singur și e mult mai greu decât credeam că are să fie. Sau poate e exact pe cât de greu e de deam că are să fie. Nu știu. Sophie poate fi foarte... încăpuțată. Și de-asta îmi e foarte greu să găsesc pe cineva care e dispusă să rămână, ('aut de câteva săptămâni o înlocuiesc pentru ultima dată, pentru că am vrut să găsesc cea mai potrivită persoană pentru Sophie și chiar niciuna dintre cele care s-au înscris pentru slujbă nu are nici măcar jumătate din calificările tale. Au trecut câteva săptămâni bune de când tot jonglez cu programul, iar în clipa asta sunt disperat.

— Asta e... foarte sincer.

— Poți să o iei în orice clipă la goană urlând.

— În mod straniu, nu îmi doresc deloc să o fac. Ceva la tipul acesta care pare obosit, cu ochii lui frumoși și râsetul care îmi provoacă fluturi în stomac, face să-mi fie destul de greu să-l refuz. Ca să nu mai zic și de suma ridicolă de bani pe care o oferă.

— Deci cum ar funcționa treaba asta? Dacă aș spune da.

— Păi. mi-ar plăcea să începi cât de repede poți, îmi răspunde. Poate ai putea trece pe la noi sâmbătă? I te-aș putea prezenta lui Sophie și să-ți arăt casa. Unde ai locui tu și toate cele... Sigur, dacă accepți slujba.

— As fi și fraieră să nu o fac, nu? Vreau să zic, când o să mai apară ceva la fel de bun? Bineînțeles, e intimidant să fii direct responsabil de copilul

altcuiva, ca să nu mai zic să și locuiești în casa lor... mai ales în casa *acestui* tip... lotuși... Nu cred ca e o ofertă pe care chiar să-mi permit s-o refuz în situația mea actuală.

- OK!

încuviințez uitându-mă în *jos*, la masă, când iau decizia, înfălnindu-i privirea lui Aiden și întinzând din nou mâna peste spațiul dintre noi într-o manieră lipsită de tact pe care o regret imediat.

Pe bune, de ce tot fac chestia asta?

Din fericire, Aiden răsuflă ușurat, luându-mi din nou mâna și cuprinzând-o cu mâna lui mult mai mare.

— Deci vrei slujba?

— Atâta timp cât mă vrei tu, răspund cu ceea ce sper că e încredere.

încerc să nu mă gândesc la modul în care face ochii mari când îmi aude replica asta ciudată; nu va fi suficient să regret acum, că am vomitat verbal din cauza emoțiilor. Slavă Cerului că e atât de disperat!

Și cu siguranță nu mă gândesc la felul în care mâna lui o înghite pe a mea.

Conversație cu @alacarte

H-a triml» un bBC»l?
< d. 20 d. dolari

îmi place la nebunie cum îți ***dai*** drumul.

CAPITOLUL 2

PÂNĂ VINE ZIUA DE SÂMBĂTA, EU ȘI AIDEN AM ORGANIZAT deja programul și detaliile salariului meu. În tot acest timp, am reușit să mă conving că va fi o slujbă grozavă, chiar dacă am făcut-o doar ca să nu mă mai simt agitată pentru că voi locui sub acoperișul unui tip foarte sexy și în speranța ca puștoaica nu mă va urî. Totuși, deși sunt sigură de noul parcurs al carierei mele, Wanda nu e la fel de convinsă. Tot timpul pe care l-am petrecut terminând de împachetat hainele în dimineața în care se presupune că ar trebui să mă duc la Aiden (o misiune ușoară, dat fiind faptul că am adunat de-a lungul timpului extrem de puține lucruri care sa merite a fi păstrate în afară de cele esențiale), Wanda și-a asumat răspunderea de a mă lua la întrebări despre interviul pe care îl avusesem, interogându-mă ca să aflu fiecare detaliu despre bărbatul misterios cu care voi locui *vrând-nevrând*. (Cuvintele ei, nu ale mele.)

— Dacă nici măcar nu are o fiică?

îmi dau ochii peste cap.

— Are o fiică.

- \r putea ti totul un plan clalxinn ca sa te atragi j_n
Câ<i lui. sl te poati încuia în beci.

Locuiește într-o casa de oraș. Astea nici nu cred
ca hl beciuri.

Nu sunt awp/rt sigură în privința asta, de vreme ce
nu am văzut vreodată una. Însă Wanda nu trebuie să
știe acest lucru.

— Trebuie să ne gândim la un fel de parolă.

Mă opresc din băgatul șosetelor în bagajul de
noapte.

— Parolă?

— Da. Wanda dă gânditoare din cap de pe
canapeaua/ panii meu (noroc cu canapelele
extensibile!) și adaugă: în caz ca nu îți va da voie să
vorbești liber.

— La câte filme produse de Lifetime te-ai uitat?

— N-o să mai crezi că e așa de amuzant când o să-
ți dea sa mănânci mâncare de bebeluși și o să te
pună să te costumezi.

Râd când o aud.

— Știi că asta chiar e o perversiune, nu?

— Glumești!

Expresia șocată de pe chipul ei mă face să râd și
mai tare.

— Oamenii plătesc bani buni ca să le dea fetelor
drăguțe să mănânce mâncare de bebeluși și să se
costumeze.

— Sa fiu a dracului! Wanda clatină din cap și

întreabă: Lnde erau cheștiile astea când eram mai tânără? M-ar fi putut scăpa de multe ture de serviciu la bibliotecă.

fi-a plăcut la nebunie să lucrezi la bibliotecă, îi amintesc.

Mi-ar fi plăcut mult mai mult dacă cineva m-ar fi plătit să mă dezbrac acolo.

— într-o altă viață, râd, tu ai fi fost regina absolută a fetelor care fac videochat.

— Și să nu uiți asta! țâțâic ea.

Chiar în timp ce arunc ultimele haine din dulap într-o geantă, simt cum mă privește din partea opusă a camerei. Aștept până când geanta e plină și închisă ca să-i acord atenție.

— Cc-i?

— Doar vreau să ai grijă, spune puțin mai blând. Sunt o grămadă de ciudați pe lumea asta.

— O să fiu bine, o asigur, prefacându-mă că îngrijorarea ei nu mă face să vreau să zâmbesc.

Poate că e arțăgoasă 90% din timp, însă Wanda ține la mine mai mult decât s-a deranjat să o facă până și propria-mi mamă.

— Promit! Salariul e bun și el a fost uimitor de drăguț. I-am studiat și profilul de Facebook, și are o fiică.

Una chiar drăguță. Zău, *genele* din familia asta!

— Pe deasupra, dacă îmi da impresia că e ceva în neregulă, pot să plec, nu?

— Voi, tineretul, și impresiile voastre! mormăie ea. Când eram de vârsta ta, noi n-aveam impresii, aveam instinct.

Ești conștientă că e efectiv același lucru, nu? De

asemenea, ai putea să încetezi să te mai vâicărești și să mă ajuți să împachetez ceva.

Wanda își încrucișează brațele la piept.

— Trebuie să-mi odihnesc spatele. Diseară am o partidă de bingo.

Nu cer detalii, nedorind să știu dacă are nevoie să se odihnească pentru bingo sau pentru oricine o aduce, în mod nevitabil, acasă după aceea. Ea și Fred Wythers s-au certat săptămâna trecută, deci îmi imaginez că el a ieșit din peisaj.

Nu zici ni mereu că ești bătrână, nu moartă?

îmi arau degetul mijlociu. flcându-mă să râd.

I lei. știai că unghia crește cel mai repede h
... . ■ > ^hil
nũikxiur

— Oh, să te ia naiba cu lot cu informațiile tale <|_c
Siupple¹. 'C11

îmi rețin zâmlrctul în timp ce îmi îndrept din noii
)l(·n pa la tăcutul bagajelor. Când micul spațiu e
împachetat \ diverse cutii și sacoșe, dau din cap
apreciativ pentru o t_{rea}|_f bine făcută, gândindu-mă că
locul arata, cumva, mai m_{ar}^ când e așa, aproape gol.
Mobila rămâne, având în vedere că era aici când am
venit cu. În plus, nu voi avea nevoie de e.i de vreme
ce am propria cameră mobilată în casa lui Aiden

Simt doar un *mic* fluture în stomac când îmi
amintesc ca voi locui sub același acoperiș cu Aiden
Reid.

— Cred că asta c cam tot, îi spun Wandeii.

— Așa s-ar zice.

Wanda privește bagajele împrăștiate pe podea.

— Pur și simplu știu că o să lase un ciudat să vină
aici în locul tău.

— Poate că va fi sufletul tău pereche.

Wanda pufnește.

— N-am nevoie de un din-ăsta.

Chiar trebuie să îi admiri independența!

Wanda nu s-a așezat niciodată la casa ei în lunga sa viață, din câte știu, trecând mereu de la un bărbat la altul. Nu mă înțelegeți greșit, ea face chestia asta să pară distractivă, dar cu certitudine câteodată se simte singură. Îmi place să

Marea de băuturi din ceaiuri și sucuri cunoscută pentru reclamele cu \tndy Kaufman în care aceasta răspunde la scrisori de la fanii Snapple. Pe interiorul fiecărui capac de băutură este notată o informație distractivă (n. tr.).

ci am avut la fel de mult nevoie una de cealaltă când ' încrucișa. drumurile. Ea a deveni, în mod neaș.ep- t1t „ mamă surogat și cea mai bună pnetenă în același timp, ,l(|o)tându-mă în viața ei și tratându-ma ca pe coptul pe ' are nu l-a avu. niciodată. Nu sunt complet stgura ca am Știut CC era afecțiunea adevărată înainte să o cunosc pe ea.

' — Și ești r/gwtf că e o idee bună? încă mai poți sa faci filmulețc cu țâțe.

#

Mă gândesc la asta, știind că Wandei îi place sa traiasca prin intermediul meu toate strădaniile mele cu OnlyFans (pe bune, femeia asta și-a ratat scopul în viață!), și *ar fi* o sursă lejeră de venit dacă aș putea să-mi adun din nou urmăritorii, dar nu mă pot convinge s-o fac. Nu după ce s-a întâmplat.

_Sunt sigură. Încuviințez din cap mai mult pentru mine și completez: Să știi că poți să-mi spui că o să-ți fie dor de mine.

— Că o să-mi fie dor de tine? Pufnește în timp ce mă bate pe umăr și replică: Dacă nu vii să mă

vizitezi, o sa vin să te caut.

O cuprind într-o îmbrățișare, inspirând mirosul familiar de parfum White Diamonds și o notă discretă de pudră de talc, pe care mereu l-am găsit, în mod straniu, liniștitor.

— O să fie grozav. O să vezi.

Iot nu pare convinsă când se îndepărtează, iar în timp ce încep să-mi stivuiesc lucrurile rămase, pregătindu-le pentru firma de mutări care îmi va aduce mâine restul lucrurilor, mă străduiesc să par la fel de încrezătoare în ceea ce privește toată situația asta precum pretind că sunt.

Casa lui Aiden se află într-o comunitate cu intrare securizata, o zonă rezidențială liniștită cu case cu trei niveluri de

ambele PA «V Mr.Vn. A lui. mai specială, arc o curte
 lnic> St driguO. Înconjurat* »le un gard zidit și închis
 cu o p(>|r|. j,n fier. Vechea mea linota parcată în față
 pare neln|_till c. printre ș.n.n după șiruri de casc
 lucioase, dar, ca să n” sinceră. >1 cu par la tel. \critic
 încă o dală numărul casei în c nuil în vreme ce descui
 poarta, sinițindu-mă doar uș_Or âgîriră în timp ce mă
 apropîi de ușa dc la intrarea în casă.

Strâng și mai tare JK umăr breteaua genții cu
 bagajul <|_e noapte când, în cele din urmă, reușesc să-
 mi fac curaj să •.un la sonerie. având în geantă doar
 lucrurile esențiale ca să trec peste noaptea asta până
 când toate celelalte lucruri vor ajunge mâine aici. îmi
 dau brusc seama că voi *locui* cu niște oameni complet
 străini, și dacă Aiden *este* vreun ciudat?

Dumnezeule!

Încerc să-mi pescuiesc telefonul din buzunar ca s-
 o anunț pe Wanda că am ajuns, reușind să-l scot doar
 pe jumătate înainte ca geanta să-mi alunece de pe
 umăr pe jos, fermoarul doar pe jumătate închis
 lăsându-mi lucrurilor să se împrăștie pe verandă. Mă
 așez în genunchi să încep să bag înapoi obiectele
 împrăștiat, gândindu-ină că ăsta e ultimul lucru de
 care am nevoie, ca noul meu șef să mă găsească
 adunân- du-mi lenjeria intimă din fața ușii sale.

— Băga-mi-aș, băga-mi-aș, *băga-mi-aș*!

Și, pentru că universul e o javră capricioasă, exact
 așa mă găsește Aiden Reid. În mijlocul unui fiasco
 personal, înjurând pe veranda lui și ținându-mi
 chiloții în mână. Dar, pe de alta parte, judecând după
 petele de faină de pe tricoul (mulat, e foarte mulat)
 negru și de pe șorțul negru asortat, și chiar și mai

sus, pe obraji, ca să nu mai vorbesc de... chestia aia lipicioasă care îmi se prelinge pe partea din față a pantalonilor (mai puțin mulați, dar care îmi distrag atenția la fel de mult), cred că, poate de data asta, suntem chit.

- ochii mei îi studiază aspectul răvășit -
bine?

Privirea îi fuge de la poziția mea în continuare ghemuită spre chiloții verde neon cu imprimă cu inimioare pe care îi am în mână și apoi spre fața mea.

— *Tu ești bine?*

— Oh!

Ceafa mi se încălzește în timp ce îmi bag grăbită chiloții înapoi în geantă, punându-rni breteaua pe umăr în timp ce mă ridic.

— Sunt bine. Doar că am avut un accident.

Aleg intenționat să nu mă gândesc la faptul că Aiden tocmai mi-a văzut chiloții, arătând spre substanța vâscoasă de pe pantalonii lui.

— Se pare că și tu ai avut unul.

Afișează o expresie de om neajutorat, iar oftatul jos care îi scapă îmi provoacă stomacul să se comporte ciudat.

— Mda. Privește în jos spre dezastrul de pe tricoul lui înaintea să-mi zâmbească sfios și să reia: Tu...

Își mușcă buza. Nu trebuie să mă gândesc prea mult la asta.

— Din întâmplare, știi ceva despre clătite?

— Clătite?

Aiden încuviințează cu o mișcare a capului, gesticulând spre scara din spatele lui.

— Hai să mergem sus!

Îl urmez prin hol și în sus pe trepte spre primul etaj, capul scărilor deschizându-se în ceea ce pare a fi zona principală de zi și bucătăria. După ce ne apropiem, recunosc o fetiță ce stă lângă blăni de bucătărie, părul ei având aceeași nuanță cu al lui Aiden și ținându-și gura strânsă într-o expresie de bosumflate. Pare mai laconică decât pe profilul de Facebook al lui Aiden. De asemenea, observ că dezastrul de pe tricoul „panuk'nn” lui se întinde și pe podeaua bucătăriei și _{nv} nutatv din bUt.

Xoi. iii... ani vrut să facem ceva drăguț pentru _{ti}ne mi lămurește Aiden. Pentru prima ta zi aici.

— to a vrut, se lamentează fetița din locul ei de lă_n”. bUt. «uhei_{ent} de tare cât s-o aud.

Aiden îi arunca o privire severă. Îi stă bine așa. \i_{cj} j_a nu trebuie să mă gândesc prea mult.

— \w ne-am gândit că s-ar putea să-ți placă clătitele, dar. âiă... Chesua asta e stânjenitoare.

— Se pare că aveți ceva probleme, remarc amuzată. N-am văzut niciodată un asemenea dezastru din cauza unor dâut_c.

Aiden se uită la picioarele sale ca un copil care a spân vaza preferau a mamei și ezită să-i spună.

— .Am scăpat castronul cu aluat. E un dezastru aici.

— Văd - îmi las ochii să-i analizeze din nou trupul, în scopuri pur invesugative, desigur - prea bine.

— Nu mâ... pricep foarte ure la făcut clătite, recunoaște, aproape de parcă l-ar durea.

îmi înclin capul într-o parte.

— Nu ești chef?

— Nu am clătite în meniu.

Gura i se strânge și seamănă periculos de mult cu o îmbufnare. ceea ce nu ar trebui să funcționeze pentru un bărbat de statura lui, dar, în mod ciudat, funcționează.

— Sophie zice că nu îi plac, dar sunt destul de sigur că pur și simplu nu îi plac *ale mele*, deci acum e o problemă personală. încercam o rețetă nouă, dar... Face semn spre dezastru și adaugă: Evident, nu a ieșit așa cum am sperat.

Zâmbesc larg, pricepând că el chiar *are* nevoie de ajutor.

— Uf, frate.'

îmi Ins geanta lângă scări, evaluând spațiul. Bucătăria c elegantă și modernă, cu dulapuri negre și un blat din mar- mură gri - tot ce tc-ai aștepta să găsești într-o casă luxoasă din această parte a orașului. Plăcile de gresie au o nuanță asemănătoare de gri, poate mai deschisă, fiind plasate până la marginea camerei de zi deschise, unde se contopesc cu un covor gri ce pare moale, așezat sub piese de mobilier din piele neagră.

Bag de seamă că Aiden nu prea agreează culorile în zona asta.

— E o casă drăguță, îi spun. îmi place ce ai făcut cu, ăăă... paleta cromatică.

Arunc o privire în spate și îl văd pe Aiden încruntându-se.

— îmi... place negrul.

— N-aș fi ghicit niciodată, îl tachinez.

îmi dau seama că încă e plin de substanță lipicioasă.

— Bun! Clătite. Analizez bucătăria, cercetând: /Vi

încă un șorț?

Aiden se duce repede la un dulap înalt și îngust de lângă frigiderul din inox negru și scoate (surpriză!) un șorț negru. Mi-l trag pe cap, legând sforile la spate și zâmbind spre fetiță, care continuă să mă studieze în tăcere de lângă blat.

— Tu trebuie să fii Sophie, încerc. Eu sunt Cassie.

— Iu ești noua inea bona, spune cu un dram de amărăciune.

— Da, eu sunt. Am auzit că ai avut câteva.

— Doar patru, mormăie ea.

— Câți ani ai, Sophie?

— Nouă.

bau! Ești, practic, adultă. Mă îndoiesc că ai nevoie de o bonă.

Asta am zis și *eu*, pufnește ea. Pot avea grijă de mine însămi.

„Joipir” Încuviințez serioasă clin cap înainte să „tj
ipl” Să «orbesc pe un ton jos: Intre noi fie vorba... eu (|
(„r lvcam nevoie de puțină companie. Nu am prea mulți
prj. «cm. I (cem « lre,,ui+ 53 11 im,,lor [,c tatăl ,3u s3',ni «fere slujba
i'W. înțelegi?

Pare suspicioasa, strângând din buze timp de
câteva momente bune înainte să-și coboare în cele
din urma ochii spre blat.

Nici cu nu am prea mulți prieteni.

— Păi... noi două am putea fi prietene. Poate? Tu
ce zici?

Mă studiază din cap până în picioare, părând să se
gândească.

— Ești drăguța, replică în cele din urină.

— Nu la fel de drăguță ca tine, răspund repede.
Uită-te la pistruii ăia!

Mijește ochii.

— Pistruii nu sunt drăguți.

— Ai dreptate, oftez, proptindu-mi pumnii în
șolduri. Sunt *superbii*

Iși dă ochii peste cap, dar, în timp ce o face, un
zâmbet discret i se ițește pe chip. Observ că nu are
aceeași caracteristică genetică precum tatăl ei, însă
ochii îi sunt de același vcrdc-deschis ca ochiul lui
drept, contrastând cu nuanța drăguță a părului ei.
Acum e adorabilă, însă îmi dau seama deja că va fi o
frumusețe când va crește. Pe bune, *genele!*

Bun! reiau. Deci hai să curățăm prima ta
încercare, bine?

Aiden încă pare complet uluit, de parcă tot nu îi
vine să creadă că a putut să o dea în bară la nivelul

lui de pricepere cu inară cu un lucru universal cunoscut, dar își târăște pi-

are e în tăcere spre același dulap îngust ca să scoată o mătura și un rnop.

— Scuze! îmi spune. Chiar am vrut să încercam să facem ceva drăguț. - . ■

Ridic din umeri, scoțându-mi elasticul de pe încheietura și legându-mi părul.

— În regulă. Eu și Sophie ne descurcăm, nu?

— De ce trebuie să te ajut eu?

— Am nevoie de un asistent abil dacă o să fac clătite. Îi răspund seriosă. Tu pari fata perfectă pentru misiunea asta.

Pare în continuare să nu aibă prea multă încredere în mine, însă dorința ei de a mânca clătite sigur întrece neîncrederea în mine, așa că sare timid de pe scaunul de bar ca să traverseze cu precauție bucătăria și să vină lângă mine.

— Presupun că da.

Nu zâmbește absolut deloc.

Deja îmi place de ea.

A doua încercare de a face clătite întâmpină mult mai puține obstacole decât prima, cu dezastrul curățat și cu un chef (dar nu specialist în clătite) foarte masiv și micuța lui clonă fredonând împreună în jurul siropului și al prăjiturilor.

— Sunt atât de bune! izbucnește Sophie. Tata nu le nimerește niciodată. Întotdeauna sunt prea moi.

— A, deci *îți plac* pufnește Aiden.

Se uită în jos la clătite de parcă l-au jignit.

— Chiar ar trebui să cumpăr un mixer adevărat. Zâmbesc cu furculița în gură.

- Cum de nu ai un mixer?
- Nu fac prea multe prăjituri.
- Evident, ripostez cu un rânjet. Să știi ca există o cutie cu amestecul gata pregătit.

O cutie cu amestecul gata pregătit e împotriva fiecărei celule din mine, replică Aiden disprețuitor.

îmi mențin o mina serioasă, arătând cu furculița spre selc ce stau la înmuiat în chiuvetă.

— Da. Evident că c mai bine așa.

— De acum încolo, Cassie trebuie să facă toate clătite|c anunță Sophie cu nonșalanță.

Aiden îmi aruncă o privire plină de recunoștință, și tre buie să-mi dau silința să nu-mi las ochii să zăbovească asupra strălucirii contrastante a ochilor lui.

— Cred că, pentru siguranța bucătăriei tatălui tău, așa ar fi cel mai bine, spun pe un ton mucalit.

.Aiden își înăbușă un râset.

— Toți sunt critici în ziua de azi.

Când farfuriile sunt goale și furculițele zdrăngănesc pe ele. Sophie se bate pe burtă cu un sunet plin de satisfacție și cu un mic zâmbet de încântare pe chip.

— Bănuiesc că ești în regulă, îmi spune, mascându-și repede zâmbetul cu o figură serioasă. Dar nu ai voie să intri în camera mea.

— Nici nu mă gândesc, o asigur. Totuși, dacă vrei, tu poți veni în a mea. Printre lucrurile mele care vor veni mâine am și niște jocuri de societate. Mă uit din nou la Aiden: Apropo, unde e camera mea?

— Ah! Da. Desigur!

Se dă jos de pe scaunul de bar, scoțându-și șorțul peste cap în vreme ce bicepșii i se încordează și i se întind pe sub bumbacul mulat al mânecilor. Bicepși pe sub mâneci, nu m-am trezit niciodată observând asta la un bărbat.

— E la parter. Pot să-ți arăt...?

Minunat. Sar din scaun, luând geanta pe care am Jăsat-O lângă scări și atâmându-mi-o pe umăr, după care îl îndemn: Ia-o înainte!

— Deci tot parterul va fi al tău, îmi spune Aiden când al,roape am ajuns la baza scărilor. Dormitorul are o bate oroprie și ai și un televizor acolo, așadar ar trebui să ai tot ce îți trebuie, însă poți foarte bine să-mi spui dacă mai trebuie să-ți iau ceva.

Aiden arată spre ușa din dreapta holului de la intrare ca să-o pot deschide, iar dincolo de ea se găsește o cameră aproape la fel de mare cât tot apartamentul meu. Patul de două persoane cu baldachin e acoperit cu un așternut gros, gri (ce șocant!); comoda și noptierele sunt de un negru elegant care se potrivește cu restul casei. Mă zgâiesc uluita prin cameră, încercând să-mi aduc aminte când am mai dormit într-un pat atât de drăguț. Dacă am mai făcut-o vreodată.

— Dacă vrei să schimbi ceva, spune încet Aiden în spatele meu, putem...

— E perfect! Pe bune, e mai drăguț decât tot apartamentul meu!

Îl aud pe Aiden cum răsuflă ușurat.

— Bun! Vreau să te simți confortabil aici.

— Chiar ai avut ghinion la capitolul bone, ei?

— N-ai nici cea mai vagă idee. Se sprijină de tocul ușii și continuă: Sophie a trecut prin multe. Cred că de-asta face prostii câteodată. Încerc mereu să fac tot posibilul să o conving să se deschidă și să vorbească despre asta, dar ea...

Inspiră pe nas doar ca să expire pe gură, clătinând din cap.

— Uneori, parcă vorbim limbi diferite.

— S-a întâmplat...

Îmi las geanta pe covor, scarpinându-mă pe gât stânjenită.

Sper că nu-mi depășesc limitele, dar mă gândesc că ar trebui să... Doar ca să nu spun din greșeala ceva lipsit de considerație, știi? Mama lui Sophie... e...?

44 hto»

Kiminr iknt I .Ic»i«c» J. b|»«-. mnjcin.lt. ji |,.
|UK i M mon . .Io «II " Stil,
„pu cwrt » r'votf M uri* 'l' «•' •>„' prii.,, „ .L,
„rtM 1.I0 J «le * IMV.'F» |j '*•■"
l'cntr.,.,;

nni ml. *> •* M^u mu multe.

\ munt. rJ.pun.ic Aidcn iu cele .Im urmă. |lv
j,,,,,. UK joptH Vinn j|>nu|K' un an. Atac ccrchr.il.
Dumnezeule.'

\U aşteptam la un divorţ ur.it sau ceva. Nu la I
groaznic. îmi parc foarte, foarte râu.' \ lust... subit.
Niciunul dintre noi nu se aştepta la așa TA a Până
la ui nu. era atât de tânără! Aidcn oftează, trccân-
du->i degetele pnn pâr. apn reia: Era grozava. O
mama în- credibilă Era mult mai bună decât mine
la treaba asta. încă încerc să-nn dau seama cum să
mâ descurc lari ca.

Brun, nu '.mit ,ff mai prost pentru gândurile
mele neostoite cu privire b mâinile lui ca o mânuşa
de baseball. fie ele voluntare sau nu.

— Chiar inii pare foarte râu.' nistesc pe un ton
jalnic, ('ât urnp an fost căsătoriţi?

Sprâncenele lui Aidcn se unesc.

(c' Ah' Nu. Nu am fost. Nici măcar nu eram
împreuna.

Sigur par derutata. Probabil de-asta decide să
clarifice lktuHc.

Sophiea fost... âââ. neprevăzută. Eu şi Rebecca
ne-am cunoscut la o ȣtreccre în ultimul an de
facultate şi ne-am Uzul ocazional cea vreme. Când a
aflat că e însărcinată, am incercat să ai cm o relaţie
adevărată, dar a fost destul de evident încă de la

început că lucrurile nu aveau să funcționeze înire noi. lotuși, ne-am dat silința să o creștem cât mai bine împreună. Pentru binele lui Sophie.

\H nil în j<*. s'l're P'r'l'' „ l':''',ofi- „»„Vnd.i-nM în continuare stânjenită.

Suni convinsă ci pentru Sophic ;i fost dificil.

(!hiar ii fost. îmi pare rău că le-am împovărat cu asta! M-ain gândit că s-ar putea să te ajute s-o înțelegi mai bine. Daci ai ști.

Nu. mă bucur ca ini-ai spus, replic cu sinceritate. Mulțumesc!

Adevărul e că aș fi putut fi mai prezent în acești ultimi ani. Când am fost promovat în poziția de șef al bucătarilor, totul a devenit haotic, și... Nu mi-am făcut timp pentru ea așa cum ar fi trebuit. Acum plătesc pentru asta.

în clipa asta simt un fior de compasiune pentru Sophie. căci știu *exact* cum e să fii declasat de către cariera unui părinte. Totuși! Măcar acum Aiden pare să încerce.

— Adică... totuși, niciodată nu e prea târziu, nu?

încerc să afișez un zâmbet încurajator.

— E încă extrem de tânără. O să-i dai tu de cap până la urmă.

Schițează un zâmbet la fel de timid.

— Sper să ai dreptate.

Acum, că pur și simplu stau aici în picioare ca o idioată. zâmbind la bărbatul drăguț din cadrul ușii mele, camera mare pare mai mică, iar în cele din urmă trebuie să mă uit distrasă prin încăpere, prcfăcându-mă că admir tabloul cu... oh! Acela e fum? Fum abstract? Chiar trebuie să aduc pe furiș

niște culoare în casa asta.

-OK!

Sigur îmi simte energia bizara, de vreme ce alege exact •icest moment sa se îndepărteze de ușă.

Păi, bine! Atunci, o sa... te las să despachetezi.

multe chestii, recunosc. Restul |

— Nu am prea

ucniri

r lor vin mâine.

— Corect! Pii. !*>' «'P ar5t restul caSei

duP⁵ ce '«mini Toati zona de locuit e la etajul unu.
Camera mea și cea |t. Sophie sunt la etajul doi.

De ce c mișto? Pe ce am zis asta- Oamenii chiar
mai spun „mișto”.'

— Te las, atunci, spune Aiden.

Nu mai respir până nu iese din raza mea vizuală.
Înj_u. rându-mi în barbă comportamentul foarte
«emișto și pur. tându-mă de parcă nu am mai văzut
niciodată un tip arătos. Dar, pe de altă parte, nu am
mai *locuit* niciodată cu un tip arătos. în niciun caz cu
unul care încearcă (și nu-i iese, dar e cumva drăguț)
să facă clătite și își face *griji pentru cum* sâ creeze o
conexiune cu copilul lui.

E o slujbă, îmi reamintesc. E doar o slujbă.

Pun pariu că și așternutul lui .Aiden e negru.

Nu că m-aș gândi la asta.

*E primul cadou pe care mi l-a trimis cineva
vreodată.*

*Ambalajul e elegant, dar ceea ce se află înăuntru
îmi captează cu adevărat atenția.*

*Jucăria e mai mare decât orice altceva am mai
folosit
vreodată, ți înghit în sec doar scoțând-o din cutie.
Oare pot măcar să introduc în mine crea atât de
mare?*

*Ridic bilețelul care a venit împreună cu ea.
simțind că mă
străbate un fior ciudat când mă gândesc la faptul*

*că,
unde, un bărbat vrea să mă privească folosind
asta.
Că e acolo, imaginându-ți-o chiar acum.*

Abia aștept să te văd folosind asta! – A

CAPITOLUL 3

Cassie

TERMIN DE PUS LUCRURILE LA LOCUL LOR \$1
URC ÎNA- poi scările «lupă dezastrul cu clătitele,
găsindu-l pe Aiden stând în living și citind un ziar.
Sophie este de negăsit. Presupun că c sus, în camera
în care nu îmi este permis să intru. El >i-a schimbat
tricoul cu umil curat (toi negru, dar o nuanță diferită
de negru, dacă e posibil, deci presupun că o să-i
acord niște puncte pentru asta), însă nu mă plâng de
tonul monocromatic al pantalonilor lui de trening gri,
la cum vin |H* el. Părul îi e mai puțin aranjat față de
cum era în seara în care l-am cunoscut, ciufulit și
ondulat la tâmple de parcă doar l-a uscat cu prosopul
după ce s-a curățat de tot aluatul de mai devreme. II
face să pară și mai tânăr decât arată de obicei.

Își ridică ochii din ziar când mă observă zăbovind
stângaci în capul nărilor, împăturind paginile și
zâmbindu-mi. le-ai instalat?

Da.

hm încrucișez. brațele la piept, simțindu-ină

ciudat. Dmir odată, mă copleșește idcca că acum chiar locuiesc aici.

Camera e grozavă!

= bucur! Sa-mi spui dacă ai nevoie de ceva! Pot să mă ocup de orice ai nevoie.

Oh, frate!

în loc să răspund, mă așez pe fotoliul din fața canapelei pe care stă el, strângându-mi picioarele sub mine. De fapt, chiar îi sunt recunoscătoare pentru ținuta lejeră, facându-mă să mă simt mai bine în privința colanților mei și a tricoului lung. Adică, știu că nu a pomenit nimic de o uniformă sau ceva, dar totuși.

Cu toate astea, să fiu a naibii dacă nu-mi distrag atenția pantalonii ăia de trening!

Dau din cap spre ziarul pe care continuă să-l studieze cu atenție.

— E ceva interesant acolo?

— Nu chiar, îmi răspunde ridicând din umeri. În principal, le cumpăr pentru rebusuri.

De ee c drăguță treaba asta?

— Știi că o persoană bună la rebusuri se numește cruciverbalist?

Lasă jos ziarul ca să ridice o sprânceană spre mine.

— De unde, Doamne iartă-mă, știi asta? mă întreabă.

— Am citit pe un capac de Snapple. De acolo am învățat 80% din lucrurile pe care le știu.

— Sigur bei o grămadă de Snapple.

O, tone! Pun pariu că în clipa asta îmi curge

ceai de piersici prin vene.

Zâmlxîște și clatină din cap.

— Mai ai și alte curiozități interesante de care ar trebui să știu?

— Oamenii sunt o idee mai înalți dimineața decât seara. Se încruntă.

— Nu se poate să fie adevărat.

— Cu siguranță este.

— Nu știu ce să zic, râde el.

— Totuși, acum pun pariu că o să te mason ca să verifici

— 1 Imm! Se gândește la asta cu o expresie vinovată; Invoc al cincilea amendament¹.

Încă zâmbeste când dă pagina, -ar eu bat darabana cu degetele pe coapsă.

— .Așadar... nu gătești în seara asta.

— O să trebuiască să mă duc mai târziu la serviciu.

Înainte de cina.

și ridică ochii spre mine.

— Totuși, am vrut să mă asigur că eram aici când ajungeai.

— Apreciez.'

Se lasă o tăcere oarecum ciudată. Sunt sigură că acesta e rezultatul când doi străini locuiesc împreună.

— Deci...

îmi schimb puțin poziția în fotoliu, ca să mă pot uita în altă parte decât la chipul lui Aiden, care, de asemenea, îmi distrage destul de mult atenția.

— Credem că Sophie o să-mi pună pământ în pat în seara asta sau o să-mi dea voie să simt un fals sentiment de siguranță înainte să-mi facă niște farse în stilul *Singur acasă**

.Aiden râde iar, ceea ce îmi reamintește cât de drăguț sună.

— Poate ar fi mai bine să verifici partea de sus a ușilor înainte să le deschizi, doar ca să fii sigură.

— .Măcar am propria mea baie. Poate așa pot supraveghea mai bine sticla de șampon, ca să nu-mi pună Nair în ea.

Al cincilea amendament din constituția americană îi permite celui vart i invoca, printre altele, sa mențină tăcerea pentru a nu se auto-în- cmină (n. ir.).

•Marcă de cremă depilatoare (n. tr.).

_ Cel mai nasol lucru pe care l-ar putea face ar fi să lase rosoapcle pe jos, bombăne Aiden în stilul caracteristic unui tată îi cumperi fetei un suport de prosoape și ea le aruncă fix lângă el. Ca să nu mai vorbesc despre pantofii ei de pe podeaua dormitorului.

__Fără prosoape pe podeaua băii mele, spun serioasă.

Am priceput.

— Oh!

Chiar pare ușor rușinat.

— Nu. E camera ta. Nu pleca urechea la mine, eu sunt doar...

— Un obsedat de curățenie?

— N-aș spune asta, mormăie. îmi place ca lucrurile să fie puse la locul lor.

E ciudat de simpatic că încearcă să pretindă că nu e un obsedat de control când asta i se citește perfect pe față.

— Am priceput. îmi mențin chipul inexpressiv în timp ce adaug: Deci probabil că ăsta e un moment nepotrivit să-ți spun de rețeaua mea colectivă de ferme de furnici?

Pare îngrozit, așa că nu mă pot abține să nu pufnesc în râs.

— Glumesc.

— Foarte amuzant!

Și mai multă liniște. Urăsc liniștea. Întotdeauna mă face să mă simt agitată. Decid să schimb subiectul:

— Sigur e o schimbare majoră pentru Sophie. Anul acesta.

— Cu siguranță a fost dificil.

Așază ziarul lângă el, pe canapea.

— Au fost apropiate. Adică, sigur știi cum e toata treaba asta cu legătura mamă-fică.

Încerc să zâmbesc, dar e forțat.

— Nu chiar.

— Oh! Rahat! Îmi parc rău! E...

— E în viață, nu-ți tace griji! râd cu amărăciune. Părinții mei nu au fost niciodată genul de oameni care să-și coco, leșească copilul. Nu am mai vorbit cu ci de... multă vreme.

— îmi pare rău! E groaznic.

— Asta e! Presupun că nu-i poți uivinui că au fost niște părinți groaznici când nici măcar nu-și doreau să fie părinți.

— Ba poți, mă contrazice el. Fiind un părinte mai prost decât majoritatea în cea mai mare parte din timp, sunt expert la acest subiect.

Zâmbesc.

— Nu cred că ești un părinte mai prost decât cei mai mulți. Adică, ești aici. .Ai grijă de ea. .Ai trecut deja de juma- tatea luptei.

— Corect!

Brusc, privește în gol.

— încerc.

— Asta e tot ce își dorește un copil, sinceră să fiu. Doar să te străduiești.

Gura lui Aiden face o chestie, nu chiar un zâmbet, dar ceva asemănător, și ochii îi fug spre ai mei, ceea ce îmi îngreunează tentativa de a-mi lua privirea de la verdele și ma- roul deschise.

— Apreciez!

— Deci, ar trebui să mai discutăm puțin despre ce ai nevoie de la mine, schimb iar subiectul.

Aiden ridică din sprâncene.

— Ce nevoie am de la rine?

Rahat! Oare a sunat ciudat? în mintea mea nu a

sunat ciudat.

Știu lucrurile de bază de aici și mi-ai dat programul tău și lista cu alergiile lui Sophie, dar frecventează vreun club după ore? Există vreun antrenament de fotbal de care trebuie să știu? D^{ar} o listă aprobată de numere de telefon ale unor contacte de urgență sau ceva de genul ăsta? Nu vreau să las sa intre în casă vreun ciudat care pretinde că e unchiul ei sau ceva de genul.

— Oh!

Mă urmărește cum îmi scot picioarele de sub mine, urmărind cu o expresie îngândurată cum îmi las tălpile să coboare pe podea.

—Încă nu s-a înscris în niciun club. Până la urmă, e un nou an școlar și încă se acomodează. Nu există niciun unchi ciudat de care să știu. Părinții mei locuiesc în cealaltă parte a țării, deci nu prea îi vedem decât în perioada sărbătorilor. Rebecca are o soră, Iris, deci ea s-ar putea să mai vină din când în când să o vadă pe Sophie. Îți pot lăsa numărul de telefon al restaurantului și, desigur, ar trebui să facem schimb de numere de telefon.

— Numere de telefon?

— Nu prea e practic să schimbăm e-mailuri la infinit. De vreme ce locuim împreună și toate cele.

Pur și simplu a trebuit să-mi reamintească de chestia asta.

Locuiesc cu tipul acesta superb. Nu că ar exista vreun motiv pentru care să fiu atât de tulburată de această aduce- re-aminte, de vreme ce totul e stipulat în contract. Oricum, nu e ca și cum ar conta. E complet irelevant cât de bine arată Aiden de vreme ce eu sunt bona, iar el e absolut, complet interzis. Aproape că aș putea râde de acest întreg șir de idei;

Aiden e plin de succes, arată bine și e dintr-o cu totul altă ligă. Probabil că e ia ordinea zilei să aducă femeii acasă.

Of, Doamne! Nu m-am gândit la așa ceva. Sincer, sper ca acesta să nu fie un lucru pe care să trebuiască să-l aflu prea curând.

— («rect! reușesc și zic- N«n>« de telefon.

Dă-mi _{tc} _{lcf} T^l * „fii«X« să-și caute telefo_{nill}

Im ridici șoltun <• 1

exp/ /c (k cc

prin buzunar, și nu _{panta} |oni de trening gri ,_{nj}

rea asta facuti < e u p _{(j tc |c f onil |i} și observ i,_{ne}. face
să-mi feresc p _{zjln |> i l < K 1 rc j}”

diat imaginea d f _{cjuftl |eștc} părul, _{la} r zâmbetul

^ ^ Xii— 'i ^ ?,irb 'unul<,intrein ^

„TZÎ 2!*

în timı> ce

<lcschi<l aı,li_

„iTfetTzTrcușită. Zâmbește plin de afecțiune și
adaugi: Nu trecuse mult de la, ăăă... după
Rebecca.

1 Scuze! spun, fiindu-mi teamă ca am atins un
punct

_ Nu nu Serios! E în regulă. E pruna data când
un, amintesc d a zâmbit așa. După ce s-a
întâmpat, hm place
să-mi amintesc de asta.

— Te înțeleg, răspund încet E o poză grozavă.

— Mulțumesc.¹

îmi trimit un mesaj, simțind telefonul vibrând în
buzunar, apoi i-l dau înapoi.

— iiata! Fii convins că o să-ți trimit un mesaj dacă
dau *foc* la casă!

— Apreciez! râde el. *Ridic din umeri.*

Deschide gura să mai zică ceva când se aud pași

— *Mă gândesc că c de*
bun-simț.

Din cîntecul!

tropăind în jos |>e scări, în câmpul meu vizual apărând o explozie de păr castaniu când Sophie aterizează la baza scărilor.

— 'Iată mi s-au terminat bateriile de la telecomandă, pufnește ea. Mai avem altele?

Aiden închide gura, uitând orice avea de gând să spună în timp ce se ridică în picioare ca să rneargă în bucătărie.

— Sunt în sertarul de lângă chiuveță, îi zice. Ți le aduc imediat.

îmi întorc capul și observ că Sophie mă fixează cu privirea.

— O să pregătești prânzul?

— Depinde, îi răspund mios. O să mă ajuți?

— Nu e treaba ta să mă hrănești?

închid gura strâns, dând din cap de parcă m-aș gândi la asta.

— E posibil. Dar știi că eu am toată puterea de decizie dacă ai parte de borș sau de pizza, nu?

— Ce e *borșul*

— E o supă de sfeclă, în esență, răspunde Aiden peste umăr, continuând să caute bateriile. E foarte bună. Totuși, e destul de acră. Merge bine cu smântână.

— *Bleah!* Nu-mi poate da să mănânc așa ceva, nu?

Aiden se întoarce să se sprijine de hiat, ținând în mână bateriile pe care le-a găsit și ridicând din umeri în timp ce o privește rezervat pe Sophie.

— Ea e șefa când nu sunt eu aici.

Sophie se întoarce ca să se uite la mine pieziș, încrun- tându-se când afișez cel mai dulce zâmbet.

Bine! cedează ea. O să te ajut. Dar fără sfeclă! Ia bateriile pe care ți le oferă tatăl ci în timp ce se

îndreaptă cu pași greoi înapoi spre etaj, iar Aiden îmi zâmbește din bucătărie, părând amuzat.

O s-o roci mărunț-mărunț, nu-i așa?

Asta-i planul, îl asigur. Până o să scăpați de mine.

Zâmbetul i se lățește.

— Tu s-ar putea ú fi singura persoană dîn acest oraş _{Cart} Ú aibă o sansa adevărat* să ii facă *fața ficei* mele. Nu cred că pot d te las sâ pleci, îmi pare rău!

Snu că glumește, dar tot îmi provoacă o senzație ciudată în stomac.

Deci. spun, sculându-mă din fotoliu și hpindu-mj palmele, ndicind vocea pentru un efect teatral. Unde țineți sfecla aici?

- Fără sfeclă! striga vocea lui Sophie de sus. Aiden își acoperă gura cu mâna ca să-și ascundă râsetul.

Restul lucrurilor îmi vin duminică după-amiază, după ce Aiden a plecat deja la serviciu, și petrec ceva timp așezân- du-le pe fiecare la locul lor, oferindu-i un moment de respiro micuței fete enigmatice, care c hotărâtă să nu mă lase sâ mă apropii prea mult, înainte să urc și să încerc s-o fac să mâ placă. Încercările mele de până acum au avut parte de o primire călduța, în cel mai fericit caz.

— Cred că e posibil să mă urască, îi spun VVandei, fo- losindu-mi umărul ca să țin telefonul la ureche în timp ce îmi atârâ blugii. Dar sunt destul de sigură că e mai mult o chestie de principiu decât ceva personal, așa că nu o iau personal.

— Top hormonii ăia de preadolescentă sunt de vină, cugetă Wanda.

Strâmb din nas.

— Are doar nouă ani.

— Păi, atunci, poate fi o alegere personală să fie dificilă, hal>ar n-am.

5? LA^A

FftGUSON

— Încă sunt o străină, râd. Cred că pot să o las mai moale. Pe de altă parte, clar o s-o cuceresc. Doar mai așteaptă puțin!

_ p_{un} pariu! chicotește Wanda. Cum e casa? Are beci? 'Ie-a pus deja să porți pampers?

__ <j_{asa} e uimitoare. Camera mea s-ar putea să fie mai mare decât tot apartamentul în care am locuit. Totuși, încă n_{am} găsit nicio dovadă de existența a unui beci. De asemenea. e mai degrabă o situație în care să port chiloți căptușiți, iar el m-a rugat frumos s-o fac, așa că...

— într-o zi o să-mi provoci un infarct cu balivernele tale, și cine-o să mai râdă atunci?

— Păi, probabil că nu tu.

— O, ha-ha! Deci cum ți se pare familia?

— Sophie e o dulceată. Cu toate astea, e al naibii de încăpățânată. Mi-e clar că o să-mi fie greu s-o conving să colaboreze cu mine.

— Și tatăl?

— Aiden e...

Încremenesc cu mâna pe un umeras, gândindu-mă cum să-l descriu cel mai bine.

— E foarte drăguț. Se vede de la o poștă că o iubește pe Sophie și pare hotărât să se asigure că mă simt confortabil aici. Pare că au avut ceva ghinion la capitolul bone.

— Probabil că-s toate în beci.

— Păi, măcar voi avea companie când o să mă arunce acolo.

Râzi tu acum, dar să nu vii să plângi la mine când o să scoată colierele de plastic!

A Dau, asta n-ar trebui să sune nici pe jumătate atrăgător! hni spun că e o reacție normală față de

cineva care arată așa cum arată el, și că o să fie mai bine pe măsură ce o să mă obișnuiesc cu el. în mod sigur!

Clar nu îi pot spune VVandei că Aiden e sexy. Sunt convinsă că o să devină complet insuportabilă în privința asta.

Simt oameni foarte drăguți, și casa e foarte dragă. Eu cu sunt în perfectă siguranță. Jur!

Mda. păi. iu să te asiguri că lași pornit sistemul de urmărire de pe telefon!

Ne împărtășim reciproc locațiile. Nu irebije.

Da. mărar să pot să le găsesc când te aruncă în beci. Da. și eu te iiesc.

- Da. da.

(.uni a fost h lungu?

Am câștigat o plantă succulentă.

Dar iu habar n ai cum să crești plante.

Pufnește zeflemitor.

!• un cactus! Nici măcar nu trebuie să-i faci nimic.

Nu. cu siguranță trebuie să-l uzi.

Nu. nu trebuie. Iși produc singuri apa.

Clatin din cap, gândind că sigur biata plantă o să moară.

Doar punc-i când în când niște apă! insist, bă-mi pe plac'

< >1. bine!

Alai bine te las. Am terminal cu despachetatul, deci e timpul să mă duc și să încerc să înlănez mica bestie drăguță

Iu să nu o lași să ți simtă frica.

5? LA^A
FftGUSON
/.milieu

S a uniat

Sună mă mame!

Ir sun, le sun.

Nr luăm la trvedcic Înainte să mi bag telefonul în bttzu „⁴¹, ai mu aud o iiliinu privire pun cameră și încuviințând •ni.i.hiK i |_u| mi p_o| <(>_nc(.|, ^'K c (|ț. unire. Aș putea efectiv să deschid câte o sală de dansuri de fiecare pane a ^c wlui. Mă gândesc că i-am acordat lui Sophie cât de mult spațiu am putut până în acest moment și mă încurajez singură înainte să ies din dormitor într-o tentativă de a o convinge să iasă din camera ei.

Urc pentru prima dată la etajul unu, de când a anunțat aseară că are teme de făcut și s-a sechestrat singură în camera ei. Bat în ușa dormitorului, având grijă să nu intru înainte să răspundă, băgându-mi în schimb capul pe ușă.

— Bună! Alte teme?

Face o pauză de la jucatul pe consola ei Nintendo Switch ca să mă privească încruntată.

— Le-am terminat.

— Oh, c bine!

— Ai nevoie de ceva?

Știu că încearcă să se poarte ca o răsfățată, dar e atât de drăguță, încât tot mă face cumva să vreau să zâmbesc.

— A, nu mare lucru. Am jos un castron imens cu floricele și toate cele trei filme Shrek pe discuri BluRay.

Strâmbă din nas.

— Ce e Shrek?

— N-ai văzut niciodată *Sbrckr* -Nu.

Sophie. E un fenomen cultural. O poveste de dragoste epică. O operă de artă comică. Nu pot să te las cu bună știință să-ți continui viața fără să-l vezi.

— Sună ciudat.

Deschid ușa un pic mai mult, sprijinindu-mă de toc.

“ E cu prințese.

— - Sunt prea mare pentru prințese, replică ca cu stoicism.

— Păi, atunci când termini, putem vizita casa de bătrâni. Iși țuguie buzele.

X-o să nu lași în pace, așa-i?

Xicio șansă, păpușă! replic cu un zâmbet larg.

Parc enervată tot drumul până la etajul inferior, iar alături pare să-mi poarte pică în timp ce se instalează pe canapea din living, însă după aceea observ că nu ezită să ia un pumn de floricele, chiar dacă le molfăie cu ceva mai multă agresivitate decât e nevoie.

— De ce îi zice „Shrek”.-

Dau play când logoul companiei DreamWorks apare pe ecran.

— Pentru că așa îl cheamă.

— E un nume ciudat.

— Păi, e căpcăun. Așadar...

— Bleah! Credeam că ai zis că e despre prințese?

— Xu, am zis că e cu prințese.

Face o grimasă când începe genericul.

— Ce e cântecul asta ciudat?

— Of, Doamne, Sophie.’ N-o să-ți permit să stai acolo și să calomniezi Smash Mouth.

— Asta e muzică de oameni bătrâni?

Îmi trag castronul de floricele departe de mâna ei întinsă.

— Doamnă, vreți să vă pierdeți privilegiile în ceea ce privește floricelele?

— Bine! pufnește ea. Presupun că e-n regulă.

Tirul ei de întrebări continuă până la proclamația Măgărușului despre a sta treaz până târziu și a povesti, în cele din urmă ajungând să râdă când Shrek îl dă afară din casă și îl face să se bosumfle. Mă uit la ea și imediat încearcă să-și mascheze

încântarea.

Bănuiesc că e destul de amuzant.

Stai să-l cunoști pe Lord Farquaad! zic.

pare că ar efera să-și smulgă părul din cap decât
 pr cunoască să re- că-i place filmul, și observ că
 faptul virea fixează cu pri- care se împuținează.

Iau castronul.

_ Yre, să mai fac? Avem toata seara la dispoziție.
 Clar putem ține un maraton.

V^ăd cum i se învârt roțițele în cap în vreme ce
 ochii n fug de h castronul cu floricele la ecranul
 televizorului, dorința ei evidentă de a continua să se
 uite intrând în conflict cu hotărârea de a părea
 lipsită de interes față de „inamicul” care este noua ei
 bonă.

_Presupun că ar fi în regulă, capitulează în cele
 din urmă.

Fac un dans mut al victoriei în spatele ei în timp
 ce mă îndrept înapoi spre bucătărie să mai fac
 floricele.

Nu știu când am adormit; Sophie a picat la un
 moment dat după cină, aproape de finalul celui de-al
 doilea film, iar eu îmi amintesc clar că l-am început
 pe al treilea, însă când sunt trezită de senzația unei
 mâini calde pe umăr și o masă și mai caldă lângă
 mine, ochii mi se deschid într-un întuneric aproape
 deplin. Sophie s-a cuibărit lângă mine și oftează încet
 în somn, iar când ochii mi se obișnuiesc cu
 întunericul din camera luminată doar de strălucirea
 blândă a ecranului cu meniul celui de-al treilea film
Sbrek, văd o figură cunoscută profilându-se deasupra
 mea în vreme ce mâna lui Aiden mă trezește cu
 blândețe.

Scuze', spune încet. M-am gândit că nu vrei să dormi aici toată noaptea.

Mă ridic în capul oaselor, având grijă să n-o deranjez pe Sophie.

— Cât e ceasul?

— Puțin trecut de ora nouă. Bănuiesc că nu ați terminat filmul?

Îmi înăbuș un căscat.

— I-am predat fiicei tale o lecție toane importată despre filmele clasice.

— Evident! râde Aiden în vreme ce privește meniul rămas pe ecranul televizorului.

— Cum a fost la serviciu?

— A fost o seară incredibil de liniștită, îmi răspunde, așezându-se de cealaltă parte a lui Sophie. Nu ajung prea des acasă la ora asta.

Își întinde mâna ca să-i dea fetei părul de pe frunte și zâmbește.

— Pare că a început să-i placă puțin de mine.

— Nu te lăsa păcălit.' Parcă aș îmblânzi o pisică sălbatică Când se va trezi, va fi din nou ea. cea dulce și scuițătoare.

— Îți apreciez efortul curajos. Mă privește curios și adăuga: Te gândești deja să dispari în toiul nopții?

— .Ah. geanta mea de fugă e ascunsă sub scară, îi răspund serioasă. Aștept doar ocazia.

Chiar și când pare epuizat, zâmbetul lui îmi face inima să mi se oprească o clipă.

— Bănuiesc că ar trebui să instalez încuietori mai zdrăvene.

— Ti-am zis până acum teoria cu beciul a prietenei mele? Face o grimasa.

— Vreau să aflu?

— Depinde. Ce părere ai despre glumele cu răpiri?

Cred că ăsta e un moment potrivit să precizez clar că de fapt nu am beci.

— Prietena mea ar spune că asta *vrei* tu să cred, îi răspund serioasa.

Râsetul i se transformă rapid într-un căscat și se freacă

O și leșin în timpul discuției dacă n-am grijă.

— Pa. corect! Dă-mi voie...

Xrunc de pe umeri pătura pe care am luat-o de pe spătarul fotoliului, intenționând să mă dezlipesc de Sophie ca să o poată duce Aiden în pat, observând abia după ce am dat-o deoparte că gulerul tricoului meu supradimensionat mi-a alunecat de pe umăr și dezvăluie o bucată bună de piele și breteaua sutienului și - judecând după aerul rece - chiar și un pic de decolteu. Minunat! Aiden tușește și își ferește privirea cât mi-l aranjez, și sunt recunoscătoare pentru întinericul din cameră cât timp așez totul la locul lui.

— Scuze! mormăi.

.Aiden trage cu ochiul ca să se asigure că e totul în regulă, clătinând din cap.

— E-n regulă! .Ar trebui s-o duc în pat. Măine se duce la școală și așa mai departe.

— Corect! Scuze! X-am intenționat să adormim, începeau să-i placă filmele.

— E în ordine! Mă bucur că ai scos-o din camera ei.

— Mulțumesc că m-ai trezit! îi spun, masându-mi

gâtul. Dimineață aş fi fost amorțită dacă aş fi dormit aici toata noaptea.

Da, îmi răspunde, luându-și cu blândețe în brațe fiica adormită. M-am gândit eu că ar fi mai bine să te bag în pat. încremenește și stă din nou drept, cu Sophie în brațe, părând surprins de sine însuși.

Adică... adică să te *trimit* în pat.

— Corect! răspund sec, îmbujorându-mă ușor. Da. Știu ce ai vrut să zici.

— Scuze, sunt obosit!

,» l.N*

brațul ?< ^ll'»'g: S_{Uhl}

X.,n»jl-[·]■_{rC'}

crm vinsă.

nionie^{nt.} eu Sophie în conțin[^]

/Jlxn«n-

„itinJu-se la mine de parca n-ar

fi

cuibăriți în brațele u .

n<_ s;l)vcz pe amândoi;

sigur ce să nui >p»^{nJ}

* — în orice cir—

Zâmbesc.

— Xe vedem dimineața?

— c Xoapte bună, Cassie.

— . ien mi-a mai rostit numele și înainte, în ti_m.

Acuma. .

acu^m j_{mi} pare cumva

pui mtem “>• P

intr•o înrfp^{ere} întunecată,

lumina slabă a televizorului atingându-î

pantalonii

. tricoul neeru pe care sigur îl poartă pe sub halatul de
bucătar ;mi dî O senzape ciudată de deța-vu pe care nu
pot să mi-o explic. De parcă l-am mai auzit. S.gur sunt
ioane

obosită.

— Xoapte buna. Aiden! răspund încet, nefiind convinsă
unde mi-a dispărut vocea.

Din fericire, fiind așa întuneric, știu că nu va observa
ro- seala care mi se furișează în sus pe gât în timp ce mă
mișc repede din salon spre scări, auzindu-i pașii discrep în
direcția opusa în timp ce o duce pe Sophie la etaj. Arunc
pe furiș o privire în urmă să-i văd spatele lui .Aiden pe
când se îndepărtează înainte să mă îndrept spre camera
mea; văd cum *ii dă* un sărut pe frunte lui Sophie și simt un
fior în inimă din motive pe care nu mi le pot explica.

Chur încearcă, mă gândesc.

Zâmbesc până ajung în cameră.

^Ltie cu @l^ovecici_co_nversav^c

Mă întrebam *dacă*

ții _{sh}ow-un priva'®-

Uneori. Incă sunt destul

_{de} nouă În breasla asta

Cât ceri?

100\$ pentru un show de douăzeci de
minute.

**i-»r tnmr* lui \$50vec>ci
1 un becşw de 100\$**

Vreau unul, te rog!

CAPITOLUL 4

- SOPHIE! STRIG ÎN SUS PE SCĂRI PENTRU A DOUA oară. O să întârziem!

Îmi duc telefonul înapoi la ureche și continui să mă plimb înainte și înapoi la etajul unu.

— Scuze! Zi-mi ce s-a întâmplat!

Îl aud pe Marco, ajutorul meu de bucătar, oftând h celălalt capăt al liniei.

— Alex a uitat să pună scoicile în frigider aseară după pregătiri.

-Ce?

— Da. Sunt distruse.

— Ip bap dracului joc de mine?

— Nup.

Îl aud scotocind prin bucătăria restaurantului.

— Și, din câte îmi dau seama, ăla a fost stocul nostru pentru toată săptămâna.

— *Ce pizda ma-siil*

Știu. Nu rmai avem deloc până vineri, la următoarea livrare.

Deci trebuie să le spunem la o sută de oameni

că am „ . k ci ră acum am rămas iară aperitivele noastre dat-o m nara M

t Tllâl populare»

^{Ct} Dacă te face să te simți mai bine, replică Marco, l-am S Ales să-I sune pe Joe și să-i spună personal.

^{pUS}imi dau ochii peste cap. Joseph Cohen e o groază de lu-

înainte cun. Oai • Iar numai dur nu e. O să-l consoleze pe Alex să se încheie discuția. La Cohen s, mie uni revine responsabilitatea de a fi dur.

Iau telefonul de la ureche, căutându-mi m continuare hica.

— Sophie!

. Vrei s-o duc eu pe Sophie la școală?

Tresar când o văd pe Cassie stând lângă ușa dormitorului ei.

— Te-am trezit?

— A, nu. mă liniștește ea. Eram deja trează. îmi privește telefonul din mână, unde Marco încă bombăne ceva, și repetă: Dar chiar pot s-o duc eu, dacă a intervenit ceva.

— Oh! Nu. Eu...

.Apropii telefonul la ureche și îi șoptesc lui Marco să aștepte câteva secunde.

— Vreau s-o duc eu. Avem un mic dezastru cu scoicile la serviciu, de care trebuie să mă ocup.

— Oh, OK! Dacă ești sigur. Îmi zâmbește atunci și completează: Știai că o scoică poate produce până la două milioane de ouă?

Fac o grimasă.

— Snapple?

— Snapple, îmi răspunde, încuviințând din cap.

Mă trezesc că zâmbesc, în ciuda a ceea ce se întâmplă la capătul opus al apelului.

— Bine de știut!

Mi duc și vid daci pot s-o zoresh puțin p.

spune Cjssie. încruntându-se spre scări. Pun _{paril} J nu-și găsește pantofii.

il ȳud din depărtare pe Marco str.gându-mn _{pe} dar il icnor.

- Mersi! ii spun lui Cassie. Ar h grozav.

— Xu-p bate capul! zice, dând din mână.

începe să urce scările în căutarea lui Sophie și mă zesc că o urmăresc o secundă mai mult decât ar trebui. smulg privirea când îmi dau seama ce fac, întorcând-mă spatele spre scări și acordându-i din nou lui Marco toatj atenția mea.

— .Asculta! Sună ospătarii și cheamă-i mai devreme p_{cn.} tru o ședință cu personalul! Putem să-i anunțăm, iar ei vor trebui să anunțe oaspeții pe măsură ce îi conduc la mese. Mă pot duce mâine-dimineață la piața de fructe de mare din partea opusă a orașului și să iau suficiente cât să ne ajungi până la următorul transport.

_ Bine! Sigur! Marco râde batjocoritor și adaugă: O să-l las pe Alex să-i sune. Să-și ia el papară de la ospătari.

Asta mă face să râd, în ciuda durerii de cap ce devine din ce în ce mai puternică.

— Pare un plan bun. Vin și eu mai târziu.

— Ne găsești aici.

— Sigur. Pa!

închei apelul, băgând telefonul în buzunar în timp ce aud pași coborând scările. Mă întorc și o văd pe Sophie coborând treptele două câte două, cu Cassie în urma ci. mâinile întrebător în aer.

De ce ne mișcăm așa greu?

Sophie se încruntă.

— Nu-mi găseam pantoful!

Arunc o privire spre Cassie, care îmi transmite din priviri Ți-am spus eu!"

— Ei. haide! o îndemn pe fiica mea. Iar o să țipe la mine profesoara cu fluierul dacă întârziem.

Sophie își aranjează ghiozdanul.

— OK, OK!

— Mersi că ai adus-o! îi spun lui Cassie.

— Nu-i bai. Dă din mâini de parcă ne-ar alunga și adaugă:

Dați-i drumul, amândoi! Pot confirma că doamna cu fluierul e înspăimântătoare.

O iau de mână pe Sophie să o scot pe ușa din față, spre mașină, și, în ciuda a ceea ce mă așteaptă la serviciu diseară, mă trezesc că zâmbesc.

— De ce nu mă duce Cassie la școală?

— Am avut eu timp în dimineața asta. îi întâlnesc în oglinda retrovizoare privirea lui Sophie și completez: Credeam că nu ne place de Cassie?

Iși ȣuguie buzele, întorcându-și fața spre geam în timp ce ridică din umeri.

— E în regulă.

— Doar în regulă?

— E oarecum ciudată.

— A, da? Cum așa?

Ȣ Mereu încearcă să petreacă timp cu mine, pufnește bophie. Nu are și ea prieteni adulți?

P^oate că-i place de tine.

încearcă să pară degajată, dar nu-mi scapă faptul că ochii . ,nesc să-i întâlnească din nou pe ai mei în

oglindă.

— Crezi?

Am îndoiesc ci »r tot încerca să petreacă timp dacă nu .-ar plăcea, o asigur. Poate ar trebui să fii ,nj. J guțacuca.

* – Sunt drăguță cu ea, mormăie Sophic.

— Ahăăă!

Xu c așa de plictisitoare ca ultima bona, reia Sop|, după ar trecem de următoarea stradă.

_ Mă bucur că tu chiar crezi asta.

Și chiar mă bucur. După ce am avut patru bone în an. eram aproape disperat până să-mi apară (ÎV-ul lui (în innox.

Sâ o aduc pe Sophic la restaurant e o soluție intermediari bunicică, dar sâ o fac în m<xl curent începuse să ne deran. ic/c pc amândoi. Așa că a parul a fi un adevărat miracol când %-a înscris Cassie. Eram pregătit să-i ofer orice era necesar ca s-o conving să accepte postul, fiind convins doar după a. i-am citit CV-ul că ea e răspunsul pe care îl căutam.

Insă apoi am cunoscut-o.

Nici măcar nu știu la ce mă așteptam; în-am gândit doar puțin la calificările ei în timpul scurt de când i-am raspum la c-mail și până am văzut-o prima dată, dar cu siguranță pot spune că m-a luat prin surprindere. Chiar și cu micul dezastru care a fost prima noastră întâlnire, lot mi-a fost greu să mă prefac că nu eram distras de ea.

Nu e deloc cuviincios din partea mea să fi observat cum ■ii.itj părul ci castaniu mătăsos sau cât de cărnoase îi par buzele. Cm *tntitihlinc* nu e acceptabil faptul că ochii mei au sorbit b lid în care rochia neagră îi îmbrățișa formele peri- ruinase înainte să fi alungat cu forța acele gânduri – și •ar

imontinuu de atunci.

Iicbuic să nii reamintesc o «lată pc zi de toate lucnirik I* ' nu ar trebui să le observ la Cassie. Cum ar li.

•mplib cât de frumos e zâmbetul ci sau cât de strălucitori îTpar ochii albaștri când râde. În esență, acum sunt sută la sută convins că ea *este* cea mai bună persoană pentru slujba asta și s* mi sc p³¹* atrăKătoarc din oricc punct de vcdere doar crește posibilitatea de a distmge treaba bună pe care am început s-o descoperim. Sophie e mai importantă decât câteva idei nestăpânite cărora nu le pot da niciodată glas.

Chiar dacă uneori sunt mai sonore decât mi-ar plăcea.

— Ce s-a întâmplat la serviciu?

Vocea lui Sophie mă trezește din propriile-mi gânduri, amintindu-mi de dezastrul cu scoicile.

— Cineva nu a fost atent, bombăn. În seara asta o să ne lipsească un fel de mâncare popular. Oamenii o să se plângă.

— Ce vă lipsește?

— Scoicile.

Strâmbă din nas.

— Bleah! Ce-s alea?

— Un fel de midii.

— *Scârbos!*

Păi, mă bucur că nu te deranjează treaba asta! râd.

Cassie mi-a zis că o să-mi arate cum să fac minipizza din tortilla pentru cină, spune Sophie.

Încearcă să pară că nu e încântată, dar îmi dau seama că e doar o fațadă.

Pun pariu că și astea sunt scârboase!

— Mie mi se pare că sună bine. îmi pare rău că o să le ratez!

Sophie se bosumflă.

Mi-aș dori să poți rămâne acasă în seara asta.
îmi pare rău!

•Ma încrunt, simțindu-mă ca naiba.

— Trebuie să mă ocup de scoicile scârboase. O
 ^ în oglindă Și adaug: O sâ din «_m ce ma. aglo_{mcra},
 i” – i .-”«ămâni Adăugăm câteva chestii m_{men}l_u.
 „Î răspunde încet, încercând să-și ascundă dcz_{aniâ}.
 ’«r>v5ria îini provoacă un junghi în
 pienr

ml un coșmar, și nu doar o dată m-am gândit ca dacă
 a_s fi „ că cu s. Sophie vom ajunge a.d, poate nu-aș fi
 ales „ alt_i nrofesie Se preface că desele seri în care
 ajung târziu acasă nu o deranjează, dar eu știu mai
 bine. Însă acum pur și sim. piu nu pot să fac nimic în
 privința asta.

— Totuși, va trebui să-mi spu> tonii despre
 irumpe mâine.

Sophie încuviințează din cap.

— OK!

Bag de seamă că am ajuns la școală, așa că
 semnalizez în □mp ce mă pregătesc să virez în
 spațiul unde se lasă copiii. Știu ca în următoarele
 săptămâni voi avea mult mai puține ocazii să o aduc
 eu cu mașina, iar asta nu face decât să-mi crească
 sentimentul de vinovăție. Cred că de-asta sunt atât
 de disperat ca Sophie și Cassie să se înțeleagă bine.
 Dacă aș putea să mi-o imaginez pe Sophie distrându-
 se și nu ascun- zându-se în camera ei, poate aș putea
 să nu mă urăsc *din toi sufletul* pentru că sunt absent.

— Spune-i lui Cassie că e rândul meu să aleg
 filmul di- seară! îmi zice Sophie înainte să sară din
 mașină. Ieri a ales ca.

Încă mai încearcă să pară că nu e prea interesată.
 Aproape că mă face să râd. Fiica mea poate fi
 caracterizată în multe feluri, dar nu e greu de citit. •

fi zâmbesc larg.

— Se rezolvă.

Xu mă duc imediat acasă, ci profit de timpul liber suplimentar din dimineața asta ca să mă opresc la sală pe drum înapoi; măcar să scurtez timpul în care voi fi singur în casă cu Cassie, iară Sophic pe post de tampon. Săptămâna trecută am descoperit că, în general, o alergare lungă pe bandă mă ajută să mă asigur că voi fi prea obosit ca să mă mai gândesc măcar la ce poartă Cassie sau la cum și-a aranjat părul. Are obiceiul să și-l prindă într-un coc ciufulit în vârful capului și, deși nu e nimic special în asta, îi face gâtul să pară mai lung, mai ușor de observat. E încă un lucru la care nu ar trebui să mă gândesc.

Până *ajung* înapoi acasă, sunt epuizat și transpirat și am mare nevoie să fac un duș. Din fericire, e aproape ora prânzului, ceea ce înseamnă că, de îndată ce termin tot ce mai trebuie să fac înainte să merg la serviciu, pot să evadez la restaurant și să evit orice moment periculos cu bona lui Sophic.

E liniște în casă când intru pe ușă. Îmi atârn cheile pe cârligul de lângă ea când observ ușa închisă de la dormitorul lui Cassie din capătul scării. Mă gândesc să mă opresc să văd ce face, dar în adâncul sufletului știu că nu există niciun motiv adevărat să-o fac, așa că trec pe lângă ea și urc scările. Parcurg în minte lista cu chestiile de făcut înainte să plec la serviciu. Încă mai recapitulez lista când cobor ca să intru în bucătărie. Poate de-asta nici n-o observ inițial.

Încerc să deschid ușa frigiderului să mă uit în el și să-mi notez câteva chestii care sunt pe terminate. Presupun că trebuie să adaug pe listă un

drum până la băcănie. Asta dacă îmi pot face timp astăzi.

Pot să mă duc cu mai târziu, dacă vrei! o aud pe Cassie strigând din living, sperându-mă. Mai am doar câteva teme de făcut.

Rămân acolo cu ușa frigiderului deschisă, distras pe o clipă de codițele castanii ciufulite prinse în vârful capului. E o adevărată corvoadă să rămân cu privirea acolo și o las să coboare, concentrându-mă în schimb la chipul ei. Unde e sigur.

— Nu te-am văzut. Scuze!

Clatină din cap, foindu-se în fotoliu ca să mute laptopul așezat între picioarele încrucișate.

— E-n regulă! Am avut câteva lecții pe care m-am gândit să le fac în avans, de vreme ce ai dus-o tu pe Sophie. Apropo, chiar aș fi putut s-o duc eu.

— Nu, nu, e în regulă, o asigur. Am vrut s-o fac eu.

— Vreo veste despre situația cu scoicile?

Pufnesc și clatin din cap.

— Seara asta e cam distrusă. Sper să reușesc să găsesc măcar câteva pentru mâine-seară. Dacă va trebui să ne descurcăm fără ele până la sfârșitul săptămânii, oamenii o să-și piardă mințile.

— O, nu! exclamă ea cu un dram de amuzament în voce. O scoico-strofa!

Gem când aud gluma ei proastă, dar nu mă pot abține să nu rânjesc, acoperindu-mi ochii.

— Asta a fost groaznică.

— Cam ăsta mi-e nivelul în ceea ce privește umorul. Undeva între groaznic și jalnic.

Buzele ei se arcuiesc într-un zâmbet, și asta îmi distrage atenția. În acest punct al aranjamentului nostru de conviețuire, nu pot decât să sper că nu fac inconștient vreo față ciudată când mă uit la ea.

Totuși, nu mai am prea multe de făcut aici, îmi

zice. Po¹ să dau eu o fugă la magazin, dacă vrei, le scap de un drum.

\ninc din nou o privire în frigider, aminnnndu-mi de şirul ilor de mai devreme înainte să iau o sticlă cu apă din interior.

* — De fapt, ar fi grozav. îţi pot lăsa cârdul meu de credit. Doar cumpără orice vă trebuie!

_ Oricum, arc logică, de vreme ce eu am pregătit cam toate mesele, remarcă ea.

Fac o grimasă.

— îmi pare rău pentru asta!

— Ce?

Pare sincer derutată.

— Să nu-ţi pară! Doar e treaba mea, nu?

— Da, răspund, desfacând capacul sticlei în vreme ce ocolesc blatul, aplecându-mă să mă sprijin de el ca să menţin o distanţă sigură faţă de living.

— Corect! Scuze!

Cassie râde încet.

— Ai un obicei de a-ţi cere scuze atunci când nu e cazul s-o faci.

— Seu... Mă încrunt şi adaug: Jumătate din timp, nici nu-mi dau seama că o fac.

Observ că privirea îi coboară spre tricoul meu încă destul de îmbibat de transpiraţie, şi îi cer iertare din priviri.

— Trebuie să fac dus.

⁹
^_{a,n} ^_a> chicoteşte. Nu ştiu unde găseşti energia să faci exerciţii fizice cu atâtea nopţi în care lucrezi până târziu. Ridic din umeri.

Te obişnuieşti. Irebuie doar să furi puţin timp de unde poţi.

— Eu n-aş putea.

Dau din cap spre laptopul ei.

La ce lucrezi?

v;...;- distractiv. Dar trebuie să termin
 înaintea
 boratoarele din campus, din weekend, și i-am promis lui
 Sophie că diseară facem mini pizza și ne uităm la un film.
 — Mi-a zis. Zâmbesc, apoi spun: De asemenea, mi-a zis
 să-ți spun că e rândul ei să aleagă.

— Tipic Sophie! M-a păcălit ca pe ultima fraieră să-l ale-
 gem pe cel pe care l-a vrut și data trecută. Deja o să fie a
 treia oară când ne uităm la *Encanto*.

— *Encanto*?

...

Se uită la mine de parcă întrebarea e una
 pgnttoare.

— Pe bune? „Nu vorbim despre Bruno

— De *ce* nu vorbim despre Bruno.'

— Cum de ai ratat treaba asta? Am impresia
 că Sophi; a cântat cântecul ăsta de cel puțin o
 sută de ori în ulti® săptămână.

— Stai așa! .Asta e cel cu nunta?

- E al naibii de antrenant. N-am mai reușit să
 foc ur. duș fără să-mi răsunе în minte
 blestematul ăla de cântec.

57/ *te gândi la ea în dttf! Nn, fi gata!*

Presupun că trebuie să văd filmul.

A, nu-ți face griji! O să te încolțească, în cele
 din urmă, și o să te silească.

Rád dc expresia de pe fața ei, nemulțumită, și
 totuși < iimva plină dc alrcțnmr.

Cred că ii place de line.

t «avar își recapătă inirdint buna dispoziție.

Crr/ir

Pa li plarrsă pată mahoidabilă, dili illll dau
 scam.»¹ lep n a atașat de line

At puh a iă nu dea o mană de iijtilot șl să nu

o *itats

Nu mă pot abține să nu râd.

Xr fi P^{rea} u\$^{or}- trebuie să te faci să crezi că ai câștigat-o.

A ... ZA

E atât de încăpățânată! spune Cassie rânjind. O cam iubesc.

„viă... bucur foarte mult să aud asta!

„E un copil grozav, spune Cassie serioasă. E cam greu să n-o fac.

Încă mi se mai citește o umbră de zâmbet pe buze când îmi las privirea în jos.

— Chiar este.

Cred că mă tem de discuțiile față în față cu Cassie pentru că sunt atât de *lejeri*. Sigur, uneori există pauze sau tăceri stânjenitoare când încerc să nu o privesc în toate modurile în care nu ar trebui s-o fac – însă, de fiecare dată când vorbesc cu ea. e aproape ca și cum vorbim dintotdeauna.

— Am tot vrut să-ți spun, schimb subiectul. Trecând peste... scoico-strota – Cassie îmi răspunde cu un „aha” la care îmi dau ochii peste cap o vreme o să fie destul de multă agitație pe la serviciu.

Se încrunta.

-Oh?

— Da. Iestâm câteva teluri noi de mâncare pentru a le vedea potențialul de fi adăugate în meniu*, permanent. :ar •»sta înseamnă întotdeauna mai mult timp folosit pentru a nulira onee teedhaek și pentru a perfixnona orice detaliu.

trebui să mă întâlnesc cu tumericori no: și să trec în re- vstă rețetele cu ajutoarele mele de

bucătar... De obicei. e un o\\mar.

Oh Incuximțeară alene din cap și adaugă
înțeleg 1'vhuiesă Inerva. nu?

Continuă să mergi la școală cât du mult poți. j.
i.ih.it să fii în câmpul muncii.

Râde.

'lotuși, pun pariu că toată treaba cu salariul
constant face lucrurile suportabile.

Da. s-ar putea zice și așa.

Zâmbetul ei chiar e... foarte drăguț. De obicei, Inai
întâi apare într-un colț al gurii, de parcă s-ar gândi la
asta, dar apoi se ridică și celălalt când zâmbește sincer.
Face să-mi fie greu să nu mă uit la ea când zâmbește așa.
Ar trebui s-o las să se întoarcă la temele ei, știu asta; ar
trebui să mă întorc și să plec la mine în cameră, să-mi fac
un duș și s-o las în pace.

în schimb, mă apropii de canapea și mă așez, luând
încă o gură de apă. îmi zic că doar mă odihnesc o clipă.

A'zz te purta ciudat!

— Ți-ai dorit dintotdeauna să faci terapie ocupațională?

— în principiu, da. Din primul an de facultate. Poate
chiar mai devreme de-atât. Se plătește bine și munca asta
pare a fi ceva ce mi-ar plăcea să fac.

— Adică, ești uimitoare cu copiii... Cu ei vrei să lucrezi-

— Cred că da. Ți-am zis că părinții mei au fost cam jal-
nici, nu?

Reamintirea acestui lucru mă afectează mai tare decât -^r
trebui; poate din cauza propriei mele situații.

— Mi-ai zis.

— Da, păi... îmi cam place ideea de a fi alături de cop" în
aceeași situație. înțelegi? Copii care cred că nu au p^c 111 meni
altcineva.

Fiecare lucru nou pe care îl aflu despre Cassie face ca st tul
de vorbă cu ea să fie mult mai periculos.

• ie₂ răspund. încrețind plasticul sticlei de apă „^{Inte C¹},
 rlin can. cu ochii ațintiți la genunchi. E o
 J inctniiⁿ <^{cz am}
 C • bună. în plus, pare ca ai avut parte „de multa prac-
 rn o o^u Sn^d la 5 p^{iulul de C o Pii¹ IUCra¹ 3COl o apr o ape Un o^d nlp Ce-³} făcut înainte
 de asta.-

în Pare surprinsă de întrebare, o roșeață ciudată cuprinzându-i obraji în vreme ce își ferește privirea, părând brusc fwrte interesată de ecranul laptopului.

_ Oh! Diverse slujbe. Nimic nici pe departe la fel de mișto ca la spital. Presupun că o vreme am încercat să fiu studenta cu normă întreagă.

-Ah!

în atitudinea ei se simte un fel de agitație, și îmi dau seama ca, indiferent ce-ar fi făcut, cu siguranță nu vrea să vorbească despre asta. Lucru ciudat, dar, de asemenea, bănuiesc că nu e treaba mea. Interpretez reacția ei evazivă ca pe un semn de a nu-mi băga nasul în treburile ei.

— Păi, sunt convins că a fost foarte satisfăcător. îmi imaginez că va fi și o experiență bună. Foarte admirabil! Ceea ce faci.

Totuși, îmi permite să am o viață privată jalnică, râde ea. Cea mai bună prietenă a mea are 70 de ani.

Mă încrunt.

— Pe bune?

— O, ai adora-o pe Wanda, asta dacă poți trece peste faptul că încă nu e absolut convinsă că nu ai un beci secret.

— Ah, *acea* prietenă!

îmi zâmbește larg.

— Cam e genul de persoană care își face o mulțime de griji.

— *Sper că ai pus-o la curent cu situația cu beciul*

— Da, dar tot nu a exclus complet posibilitatea că o ușa secretă pe undeva pe-a ici. *există*

— Cu cât aud mai multe despre VVanda, cu atât sunt • îngrozit să o cunosc, *pufnesc*.

— O, da! Ar trebui să-ti fie foarte frică. *E alcătuită din 58 de kilograme de teroare pură.*

Pare gânditoare.

— De fapt, *chiar mi-ar plăcea să o duc pe Sophie s-o cunoască într-o zi, dacă e în ordine? Cred că s-ar înțelege de minune.*

— Nu văd de ce nu, *răspund după ce mă gândesc un moment. Sunt convins că lui Sophie i-ar plăcea.*

— Cu siguranță cred că VVandei i-ar plăcea la nebunie. .Asta dacă ești sigur că e în regulă. *Adică, ești binevenit să ni te alături, dacă ești liber...?*

— A, nu, e-n regulă! Sunt *sigur că voi fi tot ocupat. Să-mi spui adresa și când vă ducep acolo! Poate îmi dai un mesaj când ajungeți înapoi acasă, ca să știu unde sunteți. De fapt, poate ar trebui să activăm partajarea locației, așa, dacă se întâmplă ceva...*

Observ că zâmbește din nou și *închid repede gura.*

— Par absurd, așa-i?

— Pari un tată obișnuit, obsedat de *control. Nu-i un lucru rău. Pot să fac orice te face să te simți mai bine.*

Nu există niciun motiv pentru care să mă gândesc de două ori la afirmația asta; știu că e cât se poate de inocentă, însă, în mod straniu, nu mă împiedică să simt cum mi strânge pieptul.

— (Jorect! Scuze!

— *Iar îți ceri scuze, chicotește.*

Sunt convins că lui Sophie i-ar plăcea foarte mult să

iasă puțin din casă, argumentez. Sigur s-a săturat să fie închisă aici, cu mine, în fiecare zi pe care nu și-a petrecut-o la restaurant.

— Sophie adoră să petreacă timp cu tine. Vorbește tot timpul despre tine.

Rămân cu gura căscată.

— Serios?

— Efectiv. Tot timpul. Ai mai multă încredere în tine! încuviințez încet din cap, gândindu-mă la asta.

— Eu... Mulțumesc!

— Doar spun ceea ce văd.

— Rahat! Mă încrunt, apoi continui: Tocmai mi-am amintit - Iris o să treacă pe aici mai târziu.

— Iris?

— Mătușa lui Sophie. Ti-am zis de ea, nu?

— Oh!

Dă din cap în semn de recunoaștere.

— Corect! îmi amintesc.

— A zis că vrea s-o vadă pe Sophie.

Cassie râde.

De ce pari atât de nesigur în privința asta?

Iris e... Oftez., apoi reiau: Presupun că pur și simplu ar trebui să-ți spun. Câteodată lucrurile pot fi încordate între noi.

— A-ău!

— Mda. E bine intenționată, chiar e, dar a fost dintotdeauna extrem de implicată în viața lui Sophie... Cred că o macină foarte tare faptul că, dintr-odată, nu o mai poate vedea oricând vrea ea. A încercat de mai multe ori să mă convingă să împart custodia comună cu ea.

— Dar tu ești tatăl ei, răspunde Cassie.

Dau din cap aprobator.

Corect! Și mă bucur s-o hs sa o vada pe Sophie
câ_{nd} vreau U >op_{nic} ^nnhie să aibă un mediu stabil, pot. dar

_ Are perfectă logică. spune Gass.e, și un. pare
|_{ine} aud asta. de parei nici măcar nu m.-am dat
seama câtă_{nc}. voie aveam să aud altă persoană
confirmand-o.

_ Avea un obicei de a fi- severa. Cu bonele. În
trecut. _ O să vrea să ne batem?

Asta mă face să râd.

_ Nu nu. Nimic de genul asta. Cred ca pur și
simplu o ieraniează din capul locului faptul că simt
nevoia să anga- ■⁶ • cineva Iris crede că ar trebui
s-o las pe Sophie cu ca.

de altă parte... pare un teren periculos. Vreau
să știe_a aici e »rtó Cred că acum are nevoie de asta
în v.ața ei. ^U _ E posibil să fiu părtinitoare, începe
Cass.e, i>entru că, știi tu mă plătești - râdem
amândoi dar chiar cred că faci' ce trebuie. Copiii au
nevoie să simtă că au un loc al lor, înțelegi' Chiar
dacă tu nu ești aici în permanență în fiecare zi îrm
imaginez că e liniștitor pentru Soph.e să știe că te
vei întoarce mereu acasă la ea. Dacă ceea ce spun
are vreo logică.

încuviințez din cap năucit, întrebându-ma cum
poate cineva care abia dacă ne cunoaște să cuprindă
tot ce ma chinui să fac după atât de puțin timp
petrecut alături, de noi.

— Are, răspund. Perfectă logică.

Acum își da o șuvița de par după ureche.

— Nu-ți face griji! spune cu un rânjet. Mă descurc

— Bun!

u • cc

O liniște ciudată se lasă din nou, pentru că nu ș
să zic, sunetul plasticului strivit umplând aerul în
vrer

- r agitat În mâna sticla (Ic apă. írni spun din nou
să plec, T^|.is aici și să-mi văd de treburile mele, dar
tot mi-e greu ^{s3} °fâc, nefiind complet pregătit să
închei discuția cu ca. ^s L Așadar, ai zis că ai
seminare weekendul ăsta, nu?

Da E-n regulă? O să mă întorc la timp să-i
pregătesc cina lui Sophie.

— A bineînțeles! Sigur! Doar mi-o fixam în minte
ca să nu uit. Dau din cap fără vreun motiv anume și
adaug: În orice caz, cum ai cunoscut-o pe Wanda?

Acum deja mă agăț de orice ca să mai vorbesc
puțin cu ea.

—? \ f_{os}t vecina mea în ultimul loc în care am stat.
Chiar la început, când m-am murat în clădire, am
rămas încuiată pe dinafară, iar ea mi-a pregătit un
ceai cât am așteptat lăcătușul. E al naibii de
răutăcioasă, dar o iubesc. Cassie zâmbește în timp
ce clatină din cap și completează: Chiar dacă a fost
destul de convinsă că s-ar putea să fii vreun
criminal, ispitindu-mă aici cu un copil fals.

Pufnesc în răs.

— Oare de ce sună a ceva pentru care mi-aș face
griji dacă Sophie ar fi în locul tău?

— Nu-ți face griji, jur că n-ai cum să fii la fel de
paranoic ca Wanda!

— Ce ușurare! replic pe un ton mucalit.

— Pe bune, e oarecum hilar ca și-ar face griji pentru mine în privința asta. Ea e cea care agață bărbați anonimi de la bingo o dată la două seri și îi aduce acasă.

— Glumești?

Mi-aș dori eu. Femeia arc parte de mai multă acțiune decât voi avea eu vreodată.

ie gânde la afirmația asta! Pur fi simplu nu te gânde!

Pare... un personaj pe cinste.

— E destul de spontană. Sincer, viața ei amoroasă e <j_{cs} tul de impresionantă. Mereu încearcă să-mi dea sfaturi, și j_{qr} ea sunt pe cât de ridicole ți-ai putea imagina. Slavă Ccru|_{ui} că acum nu-mi fac griji pentru așa ceva!

|i/ intrrba! Aidcn, nu îndrăznești să întrebi!

— 'Deci nu te vezi cu nimeni.'

Dobitoctde! Dobitoc, cretin, tâmpit!

Pare surprinsă de întrebare, și de ce nu ar fi? N_{u c ()} -n trebare adecvată. Încerc rapid să mă corectez:

— Ziceam doar că...

Sigur își dă seama că mă poticnesc. Sper că nu mi se ci. teste pe față.

— Mi-am dat seama că nu am discutat despre, ăăă cum am proceda. Adică, bineînțeles că viața ta amoroasă c o chestiune privată, dar s-ar putea s-o deruteze pe Sophie dacă ai aduce pe cineva aici.

Vreau să intru într-o groapă și să nu mai ies vreodată de acolo.

— Adică, poate dacă ea ar dormi și voi ap rămâne la parter...

Durează un moment înainte să facă ochii mari când înțelege.

-Oh!

Râde, ceea ce ma face să mă simt o idee mai puțin ridicol, însă doar o idee.

— Nu, nu. Nu-ți face griji! Nu va fi o problemă. Nu prea am timp nici pentru asta. Școala mă ține ocupată. Nu prea îmi lasă mult timp pentru a găsi persoana potrivită, pricepi ce zic?

Nu există nici un motiv pentru care vestea asta să-mi fii pe plac. Absolut niciunul. Nu ar trebui să mă simt *mai bine* să aud că nu va aduce niciun oarecare în casa mea, pentru că din capul locului nu ar trebui să aibă nicio importanță pentru mine.

— Sigur, răspund în cele din urmă, incapabil s-o privesc în ochi. E... de înțeles.

Râde iar.

- Singurul iubit pentru care aş avea timp acum ar fi. bu, sa fie un colocatar d_{spus} să ne-o tragem la cele mai ciudate ore.

Cred că încetez să mai respir, însă doar pentru o secundă. Face ochii mari și se îmbujorează ușor când pare să-și dea seama ce a zis.

— Uau, *nit* am gândit înainte să vorbesc! Scuze! îmi cam pierd filtrul vorbirii când sunt agitată.

Știu un lucru: cu cât trece mai mult timp fără să răspund, cu atât va fi mai stânjenitor, dar am senzația că-n clipa asta mi s-a lipit limba de gură. Nu pot să nu mă întreb de ce ar fi agitată. Din cauza mea?

Nu *contează*. Încheie odată afurisita asta de

discuție!

— Nu-ți face griji! răspund crispat. E-n regulă.

Iar acum o să plec, pentru că mi-e clar că astăzi nu pot purta o discuție cu Cassie fără să fiu un dobitoc absolut, și sunt pe cale să inventez o scuză și să plec când zice:

— Dar tu?

Asta mă derutează, facându-mă să uit ce aveam de gând să fac.

-Eu?

— Păi, cu siguranță cineva ca tine nu se plânge de întâlniri. Simt cum clilesc uluit spre ea.

— Cineva ca... mine.

— Da, păi, înțelegi...

100 L*NA

FERGUSON

Chiar nu înțeleg, așa ca i-<> ^sP^{un}_-

— Nu știu.

i<i dă ochii peste «p. scopnd un sunet ușor frust»,.

_ Dumnezeule! Evident, arip bme. Șt eșn un chef

dt ^{SIK}Sin>t eutn mi se ridici sprâncenele, blocat în
conținut, _{rt} I, „evident, arîți bine”.

_ Adică... trebuie să o duc pe Sophte undeva când
aduci acari pe cineva sau există vreo practică de
genul șoseta-pe-clanțăr *

Ceva în faptul ca știu că fix în acest moment
Cassie se gândește la mine împreună cu altcineva, în
ipostaze intime, chiar și în starea asta ciudat de
degajată... nu e în regulă. Senzația pe care mi-o
provoacă. Absolut nimic în legătură cu asta nu ar
trebui elaborat sau luat în considerare.

— Șosetă pe clanță, repet pe mutește înainte să-
mi scape un râset sec. Nu. Nu trebuie să-ți faci griji
pentru asta. Cu munca și cu Sophie, nu a mai fost o
problemă... de ceva vreme.

*Mai ales de vreme ce ultima mea încercare a fost
un asemenea dezastru.*

Dar asta e o poveste complet diferită.

îmi spun că îmi imaginez expresia de pe chipul ei
care aproape seamănă cu ușurarea, dar care a
dispărut la fel de repede precum a apărut, știind că
partea nefințională a creierului meu pur și simplu
îi furnizează ceea ce vrea să vadă. Probabil e doar
fericită că nu trebuie să fie supusă la ceva

stânjenitor, iar eu stau aici și mă gândesc la chestii la care nu ar trebui să mă gândesc. Din nou.

Mă uit la ceas, fără să încerc practic să aflu cât e ceasul.

— Ar trebui să mă duc să fee duș. Mai am niște chestii de rezolvat înainte să plec *la* serviciu.

- *OK!*

Vad cu coada ochiului cum încuviințează din cap, dar tot nu mă *pot convinge* să mă uit la ceas a binelea.

„N-am vrut să te țin de vorbă, adaugă.

Acum chiar mă uit *la ceas, pentru* că nu mă pot abține.

„Nu, nu. N-ai facut-o. Doar că... am multe de făcut.

— Sigur.'

Mă ridic de pe canapea, dând din cap spre ea înainte să mă retrag la etaj ca să o las să-și facă temele. Nu mă uit înapoi în timp ce urc, în mare parte pentru că mi-e teamă că va vedea cât de tare îmi doresc să-mi trag una peste ceafa, dar observ că nu o aud cum începe iar să tasteze până nu am dispărut aproape complet din raza ei vizuală.

Au te purta ciudat!

S-a cam zis cu asta.

- Cid. poli a-! ^mÂn ^ ' s f ^{Snurik} i emr " mine _

Dumnezeule, vocea lui! E joasă și
gravă, Jar
imi dă fiori P ^ ' „ > ' ■ ^{Mai ales de vmne} “ P ” „
să știe exact ce vrea să fac.

Degetele mele îmi ciupesc sfârcurile,
și îl aud cum gâfâit în microfon.

— Exact așa! Sunt așa de frumoase!
Pun pariu că au un
gust grozav!

Ma întreb într-o doară dacă ar trebui să
mi se pară atât
de intim. Nu-l văd, și nici el nu îmi știe
numele adevărat.

*Nimic din toate astea nu mă împiedică
să-mi dau drumul
exact cum îmi spune el s-o fac.*

CAPITOLUL 5

_ Zic DOAR CÂ AR PUTEA FI O ESCROCHERIE AMPLA, țațâie Wanda la celălalt capăt al telefonului pe care mi-l țin apăsat de ureche.

Râd. clătinând din cap în timp ce întorc în tigaie sendvi-șul cu cașcaval al lui Sophie.

— Sunt aici de mai bine de-o săptămână. Cred că pot spune cu siguranță că nu completează să mă răpească.

— Nu se știe niciodată.

Aud prin telefon zdrăngănitul cratițelor.

— Nu-mi găsesc blestemata de crăticioară.

— Ar trebui să fie în dulapul din dreapta cuptorului.

— Deja m-am uitat ac... Oh!

— Ți-am zis eu!

— Cum naiba știi tu mai bine ca mine unde-mi sunt lucrurile?

— Pentru că tu ai abilitățile organizatorice ale unei hoarde de șobolani cu amnezie.

Wanda pufnește indignată.

— Ești așa de agresivă!

— Cum stă treaba cu puștoaica? E o terorista?

Arunc o privire în living, unde Sophie stă lungită ,K. napea iucându-se cu jocurile ei v.deo, cu micile sa|e sprâ| cene încruntate de concentrare ;■ cu hmba un pic scoasă. face să zâmbesc. . . .

— E grozavă, îi răspund încet VVandei. Adică, e un soi de teroristă, dar îmi cam place. ^

— Seamănă cu altă Fată pe care o cunosc, pufnește Wanda. Mă bucur că c adevărată! Știi, într-un fel mi-ai|l facut griji că tipul ăsta, Aiden, ar putea fi unul dintre hărțu- itorii tăi de la filmulețele cu țâțe.

— Da, chicotesc. Sigur! Nu cred că cineva ca el are nevoie să intre pe astfel de site-uri.

— Oh? Cineva ca el?

— Adică... sunt sigură că le-ar putea vedea în realitate oricând și-ar dori, fără să plătească. Vorbesc mai încet: Nu pare genul care să aibă vreo problemă să aducă femeii acasă.

— Cassie Evans... îmi spui cumva că noul tău șefe chipeș?

Mă opresc, blestemându-mă în gând. Nu trebuia să afle partea asta. Încerc să vorbesc pe un ton normal, de parcă nu m-aș fi gândit prea mult la asta.

— N-aș zice că e neatrăgător.

— O, Doamne! Este, nu-i așa? Despre cât de sexy vorbim.'

— Nu știu. Nu am fost foarte atentă.

— Știi că știu când minți, nu?

Bine! pufnesc înfrântă. Arunc o privire spre Sophie când rostesc pe jumătate șoptit: E al dracului de sexy, bine?

— Vai, mama! Ar trebui să-mi trimiți o poză.

- Clar nu fac asta. Și ai fi măcar capabilă să-ți dai scama cum să o deschizi ^{darf nu} Sunt acolo?

— așa de agresivă! bombăne din nou. Ai grijă, auzi? Tipii arătoși înseamnă probleme.

— Voi avea grijă să-mi păzesc cu mare grijă virtutea, replic serioasă. Dar, crede-mă, în niciun caz nu va fi o problemă! E mult peste nivelul meu, în cea mai bună zi a mea.

- Ah, mai taci! Doar știi că arăți grozav.

— Da, da. Dar tu? Ai cunoscut pe cineva nou?

Aud apa curgând în timp ce Wanda își pregătește cina.

— Nimeni care sa merite menționat. Totuși, afurisitul de Fred mă tot sună. Ala chiar nu pricepe aluzia.

— Poate că pur și simplu te consideră irezistibilă.

— Păi, nimeni nu contestă asta, ripostează ea cu nonșalanță. Dar încă nu sunt atât de singuratică. Chiar dacă m-ai lăsat aici singură cuc.

— Ooo, ăsta e felul tău de-a-mi spune că ți-e dor de mine? Pocnește din limbă.

— Poate. Poate că nu.

— De fapt, vreau să vin să te vizitez curând, dacă e în regulă. Mi-ar plăcea să o cunoști pe Sophie. Aiden deja și-a dat încuviințarea, dacă ești

și tu de acord.

— Păi, bineînțeles că vreau să cunosc mica pacoste! Trebuie să mă asigur că te face să meriți salariul ăla mare și gras cu care te-au momit departe de mine.

întorc sendvișul cu cașcaval și râd iar.

— Bineînțeles!

Adu-o la cină și o să fac chiftelele melc!

Știi cum să mă atingi la inimă.

Am încercat să te conving să nu mă părăsești, dar tu a

- Știu. știu. O să aleg o « TM ranil Sl ° * te _a " ^{Ui?}

Cina lui Sophie e aproape gata. Ar fi bine să-i d_a"

^{5â} nânce înainte să îneeapi să mă muște de glezne.

— 'le-am auzit! strigă Sophie.

— Păi. bine! spune Wanda. Ie las. Doar ai grijă să

pe aici! îmi cam e dor de fața ta.

— Și eu te iubesc, chicotesc.

— Ne vedem curând.'

— Exact!

Până închei apelul. Sophie a venit deja în bucătărie, tră- iând cu ochiul la sendvișurile prăjite cu cașcaval _{pe} care l_e mut pe o farfurie.

— Pe ale mele pop să le tai în triunghiuri?

— Păi. evident! pufnesc. Triunghiurile le fac să aibă gust mai bun.

Sunt recompensată ai un zâmbet plin de dinți.

— Da.

— Vrei lapte sau suc?

— Aăă...

Se gândește, cântărindu-și opțiunile.

— Lapte. Nu, suc. Da. Vreau suc. 109

— Cred că mai avem niște suc de mere, îi zic.
Du-te și vezi?

— Bine!

Termin a doua porție de sendvișuri pe care le-am făcut pentru mine în timp ce ea se duce la frigider, deschizând ușile ca să arunce un ochi înăuntru, apoi sting aragazul. Nu e cea mai sofisticată cină pregătită de cineva vreodată, dar din fericire nu e prea complicat să impresionezi un copil de nouă ani. O aud cocoțându-se pe jumătate pe blac ca să ia un pahar, ceea ce e de așteptat de la mica mea protejări

independentă. și mă pregătesc să o dojenesc când sunt dis-
tinetul soneriei. Mă uit la ea cu o expresie curioasă-, LT3S3

• * j * • j • i

nu știu cine ar putea veni atât de târziu, de vreme ce Aiden a
plecat deja la serviciu.

Apoi îmi pică fisa.

— Oh! Probabil e mătușa ta. Tatăl tău a zis că trece pe aici.

Sophie se luminează imediat la față.

— Mătușa Iris!

O ia la goană în timp ce eu strig după ea, ștergându-mi
mâinile pe un prosop de bucătărie înainte să încep să cobor
scările în urma ei. Ea deja a deschis ușa și îmbrățișează o fe-
meie înaltă și slabă, cu păr blond-deschis care îi atârnă pe
umeri. Fața îi e luminată de un zâmbet strălucitor în vreme ce
se agață de Sophie și abia când trage cu ochiul spre mine i se
schimbă expresia, sprânceana delicată de aceeași culoare cu
părul coborând și zâmbetul dispărându-i.

Hotărăsc să nu o las să mă deranjeze.

— Bună! o salut veselă. Tu trebuie să fi Iris. Aiden a zis că
o să treci pe aici.

— Sigur, răspunde sec, și nu ratez faptul că privirea ei
coboară și urcă din nou, de parca m-ar măsura din priviri. Tu
trebuie să fi noua bonă.

Oh, frate!

— Eu sunt, răspund, păstrându-mi tonul vesel. Tocmai
pregăteam cina... Vrei să vii și să ni te alături?

Iris se uită în jur.

— Aiden nu e aici?

E la serviciu, răspund, simțind încordarea din tonul ei.

— Hmm!

E tot ce spune, însă închide ușa în urma ei ca să intre, deci
presupun că îmi acceptă invitația la masa.

_ Ibcmiu iScvum *•
 pentru noi. îi spun-m-on-ându-musăurcscărUcx,,.^
 ficcaltccvu. dacă pretcn...

mâncat deja. mulțumi- răspunde Ins crispatj <)
fie *înțelegeți en. mS* gândesc

I tăcerea să zăbovească în timp ce trec pragul și mă în
torv „în bucătărie să-i aduc lui Sophie mște suc.

_ Deci de cat timp lucrezi aici.

Ridic ochii de la hiat și o găsesc pe Ins instalată p_c
 w”a nea urmărind-o pe Sophie cățărându-se pe unul
 dintre s«_u. nele de lângă insulă ca să se pregătească
 pentru cină.

_ Nu de mult, replic. Puțin peste o săptămână.

— Pur și simplu pari foarte bine instalată,
 comentează Iris.

— Da. păi... Aiden și Sophie au fost grozavi.

— Scuze dacă par necioplită! reia Iris. Doar că mereu
 am urât ideea ca Sophie să fie lăsată cu străini.

— Bineînțeles! răspund cu un zâmbet care nu prea
 mi se

citește în privire.

Aiă urmărește câteva clipe cât îi pun suc lui Sophie,
 vorbind din nou abia după ce fac să alunece cana pe
 tejghea în mâna desfăcută a lui Sophie.

— Oricum, câți ani ai? Pari destul de tânără ca să fii
 bună.

— 25, răspund crispat.

F/7 *drăguță!* mă avertizez în gând.

— Uau! râde Iris. Chiar ești tânără. Cred că abia ai
 terminat școala.

— De fapt, încă studiez, o corectez. Lucrez în timp ce

o fac.

- Oh? Și ce studiezi?
- Terapie ocupațională.
- Oh, uau!

CU mari rearve.

' S ^țX'răspuHd înainte să mușc din sendviș. Și tu?

Cu ce te ocupi?

_ Dețin o florărie.

Râd încântată.

__ Dumnezeule! Ce drăguț!

Iris se uită ciudat la mine.

__ Datorită numelui tău, precizez.

— Corect...

Se uită la mine de parcă am luat-o razna.

_ în fine... Mă ocupam de ca cu Rehecca. Mi-a fost

mai greu să mă ocup de ea singură.

Zâmbetul îmi dispare.

— Oh! Desigur! Mi-a părut rău să aud despre asta!

— Chiar așa! spune sec.

Mai iau o gură din sendviș, apoi încă una, dorindu-mi să scap de această încordare groaznică. Mestec agresiv în vreme ce Sophic îmi arată degetul mare pentru sendvișul ei.

— Mama obișnuia să-mi dea flori de ziua mea în fiecare an. Zâmbesc.

-Da?

— Erau tare frumoase! adaugă ea.

— Foarte drăguț!

Observ că Iris urmărește această interacțiune de parcă m-ar studia, încercând să găsească o greșală.

Bag în gură ultima îmbucătură din sendviș, hotărându-niă că e evident că sunt a cincea roată la căruță aici.

Soph, ce-ar fi să mă duc să mă ocup de rufe cât stai tu cu mătușa ta?

OK' răspunde Sophie lejer.

Grozav

Zâmbesc în timp ce îmi pun d'™* <>«spăl

Vî<d' SuMpri" mnă. »veți nevoie de mine. Doar sJ

>I"înîre d-i zâmbesc Ini Iris, dar nu-mi răspunde la fel.

_ \li-â părut bine dc cunoștință, Ins!

Dă din «p cu rigiditate.

— \$i mie!

Evadez rapid, urcând scările spre etaj ca sa adun rufele rnunhre ale lui Sophie, rămase probabil împrăștiate pe po- ietua dormitorului și a băii. Părea neafectată de această „nnu întâlnire ciudată dintre mine și mătușa ei, dar nu mă pot preface că nu sunt puțin stânjenită. E foarte evident că Iris crede că nu e nevoie de mine aici, și nu-mi rămâne decât să mă întreb cum ar fi posibil ca lucrurile să devină și mai Ciudate de acum încolo. Totuși... luând în calcul tot ce mi-a spus Aiden. nu mă por abține să nu fiu și un pic înțelegătoare. Sigur l-3 fost greu să-și piardă sora și nepoata în același timp. Cred că și eu aș fi ursuză. îmi spun că voi avea destul timp să o fac pe Iris să mă placă, și cine știe r Poate vom reuși chiar să fim prietene. În cele din urmă.

îmi amintesc de expresia rece a lui Iris, iar optimismul mi se clatină.

De fapt, dacă mă gândesc mai bine...

întâlnirea cu Iris îmi rămâne în minte tot restul serii
- după o rundă de jocuri de societate și chiar în timp
ce o pregătesc pe Sophie de culcare înainte s-o bag
în pat și poate de-asta mi se pare imposibil să adorm.
Mă foiesc și mă răsucesc poate vreo oră încercând să
adorm, iar în cele din ună

Jtipcsc la un moment dat, dar c un somn agitat. Ca moincn ' .|e dea în care ești suficient de treaz cât să știi că dormi, dar qulicient de adormit ca să nu fii treaz. Dacă arc vreo logică.

| n un moment dat, renunț complet la idee, anim ân- du-mi nervoasă picioarele peste marginea patului și hotă- rându-mă să merg în bucătărie ca să beau ceva. Dacă tot nu pot să dorm, măcar pot să mă hidratez, presupun. Mă frec la ochi înainte să ies din dormitor, închizând ușa în urma mea și târându-mi picioarele pe scări.

Inițial, nu-l observ, pleoapele încă grele și căscatul semna- lându-mi faptul că nici nu mă uit pe unde merg în timp ce mă strecor prin living, însă chiar înainte să ocolesc insula îl aud sperându-se și facându-mă și pe mine să mă sperii.

— Aiden?

Pare surprins să mă vadă, aproape ca și cum a uitat că sunt aici - cu ochii obosiți și cearcăne întunecate sub ei, și cămașa pe jumătate desfăcută, dezvăluind un tricou de un alb impecabil dedesubt.

— Cassie? De ce nu dormi?

— Scuze! răspund, înăbușându-mi un alt căscat. Nu pot să dorm.

-Oh!

Dă din cap, stând în lumina frigiderului deschis cu o sticla chihlimbarie în mână.

— Sper că nu am făcut prea multă gălăgie.

Dau din mână spre el.

Nu, nu. N-ai nicio vină. Doar am avut o zi

lungă.

— Mie-mi zici? pufăie, închizând în sfârșit ușa frigiderului, astfel încât singurul lucru care răspândește lumină în încăperea e becul mic de la hota de deasupra aragazului.

~~ Groaznică?

DCM hulr capacul Midci dc berc.

boaite.

lini parc rău!

h o ingh.țmirJ lungi. «•<>lâ»'l", <le
satisfi, ^

, • j"«l își desprinde sticlii de la guri (:hiar și așa |
w|i(| anim, imi c greu și nu observ cât de bine
arată, chestie ftr(. imi amintește brusc că suntem
singuri nici, în întunericul aproape deplin, și doar
uitându-nc unul la altul. Probabil ci nu c cea mai
bunii idee.

,\|j M.*nrpin în cap, adormită. Doamne, sunt
epuizată!

— Azi mn cunoscut-o pe Iris. E... o figură.

Gura lui Aiden se strânge într-o linie dreaptă.

— Xu s-a purtat urât cu tine, nu?

— Păi. aș minți dacă aș zice că în curând
urmează să mă invite la petrecerea de ziua ei. Dar
presupun că ar fi putut să fie și mai rău de-atât.

Se sprijină de blatul de lângă frigider.

— Ala bucur eâ măcar nu a fost nepoliticoasă.

— Xu știam că mama lui Sophie a avut o
florărie, remarc, făcând conversație din motive
care îmi scapă, dat fiind că e atât de târziu.

— .A, da! încuviințează el din cap înainte să mai
ia o înghițitură. E o florărie destul de populară.
Acum Iris se ocupa singură de ea.

— Chiar pare să o iubească pe Sophie.

Da. Se poartă minunat cu ea. De fapt, a
crescut-o jumătate din timp. Nu a fost prea fericită
că Sophie a venit direct la mine când a murit

Rebecca. Pare să creadă că ea ar fi fost alegerea mai potrivită, de vreme ce, conform spuselor ei, cu nu am fost niciodată alături de Sophie așa cum a fost ca. La început, a fost subiectul multor certuri.

Par tu ești tatăl ei, îl susții. Bineînțeles că ar trebui fie cu tine.

Judecătorii au fost de acord, dar Iris... Clatină din cap. Încaligă; Parțial cred că ea doar așteaptă ca cu să fut cumva lucrurile.

Oh' Știu că sunt adormită, dar ceva în tonul adânc al lui Xiden pronunțând un cuvânt atât de obscen îmi face stomacul să fluture. Cu siguranță nu-i momentul acum, aș zice.

— Faptul că sunt în cea mai aglomerată perioadă a vieții mele din punct de vedere profesional nu mă ajută, oftează apoi. Ma ține departe de casă mai mult decât mi-aș dori.

Nu mă voi preface că asta nu mă trimite cu gândul la propria-mi copilărie, amintindu-mi brusc de părinții mei și de slujbele lor, și de povara financiară care mi se reamintea în permanență că sunt. De fapt, sunt aproape complet convinsă că Aiden nu seamănă deloc cu părinții mei, de vreme ce lui chiar parcă să-i placă să petreacă timp cu Sophie și încearcă să facă asta cu fiecare ocazie; îmi dau la o parte propriile prejudecăți ca să încerc să văd lucrurile din punctul lui de vedere.

— Înțeleg. Trebuie să lucrezi. În plus, nu e ca și cum pur și simplu o lași aici de una singură. Și îți petreci tot timpul liber cu ea când nu lucrezi, nu?

Cât de mult pot, răspunde, dând din cap. Doar că...

Scoate un sunet de frustrare.

— îmi dau silința, dar uneori am senzația că tot nu-i suficient.

— îmi pare rău! repet. Sunt sigură că nu la asta ai vrut să te întorci acasă. Nu am vrut să ating un punct sensibil.

— Nu, nu. Mie îmi pare rău că te împovărez cu toate 3stea. Pur și simplu mă apasă.

\ „ de ce: il liniștesc. apnismubt-mă de frj, ler e. și iau O sticlă « *1*’|K’ “T* ? ^hi<|_ «H S.» că Pin» u’r.-l’ie fi>«
|wrtC *lm ,n’,a,Or,rile «*. () sj-v trimit ftctura prin pojta.

Zâmbește.

— în fine... suni convinsă ca ești obosit. Eu ar trebui a mă întorc în pat. să nu dorm.

— Da. nu aș vrea să te rețin, chicotește.

— F. o activitate ncsatisficătoare, dar trebuie s-o
facj Cⁱⁿinchid ușa frigiderului cu intenția de a-l lăsa
singur, d_{lr} mă surprinde când se întinde să mă
prindă ușor de încheie- Mă uit în jos la degetele lui
groase pe care le si_{mt} calde pe piele, ridicându-mi
privirea ca sa-i vad expresia T^el adaugă încet.
Doar că... Ești bine, nu?

Clipesc derutată.

— Ce?

— Adică... Iris n-a zis nimic care să te supere, nu?

— Pe mine?

încuviințează din cap.

— Doar că... Sper că nu te-a speriat.

Ideea nici nu mi-a trecut prin minte. Adică, da,

azi a fost rece cu mine, dar sunt fată mare și o să fie nevoie de mai mult decât ce a făcut Iris ca să mă zdruncine.

— Sunt bine, îl asigur. Nu-ți face griji! Nu plec mcaien. Se relaxează vizibil.

— B^{un},

Cred că atunci își dă seama că încă mă țin^e de în ei tura stângă, privirea coborându-i să o vadă înainte să mi brusc drumul.

Scuze! Sunt obosit. Nu gândeam.

!_n regulă, îi răspund încet, micii fluturi din stomac sfonnându-se acum în unii enormi. Ar trebui să ne băgăm

^{1,1} Cască ușor ochii și apoi îmi dau seama ce-am spus.

— Adică... Simt cum mi se încinge fața în vreme ce precizez- Adică separat. Adică ni te duci în pat, iar cu mă duc în pat și-

— Corect! ma salveaza el.

Mi se pare mie sau vocea i-a mai coborât o octavă față de _{ni}ai devreme?

— Știu ce-ai vrut să zici.

— Bun!

Aerul condiționat mi se pare mai rece decât mai devreme, pielea facându-mi-se ca de găină și sfârcurile întărin- du-mi-se pe sub tricou! subțire, amintindu-mi pentru prima dată de când am ieșit din camera mea (și mult prea târziu, aș putea adăuga) că nu port sutien. Îmi dau seama cu adevărat când observ că privirea lui Aiden coboară într-un gest care pare oarecum reflex, de parcă nu se poate abține. Aud cum inspiră brusc în timp ce căldura îmi coboară pe gât, și îmi încrucișez repede brațele la piept în vreme ce mă cuprinde rușinea.

Hotărăsc că opțiunea cea mai puțin umilitoare e să nu recunosc asta, uitându-mă în schimb la degetele de la propriile-mi picioare.

— Bine! Păi, mă duc în pat. Ne vedem dimineață!

— Sigur! Ne vedem dimineață!

Merg tiptil cât de repede pot fără să alerg efectiv, oprin- du-ma abia în capul scărilor ca să mă întorc un pic.

— Noapte bună, Aiden!

_ Noapte ¹ ,
.... j- „ înainte să ajung în siguranță în
Nu cred că i.-Pir s,,rjinindu-.”ă de ca
ca.nera .nea, cu u^nc sper doar ca holul a fost
c-i să-mi acopâr oentru ca Aiden să nu fi văzut
suficient de •ntt>„^{CC't} J că şeful meu foartc-scxxy-dar-co.n-
lut totul; n'sT» J ' sS.,ni Eun'aos. fi văzut marc parte di_n ă
suficientă ca să ntă Î capul într- facă să-mi doresc să-mi
o toaleta^

pricina propriici mc|(.•

Oftez în tnnP <-«- • ?n întuncrîcul camerei melc neglijențe.
holbâ”d^ n' nicio .nare scofală. Că sigur Aiden şi spunandu-ini
C dinlîneată.

” “ I e” “ „chit» -
P”d” ‘●
”

Conversație cu @alacarte

***Toată săptămâna
m-am gândit neîncetat
la sfârcurile tale
drăguțe și roz.***

CAPITOLUL 6

SE PARE CÂ MI-AM FĂCUT DEGEABA GRIJI PENTRU ÎN. tâlnirea mea cu Aiden târzie în noapte, dat fiind că după acea seară abia îl mai văd timp de o săptămână. O duce pe Sophie la școală în fiecare dimineață în zilele următoare, petrecându-și tot timpul liber la sală când Sophie nu e acasă și intrând și ieșind pe furiș din duș înainte să dispară la serviciu. Dacă nu aș ști mai bine, aș zice că mă evită, ceea ce mă face sâ-mi fac și mai multe griji din cauza asta. îmi fac griji la gândul că am creat o atmosferă ciudată între noi și mă tem că poate am stricat ritmul lejer în care începuserăm să intrăm. Până sâmbăta următoare, pot număra pe degetele de la o mână de câte ori l-am zărit pe Aiden Reid, chiar dacă locuim în aceeași casă.

Merg agale spre bucătărie în această dimineață, mai devreme decât de obicei, sperând să petrec puțin timp singură cu

cafetiera înainte să se trezească Sophie. Cred că am puțino timp înainte să se trezească Aiden și să-și facă de lucru cu ceva ce îi va permite să evite să vorbească cu mine. în momentul de față, am hotărât că nu voi permite să fiu deranjai

Adici, pen"“ nu „7 e ca și cum nu obișnuiau, sa m. le
sfârcuri până acuta Ș feța a jumătate de mter-
iude ce sunt atât de tulburată de asta.

“ face cafeaua, halatul alunecân-
'„n de pe umeri cât să atârne lejer pe ei în
ump ce SSin nou de blat. Mi-i rotesc când o
încordare b.ne „X ^d,lă spatele' ducând o_mi mana la . pie lca
ridicată de acolo și oftând cum fac mereu arunci
când îmi amintesc de cicatrice. w A

După ce e gata cafeaua, pun în cană mai mult
zanai decât e acceptat de societate - dar nu-mi pasă.
î închid ochii când prima înghițitură de rai fierbinte
îmi atinge limba, mor- mând încântată în timp ce o
las sa-și termine misiunea de a mă trezi. încă stau
acolo, având senzația nechibzuită de siguranță dată
de ideea că mai am destul timp singură, sprijinindu-
mă în continuare lejer de blat cu halatul căzut într-o
pane și cu mâinile ocupate cu cana, când în sfârșit
sesizez un trup masiv care coboară scările ce duc
spre etajul al doilea.

Aiden cască, cu părul ciufulit de somn și cu
brațele ridi- cate .nmo mundere care îi face tricoul
gri să se tragă în Z unr ' 7 ? V5d liniile ale abdomenului
pensaS' n TM trebuic să fie —

evadează, și rămânT SCSUmle de antrena|nent pentru care
55 mi se scurgă ochii d.^l""3 blat Nu ar trebui Prea mă pot

Și atunci mă observă.

— Cassie?

îmi dau scama că stau acolo pur și simplu și mă
— (), bună! 'le-ai trezit devreme. *•

-Da.

și trece absent mâinile prin păr, clipind
sornoros

— Am o ședință cu personalul în dimineața asta.

încă nu s-a mișcat de la baza scărilor, aproape
de par(i-ar fi teamă să se apropie de mine. Asta doar
îmi în^.,' suspiciunile că lucrurile sunt ciudate între
noi.

— Am făcut cafea. Dacă vrei.

— Ar fi grozav!

Ochii îi fug de la fața la tricoul meu roz bombon,
amin- tindu-mi că c același pe care l-am purtat la
ultima noastră întâlnire dezastruoasă. E vina mea că
îmi place atât de mult- Măcar de data asta port
sutien; clar mi-am învățat lecția dea nu părăsi
siguranța dormitorului fără sutien.

Dar tot îmi dau seama că îl recunoaște.

îmi aranjez în grabă halatul după ce îmi pun cana
pe blat- îndreptându-l și legându-mi cordonul în față
ca să-mi ascund tricoul. Ultimul lucru de care am
nevoie e ca Aiden să se gândească la sfârcurile mele
în timp ce încearcă să vorbească cu mine.

îmi dreg glasul, încercând să nu mă gândesc la cât
de transparent mă port.

— Deci, cafea? Cum o bei?

Simplă e în regulă.

Strâng din buze.

130 LANA
FRIGUSON
— Te buie?

Nu îmi plac toate cheștiile alea adăugate,
recunoaște. Pot abține. Mă face să zâmbesc.

fost atât de aproape unul de celălalt. Încă se

— Știi, mereu am zis că oamenii care beau cafeaua simplă nu se iubesc.

— Nu știu dacă logica asta e corectă, replică Aiden, zâmbind ușor.

Nu răspund, întorcându-mă în schimb să-i torn și lui o cană. Îl aud în sfârșit traversând livingul să mi se alăture în bucătărie, scârțâitul unui scaun înalt avertizându-mă că e aproape. E cel mai aproape de mine de weekendul trecut, și trebuie să recunosc că mă face să intru în alertă. Aproape că-l simt cum mă privește în timp ce îmi fac treaba și nu pot să nu mă întreb dacă își amintește ultima dată când am gândeste la ce a văzut, sau eu sunt singura care își face griji pentru asta?

Mă întorc să îi dau cana după ce am terminat de turnat cafeaua și, când se întinde să o ia de la mine, degetele lui le ating pe ale mele. Simt mici scântei când ne atingem și el nu își retrage mâna imediat. Trece o secundă, poate mai mult, înainte să ia cana din mâna mea, iar eu o ridic pe a mea în glumă ca să dăm noroc, menținându-mi poziția de partea opusă a insulei și încercând să nu rămân atentă la cât de lăți îi par umerii în tricou sau cât de caldă e atingerea lui.

— Deci, începe, luând cu grijă o gură din cana lui. La naiba, ce fierbinte e! Se încruntă și apoi continuă: Am ratat ceva interesant săptămâna asta?

Zâmbeste.
— Pai, i-am făcut cunoștință lui Sophie cu grupul meu clandestin de pariori, dar ea încă nu m-a impresionat.

— Așa ai făcut?

Dap! Oftez dramatic și adaug: Puștoaica nu are

față e î^toare. Nu cred că e făcută pentru asta.

— Nu sunt sigur dacă ar trebui să fiu recunoscător sau dezamăgit.

- Cu silință dezamăgit. Dacă n u se poate d_c la blackjack. cum o să ajungem vreodată la lexa Hold'^, Dă serios din cap.

_ Păi. chestia asta pare mult mai educativă decât tab|_a înmulțirii.

— Oh. clar nu e pregătită pentru asta. Ratează 21 aproj^ la fiecare mână.

Acum Aiden râde, și mă bucur să văd și altceva în a_f_{ar5} de priviri aruncate pe ascuns și corpul lui în retragere în vreme ce se furișează afară din cameră ca să mă evite. Cu ușurință aș putea continua acest joc de „hai să ne prefacem că nu s-_a întâmplat” și să sper că asta ne-a adus înapoi la normal, dar, din nefericire, în adâncul sufletului sunt o masochistă.

îmi feresc ochii și îmi duc cana la gură.

— Deci nu glumeai când ai zis că urma să înceapă agita- pa la serviciu.

Oftează și suflă încet în cafea.

— A fost de coșmar. Unul dintre furnizorii noștri a avut probleme cu livrările săptămâna asta. De-asta azi avem o întâlnire; trebuie să mă văd cu alt furnizor, ca să încerc să aduc din nou lucrurile la normal.

îmi dau seama din vocea lui că absențele sale frecvente cel mai probabil se vor înrăutăți înainte să se îmbunătățească. Mă face să mă gândesc la toate momentele în care Sophie a pomenit de tatăl ei săptămâna asta, știind că Aiden nu are ce sa facă dacă slujba iui îl ține ocupat, însă continuă să-mi fie milă de fetița care sigur a sperat să-l vadă măcar în weekenduri.

Știu că ar trebui să-mi văd de treaba mea, dar ini-
e greu. — Lui Sophie o să-i lipsească să petreacă
timpul cu tine wcekendul acesta.

— O să se distreze mai bine cu tine decât s-ar
distra vre- 'xlată cu mine, replică el cu un râset
distrat.

imi doresc să fi știut de ce Aidcn insistă să se
Milirstinir/r

„rând vine vorba de creșterea propriului copil
AU mereu can»
întreb dacă el chiar crede ca fiica lui n-ar prrlrra sa
și treacă timpul cu *tatăl* â în locul unei țipe oarecare
.ing.i jate de el.

„ji e dor de tine când nu ești aici, îl contrazic,
inrrr când să vorbesc pe un ton normal. lini dau
seama prea bine.

Se încruntă, cu ochii în cană, meditănd.

— Și mie îmi e dor de ea. Sper ca lucrurile să se
finiș teasca în curând.

Mă lupt cu ideea de a-i spune ca Sophie nu e
singura care i-a observat absența, întrebându-mă
dacă nu cumva asia va face lucrurile și mai ciudate.
Adică, nici nu mă îndoiesc că în ultima vreme mă
evită intenționat, și nu mă pot hotărî dacă ar fi mai
rău să abordez acest subiect decât să mă prefac că
nu se întâmplă.

- Știu cât de ocupat ai fost, remarc cu prudență
înainte să .au o gură d.n cafeaua mea. Parcă nici
nu te-am văzut săp- rămână asta. ^r

Poftim! Am zis-o. Probabil că o să regret, dar am
zis-o.

Observ cum i se încordează maxilarul, la fel cum
observ și că nu ridică privirea spre mine.

— Da. Am avut o grămadă de pregătiri de făcut
devreme. -Oh’.

Poate că ăsta e adevărul. Poate că e doar o
impresie de-a mea. Și totuși...

— Am crezut că... ei bine...

Mă mut agitată de pe un picior pe altul.

— Bănuiesc că mi-am făcut griji că ai putea fi...

Atunci mă privește, ochii aceia frumoși
întâlnindu-i pe ai '„ei și facându-mă să-mi pierd
complet ideea.

_ Ți-ai făcut griji că aş P«'«^{fi cum?}

înghit în sec. nefiind sigură cum să aduc în
discuție

h care m-atn referit în mintea mea ca fi.nd
incidentul „ sfârcurile” într-o manieră care să nu
fie tncredtbl de stânjt. nitoare pentru niciunul
dintre no>.

_ Bănuiesc că am crezut ca poate ma evtp. Dl)p.

ⁿ N^i pot descifra deloc expresia, chipul
împietrit fi_{ind} accentuat de linia dreaptă a gurii
pline și de expresia Stri. oasă. AȘ da orice să știu la
ce se gândește în clipa asta, să ani o modalitate de
a mă pregăti pentru o muștrare sau pentru o
discuție foarte stânenitoare, și până deschide el
gura, epo. sibil să transpir deja.

— Cassie, de fapt, eu...

— 'Neața! mormăie o voce somnoroasă din
spatele lui. sperindu-ne pe amândoi.

Sophie își târșâie picioarele în bucătărie ca să
ni se alăture, cu ochii abia deschiși și părul ciufulit,
fără ca niciunul dintre noi să o observe până în
secunda asta. Aiden se uită din nou scurt la mine,
de parcă orice ar fi avut de gând să spună încă îi
stă pe limbă, dar afișează rapid un zâmbet și îi
ciufulește părul fiicei lui când ea se strecoară lângă
el.

— 'Neața! Cineva a avut un somn agitat azi-
noapte. Sophie se încruntă.

— Ce vrei să zici?

— Uită-te la părul tău! râde el.

Sophie ridică o mână ca să-și mângâie smocurile rebele ce-i stau în toate direcțiile.

— Și al rău arată ciudat.

— Așa e?

Aiden își ridică mâna să facă același lucru, încruntându-se când observă că nici el nu e într-o situație mai fericită.

— Presupun că ai moștenit-o de la mine.

Sophie își pune o mână pe burtă.

— Ce avem la micul-dejun?

— Am amestec pentru clătite, intervin. Am putea să mai facem o încercare care să sperăm că de data asta nu se va mai transforma într-un dezastru.

Sophie zâmbește larg.

— Atâta timp cât nu ne ajută și tata.

— Amândouă sunteți ilare, comentează Aiden sec, apoi se uită la ceasul de pe ecranul cuptorului. Din nefericire, nu pot rămâne să iau micul-dejun cu voi, însă măcar știți că nu voi putea să distrug clătitele.

Sophie pare dezamăgită.

— Te întorci la serviciu?

— Îmi pare rău'. Îi spune Aiden, sunând de parcă i-ar părea cu adevărat rău. Trebuie să mă duc.

— Oh'. Sophie își privește picioarele, ridicând din umeri și adăugând: Credeam că azi o să mergi cu noi la plajă.

Purtarea și tonul ei îmi ating o coardă sensibilă, readucând la viață amintiri despre cum luam masa singură sau cum îmi doream să am parte și de compania altcuiva. Știu că Aiden e foarte diferit de părinții mei, dar să văd pe chipul lui Sophie expresia pe care o are în acest moment îmi trezește niște emoții pe care le-am dat de mult deoparte.

Îmi doresc să fi putut, răspunde el, părând sincer. Voi două o să vă distrați mai mult decât mine astăzi.

Dintr-odată mă izbește imaginea lui Aiden îmbrăcat *doar* ^{ln} sort de baie, iar această imagine chiar s-ar putea să dăuneze sănătății mele.

El se uită spre mine.

- La care plajă vă duceți? *

Corin, ulo. MJpw-lestO putem nun^ de p_{M,lzla} _ ,|.-

XO'sau<>pi««K^{rozavil}_ oS:1 ,as''?'<>bani, încerc să resping ide«- _ _A.nu.e-n regulă, potsa... _ _ O să te lupți toată ziua pe plaja cu un copil de _{noil3 ani7}ice el direct. Fac eu cinste cu prânzul.

¿Bine! cedez, dându-nu ochi nese cap.

Mi se pare ciudat să accept bani de la el pentru ceva _{cc c lo...rt}e probabil să fie distractiv și pentru nune, dar îmi _{spun} Ci practic, tot o activitate în timpul serviciului, iar asta mă face să mă simt mai bine. *

Sunt distrasă de aceasta idee când ochii lui Aiden îi întâlnesc din nou pe ai mei, ceva din privirea lui dându-mi impresia ca mai avea un lucru de spus înainte să ne întrerupă Sophie. de parca încă *ar vrea* să o spună. Mă face să fiu și mai curioasă în legătură cu ce ar fi putut fi.

_ Ar trebui să fac un duș, ne spune, aruncându-ne un zâmbet care nu i se citește și în ochi. Nu vreau să întârzi.

— OK! mormăie Sophie, părând tot la fel de dezamăgita. — Mersi pentru cafea! îmi spune Aiden, expresia lui dându-mi în continuare de înțeles ca au rămas lucruri nespuse.

— E o cafea simplă, răspund strâmbându-mă. Nu știi dacă ar trebui să-mi mulțumești.

— Corect!

Zâmbetul îi e cald și mă face și pe mine să mă simt la fel.

— Să vă distrați azi, fetelor! adaugă, aplecându-se să o sărut pe creștetul capului. Să vă țineți departe de belele!

Nu mai spun nimic în timp ce îl privesc cum iese din bu cătărie, și aș putea fi rușinată de maniera în care îl urmăresc jică nu l-aș prinde aruncând o privire spre mine pentru o u|nmă oară înainte să urce scările.

Dau restul cafelei pe gât dintr-o singură înghițitură, plimbând-o prin gură în vreme ce tot soiul de idei mi se învârt rin minte. Totuși, o singură întrebare iese în evidență mai mult decât oricare alta, una pe care bănuiesc că mi-o voi pune pentru tot restul zilei, dacă nu mai mult.

Ce avea Aiden de gând să spună?

A. fost o idee grozavă să o aduc aici pe Sophie. Pare mai fericită decât am văzut-o vreodată și cred că poate Aiden a avut dreptate când a zis că ei i-ar plăcea să iasă din casă. S-a înveselit un pic încă de când am plecat, dar nu de tot, iar acum își face de lucru cu un castel de nisip elaborat pe care îl construiește cu o multitudine de jucării de nisip pe care le avea dosite bine acasă.

Rămân distrasă în vreme ce o urmăresc, iară ca amintirea expresiei lui Aiden și a manierei blânde în care mi-a pronunțat numele să-mi dea pace. E posibil să fac din țânțar armăsar cu ce s-a întâmplat mai devreme, dar maniera prin care Aiden s-a ținut departe de mine în ultima vreme m-a dus la o stare constantă de neliniște, și chiar nu înțeleg motivul. Mi-ar plăcea să spun că e din cauză că îmi fac griji pentru slujba mea... dar nu sunt convinsă că e tot adevărul. în adâncul sufletului, cred că pur și simplu mi-e dor să vorbesc cu el. Poate că e prostesc din partea mea să fiu atât de preocupată de asta; mai degrabă el doar avea

de gând să-mi spună că ar trebui să ne prefacem că treaba aia nu s-a întâmplat niciodată, ceea ce e posibil să fie cea mai bună alegere.

Chiar dacă e mai ușor de zis decât de făcut.

Entuziasmul de mai devreme al lui Sophie s-a mai domolit puțin de când am luat prânzul, dar nu suficient cât să-mi

... a c pregătiri să ne întoarcem. ('.red ca ar
dea de mieles iă c sta

■ " '7,\t™. " «* " "lt * ,™1 lecție solari!

Se strâmba.

= \u mă ard.

— *Vta crezi tu. până o să ajungi mai târziu
acasa și o

ea, ridicându-se de pe nisip și scut«, rinlu-și mâinile înainte să vină să se așeze lângă mine „ ^Îi oferă spatele, încolădndu-și brațele în jurul genun- chilor și lăsându-și bărbia pe ei. Iau tubul de crema pentnr ie solară din geanta de lângă nune, turnând o cant,- Ecă în palme înainte să încep sa r-o tnttnd pe urnenr deja au început să aibă o nuanță puțtn mar roz decât ar- trebui.

Tresare, iar eu țâțâi din buze.

— Vezi? Ne-am trezit chiar la timp.

— Da, da! bombăne ea.

— Te distrezi?

Ridica din umeri.

— Da.

— Uau, cum îmi strici chefil! o tachinez. Parca te-

aș ține aici să plivești grădina.

— Nu știu ce să zic...

Oftează.

— Îmi doresc să fi putut veni și tata.

Mă opresc din ce fac, compasiunea trimițându-i nu junghi în piept. Există o parte din mine care crede în^co tinuare că nu e treaba mea să mă bag în relația lor.

fac treaba și să îmi câștig salariul, și să nu-mi fac ^{trebU*} ntru nimic altceva – dar e greu. Mai ales având în ve- g^{n|1} P- înrpnnnt sâ cin la puștoaica asta îndrăzneată care _r nutea să fie mai deșteaptă decât mine.

^{s 3}Ca să nu mai vorbesc despre faptul că încă mă gândesc că

■ entele ei s-ar putea să fie aceleași cu ale mele din alte nemuri; vremuri în care nici eu nu îmi doream altceva decât să petrec mai mult timp cu oamenii a căror atenție ar trebui să fie un dat. Termin de aplicat temeinic crema de protecție solară înainte să mă șterg de surplus pe prosopul meu și să o anunț că e gata. Nu se mișcă imediat, uitându-se mai departe la valurile care se rostogolesc încet pe mal de parcă ar fi dusă pe gânduri.

— Știi că poți să vorbești cu mine, îi propun timid.

Ridică din nou din umeri.

— Nu-i nimic.

— Nu se spun secrete celor care nu-ți sunt prieteni, replic serioasă. Și acum noi suntem prietene, nu?

Încuviințează din cap, și rezist impulsului de a ridica pumnul în semn de victorie.

— Cred că da.

— Deci zi-mi la ce te gândești atât de serios!

— Pur și simplu credeam că azi tata s-ar putea să nu fie chiar atât de ocupat.

Ceva îmi strânge pieptul.

— Sunt convinsă că ar prefera să fie aici, cu tine.

~~ ^^{resu}pun, mormăie. Urăsc când e ocupat.

— Se întâmplă des?

Ridică din nou din umeri, teribil de amărâtă.

— Uneori. Slujba lui e tâmpită.

Ei, hai, că nu-i tâmpită! Trebuie să muncească pentru P putea cumpăra mai multe jocuri video, nu?

ochiul¹ ¹¹¹⁵ privește cu coada
 Mi trag mai apn^{1*}»
 Doar că, fiindu-i mai joasă^{aciIm} Văd că
 de par[»] ar fi rusma[»] mă face s[»]ă-mi fi^c dor dc
 — Când e plecat atât

manU' . întind mâna ca să i-o așez pe
 spate, mân.

Oh. scumpo[^] Bineînțeles că îți este.
 găind-o încet cu . frân^{gC} prjmul^g JXte'pe.care mi l-a

arătat de când am cunoscut.,

Z ^țTu!Adieî, Sigur a fost, de vreme ce a ficut
 un a* de amantă! îmi zice Sophie. Scotea cele roal
 bune ciume. Și ob.șnuia să-mi citească poveșn în
 fie- 2 seară. O singură lacrimă i se rostogolește de
 pe gene, prelingându-se pe obraz în timp ce
 adauga: Tata lucrează deseori până târziu, deci...

— Sui și eu sunt o cititoare destul de buna.

Sophie își șterge nasul, încercând în continuare
 să pară stoică.

— Sunt prea mare pentru povești de noapte bună.

— Cine zice?

— Xu știu.

Păi, eu sunt superbătrână, și tot îmi plac
 poveștile de noapte bună.

Se înviorează doar o idee.

-Da?

Dap. Chiar zilele trecute mă gândeam cât de
 mult Ș ri să pot citi o poveste bună. Poate ai putea să
 mă ^{aJ}uP tu cu asta?

își mușcă buza de jos ca să nu zâmbească, ferindu-
 și privi- rea când își așază bărbia la loc pe genunchi.

— Cred că ai putea. Dacă vrei s-o faci.

— Clar mi-ai face o favoare.

O cunosc pe fetița asta de doar două săptămâni
 însă încep să cred că nu există prea multe chestii pe

care nu le face ca să o determin să zâmbească. Mai ales de vreme ce J senzația că .-ar prinde bine cât mai multe zâmbete având în vedere toate chestiile prin care a trecut

TM

- OK! încuviințează cu capul între genunchi.

Sigur'

- Hei, știa. ca „u poți să fredonezi dacă te pi de
Acum strânge din buze.

' s'

-Ce?

Mă strâng de nas, făcând o expresie ridicolă când încerc s-o fac. Simt că îmi ies ochii din orbite și mi se umflă obraji, iar ea chicotește.

— Vezi? Imposibil.

— Nu-nu! mă contrazice. Eu pot s-o fac.

Fața i se strânge de concentrare în timp ce mă copiază, strângându-se de nas și încordându-și tot corpul pe când încearcă să-și forțeze gâtul să scoată un sunet. O face până începe să se înroșească la față și în cele din urmă trebuie să-i dau mâinile la o pană ca să nu-i plesnească un vas de sânge. Nu mă pot abține să nu râd de figura ei iritată, părând enervată că a fost învinsă de curiozitatea mea de la Snapple.

Dar observ că nu mai pare tristă, așa că merită.

— Ți-am zis că e imposibil.

— Mi-aș putea da seama cum s-o fac, mormăie

ea.

— Sunt sigură că ai putea, chicotesc. O

îmboldesc din nou cu cotul și adaug: Hei! De ce nu ieșim iar pe afară și mame? E un parc prin apropiere. 'Treaba asta cu ziua fetelor^a drăguță, nu?

^i*N*Ff«eesON
 ^..xhn nun. o. »»eresul deja stân.it.

s, L.e pute-''' !*' *' l,b rînC Wc sa ail>5 Că_{ni} Q poveri de
 n'up_{te} b'ini dr5f^UtC; tU_ Ca Să m5 w Recompensa mea e
 zâmbetul e. larg, cu țop di_nții ș. nnd cealaleâ mână să
 Stere o lacrima rătăcită care încă îi _j. bovește pe
 obraz.

— Fără lacrimi, biner

- Bine'

_ Acum, hai să terminăm acest castel de nisip
 înainte să ajungem amândouă sa arătăm ca niște ra...

Țot un -uflfF de surprindere rînd brațele ei mici
 se în. colăcesc brusc în jurul meu. corpul său mic
 lipindu-se de al meu când se agață de mine într-o
 îmbrățișare caldă. Sunt surprinsă doar o secundă sau
 două înainte să zâmbesc p_e deasupra capului ei.
 trecându-mi brațele în jurul umerilor săi și lipindu-mi
 obrazul de părul ei.

— Xu ești chiar atât de nașpa, mormăie în tricoul
 meu. Pentru o bonă.

închid ochii în vreme ce-i adulmec parfumul
 delicat de șampon de pepene roșu amestecat cu apa
 oceanului.

— O sâ îl iau ca pe cel mai frumos compliment.

Mă târăsc pe nisip ca s-o ajut cu castelul, luând o
 găleată când începe să îmi dea ordine să pun
 lucrurile în anumite locuri. Melancolia ei de mai
 devreme pare că a dispărut după discuția noastră, și,
 chiar dacă propriile-mi gânduri pline de neliniște
 continuă să-mi roiască prin minte, faptul că ea e re-
 lativ în regulă mă face să mă simt mai bine. Aproape.

îmi spun că din cauza lui Sophie îmi fac atât de
 multe griji pentru ce a încercat Aiden să-îni spună

mai devreme, că e pur și simplu din cauza că mi-e teamă că va hotărî că nu mă potrivesc cu ei și că nu voi putea să petrec mai mult timp

Mă așteptam asta de care încep să mă atașez atât de mult. Once X ev i ar fi ridicol. Mai ales orice interes latent pentru tatăl Hei sus-numite care e atât de interzis. Încât s-ar putea să fie 'ropria mea Zonă 51. Chiar dacă el continuă să mă evite, e perfect în regulă, atât timp cât continui să lucrez aici.

^P Încerc să mă concentrez mai mult la castelul de nisip și mai puțin asupra lui Aiden și a tot ce survine din asta, hotărîându-mă că ar fi mai bine să încetez să mă mai gândesc la cunntele lui nerostite și la privirile lui indescifrabile. Nu e ceva ce ar trebui să încerc să deslușesc. Ar trebui să folosesc energia asta pentru Sophie.

„Cassie, de fapt, eu...”

Mda! Nu te gândi la asta!

Ajungem acasă puțin mai târziu decât mă așteptam; Sophie m-a convins să luăm înghețată și apoi să facem o vizită la sala de jocuri video, care s-a transformat într-o cină. Până ajung să intru pe ușa din față, ducând în brațe toate cele 34 de kilograme ale ei pentru că e epuizată, e aproape ora 21. Doarme tun în vreme ce eu mă chinui să intru cu ea în casă, ținând-o strâns cu o mână în timp ce bâjbâi cu cheile. Sunt pe cale să mă resemnez și s-o trezesc ca să putem intra, dar apoi ușa se deschide singură, luându-mă prin surprindere.

— Aiden? Ce cauți acasă?

— Abia am ajuns. A fost o seară liniștită. Observă cum mă chinui, așa că se întinde s-o ia pe Sophie, după care spune: Pare că a avut o zi mare.

~ 0, da!

3

Il las s-o ia pe Sophie din brațele mele în ale lui.

— M-a vrăjit să mai facem o grămadă de chestii după ce am fost la plajă.

Da, chicotește. Se pricepe la asta.

Sunt tot pe verandă. Lui Aiden îi ia o clipă să-și dea seama.

FERBENT! Di-ni voie- ' Se di din drum ca să pot

intr_a . adaugă: Sunt sigur'«_{rf f}” nu port ded_t °

Și abia atunci > de baie și pantaloni sc_{ur}.,

lejeră peste sun _{iși drcgc}

care, brusc, >mP_{a iar atunci mS} strecor pe Ung. în timp ce

1ȘH ■ materia|ul negru transparent nu el, conștientă

e iinag_{inație}. Nu mi s-a părut_{marc} lasă prea mul_{doar}

pâni la U_{rmă} sunțcm h

lucru când ne-a . i^{^3^} de Aidcl, Rd(j

California – ar s_{de după iindcn}
cu jumătate din țate

tul cu_{sfirCU ^e} ^jm-am chinuit să-mi cer într-un fel

Ch_{tar} “* ’ sâ încerc să lămuresc lucrurile între noi,

scuze pentru , costum_{de baie în vrem}e ce el

iar acum stau Chestie_{trcbuK}

ÎSpZm[^]ipaasu.e[^]intemsatdecu'oarea T

MaX[^]att'oXă! rostește crispat.

îmi încrucisez brațele la piept.

— Chiar am avut Totuși, i-ai lipsit.

Da⁺ . • ■ « mkrare inconștientă de care

nu

Acum își mută privirea, o mișcare încuia

cred că-și dă seama până când nu se uită direct la

mmejar Să-și amintească subit de ce nu se u.ta la

mme ceput, mutându-și imediat privirea în podea.

— îmi doresc să fi fost acolo.

— Poate data viitoare, încuviințează din cap.

Doamne, lucrurile chiar trebuie să fie atât de
ciuda[^] Trebuie să găsim o modalitate să gestionăm
lucrun e e

ⁿ dtd^{avem} ^"tace fluwi- Orf trecem peste asta.
Chipu' lui e cro't s PTM rf fi s.o duc pe Soph^{ie} _ pai, în fi^{ne}- D

SU? Pot să te în[^]^VJ? Știu 3St3. Dar m-a măcinat toată „■ ■“

x '•

Nu ezita.

-Da.

— Ce...

Inspir adânc, ca să prind curaj.

— Ce aveai de gând să spui azi-dimineață? înainte
să intre Sophie.

Deschide gura doar ca s-o închidă la loc, buzele
lipin- du-i-se pentru un scurt moment înainte să
răspundă încet:

— Aveam de gând să îți spun că asta facearn. 'Ie
evitam, îmi pare rău!

-Oh!

Clar nu mă așteptam la asta, cred.

— Adică, înțeleg. A fost destul c|e stânjenitor.

-Nu, adică... Scoate un sunet plin de frustrare,
după cate completează: Mi-era teamă că te simțeai
stânjenită. Nu voiam sa înrăutățesc lucrurile.

ScTM nu? inconfSaW

BU" M* buCU! " nu_ " = «„ți ^i ^i ^ și STM PlUnUVreaUCal--ilcsă d- «m

când hX_d ċT „, " înt-P^ un acei-

«nd mtr-o situație ca a noastră.

Privirea lui o Întâlnește pe a mea, mai puțin ezi^{tantj}
decât înainte. A w

— Ai dreptate. Îmi pare rau dacă am mrautapt lucruri|_t. — Să nu-ți fie! îl resping cu o mișcare a mâinii. O să, _{ia-} încerc'să am și eu mai multă grijă. În casa asta nu v_{or m}. avea loc incidente cu sfârcuri.

Rabat! _{w . . A .. A}

Chiar voiam să fie o gluma, însă, în clipa în care mi-a _{icșit} pe gură, mă blestem pentru lipsa mea completă de tact când sunt agitată. Aiden face ochii o idee mai mari și gând ; * mișcă subtil când înghite, iar încuviințarea pe care mi-o oferă e crispată, de parcă ar fi forțată.

— Corect! răspunde, vocea fiindu-i mai joasă decât cu câteva clipe în urmă. Ar fi... Da.

Cassie, câteodată chiar ești o mare idioată!

— în orice caz... Bănuiesc că ar fi bine să mă bag în pat.

— Sigur. încuviințează din nou din cap, la fel de bățos ca mai devreme, și adaugă: O duc și eu sus pe Sophie.

— E mai grea decât pare, îl tachinez.

-Îhî!

în ciuda a ceea ce spune, nu se mișcă atunci când mă strecor pe lângă el și îi fac stingherită cu mâna înainte să mă strecor în dormitor și să închid ușa în urma mea. Nu știu de ce universul c hotărât să facă lucrurile ciudate între mine și Aiden, dar cu siguranță face o treabă bună. Pe de altă parte... e doar un costum de baie. Suntem *în* (California. E ceva ce Aiden cu siguranță a văzut de o mie de ori. Exact! Nu e nicio mare scofală.

Aparent, să nu iau în seamă incidente stânjenitoare cu șeful meu cel sexy a devenit pur și simplu rutina mea dinainte de culcare.

(irozav!

*E ai certitudine doar un accident. M-am descurcat
de
minune până acum să o păstrez ascunsă, iar acum,
că a văzut-o unul dintre cei mai buni urmăritori
ai mei - mă simt prea expusă, chiar rușinată.*

— Știu ca arată groaznic.

*îmi duc mâna la umăr, degetele mele atingând
ușor pielea
aspră a cicatricei tari de acolo. Îmi dau semna că
stau aici,
după orgasm. așteptându-mă ca el să se
deconecteze și să
înceteze sa mai revină la aceste show-uri private.*

*— Chiar nu cred că arată groaznic, rostește în cele
din
urmă, iar tonul său nu ascunde nicio minciună.*

*Simt cum agitația mi se diminuează, poate și mai
acut
când vorbește din nou:
— Știi, și eu am o cicatrice.*

CAPITOLUL 7

- AI GRUĂ! EU NU URC ACOLO DACĂ RĂMÂI BLQ. cată'

Sophie râde din vârful locului de joacă.

— Fricoaso!

— N-o să mai vorbești așa când o să vrei să vin să te ajut să cobori! strig de pe banca de lângă locul de joacă.

Se joacă deja de aproape o oră în timp ce eu lucrez la o temă pe laptop, având grijă să o verific la fiecare câteva secunde ca să mă asigur că e în continuare bine.

O să urască să audă că în curând va trebui să mergem să mâneam de prânz; deja o aud cum se văicărește că nu stea să plece. Îmi fac o notă mentală să o aduc cât mai degrabă înapoi aici. Cred că e bine că a reușit să se joace și cu câțiva copii de vârsta ei, știind din spusele ei că încă se chinuie să-și găsească prieteni la școală.

Când am terminat cu tema, îmi acord un moment să-mi verific e-mailurile, strâmbându-mă când observ că am pn* mit unul nou de la OnlyFans care mă anunță de un eveni- Jtient special pe care îl au. încă le primesc în mod

regula¹,

și știu că ar ^{tre,n, 'să (,ezafx,nez} > dar încă nu am făcut-o. e ca și cum aș plănuî să mă întorc, și nici nu am nevoie _{s.<}) fac, cu salariul pe care mi-l dă Aiden acum, dar, chiar și |_a un an după ce am dezactivat totul, nu mă pot convinge să îl las cu totul în urmă. E prostesc, știu; nu e ca și cum ar mai exista vreo posibilitate să mă contacteze cineva prin intermediul site-ului, dar, chiar dacă știu asta, iată-mă aici, nostalgică, ștergând e-mailuri inutile.

Îmi bag laptopul în geanta lui după ce șterg mesajul, pentru că așa procedez de obicei – ignorând rememorarea scurtă a amintirilor nasoale și apropiindu-mă de leagănul unde a migrat Sophie. Oricum, e mult mai bine să-mi concentrez atenția la ea. Îmi las geanta jos, în apropiere, unde o pot vedea, așezându-mă în cel gol de lângă Sophie.

- Pun pariu că nu poți să te dai la fel de sus ca mine! mă provoacă ea.

- A, nici nu mă îndoiesc. Pari mult mai avansată decât mine la datul în leagăn.

Zâmbește larg.

• — Dap.

- le distrezi?

— Da! Putem să ne întoarcem mâine aici, după școală?

— Aș fi dispusă să pariez că putem, îi răspund cu un rânjel. Poate îl invităm pe tatăl tău?

Expresia i se întristează imediat.

— O să fie prea ocupat.

— Poate că nu, încerc. Nu poate fi întotdeauna așa de ocupat.

— Presupun, mormăie.

îndrept leagănul, începând să mă dau ușor înainte și înapoi.

— Ai încercat să vorbești cu el despre asta? Sunt sigură că ar vrea să știe ce simți.

XII vreau să-l înfurii, recunoaște incct.

\u cred că sc va înfuria, lâtăl tău nu ^{pare} să \e înfurie pentru ceva de genul acesta, Ie iubeș[^]. . ^{t3r}c Încuviințează iar încet din cap. ^{'Sa} Kii.

Știu. Doar că e așa de ocupat!

Simt din nou junghiul acela în piept când suni > înapoi spre amintiri îngropate în care mă bag singur/"'^ și trebuie să mă chinui din răspuțeri să nu-mi l_{as} senth iele să influențeze conversația cu Sophic, știind că pr"'^* cățile mele nu sunt corecte față de ea sau Aiden. Știu -'t* diferit de părinții mei, că absența lui e o scăpare, nu o gerc conștientă.

— De ce nu mergem să mâncăm ceva de prânz.' ij pun. dorindu-mi să o scot din dispoziția proastă. Sigu/^ foame după atâta cățărat.

— Mi-e cam foame, recunoaște.

— Bine, atunci! Mă ridic din leagăn să-mi recuperez geanta de laptop și adaug: Tot mai trebuie să ne oprim și |_a librărie dar după aceea ar fi bine să mergem sa luăm ceva de mâncare pentru tine. Trebuie să-mi protejez gleznele și toate cele.

— Nu mușc, chicotește ea.

I âțâi din buze.

— .Așa zici tu.

— Putem să luăm pizza?

— Am mâncat ieri pizza.

— Dar tot vreau, se bosumflă ea.

Ei, atunci, dacă pui problema *așa...*, râd.

Pot să duc eu pizza?

E prea fierbinte, îi răspund. Tu te ocupi de cărți.

A ales trei cărți despre do vleci vorbitori, monștri prietenoși și, respectiv, un inorog pierdut, păzindu-le de parcă însăși viața ei depinde de asta.

— Pot să mă ocup de amândouă.

— Mă descurc. Oricum, deja aproape am ajuns acasă.

— Pot s-o fac, mă contrazice ea.

— Da, dar apoi s-ar putea să îți arzi palmele și o să folosești asta pe post de scuză ca să nu mă ajuți cu vasele murdare.

— Ba nu!

Ma prefac suspicioasă.

— Știu ce să zic... Mie mi se pare o capcană.

— Ești atât de ciudată! pufnește.

— Spune-mi ceva ce nu știi, puștoaico!

— Bun, dar când ajungem acasă vreau să...

— Sophie?

Ne oprim amândouă pe trotuar, observând o siluetă cunoscută zăbovind în fața porții din fața casei, cu o pungă de hârtie în mână. Aiden nu a pomenit nimic despre o vizită a lui Iris astăzi, așa că mă derutează să o văd aici și șovăi o clipă înainte să afișez un zâmbet.

— Hei! Ce te aduce pe-aici?

— Nu am nevoie de un motiv să văd ce mai face nepoata mea, replică Iris direct.

Ups!

Păi, nu, răspund cu un râset stânjenit. Presupun că nu. Mă gândeam doar că, dacă data viitoare mă anunți din timp, vot avea grijă să ajungem înapoi acasă mai devreme.

— Ahatn! Acum Iris îi zâmbește lui Sophie și o întreabă: Nu poți sa-i dai mătușii tale o îmbrățișare?

Ii zâmbește și Sophie, străbătând spațiul dintre noi ca să O îmbrățișeze pe Iris.

7 Cum a fost la școală săptămâna asta, ursuleț?

Sopluie ridică din umeri.

A fost în regulă.

■ Ji-ai făcut deja ceva prieteni?

_ Nu chiar, oftează Sophie.

_ O să-ți foci, o încurajează Ins dulce.

Chiar e o persoană diferită cu Sophie.

1 Nu-ti face griji! T>-*m adus n'«^{te} "Hi- Zărește te,_n cui din brațele lui Sophie și comentează: lotuși, vād că q. neva mi-a luat-o înainte.

Zi« nu (âșfig^{niciun} P^{11,lcT} J^a[„ J^c „ct' MM.¹

— E-n regulă, spune Sophie. Cassie le poate citi și p_e cele de la tine.

— Chiar pun pariu că poate! răspunde Ins.

Sophie ia punga pe care o ține Iris și îmi zâmbește, i_{ar} eu fac tot ce pot să-i răspund aidoma. Habar nu ani cum să gestionez această situație ciudată în care m-am băgat, d_{ar} încerc să par neafectată, pentru binele lui Sophie, în vreme ce înaintez spre ea.

— Hei, Soph, te deranjează să duci pizza înăuntru? Vi_n și eu imediat Ezit înainte să-i dau cutia și o avertizez: Dar ai grijă! încă e fierbinte.

— OK, spune Sophie veselă, luând cutia din mâinile . mele și punând cărțile în echilibru deasupra înainte să se uite din nou la mătușa ei. Pa, mătușă Iris!

— Pa, scumpo! Ne vedem curând!

Niciuna dintre noi nu rostește vreun cuvânt în vreme ce Sophie intră pe poartă, Iris așteptând până când fata e în siguranță în interiorul casei înainte să vorbească din nou, tonul dulce lipsindu-i cu desăvârșire:

— Observ că tatăl ei din nou nu e prin zonă.

— Lucrează.

Iris râde, dar e un râset ciudat.

— Mereu lucrează.

îmi pare rău, dar nu cred că e un lucru rău că își susține financiar copilul!

iris ridică brusc sprâncenele.

— Ce-p pasă V^e? Tu ești doar bona.

Urmăresc cum expresia îi devine curioasă.

_ p_{oar} jacă nu ești cumva mai... implicată de-atât.
Care este rolul tău aici, mai exact?

_ \$_{unt} aici să am grijă de Sophie. Uite ce e, am senza-

• că am început cu stângul. Nici nu mi-ar trece vreodată prin minte să mă interpun în relația ta cu Sophie. Are nevoie de toată dragostea pe care o poate primi, îmi imaginez. Nu vreau să fie derutată.

— Sunt convinsă că e deja denitată, dat fiind faptul că tatăl ei nu se poate sinchisi să petreacă cu adevărat timp cu ea.

îmi încrucișez brațele la piept.

— Nu e corect.

— O grămadă de chestii nu sunt corecte în situația asta, răspunde Iris cu amărăciune.

— Ascultă, cred că îți înțeleg punctul de vedere, dar nu poți...

— Habar n-ai care e punctul meu de vedere, mă întrerupe ea. Nu mă cunoști. Abia dacă o cunoști pe Sophie. Nu știu ce ți-a zis Aiden, dar el nu e...

— *Hei!*

Clipește surprinsă, părând la fel de șocată ca și mine de ieșirea mea.

— Scuze', rostesc mai încet. Dar nu pot să stau pur și simplu aici și să te ascult cum îmi vorbești de rău pe tatăl ei. Ai dreptate. încă *nu* îi cunosc pe Sophie și pe z\iden chiar atât de bine, dar îmi dau

FESGUSQN
seama că el se străduiește. Adică, doar e tatăl ci.
Nu crezi că cel mai bine pentru este ea să fie cu el?

Iris mă privește un moment lung, aproape de
parcă ar încerca să mă descifreze.

_ Nu um nevoie de o moralii din partea ta, cele
din unul Nu știi ninuc. Despre ceva d.n toate Sincer,
nu e treaba ta.

' __ Indiferent că îp sau nu, *Sophte* e treal*_{ic} F
treaba mea să am grija de ea, tar f_{aptu}| ' X^-heftacc?^T_s_
fic, reahani_

_ E amuzant, comentează Ins după un tnp. T_u
„ui tânără decât celelalte bone pe care le-a avut
S_{ophie} ' mai drăguță. Mă întreb de ce?

| ucrul pe care îl spune uni fice urcch.le sa ardă.
d_{ar} târâsc că nu trebuie să-i validez insinuările cu o
r_ipwtă

- Cred că ar trebui să pleci, rostesc cât de
politi_{Cos} în mod evident, ești supărată.

— Supărată! chicotește Iris amar, privindu-mă în
conți- nuare într-un fel care mă face să mă simt
oribil. Sigur! Spune-i lui Aiden că o să ținem
legătura!

O urmăresc cum merge țațoș spre ceea ce pare
a fi ma. șina ei, mai jos pe stradă, așteptând până
când e instalată pe locul șoferului și pleacă, după
care intru în casă, înjurând în barbă. Nu reușesc sa
pricep ce am putut să fac în cele *doua* situații în
care m-am întâlnit cu Iris ca s-o determin să mă
urască, însă e evident că discuțiile politicoase și
zâmbetele false nu o să-i domolească aroganța.
Dumnezeule, chiar și când ajung înăuntru, tot

zdruncinată mă simt, recunoscând că Iris avea dreptate măcar într-o privință. *Chiar sunt* mai implicată în treaba asta decât ar trebui.

Și eu care credeam că o să fie ciudat să vorbesc cu /XJden despre sentimentele lui *Sophie*.

Am avut grijă ca de dara asta să fiu complet îmbrăcată, cu sutien și toate cele. Aveam și tot discursul pregătit când am stărât să-l aștept pe Aiden la etajul unu după ce s-a băgat

Sophie pat, gândindu-rnă că voi avea o discuție
în el scurtă cu tot ce am vorbit eu și Sophie și
apoi să adaug o iențiune atentă la final
despre ultima mea interacțiune cu ea. Floare la
ureche!

Totuși, nu intenționez să adorm pe canapea cu
mult înainte să se întoarcă acasă.

Nu știu cât e ceasul când îmi revin, trezită de
sunetul unei înjurături șuierate și de ceva ce
lovește hiatul din bucătărie. Clipesc în întuneric în
timp ce-mi ridic capul adormită, observând o
pâlpâire sub hota de deasupra aragazului ce oferă o
lumină slabă. Imaginea mă trezește imediat din
starea de semiadormire, și încremenesc când
observ că, din- tr-un motiv neștiut, Aiden stă în
bucătărie la bustul gol.

Îmi ia un câteva secunde să pun cap la cap ceea
ce văd: Aiden ține în mână ceea ce presupun că e
tricoul lui în vreme ce îl folosește ca să șteargă
ceva de pe blat. Lângă el, se întrezărește o doză de
bere, și îmi explic că sigur a vărsat din ea și a
hotărât că tricoul ar fi cca mai bună soluție să o
curețe. Nu e cel mai rațional plan de acțiune, cred,
dar cine sunt eu să-l judec? Știu că ar trebui să
spun ceva, să fac ceva ca să-i dau de știre că stau
nemișcată pe canapeaua din li- vingul întunecat,
dar găsesc că mi-e mult mai greu să o fac decât ar
trebui.

Mai ales de vreme ce pare că nu-mi pot smulge
privirea de la goliciunea lui.

11 văd doar de la piept în sus din partea asta a
insulei, dar ceea ce văd sugerează că toate acele
drumuri la sală chiar... au dat roade. Aiden pare

ferm în toate locurile potrivite, tre- zindu-mi o anumită dorință să-i ating liniile tari și muchiile ascuțite într-un mod în care nu e *absolut* deloc potrivit pentru angajat să-și privească angajatorul. Nu că m-ar învinui cineva, îmi imaginez, dacă ar vedea ce văd eu. Aiden scoate

un alt cuvânt obscen cu W voce jouri

“^i tot ce pne de» TM ^ce – sunt ch^{coi} ^- ^{“C}

XuTeorect că arară atât de bine! Coroborat eu _{6ptt|} e
duicesi amuzant _{5i} cu î_{5id}_{a?}.hnp> ca tata şngur..., ^
punct ovarele mele formează un club de fam.

Ştiu un lucru: cu cât stau mat mult aia, cu atât
va fi stânjenitor când în cele din urma mă va
observa, şi, _{in} dorinţei de a-l urmări în tăcere pana
evadează 1, etaj, _{ttiu} l-am aşteptat cu un motiv.

— Aiden?

Tresare. întorcându-şi brusc faţa să se uite în
livi_{ng}) cu tricoul încă strâns în mână.

— Cassie?

— Scuze! spun, ridicându-mă în capul oaselor. Am
adormit pe canapea.

— OH fi-

Se uită în jos spre el însuşi de parcă şi-ar aminti
ca e pe jumătate dezbrăcat, îndreptându-se de
spate şi ducându-şi la piept ceea ce presupun că e
un tricou ud, ca să se acopere măcar un pic. Nu că
ar fi de vreun ajutor.

— Mi-am vărsat băutura.

- Da. Văd.

— Ar trebui să... îmi iau alt tricou. Scuze dacă te-
am trezit!

— Aiden, stai!

Se opreşte, rămânând în spatele insulei în vreme
ce mă priveşte cum mă ridic de pe canapea. îmi
strâng şi mai mult halatul pe când mă apropii de
bucătărie, gândindu-mă că măcar *unul* dintre noi nu
se va expune în scara asta în faţa celuiilalt-

De fapt, voiam să vorbesc cu tine, încep. De-
asta aşteptam pe canapea.

Habar nu am cum voi putea să port discuția asta

când îi mai inversat rolurile! mă Sândesc alene_

_ Despre ce voiai să vorbim?

_ Despre Sophie.

Devine imediat îngrijorat.

_ E bine? S-a întâmplat ceva?

— E bine, nu-ți face griji! Îl liniștesc. Doar ca... a vorbit cu mine. Despre cât de mult îi lipsești când nu ești aici.

Vad cum îi pică imediat fața, ceea ce aproape că mă face să regret decizia de-a vorbi cu el.

-Oh!

— Nici nu știu dacă e treaba mea să spun ceva legat de asta, dar mă doare sufletul să-o aud spunându-mi cât de mult îi lipsești.

— Nu, mă bucur că mi-ai spus, însă momentan nu știu cum pot să schimb situația. Ți-am zis că se întâmplă multe la restaurant.

— Știu, insist. Dar chiar pare că o afectează.

— Păi... Ți-am zis că uneori slujba mea e de coșmar.

— Și înțeleg perfect asta, adaug precaut. Dar... în ultima vreme, chiar și în weekend, când e aici toată ziua, ai plecat la restaurant practic imediat după micul-dejun. Dacă nu chiar și mai devreme.

Nu e ceva ce pot controla, spune istovit. E slujba mea. Nu pot pur și simplu să o „dau dracului”.

Nu încerc să-ți fac morală, îl asigur. Pur și simplu îmi fac griji pentru ea. Îmi dau seama că nu-i place să vorbească despre mama ei, dar... când nu ești aici, asta o face pe Sophie să-i fie și

mai dor de ea.

Rămâne cu gura căscată, iar expresia feței i se îmblânzește.

— Ți-a zis ea asta?

— Da. Îi răspund ai blândețe.

Își ircee o niâna l^{x>,t}.

— Nu vorbește mandata despre Rebecca. N

Mereu ineerv s-o eonung să ște deschidă, d_{ar}.,,

>>• ochii. inspirând adânc, ș. adaugă: Se poartă

n,er_{eu} * ar h bine.

Cred că își bice gnp pentru tine, ma aventur_Q
d Ți e teamă de cum te vor afecta *pe tine*

sentiment^ * Râde cu amărăciune.

— Nici măcar fiica mea nu crede că sunt apt să

ani

de ea.

— Hei! Nu-i așa.

Fac un pas, fiind nevoită să mă rețin să nu mă
apropii

el. Știu că nu e treaba mea.

— Aiden, chiar nu cred că e vorba de asta. Cred
doară ea se gândește la sentimentele tale la *fel de*
mult pe cât te gândești și tu la ale ei.

— Chiar mă străduiesc. Știu că Iris crede
probabil că sunt cel mai groaznic tată din lume, și
poate că așa am șj fost o vreme, dar... chiar *mă*
străduiesc.

— le cred, spun, pentru că așa și e. Sunt
convinsa că e mai *greu sa* știi ce să te porți cu
cineva ca Sophie. Pare foarte dură.

— Așa e. Alai dură decât mine, zice, clătinând din
cap. Probabil că nu asta e treaba pe care ți-ai
asumat-o, adaugă cu un râset sec. Sunt convins că
n-ai acceptat slujba aștep- lându-te să fii terapeut
de familie.

— Nu, e-n regulă! Serios! Pot foarte bine să-p
trimit o aha factură, completez, încercând să mai

detensioncz puțin situația.

Sunt recompensată cu un râset .sugrumat.

Corect!

Uite mă simt groaznic să te împovărez cu toate astea, toate celelalte chestii cu care te confrunți, doar că...

^Văd epuizarea pe chipul lui, și nu doar din cauza unei zile (r e|e Văd o epuizare care pare să-l apese din interior.

ch_{ar} ți_n la voi. Casca ochii un pic, iar eu îmi feresc virea, apoi reiau: Pur și simplu știu puțin cum se simte Sophie, și nu vreau să crească vreodată cu regrete, așa cum am crescut eu. Și nici tu, de fapt.

=jsjici eu nu vreau așa ceva. Și-mi pare rău că-ți trezesc sentimente neplăcute!

— A, nu, e...

Gura mi se închide când, spontan, se ivesc amintiri și simt o greutate în piept. Aiden, tu nu semeni deloc cu părinții mei. Îți jur!

— Chiar așa de nasol a fost?

— Mai rău. Pufnesc într-un râs amar înainte să reiau:

Părinții mei au fost de tot rahatul. Toată copilăria a trebuit să aud că *eu* sunt singurul motiv pentru care sunt nevoiți să muncească atât de mult. De parcă eram un fel de povară. Adică, ei nu m-au vrut de la bun început.

Aiden se încruntă plin de compasiune.

— Nu te-au dorit?

— Presupun că ar trebui să mă consider norocoasă că erau atât de religioși, râd. Altfel, e posibil să nu fi fost aici.

— Cassie...

Văd că se chinuie să-și dea seama ce să spună și nu îmi vine să cred că eu spun cu adevărat toate chestiile astea. În mod normal, mă străduiesc să evit să vorbesc despre asta.

— Îmi pare foarte rău!

— E-n regulă, răspund, încercând să ignor junghiul surd din piept. Ți-o spun doar pentru că părinții mei... nu mi-au lost *niciodată* alături. Mă băgăm singură în pat, îmi pregăteam

dna și îmi petreceam wcekcmlurilc stârni <|_c VI>rl).
 nuinâr ridicol «le prieteni imaginari doar ca să
 siniut/" „„ de contact «iman. Gentil acesta «le
 singurătate chiar i«," „^{fc1} un copil peste cap. îl fi®*«'
 Privil™ și complete,. I),'''' 'h ești ca ei. Și știi asta
 pentru că știi cutn arată niște părinf''.¹ tot rahatul
 cărora nu le pasă. Aiden, *ștm* eă țic iți_{pas5} 'llc
 Acum se uită ciudat la mine, de parcă ar vedea «n
 multe decât mi-ar plăcea. Mă simt ușor jenată că îi
 dczvsi – prea multe, dorindu-mi ca el să rosti ceva
 ca să lănturca^ lucrurile.

— îmi pare rău! spune după câteva clipe. Nu...
 Q- apreciez că mi-ai spus asta.

Inspir adânc.

— îți cer scuze dacă ini-am depășit atribuțiile!

— Nu, eu... Ai dreptate. Bineînțeles că ai
 dreptate. descurc groaznic.

— Ba nu, nu-i așa, îl contrazic. Ești om, Aiden. E
 în ordine să nu faci lucrurile la perfecție. Doar că...
 m-am gândit că ai vrea să știi. Cât de mult îi lipsești
 lui Sophie când nu ești aici.

Iși lasă capul în jos, ridicându-și mâna ca să și-o
 treacă prin păr a exasperare în timp ce scoate un
 oftat.

— Știu. Trebuie să mă descurc mai bine.

— Nu încerc să te fac să te simți prost, îl asigur.
 lini mușc obrazul, fiindu-mi teamă că sunt din nou
 deplasată, și adaug: Vreau doar să vă văd fericiți,
 atâta tot.

Felul în care mă privește Aiden îmi face pielea să
 se încingă, expresia lui împlânzindu-se în ceva ce e
 mult prea profund pentru relația pe care o avem.
 Și-mi dă amețeli.

— îmi pare rău că a trebuit să zgândari răni vechi, spune încet, întrerupând ușor vraja. Dar apreciez ca mi-ai spus toate astea.

f-n regula! răspund încet. Acum totul e în trecut.

— Și totuși...
 — Ji întâlnesc aceeași căldură amenință
 privirea, și
 sufoce.

— Mulțumesc!
 — Îmi amintesc apoi că mai aveam un motiv pentru care să-l aștept, și mi se pare aproape crud să mai arunc încă o greutate pe umerii lui. Dar presupun că e mai bine să termin cât mai repede cu tot.

— Bun! De asemenea, ar trebui să-ți spun...

Fac o grimasă.

— Iris s-a întors azi.

— Normal!

Inspiră adânc doar ca să expire imediat.

— Am încercat s-o conving să-mi ceară voie înainte să vină în vizită, dar uneori îi place să fie dificilă. Cred că i-ar plăcea mult să dovedească faptul că sunt un tată de rahat.

— Nu ești un tată de rahat, insist. Doar ți-am spus-o deja, ai uitat? Tot ce-și doresc copiii e ca părinții lor să încerce.

Încuviințează solemn din cap.

— Pot să mă descurc mai bine. Pot. O să am grijă să fiu mai prezent aici. Când ar trebui să fiu liber. Promit!

— Sophie ar adora asta.

Lz *fel și eu*_t nu spun.

Mă foiesc, știind că ar trebui să spun mai multe, dar ne- fiind sigură cum să abordez problema. Îmi

Fi*≤»^{u*oi4}

frec absentă brațul în timp ce mă încrunt privindu-mi picioarele și-mi dreg glasul.

— În fine, m-arn gândit că ar trebui să-ți spun că Iris a făcut niște... insinuări, continui. Despre mine.

— Ce? face el, iar figura îi devine dură. Ce ți-a spus?

Pil, te vorbea de rau, >i cu doar am _{vrm}
C3 var puica și fi... insinuai ca' sunt... fMai ^.iar ar
trebui. _{^C W <1 ^}

Nu prinde idcca imediat.

Ce vrei și zici?

— Ea...

Doamne, mi face s-o spun'.

Cred ci s-ar putea și fi insinuat ci între * pc-
iu_t- trece ceva nepotrivit.

Știu, *e ridicol, dar... nu am vrut sa fie cumva*
ccv_a (arc s-o (oloscasci împotriva la, așa ca ini-ain
zis ci _{lr tr} și știi.

Corect! Observ cum înghite în suc și apoi
adaugi: Ridicol'

Auri! Adică, știu tocmai am spus-o, dar toi mă doare și-I aud repelând-o.

Pur și simplu am considerat ca ar trebui sa afli și tu. Nu știu... |>oalc am putea concepe un ful de program ca Iris și jjoati veni mai dus în vizita. Sunt sigura ca lui Sophic i-ar plicea sa faci mai multe chestii cu mal ușa ei.

Poate e o idee buni, cugeta Aiden. Ar trebui sa vorbesc cu ca.

N-ar strica.

bici parc ușor dcbusolat.

Mi-ai luat apărarea?

.Mi opresc chiar în timp ce mă răsuceam în încercarea d<- a mi retrage rapid.

Eu... Da?

Nu era nevoie și o faci.

Nu am zis nimic cu n-am crezut c-ar fi adevărat.

A! Aii... apreciez!

_ Ți-am spus, îl încurajez. Chiar *ești* un tată bun, Aiden. Pe cuvânt! . , , . . .

Qâ încet din cap, uitandu-se la mine cu o expresie pe care n o pot descifra. Hotărâse ca ar trebui să mă retrag, așa cum aveam de gând, nedorindu-mi să fac această întâlnire mai stânjenitoare decât e deja.

— Încep să cred că nu ar trebui să purtăm discuții după ora unsprezece, spun cu un râset.

Buzele îi tresaltă.

— Cumva, par să o ia întotdeauna pe o pantă ciudată.

__Mda! Păi... Ar cam trebui să mă bag în pat.

— Desigur!

Începe să se îndepărteze de partea lui de blat, și trebuie să încerc să nu-mi las privirea să coboare când mi se reamintește că nu poartă un tricou.

— Dimineață o să dau câteva telefoane ca să pot fi aici la micul-dejun. Și o să discut cu Iris. Promit!

— Eu sunt convinsă că Sophie va fi...

Uit tot ce aveam de gând să spun în vreme ce Aiden ocolește blatul, și chestia asta nu are absolut nimic de-a face cu faptul că nu poartă tricou. Abia o pot distinge în lumina asta, însă, chiar dacă nu am văzut-o niciodată, tot îmi face inima să-mi bubuie în piept și sângele să-mi zvâcnească în urechi. Nu știu

cât ^{Fi*}de mult îi ia să-și dea seama că mă holbez la
 acel loc din stânga buricului lui, pielea fiindu-i mai
 închisă la culoare acolo, mai ridicată.

A! râde. Știu că arată ciudat. O am
 dintotdeauna.

E... în formă de inimă.

— Da, așa arată, nu? O am de când am fost la
 școala de bucătari. Își atinge absent cicatricea și
 adaugă: Am vărsat pe mine ulei încins. Blestemata
 de tigaie mi-a alunecat din mână. Nu a fost cel mai
 reușit moment al meu de bucătar.

Nu cred că respir cu adevărat; tot ce sp^{Unc IUj f} să-mi amplifice panica. Parc imposibil, ceea ce ^-
coincidența e mult prea marc ca să înțeleg q
rămân lipiți de arsura în forma de inima de pe ;1|)(
Chl^{1,ni} lui mai mult decât se cuvine și, în cele din
urmă priurea ca să-i înrâlnesc chipul tor mai
derutat. **

— Sunt olxjsirâ, îmi scapă, genunchii înmuind
intr-un mod ciudat. .Ar fi bine să mă duc în p_a('
U'''_n, 'Se

— Bi... ne! spune încet. întrebându-se *probabil*
a dintr-odată mă port ciudat. ^e

Nu pot să mă abțin. Trebuie să plec *dc aid*.

- *Noapte bună, Aiden! spun repede în tinm* .
torc cu acacncw lui mea *proaspătă m minte alături*
de amintirile legate de ea. ^{e toa,e}

.V», nu, nu. nu c posibil așa ceva!

Dacă i se pare ciudat că aproape alerg pe scări,
nu rine după mine să-mi ceară lămuriri. Nu
încetinesc până nu ajun_f în siguranță în camera
mea, cu inima bubuind să-mi sară din piept în timp
ce traversez încăperea ca să mă așez uluită pe
marginea patului.

— *Și eu ani o cicatrice, să știi.*

— *Serios? Pun pariu că nu e la fel de urâtă ca a*
mea!

— *E destul de mare. Și arată ca o inimă, ceea ce*
înseamnă ci nici măcar nu arată drăguț.

— *Cum ai căpătat-o?*

— *Am dat pe mine ulei încins anim câțiva ani, în*
timp te ga team. N-a fost cel mai reușit moment de-

al meu.

E o poveste pe care am mai auzit-o. O poveste care nu fost șoptită printr-un microfon de calculator de către < bărbat căruia nu i-am văzut niciodată chipul. Un ^{ar} care – până când a dispărut brusc din conversațiile noastre, în mesaje și, prin urmare, din viața mea – aproape că m-a șocat să cred că s-ar putea să fi ținut la mine.

J| știu drept A. Nu-i așa că-i ridicol că i-aș fi putut uita vocea în doar un an? Că până acum n-am făcut legătura? Când a dispărut, am crezut că fusese doar o experiență nasoală pe care urma s-o pun pe seama naivității, consecința faptului ca îmi dădusem voie să mă apropiu de cineva care, până la urmă, plătea ca să mă privească având orgasm. Și iată-mă aici, un an mai târziu, la fel de incapabilă să mă dezabonez de la e-mailurile de la OnlyFans din cauza unei fantezii prostești că el cumva o să încerce să mă găsească după tot acest timp, chiar dacă ar fi aproape imposibil și *dacă* ar vrea s-o facă, dat fiind că mi-am șters contul într-un episod depresiv demn de milă de genul unei despărțiri. Ceea ce nu are nicio logică, de vreme ce nu am fost niciodată împreună cu adevărat. A fost doar un tip oarecare în privința căruia mi-am făcut iluzii deșarte că îl cunoșteam mai bine decât o faceam. Doar cineva pe care nu-l văzusem niciodată și pe care credeam că *nu-l voi vedea* niciodată. Ceea ce, îmi dau seama acum, nu e deloc adevărat.

Adevărul e evident, cred, oricât de înfricoșător ar fi. Că timpul meu petrecut online, care am crezut că a rămas în urmă, s-a readus singur în

prim-plan în forma motivului principal pentru care am renunțat din capul locului la asta. Bărbatul care m-a făcut să simt ceva și care apoi m-a determinat să mă simt ca o cretină pentru că o făcusem după ce s-a deconectat și n-a mai revenit niciodată.

Pentru că Aiden Reid, șeful meu fbarte-sexy-dar-foar- te-intangibil, obișnuia să-mi urmărească canalul.

Obișnuia să-mi urmărească *foarte mult* canalul.

Conversație cu @lovecici

p-a plăcut fitmulețul?

A fost tot ce mi-am dorit.

G Mă bucur că ți-a plăcut, T

S-ar putea să devin dependent să te urmăresc cum îți dai drumul.

CAPITOLUL 8

Aiden

LA DOUĂZECI DE MINUTE DUPĂ CE CASSIE S-A BĂGAT în pat, încă încerc să-mi dau seama cu ce am greșit, râsu- cind-o în minte pe toate părțile cât timp fac duș. Știu că are dreptate în toate privințele, că mă autosabotez în ceea ce o privește pe Sophie și chiar și în treaba cu Iris, și am vorbit serios când am zis că voi lua măsuri ca să îndrept totul. Aș zice că discuția cu Cassie a decurs destul de bine, ceea ce înseamnă că nu reușesc să-mi dau seama cum de a devenit ciudată la final.

Chiar și după discuția noastră încordată, la final aveam impresia că am reparat oarecum lucrurile, sau cel puțin așa credeam. Prin urmare, de ce a fugit așa? Nu pot să mă opresc să mă mai gândesc la expresia ci - ceva ce semăna cu surprinderea și panica, și, indiferent de cât de multe ori am reluat totul în minte, tot nu pot să-i dau de cap. Cel puțin, e total diferit de cum mă privea până atunci.

Nici chestia *asta* nu izbutesc să mi-o scot din

mente.

Era ceva insistent în modul în care mă privea până acum și, sigur, nu mă așteptam să mă surprindă la o oră atât «Ic

târzie în timp ce stăteam în bucătărie la bustul decizie rapidă. dar Minpită. însă nu nii-_{qfn} '> felul în arc *m-apnvit Cassie*. Sunt conștient că nu să O reamóse. că ar trebui s-o ignor complet, d_{ar} 'a ^{rC,,,i} dad aş pretinde că fac orice ar trebui să fac du f_{apl} * ,n'n|i

Poate d toate astea mă fac un ciudat, plus f_{qp}(_H) gândesc întruna la ea. Probabil așa și e, o știu (|_{CshjJ} U ^ ""â dar cu siguranță ideea că încerc al dracului de tare să' toate astea înseamnă ceva. Mai ales dat fiind... inci^^ dintre noi. Seara când mi-a spus de prima ei ceartă cu

îmi lipsesc capul de peretele interior al dușului î. i
.... _ .. w w. ' "" Mizând
ochii în vreme ce apă uni picura din par. Nu e ceva ce-, intenționat, să-mi amintesc de tricoul ei mulat, roz pal pindu-sc de părți ale ci pe care se presupune că nu *ar ueb și le fi* văzut. *De fapt, în ultima* săptămâna am făcut am putut ca să *evit* să-mi amintesc, păstrând inclusiv 1 ^ tanță cât mai mare față de Cassie. Pentru că nu ar trebui^ mă gândesc la gura ci moale spunându-mi că nu pleacă nkă ieri sau la roșeața ei când a greșit spunând că ar trebui să n' Irigăm în pat", și cu certitudine nu ar trebui să-mi aminte forma sfârcurilor ei mici și întărite împingând prin tricou de licăre dată când închid nenorociții ăștia de ochi.

E o tortură absolută să încerc în permanență să nu fiu un dubios.

Dau drumul la apa rece de deasupra ca să încerc să mă lupt cu gândurile astea trădătoare, tremurând ușor sub jet înainte să opresc de tot apa. Mă ajută,

însă doar puțin. Încă mă întreb ce a făcut-o pe Cassie să-și schimbe atât de rapid starea de spirit și ce anume a făcut-o să fugă efectiv de mine la doar câteva secunde după ce râdeam împreună. Arunc o privire în jos spre pielea închisă la culoare a cicatricei de pe btlonien și mă încrunt. A fost aproape ca și cum am fi vorbit despre ea, însă parcă n-ar avea nicio logică.

Până mă șterg și mă îmbrac, e incredibil de târziu și mă ustură ochii de somn în vreme ce-mi târăsc picioarele pe hol ȳe la dormitorul meu spre al lui Sophie ca să trag arunc o privire înăuntru. E întinsă în pat ca o stea de mare, cu un picior ieșindu-i de sub pătură în timp ce sforăie ușor. Zâmbesc când calc ușor pe covor și mă aplec ca să-i dau un sărut pe frunte, amintindu-mi toate chestiile pe care mi le-a spus Cassie și simțind junghiul familiar de vinovăție în piept.

„Genul acela de singurătate chiar poate da peste cap un copil.”

Fac o altă promisiune tăcută să fiu mai prezent. Știu că Sophie merită asta.

Ies din camera lui Sophie într-o liniște la fel de deplină, oftând ușor în timp ce trag ușa după mine. Sunt la etajul doi, însă gândurile îmi sunt două etaje mai jos, unde știu că nu ar trebui să se afle. E ridicol fie și să formulez măcar ideea de-a cobori scările să văd ce face Cassie; până și mie mi se pare a fi o idee groaznică, și alung ideea în vreme ce merg spre dormitor. E trecut de mult de miezul nopții, și știu că ar trebui să dorm nițel după ziua pe care am avut-o, mai ales de vreme ce mâine-seară o să fie un dezastru

pentru că am promis că nu mă voi duce acolo devreme, însă, chiar și când sunt în pat, se pare că tot nu pot să-mi opresc creierul.

„Ești un tată bun, Aiden. Jur!”

De ce mi se pare atât de important că ea crede asta?

Închid ochii, lăsându-mi capul să cadă pe tăblie. S-ar putea să am probleme adevărate. I-am spus lui Cassie că am evitat-o pentru binele ei, și, bineînțeles, parțial e adevărat, dar adevărul este că am evitat-o pe Cassie pentru că, după

«vi fl»C.M'ON «•« „'■" P'''¹¹¹ la « «5» TMm ar _{llt}| _{l4l}.j
 „„ roí. M u ales av.în.l în vedere și''_{1;lți}, '»' în care m am
 gân.lil la ea ar fi lan.t-r, să-,i .fe, j.' «U tr-o elipili M.
 •'•» '»„'I > •'«• l^{wrc} a '' I»»»» I«>nă q, J'." Sophic
 chiar pare și-i /M petreacă timpul, _{n||} # hiero pe caro
 să-l pot risca. Râd ai amărăciune, gS_{ll}(_{în}(_{li} ci am un
 adevărat talent să aleg cele mai nep_{olr}ivitt r

.11 en,t;_i
 care sa-mi placa.

Mereu îmi atrag atenția cele cu care nu ar trebui u
 Hiă

implic.

jmi îndoi tivul tricoului înainte să încep să
 urmăresc cu degetele marginile ridicate ale cicatricei
 în timp _{ce} amintesc de alt moment când i-am spus
 despre ca unei femei la care începusem să țin. Nici nu
 c de mirare că reacția lui (jssic îmi amintește de o
 femeie la care încerc din răspu teri să nu mă gândesc
 în fiecare zi; doar și ca a fost la fel _{lc} surprinsă ca și
 Cassie sâ audă despre cicatrice. .Acum, că mă
 gândesc la asta, cred că e posibil ca acea femeie sa fie
 ultima persoană eu care am discutat despre ca. O
 încercare disperată de a crea o legătură cu persoana
 care s-a arătat vulnerabilă în privința propriilor
 cicatrici. Mda, *ace/a* a fost cel mai tâmpit lucru pe
 care l-am făcut vreodată.

Fenomenul OnlyFans nu mi-a fost străin când a luat
 amploare. Părea că toată lumea auzise de el, cel
 puțin. Și nici cu nu am fost vreo excepție. Doar că,
 înainte sa îl caut, credeam că e ceva neinteresant
 pentru mine.

Poate mă simțeam depășit; singurătatea care
 survine din cauza faptului că am un program foarte

încărcat la serviciu și care a făcut să-mi fie greu să cunosc oameni. Poate așa am ajuns să navighez pe OnlyFans într-o noapte, târziu. la sugestia unui coleg de serviciu, l-am găsit profilul din

Acoperind ceva atrăgător la ea, chiar dacă și-a greșe3 timătatc din față acoperită cu o mască P^{+1} C_{epUI} cu o căutare nevinovată prin profilul ei public, \wedge fusesse conceput să te facă să îți dorești să devii abonat. ^{câre} . și \wedge cut, evident. Chiar nu a fost nevoie de nimic ^(C)Jal ca să mă convingă să o fac. Inițial, doar îi cumpăram ^{spC} i »pir ne măsură ce apăreau. întotdeauna erau sesiuni olo mereu ea, în pnm-plan, și cu muzica în surdina, dar ceva la femeia asta ai cărei chip nu îl vedeam și al cărei păr rămânea mereu ascuns sub o perucă strălucitoare... ceva mă facea să mă simt *obsedat* de ea.

Așa că am început să plătesc pentru show-uri private. De fapt, e o minciună sfruntată. Am început să plătesc pentru o *grămadă* de show-uri private. Era atât de ușor să intru pe Skype cu camera închisă' Atât de ușor să-mi satisfac fantezia unui show ținut doar pentru mine! De parcă pentru ea eram singura persoană din lume. Cred că ideea de-a o împărți cu alți urmăritori mă facea să mă simt... gelos. într-un fel. Și nu e revoltător? Nu e ridicol să încep să idealizez întâlnirile cu o femeie pe care o plăteam ca să se atingă singură?

Doar că... și ea părea singuratică. Ba chiar mi-a și spus-o. Și nu doar o dată. Poate că asta a făcut totul să pară mai mult decât era în capul meu. Mi-a devenit ușor să-mi dau voie să cred că sunt special pentru ea,

deși nu a fost niciodată real. Nu a avut niciodată de gând să mă întâlnească în realitate. Chiar *dacă* a pretins asta. Disparația ei completă a fost o dovadă suficientă în privința asta.

Chiar și acum, încă îmi pot aminti formele moi ale trupului ei, șoldurile care implorau să-mi simtă mâinile și sânii care implorau să-mi simtă gura, iar când se atingea, când

1. -i mici și s«l't^{tri} •^l“necău între Pli,lr^lle ude «
' de s«râ... în Ane! Nici nu e demi_{Wrc-} „«
^eni.unpie^'-^i^ufost^,,^ nri în C>re aveam
senzapa ca rond e doar pentru _{minc} Simpla amintire e
suficientă să mă facă să _{Ini se}

în pantalonii de pijama, unde se acumulează o d₀. nntă puternică în vreme ce gândul la femeia al cărei _{nu} l-am aflat niciodată este, ca de fiecare data, suficient ca \$ mă excit. Chiar și după tot acest timp, încă mă afectează. î_{și} spunea Cici, dar nu sunt suficient de tâmpit, încât să cred că mi-a dezvăluit numele adevărat. E încă o reamintire că totul a fost doar o iluzie.

Șuier printre dinți când îmi apăs palma pe bumbacul întins, simtindu-mă jalnic pentru că trebuie să recurg _{la} asta, dar știind că în acest moment din viață nu am prea multe opțiuni să mă eliberez. Cu toate cerințele slujbei și Sophie... nu prea am avut timp pentru întâlniri. Genele îmi flutură și dinții îmi strâng buza de jos când îmi bag mâna în pantaloni să-mi strâng degetele în jurul penisului fierbinte, respirând sacadat după ce încep sa-mi mișc mâna în sus și în jos ca să mai eliberez din presiune. Simt fluidul lunecos formând picături în vârf, acoperind

interiorul pumnului ca să se prelingă în jos. în mintea mea, sunt în siguranță în amintirea femeii cu mască și nume fals, cu degetele ei jucându-se între picioare și ciupindu-și sfârcurile pentru mine, doar pentru mine.

Chiar și atunci mă întrebam ce senzație aș fi căpătat dacă aș fi putut să o ating vreodată. Dacă mâinile jwe/e ar fi mângâiat-o, nu ale ei. Era ceva ce aproape crezusem că ar fi totuși o posibilitate. Mă făcuse să mă simt de parcă și ea m-ar fi dorit la fel de mult cum o doream eu. Așadar, unde s-a dus- Nu dispărusem foarte mult, nu? în timp ce mă confruntam

Rebcccgai? De ce dispăruse complet când mă

în- <* sâ' 'cer SCUZC?

Pentru ci „-«fa' adn 'dr' „-

Strâng din dinți în timp ce mă mișc mai repede, simțind mă strânge pieptul când pulsul începe s-o ia la goană ^sângele îmi curge mai repede odată cu plăcerea crescândă c/re se acumulează cu fiecare mișcare a mâinii. O simt ca o presiune fierbinte ce crește și crește și *crește*, iar capul îmi cade pe spate în timp ce gâfâi tot mai tare printre buzele întredeschise.

încerc să mă concentrez asupra amintirii, cea care e în siguranță în mintea mea - agățându-mă de acea femeie iară chip, cu formele ei moi, corpul perfect și țâțele frumoase la care uneori încă mai visez, dar gândurile îmi fug altundeva, scăpându-mi de sub control. La imagini cu bumbac moale întins peste forma unor sfârcuri și mai tari. Nu mă gândesc intenționat la ea, chiar nu, însă creierul începe să-și imagineze, fără consimțământul meu, o femeie *cu*

chip, cu zâmbet dulce și ochi strălucitori și un corp la fel de tentant, dacă nu și mai și, chiar și complet îmbrăcată.

Fără aprobarea mea, gândurile mele trădătoare se întorc la *Cassie*.

Respirația îmi e captivă în plămâni, spatele arcuindu-mi-se în timp ce-mi mișc mai repede mâna pe penis în vreme ce aceeași presiune ajunge în punctul de a exploda și gândurile mi se mută de la amintiri vechi la unele noi, până când nu mai reușesc să-mi dau seama unde se termină femeia fără chip și unde începe Cassie. Și de ce acum, că figura lui Cassie îmi apare în minte, îmi e mult mai greu să respir? De ce mă simt mult mai *aproape* acum, că mă gândesc la ea?

Iar când eliberarea fierbinte se împrăștie și îmi acoperă mana în timp ce îmi zvâcnește în pumn, amintirea a dispărut

vonmlct. |₅«n<l în imni doar chipul lui (iassie în .

a.,.,.,.În,mul în |>M ^Al'«,, ^r«*l'ăi suflul, o|

<_{ic}|,ii deschiși fixafi pe >avan. <^{l'r},Sr5 siW vid cu

încercând să-mi revin din excitare pe când vinovățj, ,|
j_n GIUM a ceea cc-atn făcut mă cuprinde încet.

Ai zice c-ar fi trebuit să-mi învăț lecția de prima dată.

Chiar n-am învățat nimic din ultima experiență c_ân<| am ținut la o femeie intangibilă? Cât de dezamăgitor a f_{(At} să-mi las singurătatea să mă împingă să iau decizii g_{roaz}. nice. doar ca să am parte de o trezire brutală când am aflat că nu fusese nimic real? închid ochii în timp ce pieptul mi se ridică și coboară și înjur neauzit.

lată-mă aici, un an mai târziu, îndrăgosiindu-mă de altă femeie complet intangibilă și care, probabil, nici nu e de nasul meu. Ce Dumnezeu și-ar putea dori Cassie de la un tată obsedat de muncă și care abia reușește să se mențină pe linia de plutire într-o zi obișnuită?

E ridicol și să mă gândesc la asta, și nu doar dintr-un singur motiv.

„Chiar țin la voi.”

Trebuie să-mi reamintesc că e imposibil să fi spus-o în sensul în care îmi place să cred că a facut-o. Pur și simplu așa e Cassie. Sunt convins că ține la mine doar ca la un tată singur, care se chinuie să creeze o legătură mai puternică cu fiica lui, ca la un proiect. Nimic mai mult.

Mă duc rușinat la baie ca să mă spăl pe mâini, încruntându-mă în jos spre chiuvetă când apa rece mă face să văd din nou lucrurile cu claritate. După ce termin și-mi usuc mâinile cu prosopul atârnat lângă chiuvetă, îmi văd în oglindă chipul încă roșu și clatin din cap spre propria-mi reflexie.

Cretin idiot! bombăn.

Mă prăbușesc înapoi pe pat cu fața în jos, blestemându înă în continuare pentru că sunt un nemernic plin de iluzii, dar măcar simțindu-mă mai puțin încordat. Chiar și acum, după ce am alunecat fără să vreau și mai mult spre josnicie – tot la ea mă gândesc. La fel de mult pe cât am facut-o de când s-a mutat aici, dacă e să fiu sincer. E imprudent, și *cu siguranță* c nepotrivit, dar așa stau lucrurile.

Oftez, împingându-mi mâinile sub pernă și cufundându-mă în ea în vreme ce încerc să alung din minte figura lui Cassie. îmi spun că mâine mă voi strădui să îngrop adânc pasiunea asta stupidă, acolo unde îi e locul. Că, atunci când mă voi trezi, voi lua micul-dejun cu Cassie și Sophie și mă voi pună ca și cum adineauri nu m-am abuzat singur cu gândul la bonă, pentru că până și să mă *gândesc* la asta mă face să mă simt ca un dubios.

La dracu'! Poate că asta și sunt.

Nu dorm absolut deloc în noaptea asta, deși practic mă așteptam.

*Sunt pe cale să-mi iau la revedere, pentru
fă, din
punctele de vedere, unt terminat', m a
văzut cm,, i_{nii}
di nniul, ti plătii deci de re mai ezit '*

*lih ti ii aud respirând hi celalalt capăt a!
apelului pe Skypc
d nn e pruna dată când în-am trezii că sunt
curioasă să aflu nun arată.
linca lui îmi face chestii de nedescris, cel
puțin usta e chtr,
fi cu certitudine cineva cu o voce ca asta
are o față pe măsură.*

*() să închid sesiunea.
E ridicol fii mai ez.il.*

*hm dreg glasul, f iind pe cute să-i
mulțumesc cd a plătit
pentru încă nn shuw privat, dar mă
surprinde*

vorbind el primul.

*Sunt i urios... cât de mult mar costa să
corn imn să stau de vorbă cu linei'*

*Și iu ta mima mea nu ar trebui să ruleze o
bătaie.*

CAPITOLUL 9

ÎMI DORESC SĂ POT SĂ VĂD CUM ARATĂ.

V(Kta ii e joasă, ca o șoaptă neîntreruptă, oferindu-mi tot timpul instrucțiuni pe un ton coborât în vreme ce eu mă grăbesc să-i îndeplinesc orice dorință. Ceva în felul în care îmi transmite cu o încredere absolută tot ce vrea de la mine, fără cel mai mic dram de rușine sau nesiguranță – face să mă furnice pielea peste tot, aproape ca și cum mă atinge cu adevărat.

— Desja-ți picioarele, (.ici! mă îndeamnă prin microfon. Ijisă-mă să te văd!

Nu ezit, desfăcându-mi și mai larg coapsele în fața camerei ca să poată vedea exact cât de umedă sunt. Cât de mult m-a excitat.

Atinge-te! îmi comanda. Atinge-ți clitorisul!

Imi mișc degetele în jurul micului mănunchi de nervi, simțind scânteii în măruntaie la fiecare atingere.

— Așa?

— *Exact ușa! geme, I^ti atât de frumoasă! Atât de al naibii de umedă!*

Imi doresc să jî avut degetele tale, în schimb, șoptesc, o replicii exersată care în fața lui nu e nicidecum prefăcută.

— Ți-tț ofin mai mult âmt degete, mii ^{frmiit}(răgușit.
Tc-Vumpleeutettlu meapentru tot restul ^{neet}(^ '-Da?

— Ți-arplăM, Cici? Aurea să-ți dai drumul ^{tpe}

— •laa-baaam!

ⁱmi ^ degetele put ^iai repede.

— imi doresc să o văd.

Poate că o «' ^{Dac " mi _}

Dau din tttt, fluturând dm gene.

Prentd Te vreau!

— Habar n-ai cit de mult mi-ar plăcea să ți-o trag,

Cassie?

Crea nu-i în regulă.

El mă cunoaște doar drept Cici.

Deschid ochii brusc, surprinsă să văd că mi-a dispărut canttr ^ în locul ei fiind Aiden, care mă privește intens. Ochii îi ard îr. timp ce soarbe din priviri felul cum mă ating și, chiar dacă sunt șocată că e aici, singurul meu gând e să-l implor să vină să o facă în locul meu. Să mă atingă cu mâinile, ai și gura și cu sada lui până când nu mi-aș mai aminti nici cum mă cheamă.

— Cassie.

Vocea îi e mai clară acum. Mai puternică. Atingându-mi pielea ca o mângâiere a degetelor. O spune iar și iar în timp ce eu îmi mișc degetele tot mai repede și mai repede, simțind atât de aproape orgasmul, încât îmi tremură picioarele... Știu că, dacă fac ce imi cere, o să elimine distanța dintre noi și o să facă toate lucrurile pc care îmi doresc să le facă.

Sunt atât de aproape! Atât de imposibil de

aproape! Iar el mă privește în continuare, și mai am nevoie de încă puțin și o să...

1 âșnesc din pat, transpirând, roșie la față și iară suflu – totul din cauza unui afurisit de vis. Chiar și acum încă văd ochii lui Aiden urmărindu-mă, iar amintirea e suficientă să simt o furnicătură cât se poate de reală între picioare

Caffit, revino-ți!

Evident, încă nu am reușit să accept ideea desconeririi mele din această dimineață, discuția cu Aiden de aseară f_{du}.mi la fel de proaspătă în minte. încă sunt cu nervii înriTM la maximum pentru că știu că bărbatul în casa căruia stau care mu este, din toate punctele de vedere *stf* „ dezbrăcată. M-a văzut dezbrăcată *d_{efoarte}* sa ma simt în acelaș! timp și rușinată, și ca și cum ! cad într-o gaură și să mor, vă rog!” și ;_{nrr}i - „^{a?} 'Tea sa
când mă gândesc la toate chestiile pentru care mă vadă facându-le. ^{n a} sa

Dumnezeule, pentru ce chestii«_„/.*•. -

să nu mai vorbesc de roate celdaS[^]^

vin în minte când mă gândesc la asta, ceea ce, recunosc, am făcut cam toată noaptea, de vreme ce abia dacă am dormit, întrebări de genul: unde dracu' a dispărut? De ce a dispănit brusc după ce a spus că vrea să mă cunoască? Să mă cunoască *ai adevărate* Nu numai că trebuie să retrăiesc rușinea a ceea ce s-a dovedit a fi nimic altceva decât discuții intime după sex, ci și sa o retrăiesc în plan real, față în față cu persoana care, chiar și acum, un an mai târziu, încă păstrează un loc dominant în mintea mea de fiecare dată când sunt suficient de neatentă să o las să rățăcească.

întind pe orbește mâna după telefon și mă uit la ceas. încă e devreme, dar știu că în orice moment Sophic o să coboare ca un zombi pe scări și o să aștepte micul-dejun. Mic-dejun pe care acum îl vom servi împreună cu Aiden, care acum știu că e A. Ce moment groaznic să-l conving să petreacă mai mult timp acasă! Cred că asta s-ar putea să fie pedeapsa mea pentru că mi s-au scurs ochii după șeful meu cel despuiat.

Dumnezei. am. nrib «n reușii sj f_{3c} ,k. Munc penini

„l': l n111

4™ m ' >' M <le i,".

A M anină? Nu >■«'>com A,,l,n w fi wc°<ta „ „„ne în alura
Juilwi F'''nl «^{rc} ' „-■¹ '''W. M«i q *afli ri «unt areeași
femeie pe cnre a lăsat-,, ol .^ij * *a ,1t.it .Ic ridicol.
Încât nici nu mi se pare p,_Ki|,i| „^{rc}- i,,tuși... m-am
întrebat mereu cum arăta 4. Având • vedere natura
relației noastre, nici măcar nu tni s.a „ ciudat d a
interacționat ai mine doar prin conversații „„ calc.
Era ceva des întâlnit, cu care mă obișnuisem, dar n”
pretinde ca atunci nu am petrecut (și tot timpul de
atunci s* până acum) nenumărate ore întrebându-
mă ce fe| de cif' s-ar fi potrivit cu vocea aceea joasă,
răgușită, care mă druma șoptit să mă ating într-o
mulțime de feluri. ReaJi_{Utca} acestui lucru c...
categoric mai mult decât m-aș fi aștup- ut vreodată.
dat fiind că uneori am senzația că Aiden a fost
conceput în mod special cu scopul unic de a mă
distrage.

*O sa fit al mai ciudat mic-dejun din istoria mic-
dtjunurihr.*

Reușesc să mă dau jos din pat știind că, dacă nu o
fac. Sophie o să rină să mă caute sau, și mai rău, o s-
o facâ Aiden - și încă nu sunt pregătită să mă
confrunt cu .Aiden în dormitorul meu. .Așa că mă
silesc să pun pe mine un halat de parcă nenorocitul
ăsta de univers schimbător nu mi-a aruncat în cârcă
cea mai mare surpriză din lume doar cu câteva ore
în urmă, legându-l strâns în timp ce mă târăsc spre
baie ca să-mi așez parul într-o formă ceva mai
prezentabilă. Am cearcăne sub ochi, și presupun că

are noimă, având în vedere cât de puțin am dormit azi-noapte, și îmi dau cu niște apă rece pe față într-o încercare de a mă mai trezi.

Am arătat și mai bine de atât, dar presupun că va trebui să fie suficient.

(Keei lui Aiden și a lui Sophie la etaj, în bucătărie.

AU< 'din dormitor, închizând ușa în urma mea și inspi-

' fnc ca să mă liniștesc înainte să mă alătur lor.

Pentru ră deia sunt amândoi treji. Îmi spun ca pot s-o

că pot sâ mă p^{refac} 03 nu c nimlc ,n ncre ^ula sa con^t

^C să-mi fac treaba – pentru că *am nevoie* de slujba asta ^{tinU}jjindu-ma că Aiden a uitat de mult de trecutul nostru și d același lucru pot să-l fac și eu.

Stau amândoi în fața hiatului când ajung în capul scărilor, râzând de ceva ce nu am auzit în timp ce Aiden îi ciufulește lui Sophie părul zburlit de somn. Observ că pare la fel de obosit cum mă simt și eu, având aceleași cearcăne negre și o barbă fină, proaspăt crescută. E complet nedrept cât de bine arată obosit prin comparație cu mine. Deși mă îndoiesc ca suntem obosiți din aceleași motive. Cel puțin mi se pare ușor reconfortant. *Aiden* nu a stat treaz jumătate de noapte gândindu-se la persoana de la etajul opus al acestei case.

Mă observă, verdele-aprins și căpruiul-deschis al ochilor lui întorcându-se spre mine înainte ca buzele să i se arcuiască într-un zâmbet precaut – aproape ca și cum i-ar fi teamă că s-ar putea să mă sperie. Presupun că e corect, având în vedere că aseară

efectiv am fugit de el.

Bună dimineața'. Încep, dându-mi silința să arăt de parcă faptul că îl văd nu îmi face inima să o ia la goană.

Sophie se întoarce să mă vadă.

Cassie! Spune-i tatei că fulgii de ciocolată sunt mai buni decât afinele.

, Păi, depinde, îi răspund, apropiindu-mă de bucătărie. În ce context?

— Pentru clătite'.

Ii aruncă tatălui ei o privire plină de nemulțumire.

lan, zi« d sunt mai ' „'nc pCn,ni *nt

sinitM#-
 Pai. «re M^{av} spus, așezându-mă pe tabureț[^]
 liber din fep^{fc}, » f^c < Aiden scotând un sunet triumf^r
 înainte să > » f^c < de Sophie și să vorbesc nui^r
 încet: Dar tu! » f^c < 5 sunr » < / » mai buni.
 Sophie radiază ut^c privindu-și tatăl cu un rânjete
 superior.

— Vezi? Ți-am zis eu!

— Bine, bine! râde Aiden. Bănuiesc că sunt în minoritate.

Acum îmi surprinde privirea și se uită la mine într-un fel ce mi se pare întrebător, iar aceeași senzație de panică mi se aprinde în piept, în vreme ce inima își accelerează bătăile când o amintire îmi inundă mintea. O îngrop adânc în timp ce îi ofer un zâmbet care, sper, îi transmite altceva decât „obișnuia! să mă privești cum mă ating”. 'Iot ce pot să sper acum e să nu mă întrebe despre comportamentul meu straniu de aseară, pentru că nu am încredere că îi voi putea oferi o explicație care să aibă vreo logică. Știu că nu e o opțiune să-i spun adevărul, pentru că cel mai probabil rezultat ar fi să mă dea afară din casa și din viața lui – pentru a doua oară, așa putea adăuga, iar acum sunt mai multe în joc. Nu doar banii, de care am nevoie cu disperare, ci și legătura pe care am creat-o cu Sophie. Nu o pot abandona acum, nu când tocmai am convins-o să aibă încredere în mine. Nu merită și mai multă dezamăgire.

Și, dacă există o mică parte din mine care nu e pregătită să-l vadă pe Aiden dispărând iar complet din viața mea... Ei bine, îmi spun că e normal, și nu e absolut jalnic să simt așa ceva.

— Deci... ne faci clătite?

întrebarea plină de nerăbdare a lui Sophie mă trezește cu totul și mă face să-mi smulg privirea de la Aiden și să mă întorc spre Sophie în vreme ce mă prefac că mă gândesc.

— Hmm! Nu știu ce să zic. Tatăl tău mi-a zis că azi ia micul-dejun cu noi, și, de vreme ce pare să fie împotriva fulgilor de ciocolată, s-ar putea să fie o problemă.

— Ce? face Sophie, întorcându-se încântată spre Aiden. Iei micul-dejun cu noi?

Ochii lui se încrețesc cu un zâmbet.

— Dap! întinde o mână să o atingă pe nas și adaugă: O să încerc să am grijă să fiu mai des aici pentru micul-dejun.

Chipul lui Sophie se luminează cu tonii, însă eu mă trezesc urmărindu-l pe Aiden. O văd, felul în care observă cum un lucru atât de simplu schimbă complet lucrurile în ochii acestei fete, observ cum îl încântă, și-mi declanșează o senzație cu totul nouă în suflet – caldă, pufoasă și ciudată, îmi dau seama că mă face fericită să-i văd pe ei doi fericiți și, în același timp, îmi dau seama că nu are nimic de-a face cu istoria ciudată dintre mine și Aiden și totul cu felul în care această mică familie se strecoară încet în inima mea.

E ceva ce ar putea fi periculos și care, din nefericire, are totul de-a face cu Aiden și istoricul nostru ciudat.

li urmăresc cum continuă să flecărească fericiți în timp ce mă dau jos de pe taburet și încep să-mi

fac de lucru cu clătitele, un val ciudat de emoții lăsându-mă tăcută cu propriile gânduri în timp ce cântăresc tot ce s-a întâmplat în ultimele 24 de ore. Sunt perfect conștientă că există o parte din mine care se va întreba mereu ce s-a întâmplat cu A sau mai bine zis Aiden, bănuiesc, dar știu că cel mai bun plan de acțiune e să îngrop orice emoție pe care o am legată de orice am avut împreună cu un an în urmă, să o îngrop atât de adânc,

încât și nu poa^{și} - distruge^{ea ce am deSCOperit în'Pr'-'M} «^{țmi} doresc cu disperare și-
cu această nuca tai^{exist5 un singur}
găsească fericirea-^{dccât orice al,ceva}
'care să fiu convins*-^{ce} știu eu.

mult îmi doresc și
întreb. Indiferent cat u

. și^{nWi} târziu, când intru în clădirea
din încă mă^{deran'*} rinC, târându-mi picioarele spre
labo- campusul St. • ugu^{înainte} să î^{nccapă} cursul. fi
rator ca sa-m»g^{de azi de vre}me ce lucrăm cu masa
entuziasmata^{sunt} preocupată de idei despre
Anatomage ciocnesc pentru a forma un
mediu

trecut și Pre^{^nt}. nL Ratez complet introducerea
pro- S, "mânând aplecată peste bancă și ron^țăindu-
mi " „fi când ne împărțim în grupuri de studiu,
colega mea de laborator, Cămilă, face în cele din
urmă un contentTM desore comportamentul meu
ciudat.

T Ce-> cu tine? N-ai fost aproape deloc atenta
când ne exnlica cum să folosim setările mesei.

^P _ Știu, oftez, frunzărind ghidul de instruepum.
Doar ceva ciudățenii pe acasă.

— Oh! încă mai ești bonă?

Z Sul e de vină? Ai zis că are nouă ani, nu? Am o nepoată de vârstă asta. Pot fi al naibii de rai.

— Nu, nu, ea e grozavă, o asigur. E vorba oar schimbări ciudate la mine.

- Îhî!

¹ Masă digitală de proiecție 3 D pentru vizualizarea anatorr
Uzată pentru studiul anatomiei și fiziologiei (n. tr.).

Mă privește cu o sprânceană ridicată înainte să se aplece
 > te masa mară, luminată, și să dea deoparte venele de pe
 cadavrul digital ca să se poată uita mai îndeaproape la oasele
 încheieturii.

— Ai zis că sunt doar puștoaica și tatal ei, nu? Sigur c
 ciudat. Să locuiești împreună cu un tip straniu.

— e straniu, insist. Amândoi sunt chiar grozavi.

*Doar că tatăl ?ni-a zis detaliat în repetate rânduri cum să-mi
 provoc un orgasm.*

Dar nu pot spune așa ceva.

— Bunica mea zice că o fată tânără care locuiește cu un
 bărbat necăsătorit e o rețetă pentru dezastru.

— Mersi! bombăn. Mă face să mă simt mai bine.

Cămilă râde.

— De asemenea, are vreo 80 de ani. Așa că uneori ani
 tendința s-o ignor.

Nu mă pot abține să nu mă gândesc la Wanda, veșnica
 burlăciță, întrebându-mă ce ar avea ea de spus în privința
 asta. Îmi dau ochii peste cap. Probabil că pur și simplu mi-ar
 zice să i-o trag și să termin cu asta.

— Cămilă, încep precaut, gândindu-mă că un terț imparțial
 s-ar putea să fie exact ceea ce îmi trebuie. Ce ai face dacă te-
 ai întâlni cu cineva pe care l-ai cunoscut cândva... foarte bine,
 dar nu își mai amintește de tine?

Strâmbă din nas.

Chestiile astea chiar se întâmplă? Vrei să spui că îl cu-
 noști din copilărie?

— Nu, nu din copilărie... E complicat.

Cămilă încetează să se mai joace cu setările mesei, arun-
 când o privire spre profesorul care e prins într-o discuție cu un
 alt grup ce are niște probleme.

Cât de bine îl cunoștea i?

„1,, ^ »1

a.

_ Destul de bine, răspund în schimb, D_{ar} , mult o prietenie-

— Hmmî

Se bate cu un deget în Wrbic.

_ Dacă a fost mai mult onhne... faptul că s-ar pultJ , u. recunoască are mult mai multă logică. |>_{oa(e} și simplu ar trebui să-i spuier Probabil s-ar bucura să-și tfe, seama că ești tu. Doar dacă nu ap mehetat lucrurile în ,tr meni nu prea grozavi sau ceva de genul.

Privesc în jos încruntată. Nu există nicio modalitate |_{Kj}. trivită prin care să explic maniera prin care eu și Aidcn, _{sau} mai bine zis A, ne-am despărțit. Ceea ce înseamnă că nu nc-am despărțit deloc. Pur și simplu... a dispărut.

— S-a terminat destul de... ciudat.

— Păi, reia Cămilă, atunci poate e un lucru bun că nu își amintește, nu? Altfel ar putea fi al dracului de stânjenitor.

Se întoarce la masă ca să înceapă să despartă metacarpie- nele; vorbele ei mi se răsucesc prin minte, facându-mă să mă simt deopotrivă ușurată, cât și, suqjrinzător... mai deprimată.

„Poate e un lucru bun că nu își amintește.”

Atunci, de ce chestia asta mă face să mă simt atât de nasol?

Săptămâna asta, Aiden își ține promisiunea de-a fi mai prezent dimineața și după-amiaza devreme, având grijă să-și petreacă acasă cât de mult timp

posibil înainte să fie nevoit să plece la serviciu. Acum o săptămână, treaba asta m-ar fi umplut de entuziasm, însă acum, că știu ce știu, înseamnă că sunt în permanență cu nervii întinși la maximum. Îmi tot spun că, dacă nu m-a recunoscut până acum, în niciun caz nu o va face de aici înainte. Adică masca și peruca pe care le-am purtat în timpul petrecut pe OnlyFans par să fi făcut

treaba pe care mi-am dorit-o, și știu că ar trebui să fiu ^{CV3Ct} ' că el pare să nu aibă nici cea mai vagă idee că locu- o femeie pe care a plătit-o de mai multe ori să se atingă singură. . _k * x*

Atunci, de ce oare *rna deranjta* treaba asta.- Au vreau să mă recunoască. Nu *poate* să mă recunoască.

După câteva zile de mic-dejunuri stânjenitoare și mers în vârful picioarelor prin preajma lui, sunt recunoscătoare să ies din casă, acceptând oferta Wandeii să luăm cina la ea și folosind această ocazie să-mi limpezesc gândurile. Ea și Sophie s-au plăcut instantaneu, lucru la care mă așteptam, curajul puștoaicei semănând atât de bine cu al Wandeii, încât nici nu avea cum altfel să se întâmple. Cine se aseamnă se-adună, până la urmă.

— Hei, ai grijă cu alea! o muștră Wanda pe Sophie când ea se uită prin colecția de pahare de shoturi adunate de Wanda drept suvenir. Unele dintre ele sunt mai bătrâne decât tine.

Sophie îi arată unul anume.

— Pe asta chiar l-ai luat din Alaska?

— Să fii al naibii de sigură că da! zice Wanda.

Când eram tânără, călătoream mult. Voiam să colecționez unul din fiecare stat. Wanda arată ceva spre hol și adaugă: Am niște albume cu fotografii în dormitor. Du-te și adu-l din bibliotecă pe cel legat în piele roșie și o să-ți arăt câteva poze!

Chipul lui Sophie se luminează în vreme ce încuviințează din cap și o ia la goană pe hol în căutarea premiului ei, lă-sându-ne singure.

— Vrei să-mi zici ce se întâmplă cu tine?

De pe canapea, mă încrunt la prietena mea, urmărind-o cum mă studiază de pe locul ei, în balansoarul capitonat din partea opusă a livingului.

(x vrei^s sp^{u,r}

\u nu lu.i cu din-astea! Ești distrasă încă ,|_e j

Stm când ceva c în neregulă cu tine, lato. ' ^lM

\u c nimic în neregulă cu mine, o contrazic

'^A îf*M

o n'lungă.

M_{II} degrabă o riptiniână liniai.

Bun. Mii că nu sunt o ignorantă, așadar, de ce te de parcă aș fi? Țmi dau seama când te macină ceva. |)_c ^? ce nu zici ce ai pe suflet înainte să găsească fata albumul'

Scot un râset sec, aplecându-mă ca să-mi las f_at_a

• v M-rrij

cada în palme.

— E chiar așa de evident?

Pentru mine. da.

Nici nu știu cum să încep să-ți spun ce e în neregulă

Deschide doar gura și spune-mi ce te macină! \u c chiar așa de greu.

Arunc <> privire spre hol ca să mă asigur că Sophic nu ne aude, inspirând adânc doar ca să expir lent.

— E vorba despre contul meu de OnlyEans.

— L-ai reactivat? Pentru că ți-am zis că ai putea...

— Nu, nu, neg, clătinând vehement din cap. Nu l-am reactivat, dar... nu ți-am spus niciodată de ce mi l-am șters.

— Mi-ai vândut niște gogoși cum că te-ai fi săturat de el. Cum se satură cineva de bani facuți ușor, pe mine mă depășește.

— Da, păi, a fost adevărat, dar... nu *în totalitate*.

— Vai, mamă!

— I*. stânjenitor, da?

Scumpo, port în fiecare zi tampoane pentru incontinență urinară. Ce mama naibii crezi că ai putea să-mi spui mai stânjenitor dc-atât?

Zâmbesc în ciuda a tot, clătinând din cap în timp ce mă
tr5ntesc pe pernele canapelei.

— A existat un tip.

— Întotdeauna există, oftează Wanda.

A fost... adică știu că era un abonat, nu sunt complet
nebună, dar el...

Pufnesc frustrată.

Doamne, pare atât de stupid!

Compasiunea îi cuprinde chipul, ceea ce are darul să mă
facă să mă simt și mai toantă.

— Te-ai apropiat prea mult, nu?

— Părea diferit. Noi... adică, mă urmărea, ca toți ceilalți,
dar... stăteam și de vorbă.

— Și? Ce s-a întâmplat?

— Intr-o zi, a dispărut. Stabiliserăm chiar și o zi pentru o
întâlnire, dar apoi pur și simplu... nu a apărut. După asta, a
dispărut. Credeam... Credeam că mă place. Nu e o prostie?

Vechiul junghi mi se instalează din nou în piept când îmi
amintesc cum am stat mai bine de o oră într-o cafenea îna-
inte să-mi dau seama că nu vine.

— În primul rând, presupui că orice vină a existat, a fost
a bărbatului. Ai țâțe mișto și un creier și mai bun, iar asta
înseamnă automat că ești mai bună decât oricine altcineva.

Nu mă pot abține și râd.

— Ar trebui să scriem asta pe un tricou?

— Doar să nu te consideri proastă din cauza unui
bărbat! Nu vreau să mai aud vreodată așa ceva. Ai
priceput?

Zâmbesc gânditoare.

— Am priceput.

— Așadar, deduc că acest tăntălău misterios nu a dispă-

rut, așa cum credeai, nu?

_ pe unde \$<nr

_ Suni bătrână. C^'e- »'>' '<>'•

_ Eu..A'N>.,!,disp3n,t_

_ Te-a contactat?

_ Scot un sunet sugrumat, care cred că ar trebui să fie răs«, «operindu-mi Fața cu palmele.

— E Aiden.

— Pardon?

îmi dau mâinile la o parte.

__ E *Aiden*.

— Șeful tău?

S-ar putea să fie prima oară când o văd pe Wanda muta de uimire, și trec doar zece secunde bune înainte să devină furioasă. ,

c

— Te-a angajat din cauza asta? be ridică din scaun, ți- nându-și un deget întins spre mine și zicând: Jur pe ce-am mai sfânt că o să-mi pun în valoare implantul ăsta de șold și o să-i trag un picior direct în...

— *Șșr!* Nu știa, îi spun, uitându-mă din nou spre hol ca să mă asigur că Sophie e tot în dormitor. Nici acum nu știe.

— Arunci, tu cum naiba ți-ai dat seama?

— Are o cicatrice, răspund încet. Arăt spre abdomenul meu și adaug: Chiar aici. Mi-a povestit o dată despre ea. Nu e... E o coincidență prea mare ca să nu fie el.

— El știe de a ta?

îmi întind brațul fără să-mi dau seama și-mi masez umărul.

— A văzut-o.

— Recent?

— Nu, sigur că nu. În niciun caz nu ar putea pune lucrurile cap la cap dacă ar vedea-o din nou. I-am arătat-o când încă aveam canalul. El a fost...

Ochii îmi revin la podea și simt cum mi se strânge pieptul

FI a fost singurul pe care l-am lăsat vreodată s-o vadă.

. Deci cu siguranță nu știe cine ești.

Clatin din cap.

__Nu are cum.

__Dar nu ești curioasă de ce...

__Nonnal că sunt, însă... a dispărut el cu un motiv. E dar că nu a fost la fel de implicat ca mine, și nu crezi că s-ar simți stânjenit dacă ar ști cine sunt? Suficient de stânjenit cât să mă concedieze, pun pariu!

__Rahat! Wanda își încrucișează brațele la piept, încruntându-se la covor, și reia: Crezi?

— Adică, *tu* ai vrea ca în casa ta să locuiască o femeie oarecare, pe care ai văzut-o dezbrăcată și ai părăsit-o virtual? Nu prea îmi pot imagina o situație mai stânjenitoare decât asta.

Bate absentă din picior, meditănd la asta.

— Păi, să fiu a naibii!

— Exact! Cum am zis, stânjenitor.

— Așadar, ce-ai de gând să faci?

îmi azvârl mâinile în aer.

— Ce pot să fac? Trebuie doar să am grijă să nu afle. Dacă nu și-a dat seama până acum, cred că se poate spune că nici nu va afla. Atâta timp cât nu vede — mă încrunt când pielea mutilată de pe spatele meu mă furnică amintindu-mi —, cred că o să fie bine.

— Dar *tu* o să fii bine?

— Eu...

îmi lipesc buzele strâns, simțind în piept aceeași strânsoare pe care am simțit-o toată săptămâna.

— O să fiu bine. E o poveste veche. Adică... am trecut peste asta și am nevoie de această slujbă.

Wanda nu pare convinsă.

— Îhî!

— Suni insist. Pe bune!

— Cassic. doar mincinoșii spun că sunt bine.

Știi ^{asta}

— Nu cred că e adevărat.

— Bineînțeles că e. Eu știu asta mai bine ca tine.

— Nu poți să îmi anmci *mereu* în fața faptul ca ești b* trână. numai pentru că îți convine.

— Până acum mi-a mers, replică ea, ridicând din ui_{nerj} Acum mă privește cu îngrijorare pe deasupra ochelarilor

— Fato. nu vreau să văd că suferi. Doar... ai grijă!

— L-am găsit!

Pe hol se aude tropăitul unor pași mici, ceea ce ne atrage atenua. Sophie se întoarce în living cu premiul ei legat în piele, mult prea încântată de niște poze vechi. Trântește albumul pe măsuta de cafea și apoi se așază în genunchi lângă ea

— Ai poze cu urși polari?

Wanda chicotește, instalându-se înapoi în balansoar.

— Dulceață, n-am văzut niciodată un urs polar. Totuși cred că o să găsești pe undeva pe acolo o poza grozavă cu un elan.

Fata ridică din sprâncene.

— Un *elan*?

Cu coame cu tot, răspunde Wanda cu un rânjel.

— Cassie, tu ai văzut vreodată un elan?

Clatin din cap.

— Niciodată.

Sophie bate ușor cu mâna lângă ea, pe covor.

— Vino să te uiți cu mine!

Bine, bine, râd! ridicându-mă de pe canapea ca să mă așez lângă ea pe podea.

Ne arată fiecare poză cu zăpadă care îi atrage atenția în ^un,)a chiar țipă de încântare când găsește poza cu elanul

despre • ire vorbeam mai devreme. Wanda 11 povestește tot
 • care cum s-au întâlnit cu acea creatura enorma și, în timp
 ce dc vorbesc, mă gândesc la ce a zis Wanda.

Doar mincinoșii zic că sunt bine.

E amuzant, având în vedere cât de corect e, pentru că devărul e că nu sunt bine, nu chiar. De fapt, trăiesc într-un coșmar făcut cu mâna mea. Un purgatoriu construit din propriile mele alegeri. Pentru că mă pot preface că nu mă interesează de ce a dispărut Aiden din viața mea acum un an, mă pot preface că nu îmi mai pasă, sau, cel puțin, aș fi putut s-o fac, probabil... înainte să-l cunosc.

În ultimul timp, m-am mințit în tot felul de privințe. M-am mințit și mi-am zis că vreau să fac treaba asta să funcționeze doar pentru binele lui Sophie. Că nu contează că Aiden e A_y pentru că, în final, asta e doar o slujbă, el e doar un tip, eu sunt doar bona, și nu există niciun motiv pentru care să las oricare dintre aceste lucruri să mă deranjeze.

Însă acum el are un chip. Spune glume. Mă întreabă cum mi-a fost ziua. O sărută pe păr pe fiica lui. Distruge clătite. Mă ascultă când îi povestesc îngrijorările mele. Își face griji pentru cum mă simt. Și, sigur, arată atât de bine, încât uneori e destul de dureros să mă uit la el – însă acest lucru nu e nici pe departe la fel de important.

Deoarece, oricât de mult mi-ar plăcea să mă prefac că nu-i așa... chiar *îmi place* de Aiden. La fel de mult pe cât credeam că îmi place de A. Și, oricât de mult mi-aș spune iar și iar că nu vreau să afle cine sunt și să rupă din nou orice legătură cu mine pentru că i-ar face rău lui Sophie, în adâncul sufletului știu că și *pe mine* m-ar răni. M-ar durea ca el să dispară din nou și să știu asta e cel mai periculos lucru dintre toate.

Mai ales de vreme ce, dacă află... asta e exact ceea ce va

face.

Conversație cu @alacarte

@alacarte
(i trimis un bacșiș*
do 50\$

Mulțumesc pentru
discuție!

CAPITOLUL 1 o

— V-AJI DISTRAT ASEARĂ LA PRIETENA LUI CASSIE?

Sophie încuviințează din cap în timp ce ia o gură din cerealele Frosted Flakes.

— E foarte ciudată.

— Ciudată? Aiden mă privește curios și adaugă:
Ciudat e bine?

Dau din cap.

— În limba lui Sophie... cred că da.

— Ah! chicotește Aiden. Bineînțeles!

E o dimineață obișnuită de duminică. Ne-am trezit ca de obicei, luăm micul-dejun ca de obicei și totul parc ușor și drăguț și lipsit de griji. Și este, în mare parte. Cu excepția mea.

Mă tot întreb dacă o să observe că mi-e greu să mă uit la el ori dacă la un moment dat o să observe modul în care obrajii și urechile mi se încing atunci când o fac prea mult timp. De fiecare dată când se întâmplă, când privirea îmi pică asupra lui și rămâne acolo mai mult de câteva secunde, îmi

amintesc tot ce a văzut Aiden, cât de multe nici măcar nu *îți dă seama* că a văzut... în întregime, așa cum sunt. îmi amintesc discuții

c .Itiki. loaic murii),lral,..

.....

.....pr.....

' ,r) U Ir M TM 'k-' ■ ' ,l I» =.1..,-,;

< jiul ini uit h «I» . .

•|u<c /Hl. Cassicf

(h|ir, spre Aiden. ni lingm:• la jumătatea dr_{l,i},"₁|_{11j}

glir_i, for* să li au/.ii ultimele secunde din discuți;, |(>r

Scuze, ce ați zisr

Am întrebat-n |>C Sophie ce vrea să focă <|_e

zJ_Uî|{;}

I*. joi.

Sophie se ridică de pe taburet.

Vreau să merg la Disneyland!

O, uau! exclam surprinsă. Disneyland?

Un țel destul de măreț, având în vedere programul meu, intervine Aiden uluit.

Râd.

Da, cum ai putea să foci așa ceva?

Ihiidc! se văicărește Sophie. Te rog?

S-ar putea să fie dificil de îndeplinit la cât de aglomerat a fost restaurantul în ultima vreme, răspunde Aiden jalnic. Poate peste vreo lună?

Lui Sophie îi pică fața. Se întoarce spre castronul cu cereale în timp ce împinge mânărită lingura prin lapte.

Oh!

- Sophie, oftează Aiden. Știi că mi-ar plăcea mult să...

I rehuía să mă ducă mama, îl întrerupe fata
pe un ton coborât. Anul trecut, de ziua mea.

li întâlnesc privirea lui Aiden, văzând vinovăția
din ochii lui când îmi aruncă o privire neajutorată.
Ridic din umeri,

.. <1 ce să spun, și dau din cap spre Sophic în ceea ce „^câ e un gest încurajator. Aiden scoate un oftat înainte s\ treacă degetele prin păr, întinzând o mână să o mângâie pe Sophic pe cap.

Presupun că... putem găsi o soluție.

Sophic se luminează imediat la față.

— Serious?

Grd că pot să-mi iau o zi liberă, continuă el. Anaheim e |a o oră de mers cu mașina... Am putea petrece ziua în parc și apoi să ne întoarcem a doua zi, înainte să merg la serviciu... O să găsesc cu o soluție.

Îi aruncă o privire severă.

___|)ar va trebui să-ți întrebi profesorii dacă îți pot trimite acasă temele pentru zilele în care vei lipsi.

— Pot să intru cu să vorbesc cu ei când o duc mâine la școală, mă ofer.

Aiden îmi zâmbește recunoscător într-o manieră ce-mi trimite fluturi în stomac, *bir-ar să fie!*

— Ar fi grozav.

— Și poate veni și Cassie, nu? întreabă Sophic cu nerăbdare.

Eu și Aiden ne uităm unul la celălalt, el parând nesigur.

— Nu știi dacă ar vrea și Cassie...?

— Ea vrea să vină, insistă Sophic, uitându-se la mine. Nu-i așa?

— Eu... nu aș vrea să mă amestec în activitățile voastre în familie.

Sophic se bosumflă.

— Nu o să fîc la fel de distractiv fără tine.

— Eu...

Arunc o privire spre Aiden, căutând ajutor.

— Nu știu dacă...

— Îți binevenita, mă liniștește Aiden. Dacă
vrej : zâmbește ușor timid și completează: Fără
tine nu ar fel la distractiv.

-Oh!

Pin expresia lui Sophie, văd că nu am cum să
refa.

— Păi... dacă sunteți siguri că vreți să vin...

— Poate am putea fugi miercuri dimineață?

.Aiden își scoate telefonul ca să verifice ceva.

— E cu o zi mai devreme, dar de obicei
mijlocul săn. tamâni e cel mai liniștit la noi.
Probabil ar fi mai bine. Ar merge? Ai vreun
plan?

— Sună perfect, răspund crispată, calculând
în minte costurile. Dacă îmi zici cât costă
biletele...

— A, nu! mi-o retează Aiden, clătinând din
cap. Nu-q face griji! .Mă ocup eu. Pot să fac
rezervări diseară, în pauza.

— Nu te-aș putea lăsa...

— Vreau să o fac. Nu-ți face griji!

-OK!

Sophie îl trage de mână pe tatăl ei.

— Poate veni și mătușa Iris?

— O, eu...

Aiden pare nesigur.

— Nu știu dacă ar vrea.

Ne uităm unul la celălalt și, din nou, dau din
cap încurajator. .Aiden îi zâmbește ușor lui
Sophie.

— O să o sun și o s-o întreb dacă ar vrea să

meargă.

Sophie deja ciripește de încântare, uitând de cereale când mă întreabă dacă se poate duce să o sune pe Wanda să o anunțe despre excursie. Aiden pare derutat după ce îi dau telefonul meu și ea fuge cu el.

Nici măcar nu pot exprima în cuvinte cât de bine s-au înțeles ea și Wanda.

Aiden zâmbește.

'ÎX-t practic cele mai bune prietene, glumesc, c dată la o parte chiar în timp ce vorbim.

' Ț Mă bucur că ai dus-o. Doar despre asta a vorb.t toata Pare că s-a distrat de minune.

* __ Stai s-o cunoști pe Wanda! râd. O sa înțelegi.

__ Abia aștept! Pare totuși îngrijorat când zice: E o idee groaznică să o invit pe Iris?

Ridic din umeri.

— Inconfortabilă, poate, dar nu groaznică. Ar putea fi o ocazie grozavă să îngropați securea.

— Corect! răspunde absent, dând din cap. Ai dreptate.

Iau încă o gură de cereale doar ca să nu fiu nevoită să mă mai uit la el, fiecare secundă în care îi privesc fața însemnând încă vreo câteva bătăi adăugate la ritmul inimii. Și înainte era atât de stânjenitor? Tâmpită întrebare! Bineînțeles! 'lotuși, cu siguranță e și mai stânjenitor acum, că știu că m-a văzul dezbrăcată.

— Nu ți-am mulțumit cum se cuvine, continuă el.

îmi ridic privirea spre el.

— Pentru ce?

— Doar... pentru că ai rămas cu noi. Cu Sophie, vreau să zic. Te adoră.

Partea asta e ușoară, iară niciun pic de angoasă legată de sentimentele mele pentru micuță.

Și eu o iubesc. E o puștoaică grozavă.

Aiden dă din cap, părând ușurat.

Mă bucur că ai răspuns la anunț!

A' Păi--- înghit în sec, simțind căldura familiară în a rile urechilor, și adaug: Și eu mă bucur! E grozav!

— Amândoi suntem norocoși să te avem ■
 rinuă, el. Scându-ma sa roșesc și mai tare. Sper
 că ști-

*E doar bucuros că te porți extrem de frumos
 cu fr_c "face iluzii!"*

— Eu... îți mulțumesc! reușesc să spun,
 sperând c_j părul îmi acoperă gâtul, care se
 încinge din ce în mult. Serios!

— Sper că încă ești... fericită aici? Ai părut
 destul d cură în ultima vreme.

Ei. rabat!

— Chiar așa?

— Poate ca doar mi se pare mic, răspunde el,
 ridicând din umeri. .Am senzația că ai fost... nu
 știu. Al-am gândit că poate erai supărată pe
 mine.

-Ce?

Chestia asta mă ia prin surprindere.

— Nu sunt supărată pe tine.

— A! Doar că... am impresia că mă tot eviți de
 când am stat de vorbă.

— Nu sunt supărată. Doar că am avut multe
 pe cap în ultima vreme.

Se încruntă, ceva în expresia lui dându-mi
 impresia că vrea să mă mai întrebe ceva, dar nu
 prea își dă seama cum s-o facă. Sprâncenele
 încruntate și gura încordată nu-mi oferă niciun
 indiciu cu privire la ce se gândește, iar acum îmi
 fac griji ca știe, cumva, la ce W gândesc, că
 poate vedea adevărul de dincolo de minciunile
 mele neconvingătoare.

*În niciun caz nu are cum să știe. Ești în
 regulă.*

— Chiar îmi {rare rău, spune. Că te-am
împovărat cu ^{toate}

— Pe bune, e-n ordine.

încerc să zâmbesc, dar, la cât de agitată mă
simt acum, pot doar să-mi imaginez cât de fals
pare.

Cred că e un efect secundar al afecțiunii pentru fiica ta.

IZ Corect! face el, dând din cap. Sper că știi cât de mult... te apreciez.

îmi tin respirația.

E datorita muncii pe care o faci. încetează să mai interpretezi!

Mă bucur! reușesc să spun. Sunt fericită aici. Cu voi.

Câteva clipe, nu mai spunem niciunul nimic, și știu că ar trebui să-mi feresc privirea, că e ciudat să stăm aici și să continui să îl fixez cu privirea, însă problema e că... nici el nu o face. Mă trezesc iar că-mi doresc să aflu la ce se gândește.

— Bun! reia în cele din urmă, expresia încă rămânând la fel de indescifrabilă. Mă bucur!

Deschid gura să spun ceva; ce anume, nu sunt sigură, dar Sophie alege exact acel moment să ni se alăture, așa că ajunge să nu mai fie o problemă.

— Wanda zice să fac poze, mă informează Sophie. Și să-i aduc un pahar de shot.

/Viden ridică o sprânceană.

— Un pahar de shot?

— Dap, încuviințează ea din cap. Un păhărel micuț. Totuși, nu știu ce se bea din el. N-au vrut să-mi spună. Are unul din Alaska!

Are unul de aproape peste tot, chicotesc.

Și a văzut un elan, completează Sophie.

Știu, replică Aiden amuzat. Mi-ai zis de elan. De mai multe ori.

Sophie îmi dă telefonul înapoi, privindu-mă

nerăbdătoare. Deci, ce o să facem astăzi?

Păi..., încep. Mă gândeam că poate am putea merge din nou în parcul acela care ți-a plăcut. A fost distractiv acolo, nu? Se anunță o zi frumoasă.

— Da! Sună grozav! Sc uită încântată la tatăl ci și
aJau .

Poți să vii și tu? Te rog? Doar puțin? Pot să mă d_{au} în
.w/nrsus. Trebuie să vezi.

— A, cu...

Mă privește neajutorat, dar tot ce pot să fac e sa
ridic din umeri.

— Da, oftează, și îmi dau scama din expresia lui
că o să-| facă să rămână în urmă, dar, în mod
surprinzător, chestia asta face ca gestul lui să fie cu
atât mai drăguț. Mi-ar plăcea să văd parcul. De ce
nu fugi sus ca să te îmbraci în timp cât fac eu un
duș?

Sophie țipă de bucurie înainte să o ia la goană
spre scări, Aiden plecându-și capul istovit înainte să
ridice din nou capul ca să-mi întâlnească privirea.

— Trebuie să spun că zâmbetul ăla face să
merite seara groaznică pe care o s-o am.

— Suportată! îl laud.

Colțurile gurii i sc ridică ușor, și cred că
momentele ca acesta mă fac să mă simt cel mai
nesigură. Să-l văd atât de lipsit de griji, cu
zâmbetul relaxat, ochii frumoși și parul ridicat în
toate direcțiile, la fel cum e și al lui Sophie când se
trezește... face să-mi fie mult mai greu să mă prefac
că nu sunt mai implicată decât ar trebui. Că nu mă
gândesc la ce senzație ar crea părul lui printre
degetele mele sau zâmbetul lui cu fața lipită de
pielea mea.

— Presupun că ar fi bine sa mă bag la duș,

adaugă, dându-se jos de pe taburet.

încuviințez crispată în vreme ce se îndreaptă spre scări, fără să mă relaxez până nu iese din raza mea vizuală și rămân singură. Expir, lăsându-mi fața să cadă pe blatul din granit și mgăduindu-i să-mi răcorească obrajii îmbujorați.

Nu mă gândesc la Aiden în duș. Absolut deloc.

„U șQ_U cine se distrează mai mult la locul de joacă – Aiden au Sophie. Ultima oră a fost plină de țipetele ei și râsetul lui Aiden îndeplinindu-i fiecare moft, fie că a fost vorba să o împingă în leagăn sau să urce în urma ei pe scara mult prea mică pentru el, fiind foarte distractiv de urmărit cum silueta lui înaltă încearcă să treacă prin fiecare secțiune.

Rămân la distanță pe banca de pe margine, mulțumită să-i urmăresc petrecând timp împreună. Din când în când, Aiden îmi zâmbește de parcă am avea un secret, lucru care mi se pare ironic de vreme ce *avem* un secret, doar că el nu-și dă seama. Nu știu cât durează până când el se trânteste pe bancă lângă mine în timp ce Sophie își face de lucru la carusel cu alți câțiva copii care au venit în dimineața asta, cu obraji roșii și respirația întretăiată.

— Cred că îmbătrânesc, râde.

— I lai, lasă-mă! replic, dându-mi ochii peste cap. Abia ai puțin peste 30 de ani.

— Fac 32 peste 4 luni. Practic, am depășit limita deja.

— O să am grijă să încep să-ți caut o cameră la căminul de bătrâni.

Mă privește cu o expresie de falsă ușurare.

Atunci, presupun că ăsta e unul dintre lucrurile pentru care nu mai trebuie să-mi fac griji.

Asta e planul meu, replic pe un ton serios. Să te dau afară din casă și să o cresc pe Sophie drept acolitul meu supermalefic.

Baftă! pufnește Aiden în răs. Sophie se ceartă cu mine în unele dimineți că nu vrea să se spele pe dinți. Ceva îmi spune ca nu va avea răbdarea necesară pentru crimă organizată.

- — Of, la naiba! exclam și clatin din cap. Uite cum sc

duce planul meu pe cinci ani!

Soarele urcă tot mai sus pe cer i_{ar} v i
acoperintlu-tți ochii în vreme ce se'încr.mn"

-l'«t*--ar fi trebuit să aduc niște cremZi
Iară pentru Sophie. ' 1 |,r"le qie_{S()}.

— Oricum o să i se facă foame curând. O să fi ,.

- Ai dreptate! O s-o las să se mai j, ^ . |U1

putem sa mergem. Nu vreau sa se ardă. ' apoi

— Știai că și porcii pot căpăta arsuri solare?

Aiden pare cumva neîncrezător și. totodată,
amuzat

— î nde păstrezi chestiile astea, mai exact?

— M-ai prins.'

Ridic pumnul ca să-mi trag una în cap.

— Probabil că ocupă tot spațiul suplimentar pe
care ar trebui să-l păstrez pentru ceva mult mai
important. Cum ar fi legislația fiscală. poate.

Vad cu coada ochiului cum colțurile gurii i se
arcuiesc și trebuie să-mi rețin zâmbetul pentru a nu
părea prea năuci. Rămânem tăcuți o vreme,
urmărind-o pe Sophie cum se distrează, și nici nu îmi
dau seama că încă zâmbesc de una singură până nu îl
văd privindu-mă cu coada ochiului.

— Scuze! spun cu sfială. Pur și simplu pare atât de
fericită!

Continuă să mă urmărească cu același rrw
indescifrabil din expresie care mă face să-mi doresc
să-i pot citi gândurile.

— Nu. e... N-ai pentru ce să-mi ceri scuze.

— Știu că ultima oară când am discutat mi-am
depășit atribuțiile, dar... chiar schimba lucrurile, aș
zice. Faptul că poate petrece mai mult timp cu tine.

— Nu ți le-ai depășit, mă contrazice, ferindu-și în
sfârșind privirea ca să o urmărească pe Sophie. Nu ți-

ai depășit atribuțiile. Nu ai spus nimic ce nu era adevărat.

■ Sunt convinsă că e enervant ca o persoană „ •^o_thcă e prin preajmă de o lună să se poarte de parcă _{CJ1}reabia

:'r s'cmte un râset aproape neauzit.

‘ E foarte ciudat. Am impresia că a trecut mai mult.

Poate pentru ca ni și Sophie v-ați înțeles foarte bine.

_ Macac nu mi-a pus niciodată pământ în pat.

ZâmlKște ușor, urmărind-o mai departe pe Sophie.

— Mă bucur că nu ești supărată pe mine.

__Jur că n-am fost deloc!

încerc să mă prefac că nu arunc priviri furișe spre el, că nu observ modul în care vântul îi ciufulește parul sau cum îi vin blugii ori cum tricoul 1 lenley gri îi îmbrățișează pieptul – dar mi-e greu s-o fac când Aiden mă tot surprinde și-mi arunca și el ochade.

— Bun! spune în cele din urmă. Pur și simplu mi s-a pămt ciudat. De parcă mă evitai.

— Da. păi... tu m-ai evitat primul.

Zâmbește lartj.

— Nu suntem prea pricepuți să le facem față emoțiilor ,
nur

Nu știu ce vrei să zici. Din propria-mi experiență, să evit situațiile stânjenitoare e în mod clar cea mai potrivită metodă de-a le face față.

Deci recunoști că a fost o experiență stânjenitoare, mă tachinează.

Afj/ *mult decât îți poți hnagimi vreodată* ^ gândesc cu amărăciune.

— Adică, nu am mai avut niciodată o discuție semnificativă cu șeful meu în timp ce era pe jumătate dezbrăcat, deci cred că până la urmă m-am descurcat bine.

— Da... Nu sunt sigur ce în-a făcut sa cred că 'ncoul era cea mai buna soluție ca sa șterg berea.

— *Erau* în sertar prosoape de bucătărie în stare perfectă -
— Eram foarte obosit, bine?

E un moment care îmi pare prea lejer, care aproape că ma face să uit toate celelalte rahaturi care mi se învârt prin minte și care mă fac să devin încordată dacă mă gândesc prea mult la ele. Chiar trebuie să fie atât de-al naibii de drăguț? Eace să-mi fie mult mai greu să fac un lucru inteligent și să-mi înfrânez toate sentimentele.

Decid că cel mai bine ar fi să schimb subiectul.

— Deci... Disneyland?

— Da, oftează. Deja îmi aud șeful lamentându-sc.

— Gândește-te doar la cât de fericită o să fie!

— Ai dreptate. N-o să-și mai încapă în piele.

— Ai fost vreodată?

Face o grimasă.

— Clar nu.

— O, frate! O să fie superdistractiv.

— Cât de mult o să regret?

— Nu-ti face griji, o să fiu eu acolo să mă ocup de toate chestiile dificile!

— Chestiile dificile?

— Ei, știi tu... să îi fac poze cu prințese, să mergem la Castelul Frumoasei Adormite - îți *dai seama că o să vrea să se costumeze*, nu? Ce părere ai despre montagne-russe?

Aiden arată de parcă e posibil să i se facă greață.

— Care sunt șansele să vrea să petrecem o bună parte din zi la traseul *Star Wars*'r

— Eu nu m-aș baza pe asta, râd. Cred că o să ai parte de multă distracție cu prințese. Poate putem prinde o *paradă*!

Expresia de pe chipul lui mă face să râd și niai tare

— o să fie atât de distractiv!

Mă bucur că aștepți excursia cu nerăbdare, bombăne el.

Mă întind ca să-l bat ușor pe mână.

1. Nu te îngrijora, o să am eu grija să nu te pierzi!

A fost un gest nevinovat, să-mi așez mâna peste a lui, însă când râsetul îmi amuțește, îmi dau seama că e încă acolo și că Aiden se holbează la locul unde mâna mea o atinge pe-a lui într-un mod care mă face să-mi uit toate ideile. Nu știu cât rămânem așa înainte să-mi revin, dregându-mi vocea înainte să o retrag cât de rapid pot fără să pară ciudat.

— Scuze!

— Eîn regulă, răspunde el prea repede. Mă bucur că vii!

— Da?

Dă din cap, fără să se uite la mine.

— Pentru Sophie, vreau să zic. Sunt sigur că o să se distreze și mai mult cu tine acolo.

— Oh! Păi...

„Pentru Sophie.” De ce mă deranjează asta? Până la urmă, e singurul motiv pentru care sunt aici.

Cred că o să fie foarte distractiv.

Acum își drege vocea.

— Am sunat-o pe Iris.

— Da?

Nu poate convinge pe nimeni să se ocupe de magazin timp de două zile. De vreme ce noi ne vom caza undeva prin Airbnb după aceea.

rog, nit îmi aminti! mă gândesc în mod jalnic. Și totuși, de ce faptul că voi sta în același loc închiriat împreună cu Aiden tnă face să mă agit, de vreme ce *locuim* împreună, e dincolo de puterea mea de înțelegere.

— Păcat! spun, deși, în mod ciudat, vorbesc serios. Știu că Sophie o să fie dezamăgită.

Aiden încuviințează din cap.

— () sa treacă pe la noi vineri, înainte să se <h>ă h serviciu.

— Ei, măcar asta e un lucru bun. A fost ciudat? Apelul?

— Ăăă...

și țuguie buzele o clipa înainte să clatine din cap.

— Părea... recunoscătoare. Că ani întrebat-o. S-ar putea să fie cea mai ușoară discuție *pe care* am avut-o cu ea în ultimul an.

— Poate că vede că încerci să găsești o cale de mijloc.

— Poate. Se uită la mine și adaugă: Mulțumesc că mi-ai sugerat s-o fac!

— A, păi... încerc să par nonșalantă: Doar aveam grijă de Sophie.

Și de tine, nu mai completez.

Cred că acum nu mai avem niciunul ceva de zis; o liniște ciudată se instalează între noi în timp ce o privim pe Sophie, care s-a mutat la barele de cățărat. Stăm așa până când o femeie cu un cărucior trece pe lângă noi ca să ocupe banca de alături, gâfâind când trânteste o geantă cu scutece pe jos, lângă ea.

— Vă deranjează dacă stau aici?

— Nu, sigur că nu, îi răspunde Aiden. *Chiar te rog!*

Femeia pare că duce de câteva zile lipsa unui somn liniștit de-o noapte, cu părul prins într-un coc ciufulit și cu cearcăne negre sub ochi.

— Slavă cerului că există parcul, nu? râde ea în timp ce-și face de lucru cu funda bebelușei din căruț. Aș lua-o razna dacă nu l-aș putea aduce pe fratele ei aici ca să-și mai consume din energie.

Mă aplec să îi văd mai bine bebelușul.

— E adorabilă. Ce vârstă are?

— luni. E o neastâmpărată, dar măcar ea stă într-un

Da din cap spre un băiețel brunet care se urcă pe scara
de cățărat.

w .

— E/nu pare să obosească niciodată. Atunci ne zâmbește
amabilă și întreabă: Care e al vostru?

— fica mea, răspunde Aiden, arătând spre barele de că-
țărat. E acolo.

— E o scumpete.

Aiden zâmbește cu recunoștință.

— Mulțumesc!

— Sunteți o familie atât de drăguță! zice dintr-odată, iar
obrajii mi se înroșesc imediat.

— Oh, noi nu suntem...

— Daniel! Ce-am spus eu?

Ne privește spăsită.

— Scuze! Trebuie să mă duc să mă asigur că nu strică
ceva.

Ne lasă acolo, împingând grăbită căruciorul ca să-și veri-
fice fiul, care acum atârnă pe scară cu capul în jos, iar când
îmi găsesc în sfârșit curajul să mă uit la Aiden, și el pare la
fel de stânjenit ca mine.

Presupun că era inevitabil să se întâmple, rostește el
cu un râset ușor timid. Nu-i nicio mare scofală.

— Corect!

îmi întind mâna ca să-mi dau după ureche o șuviță de păr
rebelă, uitându-mă în jos la beton.

— Totuși, e ridicol.

Aiden își înclină capul spre mine.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că...

Cred că, în încercarea mea de-a face lucrurile mai puțin

stânjenitoare, le înrăutățesc și mai tare.

— Păi, e evident că tu nu ești de nasul de pe o cu totul altă planetă. Așa că mă mu lți vor tăce
aceeași greșeală. .n_(loic,)r^{l'}

— Crezi că nu sunt de nasul tău?

lisiise Hristoase, ce-amficut? Eprea tiniu sa o iau l_{a f}

— Adică... obiectiv vorbind, e evident că ești.

— Eu nu cred că e chiar așa de evident. Obiectiv vorbind
Gura de aer pe care aveam de gând s-o înghit îmi
rămâne captivă în plămâni și, când găsesc curajul sa anine
o privire spre el. expresia îi e cât se poate de serioasă.

— Ce?

— Dacă s-ar pune problema așa, tu nu ai fi de nasul
meu. Casc gura, surprinsă.

— Ce? În niciun caz...

— Cassie, trebuie să știi...

Clipește, părând să-și dea seama de subiectul discuției
pe care o purtăm în clipa asta.

— Bine! Cred că acum s-ar putea sa depășesc eu o
limită.

— Nu, e-n regulă, n-am vrut să...

— Doar că nu cred că ar trebui să insinuezi vreodată că
nu ești suficient de bună pentru cineva, îmi spune direct.
Cu atât mai puțin pentru mine.

I labar nu am ce să răspund la asta, rămânând în fund pe
bancă, cu gura deschisă și bâjbâind după un fel de răspuns.
Spune, cumva, că *este* de nasul meu? De parcă s-ar fi
gândit la asta? Sau doar se poartă frumos? îmi e prea
teamă să întreb; totul la discuția asta urlă „pericol!”

Ne holbăm unul la celălalt un timp ce îmi pare mult mai
lung decât cele zece secunde care trec cu adevărat. Observ
cum privirea lui Aiden coboară spre gura mea și felul în
care gâtul i se mișcă atunci când înghite în sec, iar pieptul i

se ridică și coboară mai greoi decât acum o clipă.

„...at5! Vmo și mă împingi!

- Î^{le1}, ce brusc capul, continuând să respire ceva

Aiden•?' “f®’ cânj 0 vede pe Sophie făcându-i cu
nui^'^Vopusă a locului de joacă. Se uită din nou de
nlina din pa clătinând în cele din unnă din cap îna- b
^ridice de pe bancă.

jciire! A fost... N-ar fi trebuit să...

topiri adânc pe nas, doar ca să expire pe gură.

— pur și simplu uită că am zis ceva!

Nu mai zic nimic pentru că habar n-am ce aș putea
spune. Nu fac decât să-i privesc spatele în timp ce se
îndepărtează, hr și iar, mintea mea întoarce pe toate
părțile fiecare cuvânt pe care mi l-a spus ca să încerc să le
aflu înțelesul, ajungând la tot felul de concluzii, fiecare
având mai puțină logică decât precedentă. Oare Aiden
chiar mi-a spus, într-o manieră ciudată, pe ocolite, că sunt
mai mult decât de nasul lui? Și că e și el de nasul meu?

Și ce mama naibii înseamnă asta, dacă asta a zis?

Îmi ia foarte mult timp să mă mișc de pe bancă în vreme
ce gândurile mi-o iau la goană, știind că voi face complet
opusul a ceea ce m-a îndemnat să fac.

„Pur și simplu uită că am zis ceva!”

Corect! Sigur asta am să fac.

Conversație cu @alacarte

Să fiu al dracului. Cici¹
A fost incredibil!

Tu mi-ai zis să fac
gălăgie. *zj*

N-o să pot să dorm în noaptea asta,
gândindu-mă la tine cum ***implorai să***
mă ai.

Habar n-ai cât do mult îmi doresc
să ți-o tragi

Cred că încep să-mi dau
sooma. V

CAPITOLUL 11

AIDEN LA DISNEYLAND SE DOVEDEȘTE A FI UNA

DIN- tre cele mai ilare chestii pe care le-am experimentat vreodată. Pare complet nelalocul lui în tricoul negru, cu ochclai i de soare negri și blugi negri – cu ccl puțin un cap mai înalt decât majoritatea celorlalți vizitatori și cu o expresie permanentă ce c, în egală măsură, atât plină de agitație, cât și de un stoicism hotărât. Chiar și așa, acceptă cu calm tot ce îi propune Sophie. Poartă urechile pe care l-a implorat fata lui să și le pună, care sunt la fel ca ale mele și ale ei. Așteaptă răbdător în magazinul de costume (se pare că nu e prea mare pentru prințese, până la urmă) în timp ce ea se echipează cu tot tacâmul: rochie, tiară, baghetă și pantofi. Se dă pana și în fiecare atracție în care îl roagă să se dea, deși sunt destul c e sigură că s-ar putea să-i fie frică de înălțimi. Nodurile degetelor îi erau albe precum creta când Sophie l-a convins dea în Incredicoaster.

ciud;lt țintrc noi•

Ar fi ziua perfectă... dacă nu ar
După ce duminica Aiden n —
la serviciu, discuțiile dintre n

p~nă acum s__au

limitat la nimic mai mult decât saluturi și ^{r5ma}^ stânjenitoare și un mesaj scurt despre bilete și rezervări?^ Xirbnb oarecare din apropiere. Nu a mai zis _{nj}lnit ([^{au}»» schimbul straniu de replici din parc – de fapt, _{dc a} mai zis nimic altceva decât a fost necesar. Chiar și în * pul călătoriei de o oră spre Anaheim _{dc azi-dirni}_{ncată} ' impresia că mi-a vorbit doar când era absolut necesar' r.]'' and ciclul nostru de schimburi de replici în care evităm cheștiile stânjenitoare.

Abilitățile noastre de comunicare par să se fi înrăutățit până la niveluri elementare, când fiecare dintre noi crede că a încălcat limita. Ar fi enervant dacă nu m-aș purta la fel _{dc} protest; se pare că nici eu nu reușesc să mă conving să aduc subiectul în discuție, așa că nu cred că pot fi cu adevărat su-părată pe el.

Până la mijlocul zilei, îmi dau seama că Aiden e deja epuizat, ascunzându-se sub un copac umbros, pe o bancă, în timp ce eu și Sophic ieșim din Matterhorn. Chipurile, a avut nevoie să se ducă la baie și nu a mai putut rezista, însă eu nu sunt pe deplin convinsă că lui nu îi e teamă de Yeti. Sărbătorita flecărește despre carusel, așezându-și tiara de la Buricul Bibbidi Bobbidi (albastră, pentru că roz era, aparent, prea feminină pentru rochia ei de prințesă) și ȝopăind pe lângă mine în timp ce-și zărește tatăl.

— Tată, *tată*¹. ȝipă încântată în timp ce fuge spre el. A fost super!

— Pun pariu!

Iși întinde mâinile la spate ca să scoată două

băuturi, dându-ne fiecareia câte una.

— M-am gândit că s-ar putea să vă fie sete.

Nu ar trebui să mă bucur așa de tare pentru o sticlă de Snapple, dar nu mă pot abține. Am pomenit doar o singuri

/ în trecere, aroma mea preferată, și aparent lui Aiden i-a arut un lucru suficient de important ca să-l țină minte, îl'agit, oferindu-i un zâmbet plin de recunoștință.

_ Ceai de piersici.

_ Mi s-a zis că îți curge deja prin vene.

Am concentrat atenția asupra sticlei doar ca să nu-mi vadă râșnetul tâmp în vreme ce desfac capacul. El întorc ca să citesc curiozitatea și râd, iar el își înclină capul, curios.

-Ce?

— Chiar nu pot să-mi imaginez așa ceva, pufnesc, ridicând capacul ca să le pot citi și lor. „Cele o sută de pliuri din pălăria unui bucătar reprezintă cele o sută de modalități prin care poți găti un ou.”

.Aiden râde, întinzând mâna.

— Imposibil!

Îi așez capacul în mână.

— Poți găti în o sută de feluri un ou?

— Păi...

Se încruntă.

— Chiar nu știu. .Ar trebui să știu?

— Toți bucătarii profesioniști pe care îi cunosc sunt pasionați de ouă, țâțâi.

Colțurile gurii lui Aiden se arcuiesc, și asta s-ar putea să fie cel mai normal moment pe care l-am

avut de duminica încoace.

Sophie, se pare, nu e interesată de acest schimb de replici, dând pe gât o înghițitură din Gatorade-ul ei și exclamând sonor după aceea.

Vreau să mă dau iar în Matterhorn! chiuie ea. Putem s-o facem încă o dată? îl privește implorator pe Aiden și insistă: *lati. Chiar* ți-ar plăcea. Putem?

— .Via. eu... îi zâmbește, deși pare agitat în timp ce_ răspunde: Să știi eă mai avem o grămadă de locuri unde trebuie să ajungem. Cc-ai ziece să mă dau cu tine în următoarea?

— Bine.' se îmbufnează fata, iar eu o împung ușor cu corul.

__Cred că tatălui tău îi e frică de Yeti.

— Ce? face ea, privindu-și tatăl cu îngrijorare. Ți-e f_{rj}că? Aiden ridică o sprânceana.

— Nu mi-e frică de Yeti.

— .Asta sună fix precum ceva ce ar spune cineva căruia îi e frică de Yeti, îl tachinez.

— Sigur că da!

— Zic și eu! ridic din umeri. În clipa în care ai auzit de Yeti, ai avut brusc nevoie la baie.

— Foarte amuzant! replică el cu seriozitate. Vouă nu vi s-a făcut foame?

Sophie își acoperă burta cu mâna.

— Sunt lihnită.

— .Am văzut câteva tonete cu mâncare pe-acolo.

Ne arată spre ceva aflat în spate, către Fantasyland.

— .Am putea să mergem să vedem ce au.

— Tot mai trebuie să ajungem la Peter Pan!

— O să ajungem și acolo, o liniștește Aiden. Mai avem tot restul zilei.

— *OK!* pufăie Sophie. Atâta timp cât...

Ne ia o secundă să ne dăm seama că Sophie nu ne mai urmează, și, când ne întoarcem amândoi, e clar că altceva i-a captat complet atenția. Urmăresc linia privirii ei spre Fantasyland, mijind ochii să încerc să văd unde se uită.

— Aia e...?

Sophie țipă.

noastră un Aiden foarte derutat în vreme ce mi t ,tg un”
respectiva prințesă Disney. O actriță toarte drăguț . <u bucle
negre și piele aurie, țopăie în apropiere nur-o lustă ver/ue
brodată și o bluză albă vaporosă. lotușt, oehelatti „ dau de gol,
rotunzi și de un verde-apnns. Se oprește ea să le facă cu mâna
copilașilor pe lângă care trece, tar Sophie aproape că
hiperventilează pe măsură ce ne apropiem.

— Cassie! Cassie! E Mirabel!

— O văd, rîd. Vrei să mergem să faci cunoștință cu ea?

— Pot?

— Du-te! o îndemn, împingând-o spre actrița care a ajuns
la doar vreo trei metri de noi. Pe noi ne găsești tot aici.

Sophie efectiv aleargă spre Mirabel, încetinind doar când
ajunge la vreo jumătate de metru de ea în timp ce stă răbdă-
toare deoparte, așteptând ca actrița îmbrăcată în Mirabel să
termine de vorbit cu un băiat ce pare doar cu puțin mai mic
decât Sophie.

— Ar trebui să știu ce s-a întâmplat adineauri?

Arunc o privire spre Aiden, care ne-a prins în sfârșit din
urmă.

Trebuie să te pui la curent cu nebunia *Encanto*, chicotesc

— Așa se pare!

Stă lângă mine, cu mâinile în buzunare

«S” ț

<H_{OT}.

Vedem, ă!ăX^Cvikoa?e^{mint}e “ o

VrCa să”

O privim împreună pe Sophie când î_{ntr}-u și ei rîndul să o

abordeze pe Mirabel, luminân *' când actrița se lasă pe vine
 la nivelul ei și-j ^{U¹Se ,a} față Nu aud ce își zic acolo, dar, dat
 fiind faptul că ^{lar}*g*

a întâlnit echivalentul președintelui în lumea ^o-Parec^â e ceva
 interesant. ^{co}P>ilor, sig_{1Jr}

— Supraviețuiești destul de bine universului D' mentez,
 desfacând sticla ca să mai iau o gură de 'Sncy'
 că urechile o să-ți pună capac. SUC*

Îi ridică o mână ca să-și atingă urechile de Mickey Mouse
 Qnnhie să le cumpărăm, doar ca să renunțe r Tei pentru o
 tiară în clipa în care a văzut buricul.

T Presupun că așa arată limita extremă a unu. tată.

_ sunt drăguțe, nu-p *face* griji! râd.

își drege glasul cu subînțeleș.

— Sunt?

— Da, sunt...

E o greșeală să mă uit în sus la el, căci cum Dumnezeu
 reușește cineva îmbrăcat complet în negru și poartă urechi
 de Mickey Mouse să arate atât de ispititor? Nu îi văd ochii
 dincolo de ochelarii de soare, dar nu contează, cred, pentru
 că e evident că se uită direct la mine.

— Îți stă bine cu ele, adaug puțin mai încet.

Văd cum i se încordează subtil maxilarul doar pentru o
 clipă înainte să-și întoarcă privirea la Sophie, care o convinge
 pe Mirabel să-i semneze în carnetul cu autografe.

— Și ție.

*/17 putea să-l întrebi pur și simplu ^ îmi șoptește ceva în
 minte. Ai putea să-l întrebi pur și simplu ce-a vrut să spună în
 parc. Care ar fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla?*

Mi-ar putea spune că doar se purta frumos. Asta s-ar putea
 întâmpla.

— Hei, Aiden, legat de...

— *Tați! Cassie!*

Îmi întorc brusc capul și văd pe Sophie arătând frenetic – un tufiș din spatele ei, abia reușind să disting un cap cu creț și un poncho de un verde smarald. Actorul pare la fel de agitat ca omonimul lui, trăgând cu ochiul din spatele unei crengi și facându-i timid cu mâna lui Sophie când ea fuge la el.

— Așadar, o să vorbim despre Bruno, fredonez acum. Aiden se încruntă.

— Ce?

— Nimic, râd. .Ar fi bine să ne ducem s-o luăm înainte să intre în hiperventilație.

Probabil că e mai bine așa, mă gândesc. Curiozitatea a omorât pisica.

Las-o naibii de pisică, pentru afurisitele mele de sentimente îmi fac mai multe griji!

Nu mai încerc să deschid subiectul tot restul zilei.

Ne petrecem fiecare secundă a zilei explorând Disneyland — Sophie târându-ne de la o atracție la următoarea până după apus. Aiden trebuie s-o ducă efectiv în brațe când s-a terminat totul, fetița fiind mai mult decât încântată să rămânem până la ora închiderii. E greu să-i explici unui copil care tocmai a împlinit zece ani că nu e o idee grozavă să rămână trează chiar și după miezul nopții.

Adoarme în mașină în drum spre Airbnb, însă chiar și tară nimic altceva în afară de sunetul mașinilor care trec pe lângă noi, eu și Aiden pare că nu putem găsi o cale să mterupem tăcerea plină de încordare. Nu s-a uitat la mine nici măcar o dată de când am plecat din parc, și, chiar dacă

a apus soarele, tot reușesc să-i disting trăsăturile în lumina stradală dară arunc o ocheadă în direcția lui. Q să rămânem captivi în micul spațiu al Airbnbului dacă |¹ crunte continuă să meargă așa, neavând plasa de siguranță a unui întreg etaj între noi, așa cum e acasă.

Nu știu cât rămânem așa înainte să mă satur, dar, când aud pentru a patra oară bătăile degetelor lui pe volan, nu mai rezist:

— Cred că putem spune că ziua de azi a fost un mare succes. Probabil o să încerce să poarte rochia de prințesă la școală când ne întoarcem.

Aiden râde încet.

— Merită spectacolul colosal de care voi avea parte când mă întorc mâine la muncă.

— Suportată! Îmi reiterez afirmația de zilele trecute. Abia îi văd umbra de zâmbet.

— Da.

— Pun pariu că nici nu se clintește când o duci în pat!

— Cred că ai dreptate, mă aprobă, și, când mă uit din nou, îl văd aruncând o privire în oglinda retrovizoare. A avut o zi plină.

— 'Iii te-ai distrat?

— A fost interesant.

— Poate poți purta urechile la serviciu când te întorci.

— A, sigur! Așa o să fac, pufnește.

Rânjesc în întunericul aproape deplin, întorcându-mă cu fața spre geam. E amuzant cum lucrurile pot părea atât de lejere între noi doar că să devină ciudate câteva momente mai târziu. Aiden își drege glasul, atrăgându-mi atenția, căci, după câte se pare, mai are ceva de zis.

- Ai zis că îmi stă bine cu ele, reia pe un ton mai jos decât cu câteva clipe înainte. Deci...

îmi întorc un pic capul, simțind cum inima îmi
bate mai

repede.

— Da. Așa am zis.

— Aveai de gând să mă întrebi ceva mai
devreme. Despre _{ce} era vorba?

-Oh!

înghit în sec, simțindu-mi dintr-odată gura
uscata.

— Doar...

Nu e o idee bună, și știu asta. /V trebui să
renunț la subiect, însă nu o fac.

= Voiam să te întreb la ce te refereai zilele
trecute.

— Zilele trecute, repetă încet.

— Da, când...

Mă foiesc în scaun, îndreptându-mi spatele în
timp ce îmi cuprind genunchii cu brațele.

— în parc. Când femeia aia a zis... când am zis
că ești... *Dumnezeule!*

— Ai zis că nu e evident.

Pot doar să sper că adună dezastrul pe care i-l
trântesc în față, pentru că abia mă pot auzi
gândind din cauza pulsului care îmi bubuie în
urechi. Simt palpitații și scânteii în piept care îmi
îngreunează respirația.

-Oh!

.Aștept ca el să elaboreze acest „oh”, dar nu
spune nimic altceva încă un minut, cel puțin. Cel
puțin șaiszeci de secunde în care devin tot mai
panicată că am atins din nou acest subiect.

— Ai zis că e evident că nu sunt de nasul tău,
aproape că Șoptește.

h posibil să nu mai respir. iVli-e greu să-mi dau seama.

Ai zis că nu e cazul.

Pentru că nu e cazul.

Buzele mi se dezlipesc și nu mai arunc priviri
f_lr k fapt, sunt aproape complet răsucită în scaun
ca să m_a u_j*' 'l?

_ \u știu ce înseamnă asta.

3 ll

. \i_ci cu nu sunt convins că știu.

— Dar trebuie să știi. .Asta ai zis. „Trebuie să
știi ' r

trebui să 'știu, Aiden. • i * ar

\ ad că acum degetele lui strâng tare volanul,
deși tot na se uită la mine.

— Nu știu dacă ar trebui să vorbim despre
asta.

-Oh!

Toate scânteile din piept dispar instantaneu.

— Corect! Bineînțeles!

— Pur și simplu nu cred că-i o idee bună să...

— înțeleg, îl întrerup. Scuze! Ai dreptate. E
complet nepotrivit

— Cassie, doar...

— înțeleg, Aiden.

Mă întorc cu fața la geam.

— Pe bune! Doar eram curioasă. Nu-i nicio
mare scofala.

.Amuțește din nou, iar eu mă trezesc
regretând că am adus subiectul în discuție, exact
cum știam că se va întâmpla. Luminile stradale

trec mai departe pe lângă noi și inima îmi bate prea repede, dar nu reține niciun pic din ciudata senzație de anticipare de mai devreme, doar rușine și o ușoară dezamăgire.

Ar fi trebuit să-ți ții gura închisă!

Lot aștept ca Aiden să mai zică ceva în timp ce ne apropiem de Airbnb, dar nu o face. Încep să cred că am distrus totul – că am creat o situație pe care ne va fi foarte greu s-o depășim. E evident că ar fi trebuit doar să las lucrurile așa

și că devine din cc în ce mai probabil ca Aiden să fi fost tipul și simplu drăguț, iar acum trebuie să-și facă griji ca X lui interpretează lucrurile. Bănuiesc ca, dacă aș fi fost în locul lui, și eu m-aș fi simțit ciudat.

Mă încui în baie în vreme ce Aiden o bagă în pat pe Sophie în camera lor, spălându-mă agresiv pe dinți în timp ce rememorez evenimentele zilei. Încerc să-mi dau seama unde aș fi putut greși gândindu-mă că Aiden a vrut să-mi transmită ceva cu tot ce mi-a spus și chiar și cu tot ce nu mi-a spus.

„Cassie, trebuie să știi...”

Dumnezeule! Asta chiar că o să mă țină trează.

Scuip pasta de dinți în chiuvetă înainte să opresc apa, punându-mi periuța de dinți pe poliță și prinzându-mă de marginea chiuvetei ca să mă uit în oglindă. Probabil că e chiar ridicol faptul că eu chiar *speram* că a vrut să spună mai mult decât nimic din toată treaba asta nu urlă că ar fi o idee bună, și, pe termen lung, în niciun caz nu s-ar termina bine. Chiar *dacă* Aiden ar fi interesat. Ceea ce nu este. Sau poate că este, dar pur și simplu știe că e o idee proastă. Poate că doar iau ideea asta în calcul ca să mă fac să mă simt mai bine. Habar n-am.

Îmi trec degetele prin păr și expir, alungând aceste idei tâmpite care, într-un final, nu mă vor duce nicăieri. Trebuie să-mi reamintesc iar și iar că nu contează dacă Aiden e persoana care obișnuia să mă privească. Nu contează dacă el e persoana care am crezut că înseamnă ceva pentru mine, pentru că, la urma urmelor, a dispărut. Iar dacă tot continui să-mi imaginez chestii care nu există, exact asta va face un nou.

După ce termin, închid în liniște ușa băii și ies în hol. Nene aici, doar un petic mic de lumină zărindu-se

„p^,! holului, spre living, de h Lunpj nunasn ^{apri}
 J.și poate de aceea unua n.ci nu-l vad. intru <|ircct
 •, „un obiect masiv, solid, când nu îndrept spre
 dormi(ori|| „eu chiar obiectul îngrijorăm mele

rbztndu-se ,|c mineî|) h()luⁱ întuneca^t și hundu-nu prin
 surpnnderc.

Aiden mă prinde de umeri din instinct,
 ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul.

— Cassie?

Creierului meu îi ia o clipă să priceapă faptul
 că persoana din pricina căreia mi-am făcut griji în
 mod obsesiv se află |_a treziecei de centimetri de
 mine și, de asemenea, mă atinge.

— Scuze! bolborosesc. Nu te-am văzut.

— Nu, e-n ordine! Nu voiam decât...

Pare sa observe că încă mă ține de umeri și-și
 retrage repede mâinile.

— Să-mi iau ceva de băut.

Arunc o privire spre celălalt capăt al holului,
 unde se află dormitorul lui și al lui Sophie, la trei
 metri buni distanță de mine.

— Sophie doarme?

— Tun.

— Păi, a fost o zi mare.

Dă din cap.

— Așa e.

Stăm amândoi nemișcări, stânjeniți, Aiden
 masându-și ceafa în vreme ce eu mă holbez la
 propriile-mi picioare.

— Te-ai distrat azi, încearcă el. Nu?

— Normal! A fost o zi grozavă.

— Bun, bun!

„Cassie, trebuie să știi...”

Ar trebui să mă bag la somn și gata. .Ar trebui să mă bag •a somn și să uit că ziua asta s-a întâmplat, să uit tot ce știu

- r «și să mă trezesc , rc cine este A.den fi despre ce^azu. - pof
 ^z"---nureprezintăpcntnJ s-o f»c, nu? Pot sa P sophie- *Chiar por.*
 — a,KeVa r/u n 5 pot abține să nu deschid gura.
 ~ d'

~

— pai- Trebui. -4 foTXCl.^

Dacă te-am făcut să te simți stânjenit. Nu vreau ca lucrurile să
 fie ciudate între noi.

— Oh.'

încuviințeazădincap.expresia nerăbdă toa re stingă ndu-sc.

— Da. Nu. N-a fost cazul.

— Cred că doar am făcut o grămadă de presupuneri prostesti,
 adaug, încercând să o transform într-o glumă.

— Prostesti, repetă el, nepărând deloc amuzat.

Nu-mi ușurează niciun pic lucrurile.

— Bineînțeles că tu doar erai drăguț, iar eu am intcrpre- ■at
 greșit lucrurile. Pur și simplu nu vreau să crezi că nu-mi

« ^proașteTndurera³? S^d"

figUra

și-ar dori să mZ «nrăutățesc lucrurile.

car^{2s*} djs^{par.} ' g ndesc ,a dlv^{er_{se}} modalități prin
 onCe C3Z' CFed că ar fi mai bine să...

HniM- \i<kn i« M l" :'' „^{cl,r:l''''1} „leu, fj_rá xtringi. <br
 pun.iml MifidenU pre-Munc ai sí-nu ,k, ifc „„c\ ú ... vra ú
 r.u».În. Prives. .lcruttó .n ,os. L, 1,“. 1|X)| 1|în |j el. vâzán.l <ü
 ínrf » mlá la l.kul <|i'' („,rt tminai ni am >.>««• l««^{1''11:1}
 fd ,lc ,lclrl,li'' „ și

111-1 .HUIS.

Anleiir
 \u este. roste>ie crispí, continuând sá evite și i_h;
 i prnc.isc.i.

Mi incnmi.

(.<•?

Prostesc, spune. Nu e prostesc.

Inima inivpc sâ mi-o ta la goana, lini spini să nu
 spcr,sâ nu vad prea mult subînțeles în treaba asta, căci
 de fiecare data când jlu lacul o am fost dezamăgita.

Nu >tiu ce înseamnă.

Aiden datină din cap.

Nici cu nu sunt sigur că >1 în.

Trebuie să mi oferi mai mult de-alâl, replic, frustrat!

M.i derulezi.

Râde, dat tot e ceva ciudat.

Mă v///7 dcrtilal în preajma la.

('.c' (.r mai vrea să inscm...

Pentru că nu ar trebui să mă gândesc la line |H.' cât
 de mult o lac.

lot acrul inii iese rapid din plămâni.

Ce?

A< um nu pnvc>ie fix >i, chiar >i în întuneric, văii
 dorința

• Im privirea lui. l¹. suin icni ca să-mi laie respirația.

Și nu ar trebui să mă gândesc la line cum o fac.

Știu că în .u rsi spațiu restrâns nu arc cum să nu vadă
citul înghit ni sec.

— Aidcn, eu...

— Nu trebuie să zici nimic. Probabil că nici nu ar tre bui s-o faci. Știu că întrec măsura. Doar că... simt că o iau razna. Încep să creți că tot acest aranjament a fost o idee rea' dar Sophie pur și simplu te iubește enorm de mult și nu n-ai fi eu cel care distruge totul pentru că se pare că nu mă not

Nu sunt sigură dacă de vină e întunericul sau modul în care începe să turuie cuvintele, chestie care e în corpul personajului de obicei calmă, dar nu observă^ retrag din strânsoarca lui și pășesc suficient de i, r

! ● "re * i.
..... S"" «

cum inima îmi imprimă un tatuaj pe coaste și tot mai aud cum sângele îmi pulsează în urechi în timp ce mă îndoiesc de mine însămi, chiar și acum, dar ceva îmi dă curaj când îl văd cum mă privește.

— Și dacă - înghit în sec, privirea mea urcând de la gura lui înapoi spre ochi - eu nu vreau să te oprești?

li aud icnetul slab.

(ane zice că tu ești singurul? Dacă și cu m-am tot gândit la tine?

Nu cred că e ceva conștient, felul în care ridică mâinile și degetele lui ating bucățica de piele dintre tivul tricoului și pantalonii mei scurți de bumbac, care acum îmi amintesc că au imprimeu cu inimioare.

Vocea îi e imposibil de joasă acum, aproape răgușită.

— le-ai gândit?

— De săptămâni hune, recunosc, simțindu-mă curajoasă.
Mă prinde de șolduri.

— E o nebunie, nu?

\ / <7 *mt-ți închipui câta dreptate ni!*

— Nu mă deranjează puțină nebunie, șoptesc, cu _{la} câțiva centimetri de a lui.

îi simt fierbințeala palmei alunecându-mi pe sub tri_{Cou} luând forma taliei mele când privește în jos spre pieptul meu.

— Porți din nou tricoul ăsta.

— E preferatul meu.

Scoate un sunet pe care nu l-am mai auzit niciodată di_n sura lui. ceva ce seamănă cu un geamăt și un vaiet pe care îl simt până în degetele de la picioare.

— Și al meu.

Devine incredibil de nemișcat când îmi pun mâinile pe pieptul lui, lăsându-le să urce ca să-i prindă umerii – și în cele din urmă dându-mi voie să-i simt forma trupului lipit de al meu, așa cum am tot visat cu ochii deschiși că se va întâmpla. Dacă ar fi să mă iau după acel *ceva* tare ce mă împunge în abdomen, cred că pot zice că Aiden spune adevărul când afirmă că s-a gândit la mine.

— E o nebunie, repet.

îmi las mâinile să-mi alunece din nou în josul pieptului sau fenn.

— Ar fi o nebunie și mai mare dacă m-ai săruta.

- Pot?

— *Aiden.*

Nu mai are nevoie de indicii suplimentare.

Gura îi e la fel de moale precum pare,

cercetătoare, dar blândă, în timp ce buzele i se lipesc de ale melc. Simt apăsarea exploratoare a limbii lui în timp ce îmi linge întrebător buza de jos și nu mai am nevoie de vreun semn în plus ca să mi l^e deschid și să-i permit să intr^(• C3)d l^mba)ui 0 atinge pe a

mea, „^{orrr5}parc«» t^{-*j} se apasă un întrerupător și, brusc, mâinile îi sunt^{*j} pe maxilarul meu și în păr și peste tot – tragand și atingând ^este tot pe unde ajung. îi înghit sunetele pline de dorință când mă lipește de perete, ascunzându-l pe fiecare în minte câ sa mi le pot reaminti mai târziu ca pe niște mici comori.

Încă îl simt tare lipit de burtă, iar șoldurile i se împing în sus aproape de parcă nici nu și-ar da seama că o face. Simt cum îmi molfăie buza și apoi îi simt respirația fierbinte pe maxilar, toate senzațiile amestecându-se în vreme ce atingerea lui mă face să iau foc.

— Nu putem.

Îi simt vocea pe piele, plină parcă de suferință.

— N-ar trebui...

Simt un val de panică.

— Ce? Nu putem?

— Nu aici, geme încet. Sophie. Ar putea să...

Să fiu a naibii dacă îl las să se oprească după ce m-a întârâtat atât de tare! Îl împing în spate spre ușa băii, întinzând mâna în spatele lui ca să răsucesc clanța în timp ce intrăm în grabă. Se întoarce ca să aprindă becul, iar acum, că-l pot vedea în lumină – părul ciufulit, gura roșie de la atâta sărutat —, totul pare cât se poate de real.

Chiar o facem?

Aparent, da, dacă ar fi să mă iau după maniera prin care mă sărută pe gât.

Tricoul ăsta îmi distrage foarte tare atenția.

Îmi dau capul pe spate când gura lui începe să rățăcească, sărutând mica zonă descoperită a claviculei în vreme ce „na lui alunecă în sus pe partea din față a tricoului meu ca sa mă aprindă chiar sub sân.

M-am gândit întruna la asta. La ce e dedesubt.

— Nu voiam sa...

Scot un sunet găuit când gura lui îmi acoperă brusc s_p prin materialul subțire, un țipăt slab ce pare mai sonor reverberează din faianța din baie. Aiden se retrage imed¹,¹ ridieându-și privirea spre mine și uitându-se la niin² / h'- SUI) gene.

— Nu trebuie să faci gălăgie, șoptește. Poți?

.— Pot...

Încetul îmi e mai slab când buzele lui mă acoperă din nou ca să sugă, dar deloc mai blând.

— Pot să nu fac gălăgie.

Mormăie cu gura lipită de sfârc în vreme ce bumbacul din ce în ce mai ud începe să mă frece și să mă gâdile, iar degetele mele îi găsesc părul ca să treacă prin el, trăgându-l aproape. E tot ce mi-am imaginat că o să fie, atingerea lui, atât acum, cât și cu un an în urmă – și o parte din mine se chinuie să priceapă toate astea.

Nu că mi-ar acorda prea mult timp să mă gândesc.

Simt cum mâna îi alunecă de pe talia mea ca să mă apese pe burtă, degetul lui mare mângâind materialul dintre picioarele mele cu o atingere ușoară ca o pană.

— Spune-mi să mă opresc! îmi cerc răgușit. Spune-mi să mă opresc, dacă asta îți dorești!

— Nu asta îmi doresc, îl asigur, trăgându-l de păr ca să-l oblig să-și ridice privirea la mine.

Acum ambii ochi îi par întunecați, cu pupilele dilatate și vocea răgușită în timp ce îi cuprind fața ca să-i ridic buzele spre ale mele. Vocea abia mi se aude când șoptesc din nou deasupra lor:

— le doresc!

Sărutul îi e mai intens acum, și mâinile, mai insistente, iar când degetele mi se încolăcesc pe betelia pantalonilor

, arițându-se de chiloții lui ca să dau lotul jos. Șuient-S'ufdrept răspuns îmi trezește o bătaie de tn.n.ă m alt loc decât în piept.

— «/«-//mârâie lipit de gura mea.

Îmi provoacă în continuare anumite senzații, să-i aud gura rostind cuvinte obscene, dar să-mi înfășor degetele în jîrul sculei tari, groase și lungi îmi provoacă și mai multe, îmi zvâcnește în palmă, pulsează în strânsoarea mea când îmi mișc pumnul în sus și în jos și, când o duc înapoi spre vârf, simt cum umezeala lunecoasă îmi acoperă palma.

Se lasă pe spate ca să mă privească cum îl ating, degetele lui găsindu-mi șoldurile în vreme ce ochii îi rămân fixați la mângâierea mea. Gura i se întredeschide când dă drumul unei răsuflări tremurânde, iar felul în care pare să se agațe de propriul control ca de un fir de ață mă face să mă simt surprinzător de puternică.

— O să mă faci să-mi dau drumul, geme.

Zâmbesc.

— Cred că asta e și ideea.

— Nu vreau să-mi dau drumul în mâna ta.

Mâna îmi încremenește. Îmi apăs degetul pe despicătura udă din capăt, acoperindu-l intenționat înainte să mi-l duc la gură să îl ling, apoi începând să i-o frec din nou și nedezlipindu-mi ochii din ai lui.

— Unde vrei să-ți dai drumul, Aiden?

Se apleacă spre mine, buzele lui atingându-mi ușor maxilarul și limba lui fiind fierbinte pe pielea mea.

— În tine.

— Putem...

Suntem lipiți atât de aproape unul de celălalt, încât îi simt căldură pe abdomen chiar și prin bumbacul tricoului. Întind grăbită mâna liberă spre pantalonii mei seurți ca să

încerc să-i dau i^{os}-

— Pot să-mi dau jos ăștia, dacă doar... Xu putem, gătaie.
de parcă l-ar durea.

Ceva în mine se dezumflă.

— Oh! îmi pare rău! Xu voiam sa...

— I *ránt* s-o facem, precizează el, dar nu am nimic Xu aici.

— Oh! *Oh!*

înghit în sec. agitată. Sunt superconștientă că îi ating în continuare penisul.

— Am sterilét, îi spun. Și nu sunt... Fac analize în mod regulat, deci, dacă voiai...

Mă privește cu ochi înnebuniți și văd cum trec de la fata mea tocmai până jos. la mâna care încă îl atinge.

— Vreau, îmi zice. Habar n-ai cât de al dracului de mult îmi doresc!

— Iar tu... știi tu. Esti...

• •

— Sunt curat, îmi răspunde.

— Oh! Bine! Dacă vrei să...

Își pune mâinile pe șoldurile mele, ridicându-mă dintr-o mișcare în timp ce mă întoarce ca să mă așeze pe hiatul din baie, părând astfel să-mi răspundă. Ii ia doar câteva secunde să ruleze totul în josul coapselor mele, lăsându-mă dezbrăcata de la mijloc în jos. Degetele sale îmi mângâie pliurile ude și respirația mi se întretaie, iar apoi îi simt cealaltă mână cu- prinzându-mi Fundul ca să mă tragă mai aproape până când căldura penisului său mă atinge și îmi taie cu totul respirația- Buzele îi sunt din nou pe gâtul meu, sărutând acel loc care nici nu știam că mă poate afecta așa, iar vocea lui pe pielea mea mă face să mă înfior.

_ Ai idee cât de mult m-am gândit la asta?

Clatin din cap, sau cel puțin cred că asta fac. Parcă am creierul în ceața.

__ La dracu', Cassic, ești - își lasă un deget să alunece în mine în vreme ce capul mi se lasă pe spate - perfectă.

Felul în care își bagă și scoate degetul din mine parc o tachinare, fiecare împingere și retragere facându-mă să-mi doresc și mai mult asta.

__ Chestiile pe care vreau să le fac cu păsărică asta a ta...
lisuse!

Nu l-am mai auzit folosind cuvântul ăsta dinainte să-i știu numele. Nu l-am mai auzit de când mi-l șoptea prin- tr-un difuzor de calculator, într-o vreme care acum îmi pare să se fi întâmplat cu enorm de mult timp în urmă.

Scâncesc când își retrage mâna, însă nu durează mult, pentru că îl simt așezându-se între picioarele mele și ghidându-și penisul ca să împungă intrarea în mine. Gura lui o acoperă pe a mea să-mi înghită scâncetul când înă desface, intrând încet ca să mă umple, și, cu blândețe, mă determină să nu mai zic nimic în timp ce îl primesc cu totul în mine.

— Liniște! îmi amintește. Cassie, ai zis că poți să fii silențioasă. Ți amintești?

Simt cum mă strâng în jurul lui și, dacă nu aş fi fost deja cu tălpile pe jos, ar fi fost posibil sa-mi cedeze genunchii. Pare să semene atât de mult cu un alt moment, unul în îmi șoptea lucruri obscene fără să știe măcar că sunt e«, iar asta mă face să mă excit și mai tare. Toate dățile când mi-am imaginat asta, ce senzații mi-ar oferi - nimic nu se compară cu cea adevărată.

^A
încuviințez din cap cu răsuflarea tăiată, simțind cum res-

pirația lui tremurătoare îmi mângâie buzele.

Mi faci să mă simt atât de bine! spune răgușit. Al_{nai}. biidcbine!

Acum arc șoldurile la aceeași înălțime cu ale mele, fi_{earc} centimetru tare din el fund înfipt adânc în mine. Mă un_{M,k} „ână când nu mai rămâne mciun pic de loc ș, trcmilr 'le d. chinuindu-mă să rămân nemișcată pe hiat.

_ Poți... ^! Poți să...

— Vrei să mă mișc?

Mă sărută încet, mișcându-și șoldurile doar cât să mă ațâțe. . f «

.. Vrei să fut păsărică asta perfecta.'

Îl simt alunecând de-a lungul pereților mei interiori și trebuie să îl prind de umăr cu mâna liberă doar ca să mă stabilizez.

— Spune-mi că vrei!

Dau din cap, tremurând.

— Da!

— Slavă cerului! geme.

Atunci îmi prinde șoldurile și mai ferm, ieșind doar suficient cât să intre din nou. Mormăie când mă umple, un sunet aspru ce îmi trimite un fior pe șira spinării, dar nu am timp să zăbovesc asupra lui când o face din nou.

împinge mai tare, facându-mă să strig:

— Ah!

— Șșt! mă amuțește, ridicându-și mâna ca să-mi cuprindă maxilarul în vreme ce degetul mare mă apasă ȣ buze. Fii cuminte, Cassie! Trebuie să fii cuminte ca să pot să ȣi-o trag.

Cred că dau din cap, posibil, dar nu reușesc să-mi dau seama. Nu când a început să mențină un ritm constant, fiecare împingere ajungând la limită în timp ce sunetul ușor al atingerii trupurilor noastre reverberează din faianța băii. Chiar încerc să nu fac deloc zgomot, însă îmi e din ce în ce mai greu.

278 IANA

FfRGUSON

— Aiden... Aiden, poți...

— Spune-mi de ce ai nevoie! spune printre dinți. Spune-mi
cui să te fac să-ți dai drumul!

— Atinge-mă! gem.

Îi iau mâna și i-o conduc între picioare.

— Poți să mă atingi?

Îmi atinge imediat clitorisul, rotind sub degete mugurele umflat în vreme ce capul îmi cade pe spate și abdomenul mi se strânge. Sunt deja atât de aproape, frecarea deliciosă a penisului în interior facându-mă să-mi pierd mințile - iar presiunea suplimentară a degetelor peste cea mai sensibilă parte a mea nu face decât ca presiunea fierbinte ce mi se aduna între picioare să devină și mai iminentă, de parcă ar putea exploda în orice clipă.

Îi simt pe maxilar respirația gâfâită.

— E bine așa?

— Chiar așa!

— Băga-mi-aș, o să-mi dau drumul! geme încet în gura mea.
Mai ai?

Acum încerc să mă mișc odată cu el. Degetele îi alunecă pe clitoris în vreme ce mă prind cu mâinile de blat ca să încerc să mențin ritmul împinsăturilor ce mă conduc *intr-acolo*.

— Continuă, nu te opri - *chiar acolo* - oh! *Oh!*

— *Cassie!*

Poate felul în care îmi rostește numele e picătura care umple paharul. Poate e căldura toridă a gurii lui peste a mea când limba îi alunecă înăuntru. Poate sunt mâinile sau penisul sau căldura trupului său — în orice caz, simt cum încep să tremur în timp ce fiecare mușchi din coapse se încordează și interiorul îmi tremură în jurul lui odată cu orgasmul. Simt

1 eâtev a clipe•'«« 'Sr_{z,u},le l^{Mr}c» '„-ar fi când
 i?','1;' 'h „\u.nisul îi zvâcnește adânc în mine și ji așteptat. Simt
 declanșează fluturi adânc. adânc
 aud monnămd g» ' fi c îngropat în gâtul meu și
 în măruntaie țar • ,ipit dc al meu.

pieptul i sc f^{l'}"- ' sc_{cun}de așa. fără să vorbim vreunul și
 Rămânem C1,U1 ' - SnA suflul în vreme ce aștept să fi_u
 încercând > •» pentru ce va însemna asta,
 cuprinsa de r^{^rc} ^ \mjc. Nu simt nimic în afară de senza- dar nu
 se intamp a \$. c-|j_{ura} liniștitoare a trupului

țv -• 111D
 ția de piacci * continuă să-mi mângâie pielea,
 său în¹⁷me.Xⁿain urmă se trage îndărăt ca să se uite I, Când m e
 mine, expresia ut j .ine să crca iriășură p|i_nă de nedumerire
 P[^]"devărat Măinile mele îi cuprind fața ji.i «r* sârut preiung'

amuîindu; geam5tui când' cu grijă, aluneca afara d acuin și simt cum buzele
 i se

— Parcă e un vis, șoptește.
 -r-nnîl Pare că nu ma pot opri.
 Nu întrerup sârutul, rarc v
 ^XZXfata la meu, mângâmd-mi sânii cu nasul șt făcându-
 mâ să ^' ^ ^ ^nebumt.

Z^X^^Xbanipentmopi- i3m] CrețcăZar spune că nu se

încadrează în buget.

Mă privește cu o mină serioasa.

— A fost... ciudat? •

Mă trag în spate.

_ Ciudat?

_ Poarca...

Pare *nesigur*.

— *A trecut atâta timp, iar tu ești atât de...*

Privirea îi coboară pe corpul meu, facându-mă să mă

înflor-

_ M-a fo^{at va,ut}

Oh!

Vrei să fot păsărică asfă perfectă?

1 E-n regulă! îl sărut cu blândețe și adaug: Mi-a plăcut.

Nu știu cum să-i spun că știu totul despre gura lui murdară
- într-o manieră foarte intimă.

— Bun! bâiguie el. Pentru că-n viitorul apropiat nu mă vad
căpătând în mod magic orice fel de stăpânire de sine în ce te
privește.

Nu pot să mă abțin să nu zâmbesc, starea de tulburare care
s-a adunat în mine în ultima săptămână pierind și trans-
formându-se în acest calm straniu. Dar totuși nu pot să nu mă
întreb:

— Ce... îmi dreg glasul: Ce înseamnă asta pentru slujba mea?

-Ce?

Pare în mod sincer derutat.

— Nu vrei să pleci, nu?

- Nu, nu, sigur că nu! Dar... asta... o să facă lucrurile să fie
ciudate?

— Nu dacă nu permitem să se întâmple așa ceva, mă liniș-
tește. Trebuie doar să avem grijă să ținem lucrurile separate.

— Separate?

- De Sophie. Până când... ne dăm și noi seama ce în- seamnă
asta.

Nu ar trebui să mă facă să mă simt așa când îl aud – p_{5nJ} la urmă, ceea ce spune e cât se poate de rezonabil. Nu ar fi corect față de Sophie să o expunem la chestia asta știm ce este.

Atunci, de ce mă simt brusc atât de neliniștită?

Mintea mi se întoarce în timp, la nopți nedormite și ochi roșii după ce Aiden a dispărut o dată din viața mea, și cred că acum ar fi mult mai rău, dat fiind că îl cunosc.

Poate de asta nu spun nimic, chiar dacă știu că ar trebui s-o fac.

I-aș putea spune acum. I-aș putea spune tot ce știu despre noi, despre tot ce am avut împreună – însă în mintea mea există o voce mică ce mă avertizează să n-o fac. A ieșit deja o dată din viața mea, și am supraviețuit, dar oare aș putea s-o fac din nou? Acum? Aceste întrebări mă fac să alung toate lucrurile pe care știu că poate ar trebui să i le spun, însă în schimb mă aplec spre el pentru încă un sărut prelung.

— Nu am nicio problemă să ținem lucrurile separate, îi răspund. Pentru Sophie.

Mă trage mai aproape, obligându-mă să-i întâlnesc privirea.

— Dar asta nu înseamnă că lucrurile se termină în seara asta, îmi spune pe de-a dreptul. Nu?

Buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet timid.

— Nu vreau să se întâmple asta.

— Bun! oftează și mă sărută din nou. Pentru că nu am terminat-o cu tine, Cassie. Nici pe departe.

Nu mi-am dat seama câtă nevoie aveam să-l aud spunând-o până n-a facut-o. Mă face să mă simt năucită.

Mă ajută cu grijă să mă îmbrac înainte să-și tragă și pantaloni, săltându-mă jos de pe blat și apoi ridicându-mi bărbia ca să mă sărute pe obraz. Îi simt zâmbetul acolo, sesizând cum cealaltă mână îi alunecă pe șoldul meu de parcă i-ar memora forma.

Stinge lumina din baie după ce mă trage afară pe hol, agățându-se de mine mai mult decât ar fi necesar, de parcă nu ar fi pregătit să-mi dea drumul. Cu siguranță pot spune că și eu cunosc sentimentul.

— Noapte bună, Cassie!

—Noapte bună! îi răspund, vocea lui joasă înmuindu-mi genunchii.

Mâna îi alunecă în jos pe brațul meu când mă dezlipesc de el, iar degetele sale îmi ating pielea până îmi găsesc vârfurile degetelor, agățându-se de ele timp de câteva secunde înainte să-mi dea, în cele din urmă, drumul. Mă întorc cu spatele la el ca să mă duc la mine în cameră, și trebuie să mă străduiesc din răputeri să nu-l implor, în mod egoist, să vină cu mine, la fel cum e nevoie de un efort incredibil ca să nu mă întorc să mă mai uit o dată la el.

Mai ales de vreme ce în tot acest timp îi simt privirea lipită de mine.

*Aștept de o jumătate de oră ca
Cici să devină activă.*

Cred că, oficial, putem spune că sunt un pic obsedat.

Asta nu mă împiedică să continui să aștept.

CAPITOLUL 12

ÎMI PETREC TOATĂ NOAPTEA GÂNDINDU-MĂ LA EA.

Mi-a fost imposibil să dorm, așa că rămân holbându-mă la tavanul alb al Airbnbului, cu Sophie, care sforăie tolănită lângă mine, dorindu-mi să fi închiriat un loc cu o cameră cu două paturi sau poate chiar un alt dormitor pentru ea. Recapitulez toate motivele pentru care ar fi o idee proastă să mă furișez să o vad din nou pe Cassie. De fiecare dată când închid ochii, întâlnesc amintirea sunetelor ei delicate și a trupului ei și mai delicat – senzația pe care am avut-o când eram în ea efectiv ocupându-mi fiecare ungher al minții și făcându-și culcuș acolo.

În cele din urmă, renunț complet la somn undeva spre dimineață, ieșind din cameră în timp ce Sophie încă doarme și închizând încet ușa în urmă. Am de gând să fac cafea, îmi pierd firul gândurilor când o văd pe Cassie în bucătărie, care, aparent, a avut aceeași idee. Deocamdată nu m-am gândit la dimineața de după, la cum e posibil să ne purtăm amândoi după ce s-a întâmplat aseară; poate m-am gândit că s-ar putea să fie ciudat, având în vedere ce-am spus și

. Atînd-o^{icum} „ „ o dⁱ „ mm' ' * • ce • am
 &<»<>^{dar} . buze \e în« «*« 5' del,
 wniu ^or ml mă not gîndi decît l» cît de
 . ħniturile mele

Nu mai poarta nenorocitul ăla de tricou care mă
 scoat din minți, însă chiar și cu tricoul de bumbac și
 blugii scurți tot mi-e greu să nu mă gîndesc la ce
 senzații transmite pi_c. lea ei când o ating pe sub
 haine.

— Bună dimineața', spune timidă, ascunzându-
 și zâ[^]. tul în spatele unei căni. Am făcut cafea.

Îi zâmbesc și eu, încercând să nu mă gîndesc
 la faptul« știu cum se simt sfîrcurile ei pe limba
 mea sau la cît de mult regret că în dimineața asta
 poartă sutien.

— 'Neața'.

— Vrei să-ți fac și ție?

— După.

— După?

Mă apropii iute de ea, surprinzînd-o când
 mâinile îi cuprind maxilarul și-i ridic fața ca să o
 sărut. Oftează ușor când o fac, desfacîndu-și
 ușor buzele ca să-mi caute limba, și simt acolo
 dulceața zahărului și a laptelui din cafeaua ei.
 Înainte să mă retrag, captez exact cît am nevoie
 ca să rezist pe timpul zilei, neștiind sigur când
 voi mai putea să o ating cum trebuie.

— După, precizez.

— Păi, eu aș zice că asta e o trezire la
 realitate mai buna decît cafeaua, mă tachinează
 ea.

— Ai dormit azi-noapte?

— Nu chiar.

— Nici eu.

îi dau după ureche o şuviță de păr rebelă,
lăsându-i nu degetul mare să zăbovească pe
obrazul ei și mîna >n

a să fie prima dată când mi-am dat voie să o sorb cu
 s_ar P^{utL*}J_{nriv}_r: până acum fiindu-mi prea teamă să-mi
 ^^M^fXvească prea mult. Totul la ea – de la forma delicată a
 nasului, până la volumul buzelor și strălucirea ochilor – menit
 să 1 foarte mult să o sărut^{mă} atragă. Mă face să-mi doresc
 din nou.

Clatin din cap.

— Cum o să mă abțin să te ating tot timpul?

— p_{ur} și simplu va trebui să înveți să ai puțin autocontrol,
 domnule Reid.

• w w

Penisul meu nu pare să fi primit nota informativă ca tre-
 buie să fim discreți.

— Probabil că n-ar trebui să-mi placă asta.

— Credeam că te face să te simți bătrân?

— Nu și atunci când o spui așa.

— Hmm!

Își mută cana într-o mână, întinzând-o pe cealaltă ca să mă
 ațâțe mângâindu-mă cu un deget pe bucațica de piele de sub
 tivul tricoului.

— O să țin minte.

Se ridică pe vârfuri ca să-mi ofere un sărut rapid înainte
 să-mi dea un brânci ușor în burtă pentru a pune distanță între
 noi.

— Acum, du-te și stai jos, ca să-ți pot pregăti o cafea!

— Da, doamnă! șoptesc.

Mă așez pe un taburet lângă blat, sprijinindu-mi bărbia în
 pumn. E ușor s-o privesc lucrând; tot ce mi-am dorit în
 ultimele săptămâni a fost s-o privesc mai degajat, iar acum, ca
 îmi permit s-o fac, cred că o să-mi fie greu să mai fac și
 altceva. Îmi așază cafeaua în față din partea opusă a insulei,
 aplecându-se să ia o gură din propria cană în timp ce îmi
 susține privirea. Există o încordare aici care vorbește despre

Acut și tot ce sperăm să tăcem în conti_{nuar} xrX- - s-

o bag în pan"meu sau — *¹

bag în patul ci. u niăr, uitându-se la mine.

— Cum vrei să funcționeze? Tu ai toată puter ea ai_{ci}

Cassie.

Zâmbește.

— A. da?

— Categorical!

— Păi... sper că o să încetezi să tc faci nevi?,, -

Sophie la școală.

e

— Cred că poți să ghicești de ce taceani de l_a b *
put asta.

n ,nce!

Zâmbetul îi devine sfios.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Nu?

— Poate ar trebui să-mi explici mai în detaliu.

— Mă tachinezi, Cassie?

— Nu aş face-o *niciodată*, mă asigură, părând complet nevinovată în cele două secunde care trec înainte să-mi facă cu ochiul. Decât dacă mi-ai cere-o tu.

Trebuie să-mi înăbuș un geamăt când aud ușa de la dormitor deschizându-se pe hol, și mă crispez când aud pașii scurți ai lui Sophie și salutul de dimineață pe un ton coborât pe care ni-l oferă în timp ce-și târăște picioarele în bucătărie.

— Mi-e foame! se plânge ea.

Cassie nu e deloc tulburată.

— Uite-o pe prințesa Sophie! izbucnește ea. Azi te simț ca la zece ani?

Sophie face o grimasă.

' ^5 de parcă ai avea zece ani, spune Cassie serioasă.

^{re}lce?ⁱⁿface^tSophie, și își așază o mână pe creștetul i.ii Nu nu
m-am înălțat.

^{CaP} Fu știu... Cassie îmi aruncă o privire vicleana și liuga- S-ar
putea să trebuiască să te lăsăm să conduci pana acasă. - J
i

— Nu pot sa conduc.

Râd de amândouă.

— O să mă ocup eu de condus, mulțumesc!

— A, ia stati așa! spune Cassie.

Se întoarce cu spatele și se îndreaptă spre camera ci, dis-
părând câteva secunde înainte să se întoarcă ținând ceva la
spate. Se apleacă la nivelul lui Sophie, afișând un zâmbet
strălucitor când scoate un buchet mic de flori alcătuit din
floarea-soarelui de un galben-aprins, margarete și o floare
albastru-deschis pe care nu o recunosc. Sophie se uită o clipa
la el cu gura deschisă, având nevoie de câteva clipe înainte
să-i întâlnească privirea lui Cassie și să ia ușor florile.

— La mulți ani, Sophie! rostește Cassie încet.

Buzița lui Sophie tremură ușor, apoi așază încetișor
buketul pe blat înainte să se lovească de mijlocul Cassie și
să-și încolăcească brațele în jurul ei ca s-o îmbrățișeze.

— Mulțumesc! bolborosește în tricoul lui Cassie.

Ea o strânge tare în brațe înainte să-i dea un sărut pe păr.
~ Cu plăcere!

Încă nu sunt complet sigur de ce se întâmplă, dar simt și S
P^{re}ptU^m Se strâ⁸ge când văd schimbul dintre Cassie dintotd, P^{nvindu}_le_
aP^r<*>Pe am impresia că au făcut CaXsTfaâ Una din Viața Celeilalte_ Cum
reuȘCȘte iaca totul sa pară atât de z^or?

Nu plânge! se agită Ossic. eu voce în_{groșatS}
 ee Merge herimile de sub ochii lui Sophie. ()_{să 11)5 f} \$
 ruine să plâng- S' ''•'l*''^{1 TM 1'} "ml plâng. ' \$l*'

Asia îi provoacă fiecei mele un râset plin ,|_c |_{ai•rj}|_n.
 (irrssi e o îndeamnă să se răsucească înainte să o î_n)_i
^{'Sr} dormitorul din care tocmai ieșise. ' I*

Du-teși șterge-te pe față! Vorbim despre ntioul-
 dq după cc ic întorci.

Sophie dă hotărâtă din cap înainte să traverseze
 l₁₍₁₎|''| Aștept până dispăre din raza vizuală înainte să
 deschid J, destul de debusolat:

Ce-a fost asin?

-Oh?

Acum parc spăsită.

Mi-a spus zilele trecute că mama ei obișnuia să-i
 (fa flori dc ziua ci. M-ai n gândit doar...

Iși masează brațul.

Am avut timp dimineață, din moment ce nu
 puteam să dorm, așa că am căutat pe (.ooglc și am
 găsit o florărie în apropiere.

() clipă, sunt prea uluit ca să spun ceva. Nu doar
 pentru că suni zdruncinat de faptul că nu am știut
 asta despre relația Rcbcccăi cu Sophie cu certitudine
 Sophie nu a pomenit niciodată dc ca , dar și deoarece
 (ătssic *flie* chestia asta despre relația dimi e Sophie și
 Rcbccca. Și nu doar atât, ei, ap- reni, primul ci
 instinct după ce a aliat a lost să se străduiască din
 răputeri să copieze acest lucru doar ca s-o lăcă
 temui pe Sophie. Mă chinui să-mi dau seama ee Ici de
 emoție cmc. mai exact, cea pc care o simt în acest
 moment.

Mulțumesc! spun gătit. ^ fost...

Inima îmi hale Ioane tare. Oare poate s-o audă-
A losi uimii din part eu la.

__Nuc mare scofală, bombăne ea, uitându-se la
proprii

P³ j_{ni} Joresc atât dc mult s-o sărut, încât efectiv mă
doare. _ Ba chiar este, o asigur. Crede-mă!

C olțurile gurii i se ridică într-un zâmbet timid,
iar eu nu mai pot sa fac nimic altceva decât să stau
lângă blat, luptân- du-mă cu vârtejul de emoții care
îmi sfâșie pieptul.

_Mie tot mi-e foame, anunță Sophie, alegând fix
acel moment să intre valvârtej înapoi în bucătărie.

Aparent a depășit accesul de emoții de mai
devreme.

_Putem să mâncăm?

— Bine, bine! chicotește Cassie. De ce anume ne e
poftă?

— Eu vreau clătite.

— Tu *mereu* vrei clătite.

— E amuzant că până nu demult nu-i plăceau,
șoptesc.

— Deci nu am aici nimic din ce-mi trebuie să le
Fac, îi spune Cassie lui Sophie. dar pun pariu că
putem găsi un loc în care să-ți luăm niște clătite.

Sophie pare sceptică.

— Cu fulgi de ciocolată?

— *Xorma/.* Cu fulgi de ciocolată. îi răspunde
Cassie. după care își desface brațele ca s-o cheme
pe Sophie mai aproape, trăgând-o în brațele ei ca să-
i aranjeze părul în timp ce îi zâmbește jucăuș. Părul
tău e la fel de rebel ca al tatălui tău când vă treziți.

Vnnăresc cum Cassie se plânge de părul copilei și
râd amândouă, simțind în piept aceeași strânsoarc

când o ia în brațe și îi depune un sărut pe creștet, așa cum fac și eu adeseori. Mă simt ciudat să le privesc împreună, simțindu-mă întrucâtva surprins de maniera naturală în care au ajuns să țină una la cealaltă. Pur și simplu îmi umple sufletul de bucurie!

— Oricum trebuie să plecăm curând, Ic spun :1n • rora. Diseară trebuie să mă duc devreme la serviciu, dZ^'1* ce aseară am lipsit. Putem găsi pe drum niște clătite nu semene deloc cu ale tatălui tău. *re \$

Sophie îmi arată zâmbetul acela plin de dinți care î^j f inima să mă doară, iar Cassie o convinge să se pună în'^ care promițându-i că o să-i aranjeze părul. Se uită la ni]n peste umăr în vreme ce o conduce pc Sophie spre baie cându-mi cu ochiul într-o manieră care declanșează o altf_e| de căldură în tor corpul.

îmi termin cafeaua singur, cu mintea departe, |a Ce|_e două domnișoare din cealaltă cameră.

S-ar putea să fiu într-o mare belea.

Călătoria spre casă durează mai mult decât mă așteptam de vreme ce locul pe care l-a ales Sophie e la 30 de minute depărtare de traseul nostru, dar, având în vedere că nu a încetat să mai vorbească despre monstrozitatea de tort aniversar din clătite cu fulgi de ciocolată pe care l-a mâncat acolo, înseamnă că a meritat. Și nu a încetat. Să vorbească despre asta. Nici măcar când intrăm în casă.

— Dar cum au băgat acolo acele culori mici? Aveau un gust atât de *bun*| Ca bomboanele colorate pentru decor! Dar în interior!

Cassie râde în timp ce-și lasă geanta jos, la baza scanlor.

— E ca un tort Funfetti.

— Ce-i aia?

— Nu știi ce e un tort Funfetti?

Sophie clatină din cap, iar Cassie icnește teatral.

— OK! O să mergem la magazin și o să luăm o

cutie amestec pentru tort Funfetti imediat ce tatăl tău p serviciu.

Sophie își strânge pumnul în semn de victorie.

— *D/i!*

... Cutie de amestec? Ridic din sprânceană în direcția lui Cassie și adaug: Pe bune?

Ea ridică din umeri.

— Nu-ți face griji, o să am grijă să scap de toate dovezile înainte să vii acasă, ca să nu-ți insulte sensibilitatea de bucătar-șef

— Pot s-o sun pe Wanda? o trage Sophie de mâna cu nerăbdare pe Cassie. I-am zis că o s-o sun să-i povestesc despre excursie!

— Da, bine! răspunde Cassie, scoțându-și telefonul din buzunar. Spune-i că în curând o să-i ducem niște ton!

Ochii lui Sophie se aprind când ia telefonul și dispare cu el, țopăind deja în sus pe scări, spre camera ei. Aștept până dispare dincolo de capul scărilor, ascultându-i pașii pe scări preț de câteva clipe.

— Știi, mă tachinează Cassie în vreme ce privesc distras spre scări. Dacă mă rogi frumos, *s-ar putea* să-ți păstrez și ție niște ton. Dar o să trebuiască să spui ceva drăguț despre cutia de ames... *Oh!*

Scoate un țipăt surprins când o înghesui brusc în partea opusă a scărilor, împingând-o în spate în micul alcov de dincolo de canapea și cuprinzându-i fața în palme ca să-i ridic gura spre a mea. Li ia doar o

secundă să se topească, brațele ei cuprinzându-mi gâtul și degetele sale trecându-mi prin păr în vreme ce mă sărută și ea. Nu știu ce anume la Cassie mă face să involuez într-un adolescent în călduri, dar a fost nevoie de fiecare dram de răbdare pe care îl am ca să aștept atât de mult pentru a o atinge din nou.

Zâmbește când în cele din urmă se retrage, cu buzele puțin mai roșii decât acum câteva clipe.

- Buni'

Îți cer scuze.' șoptesc, lini <,c'u dc câteva doream

s.i <> fac.

— Iau, sigur ai suferit.' Nici nu mi-am dat seama.

— Sa presupui doar, începând din acest moment, ca în totdeauna vreau să fac chestia asta!

își mușca buza înainte să zâmbească și mai larg.

— Bine de știut!

— O să trebuiască să mă gândesc la o metodă mai huna să mă controlez, oftez.

— Sau nu, ripostează ca cu inocență. îmi cam place dc rine când nu te controlezi.

— Cu rine îmi e foarte, foarte greu să fiu cuminte.

Se ridică pe vârfuri să mă sărute pe obraz.

— Atunci, poate ar trebui să fii obraznic.

Trebuie să închid ochii și să mă gândesc la altceva doar ca să nu mi se scoale. Chiar nu e momentul potrivit.

— O să mă omori cu zile.

— Niciodată.

Se desprinde de mine, bătându-mă jucăuș *pe* umăr. Mi se parc uimitor cum a putut o singura seară să risipească, nu știu cum, toată încordarea dintre noi. Dacă aș fi știut că asta era soluția, poate aș fi propus-o mai devreme.

— Sunt destul de sigură că ar trebui să te pregătești să pleci la serviciu.

— Da. oftez. O să fie o seară grozavă.

— Poate ar trebui să îți ofer ceva ce să aștepti cu nerăbdare?

Probabil că modul în care mă învioresc vizibil pîre *jalnic*.

- *Oh?*

Se apropie, Jăsându-și degetele să-mi urmărească conturul buzei de jos.

— Ceva la care să te întorci acasă.

— O să vin târziu...

\tunci zâmbește dulce, ridicându-și din nou mâna, și sinit cum mi se închid ochii anticipând sărutul ei.

— E-n regulă!

îmi atinge ușor buzele cu ale ei, depărtându-se apoi și bătându-mă ușor pe nas.

— Pur și simplu o să-ți las pe blat felia de tort.

Râde în vreme ce se îndepărtează în pas săltat, iar eu rămân uluit timp de câteva secunde înainte să-mi dau seama ce-a zis. Clatin din cap, ciupindu-mi baza nasului pe când o aud urcând scările în urma lui Sophie.

— Chiar o să mă omoare cu zile, șoptesc în sinea mea.

La serviciu c un adevărat infern, cum mă și așteptam.

Doi dintre bucătarii mei principali au lipsit din cauza unui virus care, aparent, a tot umblat pe aici, și a trebuit să-mi trimit ajutorul de bucătar la spital după un afurisit de incident cu un cuțit care a necesitat copci. E ca și cum universul a decis să mă pedepsească pentru că mi-am luat o seară liberă.

La finalul serii eram atât de dornic să plec, încât nici nu m-am deranjat să-mi dau jos haina de bucătar, desfăcându-mi doar nasturele de sus când intru pe ușa casei și oftând de ușurare că am ajuns. îmi atârn cheile în cui, ca de fiecare dată, apoi apuc și eu în sfârșit să mă întind cum trebuie, dat fiind că am scăpat de stresul muncii din seara asta.

Ochii mei găsesc ușa închisă a dormitorului lui Cassie, un licăr de tentație aprinzându-se în mine când mă uit la ceas, dar e aproape miezul nopții.

— La naiba! bombăn.

Nu că ar fi fost acceptabil s-o trezesc acum o oră doar

ca s-o ating, însă tot nu mă pot preface că nu mă gândesc
la

.rin. .Mai desfac un nasture de la haina în timp *ce j degetele prin păr. alungând dorința și începând să X' rile. mărginindii-mă să lac un duș și să mă ba» î_n ,*

Y ¥ i o par. ifju
spun ca pol sa ina controlez o noapte. Până la urmă r
Y - * • I •» tac *de*
caicva snpimnani bune.

Decizia mea înseamnă că sunt complet surprins când simt cum sunt înșfăcat de spatele hainei, o forță care niâ trage în spate spre o ușă acum deschisă. Se *închide în spatele meu* când un trup mai mic, mai moale, se lipește de mine, iar apoi sunt întâmpinat cu un zâmbet tentant, luminat de lampa din apropiere.

— Cassie?

— Ti-am zis că voiam să-ți ofer ceva ce să aștepți cu nerăbdare.

'Iot ce am încercat să ignor dacă să iasă la suprafață cu forța.

— Ce s-a întâmplat cu tortul?

— A, a avut un mare succes! Dacă asta *preferi să gușd*, a mai rămas puțin...

— Chiar *deloc*.

— .Mm!

Degetul ci se joacă cu cel de-ai treilea nasture al hainei, rămasă încă încheiată.

— A fost o scară lungă?

— Al dracului de groaznică.

Desface cu ușurință nasturele, fără să se uite la mine.

— Nasol! Cu ce pot să te ajut?

— Ești sigură că nu ești obosită? *E miezul...*

.Mai desface un nasture, reducându-mă *la tăcere*.

— Acum îți faci *griji pentru* somnul meu?

— Aăă...

încă un nasture, desficând suficient material cât să-și poată

strecura mâna dedesubt și să-mi pună mâna pe piept.

Sunt'recompensat cu zâmbetul ei când întinde cealaltă Jjid desfacă penultimul nasture.

_ Haina asta de bucătar e chiar sexy'.

p_e asta n-am mai auzit-o până acum.

Acum observ cu ce e îmbrăcată și mă încrunt.

— Văd că nu sunt singurul care în seara asta poartă haine cu nasturi.

— Cineva s-a plâns aseară de pijamaua mea.

îmi pun o mână pe șoldul ei, lăsându-mi degetul să se joace cu unul dintre nasturii mari ai bluzei de pijama mov. F. plină de desene cu pisici.

— Ți plac pisicile?

— Cui nu-i plac?

— Sunt destul de pretențioase.

Ei, uau! râde ea. Știai că pisicile au mai mult de o sută de corzi vocale?

— Chiar îmi spui acum informații de pe capacele de Snapple?

— Scuze!

Trage de lateralele hainei mele înainte să-și vâre degetele sub tivul tricoului de pe dedesubt.

Nu te excită informațiile inutile de cultură generală? închid ochii în timp ce degetele ei îmi alunecă pe abdomen. Treaba asta pare unilaterală. Nu-ți place pijamaua mea?

Ț- Mi-ar plăcea mai mult dacă ar fi pe podea.

își mușcă buza.

' Nu mi-ai spus cum aș putea să te ajut să te simți mai bine.

— M-aș putea gândi la câteva modalități, șoptesc, acum jucându-mă eu cu nasturii ei. Dacă ai da asta jos.

Atunci se întrezărește ceva în expresia ei. doar o m_M|_{r5} ezitare înainte să înceapă să mă tragă în spate spre patul c_j \ lă trage de haină până când sunt silit să mă urc pe ea. cazatul eu spatele pe cuvertură în timp ce îmi trage gura spre a ei.

încă bâjbâi cu bluza ei când mă ajută să scap de haină, iar până trage de tricoul meu ca să tni-l scoată pe cap. cu am reușit deja să-i desfac toți nasturii de la bluză, iar aceasta se desface ca să pot vedea mai multe.

__La dracu'. Cassie! șoptesc, cu gura dintr-odată uscată.

Sa o simt e una. să o văd e cu totul altceva. E toată numai umflături moi și sfârcuri drăguțe, roz - sănii ci revarsân- du-se din mâna mea când îi cuprind, iar vârfurile ce se întăresc implorând să-mi simtă gura.

— JZr/

Țipătul slab scos de ea când îi prind sfârcul între buze ca să-mi las limba să o tachineze doar înrăutățește situația în plina expansiune din pantalonii mei, dar îi spun penisului sa o lase mai moale și să mă lase să mă bucur de asta. \ isez să o fac de tot atât de mult timp de când am început să mă cert singur că visez la asta. Degetele ci mi se înfig în păr în vreme ce trag cu buzele de mugurele încordat. învârfindu-nii limba acolo doar ca să o provoc să scoată și mai multe zgomote.

Pentru că într-adevăr *provoacă dependență*.

Cassie nu Ic ascunde, nu încearcă să nu facă zgomot, și sunt foarte recunoscător pentru etajul dintre noi și camera lui Sophic în timp ce gemetele ci joase se transformă în icnete ascuțite care îi arcuiesc spatele.

— Credeam că eu ar fi trebuit să te fac să te simți mai bine, șoptește deasupra mea.

Îmi trec limba peste un sfârc în vreme ce-mi duc o mână
ca să-l răsucesc pe celălalt 'Icgccte, vorbim! direct
între pielea ci: ~~

Îmi mă face să mă simt mai bine.

— Oh.'

Se zvârcolește ușor când îmi trec dinții imediat sub sânul ei
și-i presar sărutări pe coaste.

— Nu vrei să...

îmi întind mâinile ca să-i lipesc șoldul de pat.

— Stai nemișcată! Asta vreau.

— O-OK! reușește să șoptească, și o simt cum se relaxează.
Nu mi-ar plăcea deloc să te încurc.

Chicotesc pe abdomenul ei.

— Apreciez!

Înii țin respirația când încep să-i trag pantalonii scurți în
josul coapselor, lăsând-o în chiloții galbeni cu un imprimeu cu
acadele.

Chiar toate hainele tale au imprimeuri?

Cel puțin toată lenjeria intimă.

Abia aștept să văd! mormăi.

Arunc o privire în sus spre ea pe când prind cu degetele
banda elastică de pe șoldurile ei.

— E-n regulă?

— Păi...

Colțurile gurii ei se ridică visător într-un zâmbet timid.

Bacă te tace să te simți mai bine.

E singura invitație de care am nevoie. Nu sunt sigur unde
ajung chiloții ei de vreme ce, practic, îi arunc peste umăr, iar
^{în} clipa asta nici ca-mi pasă. Coapsele îi sunt moi și îmbie-
toare, și și le lipește ușor, de parcă ar fi stânjenită de modul
în care mă uit la ea. I le desfac în timp ce-mi trec palma în
sus pe interiorul uneia dintre ele. înghițind în sec când o vid

în întregime.

Cârlionții ei îngrijiți sunt de același roșu-închis precum părul, un contrast perfect cu ro/ul umed dintre picioarele ei *care mă Face să mă simt ca un sălbatic*. Îmi trec nodul unui deget prin despicătura umedă, iar ea își mișcă nerăbdătoare soldurile și începe să răsuflă gâfâit.

— Aiden...

— Ești atât de frumoasa aici, reușesc să rotesc cu glas sugrumat. Pot să-mi *folosesc gura*?

— *Ce?*

Pare îngrijorată.

— A! Eu nu...

Nu mă pot abține să nu o ating, continuând să o răsfăț cu degetele.

— Nu-p place?

— Nu e vorba de asta, doar că... își mușcă buza: Nu am reușit niciodată să *termin așa*.

— *Ce?*

— *Nu știu. Probabil am un vagin stricat.*

Pufnesc în râs, și cred că e *posibil s-o fi făcut și pe ea să râdă, până când totul se transformă într-un sunet sugrumat după ce încep să mă joc cu intrarea ei*.

— *Nu. Nu ai.*

— Pur și simplu nu *mi-ar plăcea să-ți pierzi timpul*. Am putea doar să facem sex.

.Mă încrunt, urmărind-o cum își *ridica ochii spre mine cu o expresie îngrijorată în timp ce mă gândesc la toți dobitocii care, se pare, nu au avut rabdare cu ea așa cum ar li trebuit să aibă*. Ceea ce are darul să *ma facă să mă simt, în mod straniu, furios*, să știu că un dobitoc oarecare a atins-o. Până acum nici n-am știut că sunt genul de om *gelos*.

- *Îți promit, spun, imboldindu-i deja coapsele să se desfacă și mai mult când mă așez între ele, că pentru mine nu e o pierdere de timp!*

O-oli, păi. dacă ești sigur că... Ob!

î închid ochii când limba îmi alunecă pentru prima dată rin pliurile ei ude ca să o gust, aroma ei pe limba mea fiind erotică, îmbătătoare și aproape copleșitoare. Coapsele îi tremură sub mâinile mele când o fac din nou și mă mișc pe saltea ca să încerc să găsesc puțină ușurare pentru cât de tare m-a făcut să fiu doar dintr-atât.

îi mângâi centrul cu limba până când găsesc acel mănunchi mic, fierbinte, care e doar puțin mai ferm, desenând lent cercuri în jurul lui în vreme ce ea începe să gâfâie. Nu mă grăbesc s-o excit, vrând să compensez toate ocaziile în care nu și-a dat drumul așa. La dracu', cred că aș putea petrece ore întregi între picioarele ei, dacă mi-ar da voie.

Deoarece Cassie e al dracului de *îmbătătoare*'.

E felul în care respirația îi șovăie când ating locul potrivit, felul în care se împinge în fața mea când are nevoie de mai mult, felul în care coapsele ci îmi apasă urechile când crede ca nu mai rezistă. Până ajung să-i cuprind cu buzele clitorisul acum umflat, sugându-l ca să extrag fiecare dram de plăcere posibil — trebuie să o țin ca s-o împiedic să se zvârcolească și să desprindă de mine.

Nu te *inișca*! șoptesc. O să-ți dai drumul pe limba mea.
— Eu... cred...

Nu vreau să-i las timp de gândire, atingându-i clitorisul ^{cu} limba înainte să-mi continui misiunea de-a încerca să i-l ^{su}g. Degetele i se agață de părul meu și, chiar și la cea mai ușoară înțepătură, penisul îmi zvâcnește, șoldurile ci care se uiișcă aproape de fața mea fiind dovada faptului că s-a pierdut cu totul. Că și ca își dorește să o tac să-și dea drumul la *cl de mult cum îmi doresc și cu.

îmi dau seama când e aproape – șoldurile i se ridică de pe Pat și degetele i se agață de părul meu fiecare mișcare și

sunet tăcându-mă să mă întăresc și mai tare, să devin și mai disperat să i-o trag. Dar sunt decis să rezist până când l_{ml} mea o transformă într-un dezastru tremurător. Respira ei întretăiată s-a transformat în rugăminți scâncite de mult” și „chiar acolo”, și o rin nemișcată în timp ce mă clitorisul ei cu buzele și limba ca s-o împing dincolo de limite

— *X|den. Aiden.* Continuă... chiar acolo... oh! Az/zr[^]y,

Se dezlănțuie cu adevărat abia când îmi bag două degete în ea, umplând-o în timp ce îmi dedic toată atenția mugurelui încordat dintre buze. Sunt pornit să o umplu și cu altceva când terminăm aici, și e suficient ca să mă facă să amețesc când degetele ei mă trag de păr. Scoate un sunet adorabil când își dă drumul, un icnet mut ce pare să vină din adâncuri, și tot trupul îi tremură și se cutremură când își pierde de tot controlul.

E al dracului de frumos!

Mă opresc abia când mă împinge de-a dreptul, rostin- du-mi iar și iar numele cu un tânguit în vreme ce îmi spune că nu mai rezistă. Îmi ridic capul ca să-i văd chipul îmbujorat, cu răsuflarea tăiată și prea încins când îmi zâmbește cu ochii plini de uimire.

— A fost... ceva.

Îmi întorc capul ca să alunec pe coapsa ei, ștergându-nii gura pe pielea sa.

— Mă simt mult mai bine.

— Mă bucur să-ți fiu de folos! șoptește. Pop reveni oricând. Râd când mă târăsc deasupra ei, trecându-rni un deget pe o parte a bluzei ei de pijama desfăcute înainte să mi-l plimb pe pieptul care continuă să se ridice și să coboare ușor.

— Acum am altceva în minte.

— Ia s-auzim!

Brațele i se încolăcesc în jurul gâtului meu în vreme ce mă trage mai aproape.

— Orice te face să te simți mai bine, domnule Reid!

Conversație cu @alacarte

galacarta ți-a trimit un bacș!> (S) d» 75\$

Mi-aș dori să pot să te fac să transpiri așa

CAPITOLUL 13

CHIAR ȘI DUPĂ O NOAPTE ÎNCÂNTĂTOARE PLINĂ DE orgasme, a doua zi dimineată mi-e greu să nu fiu un pic încordată. Mă tot uit la ceasul de la aragaz în timp ce calculez cât mai am până o să ajungă Iris, iar eu voi fi lăsată sa-mi vad de ale mele, de vreme ce Aiden a fugit la sală. (Bănuiesc că absența lui convenabilă în timpul vizitei lui Iris s-ar putea să fie intenționată, deși el o neagă cu vehemență.) Mă calmez, amintindu-mi cât de încântată e Sophie să-și vadă mătușa.

Până aud soneria, sunt deja agitata și sar de pe canapea exact când o aud pe Sophie tropăind în jos pe *scări și* trecând în grabă pe lângă mine în jos, spre parter, în vreme ce eu mă clatin în urma ei. Iris e mereu diferită cu *Sophie* – purtarea ei abruptă dispărând în îmbrățișarea acestei fete adorabile, și nu pot să nu-mi doresc să găsesc vreo calcă să ajung la *acea* Iris. Știu că i-ar prinde tare bine întregii *familii dacă aș* putea, cumva, să scot mai des la suprafață această parte a ei. După cum mă așteptam, expresia ei se schimbă când mă vede zăbovind la baza scărilor, încuviințând sec din cap când se desprinde din prinsoarea lui Sophie.

_ Bună! încep, ftcându-i stânjenită cu mâna.

Ultima noastră întâlnire încă îmi e proaspătă în minte și

• imaginez că același lucru poate e valabil și pentru Iris. Cu siguranță asta îl transformă într-un salut încordat. Mai ales de vreme ce toate lucrurile pe care le-a insinuat la adresa mea s-au dovedit a fi într-un tot adevărate.

încă un semn din cap pentru deranjul meu.

— 'Neața! răspunde Iris.

Sophie observă atunci punga pentru cadouri din mâna lui Iris și țipă încântată.

— Ala e cadoul meu?

— Dap, răspunde ea cu un zâmbet larg. Vrei să-l desfaci?

— Da!

Sophie înșfacă punga cu lăcomie, depărtându-se de noi în grabă în timp ce țopăie în sus pe scări înapoi spre living, lasându-ne singure pe mine și pe Iris în holul de la intrare, îmi dreg glasul în vreme ce îmi masez brațul, încercând să afișez un zâmbet politicos.

Ai mâncat Aveam de gând să pregătesc micul-dejun în curând.

Clatină din cap.

E-n regulă. Am mâncat un *bagel* pe drum înapoi.

— A, bine!

Mai trec vreo câteva secunde lungi în care pur și simplu stăm amândouă aici, până hotărâsc că nu mai rezist.

Hei, în legătură cu seara trecută...

■ Ar trebui să-ți cer scuze, mă întrerupe Iris.

Clipește, surprinsă.

— Poftim?

— Am făcut niște aluzii destul de nepoliticoase. Își lasă privirea în jos și adaugă: Mi-e cumplit de greu să mă

obişnuiesc cu ideea ca Sophie petrece o grămadă de
 • cineva rare nu sunt eu. C t,n, Pcu

Atunci aproape ca văd dincolo de exteriorul ci-
 dur tii sincere întrezarindu-se când se încruntă şi
 cnlh, «i I , - ' „ c gurii
 || coboare.

— A. păi...

Ală foiesc de pe un picior *pc altul*.

— îmi imaginez că trebuie să-ţi fie greu.

Ala tot gândesc dacă ar trebui sau nu să mă
implic mai mult în această situaţie încordată, până
la urmă hotărân- du-mă că nu voi putea să mă
 împac cu ideea că n-am facut-o.

— Ştii, nu aş vrea să te împiedic vreodată să
 petreci timp cu ea. subliniez. Poare am putea lucra
 împreună în privinţa asta. Sophie are nevoie *de*
tine. Cum ziceam şi zilele trecute... are nevoie de
 toţi *cei care pot fi* alături de ea.

Pare sincer surprinsă, căscând uşor gura în
 timp ce procesează ce am spus. În cele din urmă
 încuviinţează din cap, o concesie tacită, inspirând
 adânc doar ca mai apoi să expire.

— Ai dreptate.' Chiar are nevoie.

Se uită din nou *în* pământ. Am impresia că nu-i
 e uşor să-şi ceară scuze.

— Aiden mi-a dat de înţeles că tu *ai fi*
responsabilă pentru faptul că am fost invitată în
 excursia ei de zilele trecute.

— A, nu.' Sophie a vrut să fii acolo.' Eu doar i-
 am *spus lui* Aiden că e posibil ca lucrurile să devină
 mai uşoare dacă el...

Iris mă priveşte ciudat, aşa că închid gura.

- în fine! Eu îmi doresc doar ca Sophie să fie fericită.

- încep Să pricep și cu, răspunde Iris sincer.

■W/ri *lirtmt.* Sărbătoresc în sufletul meu

VenT = Hel' fetelor! „ri8â S•Phi<: d' ia Cta'ul suPenor'

Iris îmi zâmbește, și am senzația că și

- asta e o victorie.

— Cred că suntem convocate.

Ani învățat că răbdarea nu este o virtute, chicotesc.

Mă urmează până la etaj, unde Sophie stă în mijlocul l'vingului lângă o pungă acum goală și un maldăr de hârtie de împachetat, ținând în mână trei jocuri noi pentru consola ci Nintendo Switch.

— Cassie! Sophie îmi arată un joc anume și mă anunță:
Mătușa Iris mi-a luat *Animal Crossing*!

— Oh, frate! izbucnesc, lăsându-mă să cad în genunchi lângă ea. Exact asta ți-ai dorit!

— în jocul ăsta poți să-ți construiești propria insulă!

— Ei, dar asta pare ceva de vis! replic.

Sophie citește deja ultima copertă a fiecăruia dintre jocuri, iar eu mă întorc spre Iris, care stă în apropiere cu brațele încrucișate ca să o felicite. Sunt recompensată cu un alt zâmbet anemic; astăzi am parte de tot felul de victorii, îmi închipui.

Sophie ridică altă cutie.

— Mi-a luat și *Sonic*!

O, ăsta e filmul pe care mă tot bați la cap să mergem să-l vedem?

Sophie își dă ochii peste cap.

Ala e *Sonic Doi*, mă corectează ea. Pare foarte amuzant.

Știu, știu, dar weekendul ăsta am laboratoare. Poate putem merge într-o zi după școală, săptămâna viitoare, sau poate...

Atunci am o idee, una care îmi vine parcă de nicăieri. Simt cum rămân cu gura căscată când mă întorc spre Iris, gândindu-mă că poate reușesc să câștig mai multe puncte în fața mătușii laconice care tocmai începe să agreeze ideea de-a mă place.

— *1 lei! strig, arătând spre Iris în timp* cc id. *învâarte prin minte. Azi trebuie să lucrezi?*

Iris se încruntă.

- . • : Trebuie să îmi înlocuiesc vânzătoarea la '

^MÂTn^oie să ajungă la o programare.

ora doua. A amândouă la film? Ați putea lua mi-

„,X-- „* „■

dacă vrei și tu?

E a doua oară când am surprins-o pe Iris în dimineața asta, dacă e să mă iau după expresia ei.

! Crezi că lui Aiden i s-ar părea în regulă?

— O să îi trimit un mesaj, o liniștesc. O să-i spun că a fost în totalitate ideea mea, promit. Dar nu cred că se va supăra. Putem face schimb de numere de telefon, în caz că apare ceva și trebuie să vin s-o iau. Ce zici?

— Pare...

Brațele lui Iris se desfac lent *în timp ce se uită când la Sophie, când la mine, destul de uluită, se pare.*

— *De fapt, sună grozav. Dacă ești sigură că e-n regula.*

Practic, nu sunt suta la sută convinsă, dar măcar sunt destul de încrezătoare.

— Sophie. Mă întorc spre ea și o întreb: Vrei să ieși cu mătușa Iris?

Sophie dă încântată din cap.

— Da!

Ce-ar fi să urci să te schimbi, iar eu *schimb câteva* inese cu tatăl tău? Sunt sigură că o să fie de acord. Voi două putep să vă bucurați de o zi a fetelor așa cum ar trebui pentru ziua ta.

Sophie sare în picioare, înșfăcând jocurile, dar lăsând în

urmă dezastrul făcut de ea, gonind practic pe lângă noi spre

• - vreme ce urca spre camera ei. Scot telefonul clin hu- ^{SCaFI}
 * ca să-i trimit un mesaj lui Aiden, destul de convinsă că ^{ZU"*}L
 rle acord cu ideea, dar dorind să fiu absolut lămurită înainte să
 le las să iasă pe ușa. Sunt pregătită să-l conving, dacă e nevoie.

= Mulțumesc! spune Iris în spatele meu.

Mă întorc și o văd privindu-mă cu o expresie considerabil
 mai blândă și ochi strălucind de recunoștință.

— Serios!

— Nicio problemă! Fericirea lui Sophie e cel mai important
 lucru aici, nu?

Dă din cap.

— Așa este.

— Păi, ești și tu parte din asta.

— Chiar apreciez, reia Iris, aproape ca și cum ar fi ușurată
 să o audă.

Poate începuse să se îndoiască.

— Voi două, duceți-vă și distrați-vă! o îndemn. Am ceva
 tenie cu care pot să ajung la zi. Practic, acum îmi faci o
 favoare.

Colțurile gurii lui Iris se arcuiesc.

— Sigur!

li zâmbesc și eu, ridicând în minte pumnul în semn de
 Mctorie. Pare că până la urmă s-ar putea să găsesc fisurile din
 armura acestei femei. Chiar dacă numai i-o ciobesc.

Ce bine că sunt incredibil de răbdătoare!

După o oră de stat la mine în cameră, holbându-mă la lap-
 top, mă relaxez în sfârșit suficient de mult ca să încetez să-mi
 mai verific telefonul. A trebuit să-mi reamintesc de mai multe
 ori că Aiden a aprobat ieșirea lui Sophie cu Iris și că în mod
 sigur mă va anunța cineva dacă e nevoie de mine.

E amuzant ca îmi fac griji pentru Sophie de adevărat copilul meu sau ceva de genul.

Stau întinsă în pat cu ușa camerei întredeschisă • când cheile lui Aiden zăngănesc în ușă, apoi cum se închide ca să-i anunțe sosirea.

— Cassie?

— Sunt aici.' *strig, închizând laptopul.*

Apare în *cadrul ușii și se sprijină de el. E o... o adevărată rată* privește. Un *Aiden Reid* ud *leoarcă de transpirație* în toate zilele când s-a întors de la sală, a trebuit să-mi feresc privirea ca să mă asigur că nu mă holbez prea mult. Ceea ce acum, că pot să mă uit în voie, îmi dau seama că a fost o adevărată tragedie.

Își încrucișează brațele la piept, iar bicepsii lui forțează mânecile tricoului.

— Sunt tot plecate?

— Da, bănuiesc că vor mai sta ceva timp. S'e duceau să ia micul-dejun, cred. Mă uit la *ceasul de pe telefon: Filmul* începe abia la 11, așadar... mă *îndoiesc că le vom vedea* mai devreme de ora 13.

— A fost frumos din partea ta să *le propui s-o facă.*

Ridic din umeri.

Sunt hotărâtă să fiu *prima dădacă pe care Iris să nu o urască.*

Ridic telefonul și îl bălângănesc.

— Chiar am și numărul ei. Pun pariu *că niciuna dintre* celelalte dădace nu se poate lăuda cu așa ceva!

Aiden zâmbește larg.

— Nu, nu pot.

— Pare că măcar ai reușit să ai parte de un antrenament pe

cinste cât timp tc-ai ascuns la sală, îl tachinez, ochind

•.u| de bumbac mai închis la culoare de pe pieptul lui,
'„„Tîncă se usucă transpirația.

„„ _ Nu mă „ascundeam”, pufnește el.

îmi dau ochii peste cap.

____ *Sigur* ca nu! Cred că e

posibil ca unuia dintre noi să-i
fie ușor teamă de marea și înfricoșătoarea Iris.

— Zici tu? șoptește el, fixându-mă cu privirea.

Simt un fior de dorință în partea de jos a abdomenului datorită felului în care ochii i se plimbă pe corpul meu, urmărindu-i cum îmi urcă pe coapsele acoperite cu colanți și pe piept. Când un bărbat ca Aiden se uită la tine așa cum o face acum, e imposibil să nu-ți vină tot felul de idei.

— Ai zis că mai durează câteva ore până se întorc, repetă, continuând să mă soarbă din priviri.

încuviințez ușor din cap.

— Așa este.

Irebuie să fac un duș, adaugă cu subînțeleș. Ai fi interesată să mi te alături?

Gura mi se arcuiește în timp ce în minte îmi vin toate motivele pentru care e o idee proastă – dându-mi seama că un duș înseamnă să fiu complet expusă și lipsită de control. Până acum am reușit să ascund cicatricea de pe spate care cu siguranță va dezvălui totul, dar să fiu goală și udă cu siguranță garantează că Aiden o va vedea, ulterior descoperind exact cât de *bine* mă cunoaște, chiar și dincolo de intimitatea noastră proaspăt descoperită.

încerc să ascund tulburarea ce-mi tot crește în piept, păstrându-mi expresia neutră în vreme ce îmi dau laptopul la o parte.

— Și dacă îmi place de tine așa?

— Așa? face el, uitându-sc în jos la hainele jilave. Sunt un

dezastru transpirat.

— A În pot gândi *h o grămadă de motive mai • pentm care să fii un dezastru transpirat rin««* ^{Hnc^tnei} atc
modestie. ^{r * 'P^rez cu c i} ₀ «îsj

Expresia i se schimba.

— *Chiar poți?*

— Aham!

Bat ușor cu mâna pe pat locul de lângă mine, iar el _{sc} desprinde imediat de tocul ușii ca să-și pună un genunchi pe marginea patului înainte să se cațare peste mine. Își p_{rop.} teste mâinile de-o parte și de alta a șoldurilor melc ca să mi prindă în capcană, și trebuie să recunosc că aroma transpirației lui amestecată cu deodorantul său și ceva ce e pur și simplu caracteristic lui *Aiden* nu e *deloc neplăcută*.

— *Și cum propui să ne umplem timpul, C^assie?*

Îmi las vârfurile degetelor să-i intre pe sub tricou, atingându-i ușor abdomenul și simțind cum se încordează sub atingerea mea.

— Pot să mă gândesc la câteva chestii.

— Hmm!

Își lasă capul în jos ca să-și lipească *buzele de gâtul meu*, iar eu închid ochii, încovoindu-mi degetele de fiecare parte a șoldurilor lui.

— Îmi ceri să ți-o trag, Cassie?

Mi se strânge stomacul. Încă mi-e puțin greu să îl asociez pe Aiden, cel care zâmbește timid, cu *A, cei cu gura spurcată*, despre care acum știu că sunt unul și același, și nu *por să nu mă întreb* chiar cât de reținut e Aiden față *de mine*.

— *E posibil*, gâfâi, simțind cum genunchiul lui îmi *desface picioarele*, punând presiune între ei. Dacă nu ești *prea obosit*. Știu că, la vârsta ta, toată activitatea asta s-ar putea să...

Țip când mă mușcă la baza gâtului, mâna lui acoperindu-mi sânul prin tricou ca să mi-l strângă în timp ce *degetul*

îmi gâdilă sfârcul prin sutienul subțire pentru sport. ^{marC}. •
 îmi trag deja de colanți – briza rece a sistemului •' ^{aer co}ndiționat
 lovindu-mă pielea în timp ce mi se da jos, Țip lenjeria intimă îi
 urmează aproape imediat.

' Deja ești udă learcă, șoptește. Cred că îți dorești foarte tare
 să ți-o trag.

îmi întorc capul ca să-l sărut pe maxilar, vârându-mi degetele pe sub talia pantalonilor lui scurți. E nevoie de o singură mișcare ca să-l scap de ei, și scoate un sunet plin de suferință când îmi încolăcesc mâna în jurul penisului său deja tare ca să-l provoc cu o mângâiere.

— Nici tu nu ești într-o situație mai bună, domnule Reid.

— Descopăr că vreau *mereu* să ți-o trag, Cassie. Devine o problemă.

— N-aș zice deloc că e o problemă, șoptesc, punându-mi un deget pe creștătura lui ca să întind puținul lichid preejaculator de acolo. Mai ales de vreme ce și eu simt același lucru.

Începe să-mi ridice ușor tricoul de pe burtă, iar aceeași panică se amestecă cu excitația atunci când semnale de alarmă mi se declanșează în cap. Îi împing coapsele ca să-l îndemn să se întoarcă, ghidându-i trupul până când cade pe o parte și apoi se rostogolește pe spate. Se așază în așa fel încât să stea cu capul sprijinit de tăblie și de pernele mele, și mă cațăr imediat în poala lui, trecându-mi centrul ud în sus și în jos pe penisul lui tare, într-o mișcare lentă, în vreme ce mâinile i se așază pe soldurile mele ca să mă prindă.

Dă-mi voie! îi cer. N-aș vrea să te obosești.

Încearcă să zâmbească, dar nu durează mult când mă mișc din nou deasupra lui. Îmi proptesc mâna pe umărul lui în vreme ce pe cealaltă o duc între noi și—i prind penisul, ținându-l pe

loc în timp ce mă las ușor peste el. Văd țesutul în relief din apropierea degetelor mele, acolo unde i-au ridicat

tricoul, și m* Străbate un fior de vinovăție, $\hat{I}_{ns;1}$ (h pedc rând
începe sa mâ umple. ,Mre *•_

îmi place cum își deschide gura și cum pleoapdc ' greunează în timp ce urmărește cum dispare în mi_{nv} cându-și buza de jos când șoldurile mele le întâlnesc |κ'| lui. complet plină de el.

— Fă orice te tace să te simți bine! șoptește, vocea |_u fiind ca mierea densă pe care aproape că o simt pi_{curâ}J du-mi pe piele. Vreau să te văd cum mă folosești.

Mâna îi alunecă pe șoldurile mele ca să-mi cuprindă fundul în palmă, privindu-mă cu ochi care par să ardă.

— Pentru că după asta... 0J» ți-o trag, Cassie.

Shnt cum căldura lichidă curge prin mine, cum efectiv;/. *ainî* odată cu vorbele lui - înăbușindu-mă în timp ce plămânii parca îmi iau foc. Privirea îi e fixată la locul unde suntem uniți, așteptându-mă să mă mișc în ritmul meu. Pare mult mai mare așa, mult mai adânc - și scâncesc când mă strâng involuntar în jurul lui - un efort inutil, pentru că nu mai e niciun pic de loc, nimic. Doar *Aiden*.

încerc să mă ridic încet, simțind fiecare centimetru din el alunecând în mine în rimp ce mă retrag. Senzația de a mă lăsa din nou în jos îmi dă impresia că o să explodez din cauza grosimii lui, însă arsura discretă e delicioasă, iar frecarea e divină.

— Cuminte! mârâie printre dinți, un sunet ce pare aspru. Fata cuminte!

Mă înfior, scoțând un sunet jalnic când interiorul mi se strânge din nou, dar în zadar. Aiden îmi desenează cercuri liniștitoare pe coapsă.

— Ți place așa?

îi simt mâna alunecând între „oi, degetul mare apăsân- du-mi pe clitoris ca să mă amăgească.

î • p|_{ac}e să auzi cât de bine mă primești?

7 4 că dau din cap; e o mișcare abia perceptibilă ce parc^{tet} e
– Ș' Aiden geme în semn de aprobare în timp • 'mișcă degetul
mare peste cea mai sensibilă parte a mea. ^{cC1ș'} E un vis să fiu în
tine, murmură. Continuă să te miști *Cassie! Vreau să te
privesc cum te înfigi în scula mea.

^ 'încerc să îmi ridic corpul, dar trebuie să fac un efort; sunt
atât de al dracului de *plina*, încât e un chin și să mă ridic de el
îl *^ui cum șuieră printre dinți când îmi ridic șoldurile sl alunec
pe toată lungimea lui și expirația lui sonoră când mă las înapoi
în jos.

— *Bun!* scrâșnește din dinți. Din nou!

O fac din nou – o ridicare lentă și o alunecare strâmtă,
unghiile înfigându-mi-se în tricoul iui în timp ce de data asta
îmi rotesc șoldurile la finalul mișcării. Asta îl împinge și mai
adânc – și nu îmi rețin geamătul prelung și sonor care îmi
alunecă de pe buze pe când capul îmi cade moale și se
sprijină pe umărul lui.

— Aiden! icnesc când mă împing în genunchi ca să mă
ridic de pe scula lui, lasându-mă brusc înapoi în jos în vreme
ce grosimea sa aproape îmi taie respirația. Sunt pur și sim-
plu *plină*! Trebuie...

— Vrei să ți-o trag acum, Cassie?

Mâinile sale îmi găsesc obrazul ca să-mi împingă fața de-
parte de umanii lui, cuprinzându-mi maxilarul și înfigân-
du-și degetele în panii meu când mă uit din nou la el pe sub
pleoapele grele.

— Ai nevoie de mai mult?

îmi mușc buza, legănându-mi șoldurile înainte în timp ce
dau din cap. Simt atunci cum mâinile lui îmi prind
șoldurile,
pntuindu-mă.

— Ține-te de mine!

îmi încolăcesc brațele în junii gâtului lui
buzele sale îmi mângâie maxilarul, moliciunea
intr-un contrast absolut cu duritatea penisului
în mine.

,n 'Teme_{Ce}
S^{1'}™ lui
fiind¹ înfiPt
i ^

— Cassie.

Mă retrag și-l văd privindu-mă cu ochi ce par rmai închiși
1₃ culoare decât de obicei. Se apleacă ușor până când gu_{ra} ii e
la doar că ova centimetri de a mea, arcuindu-sc lipită de
buzele mele ca să zăbovească puțin înainte să șoptească:

— Ești mai bună decât mi-am închipuit vreodată.

L'n val de senzații îmi învăluie pieptul, coborându-mi în
stomac, iar blândețea vocii lui mă umple de ceva ce seamănă
cu amețeaia – însă abia dacă am timp să mă gândesc la asta.
Nu la cum începe să se *miște*.

— Oh!

— Îă ridică de parcă n-aș *fi nimic*, cu mâinile încleștate pe
soldurile mele în timp ce mă ridică de *pe penis* doar ca să mă
tragă cu forță înapoi în *jos*, ridicându-și brusc soldurile ca să
mă întâmpine cu un geamăt. *11 simt și mai* adânc de data asta,
suficient de adânc, încât să fie *aproape* deranjant – dar mai e și
acea alunecare a lui de-a lungul pereților mei interiori, acea
frecare umeda în *timp ce* fiecare creasta nia masează exact așa
cum trebuie. Mă țin strâns ca să mă echilibrez când se împinge
din nou în mine cu cuca ce aproape că-mi ȳrare a fi disperare,
de parcă are nevoie de fiecare împingere puțin mai tare decât
de cea anterioară.

— Le simt fiecare cuvânt pare o inspirație, și apoi o *ex-
pirație* – *atât de-a! naibii de bine*!

Jsi mișcă soldurile înainte și înapoi doar ca să accentueze
cât du *plini* de el sunt, să mă simtă. Scoate un *val* sacadat de
Ix/mbăncli din care înțeleg chestii precum „nu-mi vine să cred”
și „atât de strâmtă” și „o păsărică atât de pcrfccll”

ficându-mi inima să bată puțin mai repede și să mă ^în
tarul lui iar și iar.

s” Căsește un ritm, o ridicare greoaie și o coborâre abruptă mă
face să ȋopăi pe scula lui. Capul îi cade pe spate, pe ^c-Hie iar
gura i se deschide într-un geamăt gutural – alter- ând între a-și
da ochii peste cap și a observa locul în care dispăre în mine din
nou și din nou.

— O să-mi dau drumul, mă avertizează printre dinți.
Dar nu (ara tine.

începe să-mi legene din nou șoldurile înainte și înapoi – nu
împingând cu adevărat, dar oferindu-mi oricum momente
scurte de frecare, suficient cât să mă mențină pe marginea
prăpastiei.

Poți să te atingir Vreau să-ți dai drumul cu mine în tine.

Se apleacă să-mi sărute gâtul în vreme ce-mi găsesc clito-
risul cu degete tremurânde — mișcându-le pe mugurele mic
și umflat deja peste măsură de sensibil, *de pregătit*. îmi las
capul pe spate ca să-i ofer gurii lui mai mult acces în timp
ce îmi mișc degetele tot mai repede, tăcerea lui subită
făcând evidentă zvâcnirea penisului din mine și senzația de
plinătate – *căldura* – cu atât mai îmbătătoare.

Mă ridică din nou, săltându-mă pe scula lui în același
ritm ce-mi taie respirația, dar e atât de *plăcut*, încât nici
nu «nă deranjează. Scâncetele mi se transformă în gemete
pe care abia mi le mai pot reține – și respirația îi șuieră
printre dinți în timp ce continuă să încerce să mi-o tragă în
clipa în împingerile îi devin neregulate, ducând la un ritm
dezordonat ce *pare tot fantastic*.

Degetele îmi alunec» pe clitoris de cât de udă sunt,
însă continui s-t> fite, mișeând.t-tnă la tel de repede ea
el. gralnn- tltl-în» spre final eu un dram d.n aeeeeșt
dtsperare.

— /Kielen. *Ftrtu-i. . Hilen!*

Dă-ți drumul! mă îndeamnă printre dinți. *Dă-ți dru-*
nuil oiltn.

Nici nu sunt sigură de unde vine acum – ori de la degetele mele pe clitoris, ori de la scula care mă lovește adânc, atingându-mă în toate modurile potrivite dar ^{nu C(n)} tează. E o presiune lentă, tumultuoasă, care crește și crește până *explodează* – ca niște artificii care îmi bubuie în sânge și în ochi și adânc, adânc în mine, acolo unde penisul se mișca în continuare – scânteile plutind în Jos ca să-mi gâdile pielea atunci când sunt cuprinsă de fior.

Se aud și mai multe bombăneli obscene și respirații greoaie pe care abia le percep, la cum îmi bubuie sângele în urechi, dar o *simt* – când se prăbușește. Șoldurile i se încordează ca să se lipească de ale mele, penisul pulsând între pereni mei cu un zvâcnet constant. Mă trage mai aproape cu brațele încolăcite în jurul meu, buzele mișcându-i-se lacome pe gâtul meu și pe maxilar și, în cele din urmă, *pe* gură în timp ce-și dă drumul în mine.

— Ce bine e! șoptește. .41 dracului de perfect.'

Mă înfior atât datorită laudelor, cât și a scânteilor orgasmului care încă mă înfioară cu totul, prăbușindu-mă peste el într-o grămadă inertă în vreme ce mâinile sale mi se mișcă pe spate prin apăsări ferme, de parcă nu s-ar putea abține să mă atingă încontinuu. Chiar și după, continuă să mă sărute leneș, buzele lui aplicându-mi o presiune plăcută pe piele.

Se pare că nu pot să te ating fără să-mi *pierd* controlul, șoptește în cele din urmă.

— Mm! Mă cuibăresc mai aproape de el, adăugând: Nu mă deranjează.

— Devine o problemă, repetă cu un pufnet. Descopăr că vreau *mereu* să te ating.

Mă trag >ⁿ SP să-i arunc un zâmbet leneș și ridic din

Nici asta nu mă deranjează.

_ Cum de ești așa de...

t

Nu își duce vorba până la capat, ci doar clatma din cap, 'ndu-se sa nu ia în seamă lucrul la care se gândea și ^{how}jndu-mă, în schimb, ca să-mi zdrobească gura cu a lui.

Mă topesc în sărut, lăsând greutatea și căldura trupului lui să-mi pătrundă în mușchi ca un balsam relaxant, abia observând că e încă înfipt adânc în mine.

— *Acum* chiar ești un dezastru transpirat, îl tachinez pe când mă desprind.

Simt cum buzele i se arcuiesc lipite de ale mele.

— Pare că acum a meritat mult mai mult.

— Mă bucur, răspund, sărutându-l din nou.

— Deși tot trebuie să fac duș.

Iată acel acces familiar de vinovăție, și îl alung rapid în timp ce îmi mențin calmul!

Oricât de tentant ar fi... tu m-ai întrerupt de la teme. Pufnește în răs.

— O, chiar așa am făcut?

— Și a meritat pe deplin.

Bănuiesc că nu aș vrea să mă pun în calea educației tale.

— Mai mult decât ai facut-o deja, vrei să spui. Îl
peste picior.

„ . . .]

îmi zâmbește și îmi mai dă un sărut scurt, ^{tre}^ d iese din mine și răsucindu-mă pe spate ca sa ajungă iar

supra mea. . bui să te caut
mai

- Atunci, cred că pur și simplu târziu. - „o zi?

Scandalos!

— De doua ori intr

Zâmbetul îi e subțire, ivindu-i-sc pe chip în
coboară gura ca să zăbovească deasupra mea.

— lot nu ar fi suficient.

Pulsul îmi crește când mă sărută din nou, și închid
ochiși mă bucur de voluptatea gurii lui în vreme cc îmi
folosesc puterea voinței ca să-mi fac mușchiul trădător
sa se calmeze Aproape că e dezamăgitor când se retrage
în cele din unnă îmbrăcându-se din nou cu pantalonii
scurți, iar o pane di_n mine e tentată să spună la dracu' cu
asta și să-l urmeze direct în duș.

Dar apoi îmi amintesc toate motivele pentru care nu
pot să o fac, și simt iarăși cum mă apasă greutatea
vinovăției pentru că încă nu i-am povestit despre
trecutul nostru. încă îmi e prea teama să risc să pierd
toată chestia asta aducând subiectul în discuție. Vreau
să cred că nu ar conta, că Aiden mă place suficient de
mult ca s-o treacă cu vederea – însă incertitudinea mă
face sa-mi rin gura, și mă simt groaznic pentru că o fac.

— Păi, dacă te răzgândești, adaugă .Aiden pe când se
dă jos din pat. Știi unde mă găsești.

îmi face cu ochiul din ușă înainte să dispară *prin* ea,
iar eu cad înapoi pe cuvertură cu un oftat, închizând
ochii în timp ce trupul meu inert și istovitse cufundă în
saltea, *intr-o* clipă o să mă îmbrac la loc și o să mă întorc

la ce făceam; //// o să-l urmez pe Aiden, *oricât de* tentant ar putea fi să o fac. pentru ca în adâncul sufletului știu că încă nu sunt jregătită. Să înfrunt adevărul și toate riscurile care survin din asta.

Chiar dacă, în adâncul sufletului... știu că nu fac decât să înrăutățesc lucrurile dacă aștept.

M-am uitat la aia la serviciu.

Conversație cu

**O să fiu
sincer cu**

OMG, nu se poate!

**În clipa asta sunt în baie, cu ea al dracului de
sculată.**

**Bietul de tine. Te-aș ajuta, dacă aș fi
acolo. *r**

Îmi doresc să fi fost aici.

CAPITOLUL 14

Cassie

NU AM CEDAT *IMPULSULUI DE A SĂRI ÎN DUȘ CU* Aiden, dar asta nu înseamnă că nu eram *incredibil de* tentată. jVli-ain petrecut restul dimineții de vineri ca o fată cuminte și terminându-mi temele, știind că sâmbătă mă voi sirop mult mai recunoscătoare pentru asta când nu voi fi nevoită să mă uit în grabă peste *slidc-uri înainte să merg la* laboratoare. Ceea ce s-a dovedit a fi adevărat, de vreme ce în dimineața asta Aiden m-a lăsat să dorm puțin mai mult în vreme ce el și Sophie s-au furișat *la* Noul Muzeu *al Copiilor*. La ordinul lui Sophie. Trebuie să recunosc meritul puștoaicei – e hotărâtă să stoarcă tot ce poate din săptămâna aniversării ei. Ala face să râd doar când mă gândesc la *trupul* masiv al lui Aiden încercând să se strecoare împreună cu ea *printre cele* mai interactive expoziții. De asemenea, mă face să mă simt și puțin tristă că nu am putut să merg și eu.

Momentan, îmi beau cafeaua de dimineață *la insula din* bucătărie, trăind un fel de stare de năucire în timp ce gânduri pline de imagini vii de ieri – ba nu, |_a naiba, din *ulti- ntele* zile (și nopți, că tot veni vorba) – *îmi trec prin minte*.

Creierul îmi e străbătut de amintiri despre o vor.. c și un corp ferm care, dintre toți, pare să nu se tocmai de mine. Dacă închid ochii, încă mai simt rfb. palmelor Iu, Atden pe coapse și îi aud șoaptele pline de „„ vinte murdare care s-ar putea să devină propria n”, l dență. Și, bineînțeles, vinovăția e tot acolo și sri, r umbră de îndoială că ar trebui să găsesc o câl? – n¹Cl^o vărul lui Aiden – însă mi-e greu și mă S, 'Un ade_ dintre aceste lucruri când nti-o mai pot.

Chiar ar trebui să termin aici și să încep să mă pregătesc să plec spre St. Augustine. Trebuie să plec într-o oră și încă nu ini-am uscat părul după duș, lucru pe care trebuie neapărat să-l fac.

Dacă reușesc să nu mai fiu distrasă de mesajele lui Aiden.

Telefonul îmi vibrează pe blat de parcă ar fi invocat, și îmi rețin un zâmbet larg când îl deschid ca să citesc ce mi-a trimis.

Găsesc atașată o poză cu Aiden. Pare extrem de nemulțumit în timp ce se chinuie să iasă dintr-un tub-curcubeu gonflabil uriaș – corpul lui masiv fiind, evident, prea mult pentru atracția menită copiilor. Nu pot să nu mă întreb cum reușește să arate la fel de bine chiar și când se încruntă.

CASSIE

Presupun că Sophie a făcut poza asta? Chiar pare că te chinui.

AIDEN

r .

. ..

1-ârnxtscă sunt prea masrv pentru

CASSIE

Totuși, nu am vrea să-i reprimăm mintea curioasă.

AII >1 M

Foarte emuznnt. Ai plecat spre școală? Nu scrii mesaje în timp ce conduci, nu?

Nu nuli pot abține să nu-mi dau *ochii* peșterii ci» r •
 | • • M l' ° Uh
 licoare alai <lc caracteristica penii u un l;ii5f 'îâiuși, nu_{os};
 ma pielile ca nu sinii un ghem în stomac *pentru c-i-și f_{atl}*.
 griji peni ni

CASSIE

Nu, tata. Sunt încă acasă. Totuși, o să plec curând.

AIDEN

**Nu știu ce să zic de
faptul că-mi zici tată**

CASSIE

Ai prefera tati?

AIDEN

**Tu ești conștientă că o să mă bage la pușcărie dacă mi se scoală
într-un muzeu plin de copii, nu?**

CASSIE

**LOL, bine că nu am fantezii cu tătică,
altfel clar m-as fi distrat cu chestia asta.**

AIDEN

Ești malefică.

CASSIE

**Pur și simplu va trebui să te
răzbuni mai târziu.;**)

AIDEN

Absolut malefică.

CASSIE

Sophie se distrează?

AIDEN

**De minune. Totuși, e destul de timidă. îmi dau seama că ar
vrea să se alăture celorlalți copii, dar nu o pot convinge să
facă primul pas.**

CASSIE

**E la o vârstă ciudată. Pentru ea
poate fi dificil să-și facă
prieteni.**

AIDEN

**Știu. Doar că urăsc să o văd
cum se chinuie.**

CASSIE

**Nu o poți forța. O să se
întâmpile. E prea uimitoare ca
să nu se întâmpile.**

AIDEN

**Ai dreptate.
Acum grăbește-te și pleacă,
să nu fie nevoie să depășești limita de viteză.**

OK, OK. Așa am să fac, tăticule.

AIDEN

Malefică.

Râd în timp ce îmi bag telefonul în buzunarul pantalonilor de pijama, apoi îmi termin cafeaua și *clătesc* cana înainte să o bag în mașina de s)ălat vase.

E chiar amuzant. Pentru mine, școala era o sursa mai mare de tulburări; cum aveam să *plătesc semestrul următor*, dacă împrumuturile mele urmau să fie *procesate*, *dacă* trebuia să mai amân încă un an – dar cu *salariul pe* care îl primesc aici abia dacă a trebuit să mă mai *gândesc* la asta. Cel puțin în ultima lună. Dacă voi continua așa, va *fi primul* an de școală pe care îl voi putea plăti *din propriul buzunar*, fără să trebuiască să mă *gândesc măcar la împrumuturile* pentru studenți.

Nu cred că o să reușesc *vreodată să trec peste cât de bine* sunt plătită pentru slujba asta.

Și asta e o altă parte a *acestei situații care mă face să* mă simt vinovată; iar asta e *pe lângă faptul* că știu că încă nu mi-am dat seama cum să îi spun că acum n-a *fost prima dată* când ne-am aflat într-o ipostază *intimă*, *deși a fost prima dată când* m-a atins. Săptămâna asta au *existat momente în care m-am* întrebat dacă ar trebui să mă deranjeze *că primesc salariu de la* bărbatul cu care mă culc – dar îmi spun că aceste două lucruri sunt *complet* separate. Faptul că ne *asigurăm că ne păstrăm...* năzdrăvăniile *departe de ochii lui Sophie* înseamnă că nu e *complet* dezgustător. E doar o mică diferență, una care probabil nu ne oferă o justificare *suficient de bună pe cât*

. (În parle» «••iehclez c» aseine_{nc>}
 |< o pro'»¹ tivij | (•c „i,..” „„1 dintre noi mișiic^ ptini
 ceva atat ■ • ((|)(l |M)l S1j mă alipn. l <l<wr
 .”lcvirtH ce e-'e . (••u| tj C|1 r!lz” |., slifirieni
 <•» A^{i,cl'IU'<} înirchSri.
 „c „ricine ■ ?H» P (iri{•illL s;i și lat a gnp |x ntm «_{nc}
 snlicient sa la..» P
 a,waP'»^{la}

Dedata asta, laboratoarele se concentrează *pe* <•<
hip;u_{lu}./Uli/ de pe sc aunele pediatrice asistale, și e o
 disiragercgrozjvá^ m.í concentrez asupra funcțiilor și
 pieselor diferitelor iip_{nf}i di- scaune pe care le-au adus ca sa
 le studiem. *În ultimele douăzeci* de minute ani testat
dilerilclc funcții de inclinare de pe Riftomil care mi-a fost
 atribuit și cred că sunt aproafx.- pregătita să trec la
 următorul model.

Ala ajuți să instalez centura?

Camila ridică centura opțională în *patru puncte* care |
 x>ate li adăugată acestui model.

Nu îmi dau scama unde se *priiulc*.

I ilcî spun, iminzând mâna. (*jcd că se prinde aici*.

Camila urmărește cum găsesc jmnctele de atașare pen-
 tru ham, lisând toate cele patru centuri până când e instalat
 corespunzător.

Le-am ratat complet, pufnește Camila. Unele dintre și
 aúnele astea simt bizare.

lotuși, sunt uimitoare. Acum *pot face enorm de multe*.
 — Zău!

Camil:. .-metează spa.ele sounnh.i, ,|t.
 înclinare și a.lncănil scaunul înapoi în p_ri_{ll;l} p_{0ZI}|lc

Cred <.i acum i am dai dc cap, nu crezi? Să ireccm la
 l.cclcey?

-AHcaraccIanuarefuncpadeînclinar/.

— (*Mcal Pare ci grupul aproape* , te 'r ^^{mCnteZ} - *Putem să-l luăm*

noi următoarele.

,naf Cu d-

Luăm loc în apropierea celui alt grun ' -

diversele funcții de pe modelul Eeckey Canfl ^{StU<îia23} lângă mine pe scaunul de *plastic* și răsi.fl/⁰¹? * tolăne?te

- Anul ăsta și gata, _{3,nttrjni}Le ^{aPr^tU}n ^

— E o nebunie.

— Crezi că examenele de acreditare o să fie groaznice?

— Probabil, râd. Dar o să ne descurcăm.

— Zici tu! pufnește ca. Ești cea mai bună din clasă.

— Te descurci perfect.

— Cum merge treaba cu slujba de dădacă? Te purtai foarte ciudat ultima dată când te-am văzut.

-Oh...

Roșesc, sperând să nu bage de seamă. Nu prea am cum să-i spun că am complicat lucrurile și mai mult *culcându-niă* cu persoana din trecutul meu care /»M nu-și amintește de mine.

— Merge grozav. Chiar o iubesc pe Sophie, puștoaica de care am grijă. E... o mare figură.

— Ți-am zis eu! râde Cămilă. Pot fi mari figuri la vârsta aia.

— Ai zis că ai o nepoată de vârsta ci, nu?

— Lucia. E un spiriduș. Unul drăguț totuși.

Dau absentă din cap, urmărind cum celălalt grup testează diversele setări ale scaunului în vreme ce mintea mea în- cepe să rățăcească. Nu știu de unde îmi vine ideea; e poate doar pentru că îmi amintesc mesajele lui Aiden de mai < e vreme despre cum și-ar dori ea lui Sophie să-i fie ma. ușor să iasă din carapace - în* cu toate astea, ceva mcepe să capete contur.

Auzi, Cămilă...

Se întoarce să mă privească.

Da?

Crezi că nepoatei tale i-ar plăcea o excursie la zC>0?

- Am senzația că intra într-o capcană.

_ Treaba e că... Sophie... acesta e copilul nou la școală. și ii e greu să-și facă prieteni. M-am gândit doar că... (|acâ' S-ar pillea juca cu cineva de vârsta ei fără toată presiune unei mulțimi de copii la școală... E o idee groaznică?

— Poate pentru mine, pufnește Cămilă. Nu ți-am zis c Lucia e un spiriduș?

— Ei. hai! Doar e nepoata ta. Sigur e *un pic* mișto. Cămilă mijește ochii.

— încerci să mă perii?

— Funcționează?

își dă ochii peste cap.

— Din nefericire! *Bine!* Apropo, tu faci cinste cu prânzul în ziua aia.

— Evident! Orice. O să fie super!

Cămilă încă mai bombăne în timp ce eu sărbătoresc în liniște propria-mi idee genială.

— Grădina zoologică?

Refuz să fiu distrasă de Aiden în elementul lui, cu brațele încrucișate peste haina de bucătar și șorțul pătat de una sau alta în vreme ce restul personalului său muncește asiduu în spatele lui.

— O să o adore, îl încurajez. Iar partenera mea de laborator o să-și aducă nepoata, așa că o să fie o ocazie grozavă pentru Sophie sa cunoască pe cineva de vârsta ei.

— Nu o lăsa să te audă uneltind așa! mă previne, aplecându-se să tragă cu ochiul în biroul lui, unde Sophie se

- în continuare pe consolă. Adică, cu sunt de acord, dar

¹Oi'Cal ră ca vrei s-o faci și tu? O să fie o zi lungă.

^{e?ti}S' Bineînțeles! O să fie foarte distractiv. Mai ales pentru T_{ie}

A mai fost vreodată acolo?

^{s<,p} _ 'Poate O dată, când era mai mică...

fa masează ceafa.

_ Mu am mai apucat sa ajungem de când... știi tu.

— înțeleg.

întind o mână spre el fără să-mi dau seama alunecându-mi pe marginea șorțului lui în zona tali / — să-mi amintesc unde suntem. Mă retrag și _{mj} d_{re} |^{'na,nte}

— Poți să vii și tu cu noi. Tragi chiulul-^g

Râde, u.tându-se la activitatea frenetică din spatele lui

_ Cred ca s-ar putea să mă bage într-un cuptor dacă încerc așa ceva.

— Ziceam și eu...

Văd umbra unui zâmbet în colțul gurii lui când se întoarce din nou spre mine, iar ochii îi sunt mai calzi, ceea ce-mi provoacă fluturi în stomac.

— Crede-mă că aş prefera să fiu acolo!

— Păi, măcar o să-ți trimit o grămadă de poze.

— Perfect! Trimite-mi puțin mai târziu mesaj să-mi reamintești și, când o să iau o pauză, o să comand biletele.

— A, nu, pot să...

— Le cumpăr eu, mi-o retează, fără să mai lase loc de discuții.

Buzele îmi zvâcnesc.

— Da, să trăiți!

— Cred că ar trebui să adăugăm asta pe lista de expresii pe care nu mi le poți spune în public.

Ridic dintr-o sprânceană și-mi cobor vocea:

— Devii un pervers obișnuit, nu-i așa?

— Cred că pur și simplu o trezești în mine, chicot .

Fluturii din stomacul meu o iau razna, pentru că gândesc doar la ultima săptămână împreună, ci _{a 10;1} |(. * montele în care a fost și mai obscen de-atât în întune^ dormitorului meu, unde nu îi puteam vedea chipul. Trcl^ să-mi reprim un

fior, încercând să alung acele iinagin^T concentrându-mă în schimb la Sophie. ‘ ■ ’

— Mă duc să-i dau vestea, îl anunț, ceea ce-l face să

iar.

— Doar ai grijă să nu-i spui că c vorba de o întâlnire peil tru joacă! E posibil să-ți ardă una în fluierul piciorului

— N-ar face-o niciodată, protestez. Mă iubește.

— Să nu zici că nu te-am avertizat!

îmi dau ochii peste cap în timp ce trec prin bucătărie spre biroul din capătul opus, unde bat în tocul ușii și apoi îmi vâr capul înăuntru.

— Bună, Soph! Ai ceva planuri pentru mâine?

— E duminică, îmi răspunde încruntându-se. Și am zece ani.

— Ce zici să plecăm într-o mică aventură?

Se străduiește să nu pară *prea* încântată, iar consola îi cade în poală în vreme ce își dă silința să pară nonșalantă.

— Ce fel de aventură?

*Tot nu îmi vine să cred că te-ai uitat la
ultimul filmuleț la serviciu, râd.*

*tn e un obicei ciudat al nostru - să discutăm o
vreme dZ apehd pe Skype- Continuă să mă
privească în timp dZni dau drumul, și sincer, mă
bucur de asta puțin mai ^{CC} mult când e vorba de
el. Absurd, nuc*

*_ A meritat, șoptește. Deși colegii mei
s-ar putea să nu fie de acord. Probabil
ca acum cred că am probleme cu stomacul.*

*piu mă pot abține să nu râd din nou. Îmi aranjez
masca
' față, zăbovind cu degetele acolo în vreme ce dinții
îmi
inolfai buza de jos de îngrijorare.*

*— încerc să-mi imaginez, răspund încet.
E atât de ciudat că nu știu cum arăți!*

*— Chiar că! II aud cum își drege glasul și adaugă:
Dai;
pe de altă parte, nici eu nu știu exact cum arăți.*

*— Destul de ciudat, chicotesc agitată,
shnțind că mi se întetesc bătăile inimii.*

— Da, chicotește el încet. Ciudat!

Nu-mi cere să-mi scot masca, ceea ce e un lucru bun.

*Pentru că în clipa asta n-aș putea spune că n-aș
face-o pentru el.*

CAPITOLUL 15

- CE AVENTURĂ PLICTISITOARE! COMENTEAZĂ SOPHiE de pe locul pasagerului din mașina mea.

Oftez.

— Mai ai răbdare câteva secunde!

încerc din nou să pomesc motorul, auzind hurelul tânguit, muribund, când motorul vechii mele mașini se străduiește câteva clipe să pornească înainte să hârâie un pic și să moară din nou.

— Haide! gem. Nu-mi face asta!

— Are nevoie de benzină?

— Are destulă benzină.

— Dar ulei?

— Ce, ești mecanic?

Sophie ridică din umeri.

— Doar încercam să te ajut.

— Știu, știu. Nu știu ce e în neregulă cu ea. Cred că pur și simplu mă urăște.

— Cum o să ajungem la zoo?

îmi las capul să cadă pe volan, oftând în timp ce mă gândesc.

— Am putea chema un Uber.

F^o ^{vârf} ^{rcplırf} ^{non?alant_} ^osâ dureze <> veşnicie; ^b
 sprânceană spre ea în timp ce ridic capul.

° cunoşti tu de orele de vârf?

Mima nu avea maşina. Mereu luam un Uber dacă

Sam depara-

'ne OK! Ce zic* de autobuZ?

tice o grimasă.

^Autobuz?

M_u ai mers niciodată cu autobuzul?

— Ecald. ii-.

Păi, atunci, nu' văd prea multe alte opţiuni.
 Prietena

Camila locuieşte în partea opusă a grădinii
 zoologice. Până ar ajunge ea aici, s-ar duce jumătate
 din timpul pe care _I ^{av}em disponibil pentru zoo.

_ L-am putea suna pe tata.

Şisă-i spun lui Aiden cât de groaznică e maşina
 mea? Nu, mulţumesc! La cum îl ştiu, probabil că ar
 încerca să-şi lase maşina aici de acum încolo şi să ia
 el autobuzul. I-ar sta în fire să facă ceva de genul
 ăsta.

— Nu vrem să-l deranjăm.

— Dar vreau să werg! se văicăreşte Sophie.

— Ştiu, dar, dacă nu putem lua un Uber şi nu vrei
 nici să mergi cu autobuzul, nu văd cum am putea să...

Mă opresc. Mi-a venit o idee. S-ar putea să fie una
 proastă, de vreme ce abia ce am început să câştig
 puncte în faţa persoanei pe care o am în minte, dar
 mă gândesc că ar putea fi o şansă să mai câştig
 câteva dacă îmi joc bine cărţile.

— Hei, Soph, reiau, întorcându-mă să-i arunc un
 zâmbet larg. La ce oră deschide mătuşa ta florăria?

Mersi că ai venit să ne iei! spun din nou când ne

urcăm în ^{ma}șina lui Iris. Chiar ne salvezi.

— E-n regulă! răspunde Iris. Nu vreau ca Sophie să ,₁)e |r cu autobuzul.

Cc pivblemd tiu oamenii âftia cu autobuzele?

I lotărăsc ea nu e momentul potrivit să încerc să obțin răspuns la aceasta întrebare.

— Și ești sigura că nu vii cu noi?

— Aș veni, spune Iris și, ținând cont de tonul ei, cred * vorbește serios. Dar nu arc cine să-mi țină locul până |_u pă-amiaza. Acum am doar doi angajați.

— l'au. pare dificil! E foarte aglomerat?

Iris dă din cap.

— începe sezonul nunților de toamnă, așa că am avut o grămadă de comenzi. Fac tot ce pot să mă descurc cu anga- jadi pe care îi am. Momentan chiar nu-mi permit să mai angajez pe cineva.

— îmi pare rău! spun jalnic, neștiind ce altceva să răspund.

— E-n regulă! ridică Iris din umeri. Face parte din afacere.

Mă privește cu coada ochiului în vreme ce iese de pe șoseaua principală.

— A fost ideea ta?

— Aăă... da. .Am o prietenă la școală care are o nepoată de aceeași vârstă cu Sophie. M-am gândit...

Mă opresc, aruncând o privire spre Sophie care ascultă curioasă.

— Vreau să spun că prietena mea m-a întrebat dacă știu pe cineva de vârstă apropiată cu nepoata ei, care ar putea dori să petreacă o zi la zoo împreună cu ele.

Iris mă privește cu subînțeleș, iar apoi mă surprinde *zâmbind* cu adevărat, de parcă știe exact ce nu spun.

- Pare distractiv.
- Ai mai fost acolo?

o, da! Eu și
 Rcbccca am dus-o
 pe Sophic acolo
 când cât. • ?^{asean,?}
 J't hie ridică din
 umeri.

Poate. Eram
 mica. Îmi amintesc
 că am mângâiat o ?
 r) a fost în saferi în
 sălbăticie,
 precizează Iris.
 Rcbecca Obsedată
 de girafe-

în tonll| ei se simte nostalgia, având o expresie
 gânditoare.

■ -ăd secunda în care își dă seama de asta,
 mascându-și rapid ^turilc în mina ei obișnuită,
 indiferentă.

Pare să fi fost grozav, comentez.

Iris dă din cap.

— Chiar a fost. Cred că am o poza cu noi trei pe
 undeva împreună cu o girafa.

— Mi-ar plăcea s-o văd și eu.

Iris mă fixează din nou cu privirea.

— O sa încerc s-o găsesc pentru data viitoare.

„Data viitoare.”

Iris și Sophie încep să vorbească despre o cane pe care a lăsat-o Iris, iar eu mă întorc cu fața spre geam ca să-mi ascund zâmbetul. Nu plănuiam să o văd azi pe Iris; nici nu mă gândeam să o invit la zoo, chestie pentru care acum îmi pare rău, dar, într-un fel, mă bucur că mi s-a stricat mașina azi-dimineață. Am senzația că, de fiecare data când o văd pe Iris, o înțeleg ceva mai bine. Puțin câte puțin, știu că-i distrug armura.

În acest punct, a devenit misiunea mea personală.

Restul călătoriei e liniștit, iar Iris chiar îmi promite ma n, să ne lase la destinație să-mi trimită acea poză cân seștc. O consider încă o victorie. Intrarea la zoo e ag c chiar și într-o zi de duminica, și ne ia zece inimile s.i |c . afara pe Cămilă și pe Lucia, chiar daca schimbăm în mm mesaje.

— în sfârșit! spune Cămilă când ne găsește.

Credea_{U1} * v-am pierdut.

Anine o privire în jur.

— E aglomerat azi.

— Da. Lucia se purta de parca urma să moară dacă mai trebuia să așteptăm.

Ferita, care are același păr negru ca noaptea și ochi căprui precum ai mătușii ei, se strâmbă la Cămilă.

— N-am zis asta.

— Îhî! o ia Cămilă peste picior. Oh! Da. Tu ești Sophie nu?

Cămilă se apleacă să întindă mâna spre Sophie, care i-o scutură blând.

— Ea e nepoata mea, Lucia. Promit că nu e așa de rea precum pare!

Lucia își dă ochii peste cap.

— Nu sunt rea!

— Bună! spune Sophie, părând timidă.

Din fericire, Lucia nu pare să aibă niciun pic de timiditate în ea, ci doar arată spre rucsacul cu șnur pe care îl are Sophie în spate.

— Ala e un ghiozdan cu *Encanto*?

— Da, încuviințează Sophie din cap. L-am luat de la Disneyland!

— Ce norocoasă! Eu o să mă duc cu mama anul viitor. Ai văzut-o pe Mirabel?

Lui Sophie îi strălucesc ochii.

— Îhî! Și pe Bruno!

— Dumnezeu! Au...

^Ic două sc apropie una de alta în timp ce continuă să .-rcască zgomotos, iar noi le urmăm spre casa de bilete în c* Cămilă îmi aruncă un zâmbet din colțul gurii.

t,,liP Nu cred că trebuie Să ne iacem gr'i' pcntru e,c două. Slăvită fie familia Madrigal! râd.

Ba deloc. Dacă mai trebuie să aud cântecul ăla bleste- nlatîncă o dată, o să

_ Deci tu nu vorbești despre Bruno?

_ Cămilă mijește ochii când ne așezăm la coadă să ne prezentăm biletele, clătinând din cap.

_ Acum dai prânzul și o înghețată.

Lucia și Sophie au devenit, practic, cele mai bune prietene până ajungem la Pădurea Pierdută, planul nostru de atac fiind să mergem într-un cerc mare ca să putem vedea totul înainte să ne îndreptăm spre

ieșire.

Sophie își lipește nasul de geam ca să vadă mai bine hipopotamii, scoțând exclamații pline de apreciere. Lucia e ocupată să citească informațiile de pe panou.

— Aici scrie că hipopotamii omoară până la cinci sute de oameni pe an, citește Lucia, nu de parcă ar fi șocată, ci ca și cum i s-ar părea fascinant.

Sophie o privește neîncrezător.

— Hipopotamii?

— Ce? pufnește Lucia. Se așază pe ei?

— Nu, oftează Cămilă. Uită-te la colții ăia! Te-ar face ferfeniță!

Bleah! face Sophie. Se uită înainte și adaugă: Suntem aproape de canguri? Vreau să văd cangurii!

Cămilă verifică harta.

Sunt pe drumul înapoi spre ieșire, în Sălbăticie. Mai ^{av}em puțin de mers până ajungem acolo.

— Știați, intervin cu. că masculilor de canguri li

Se M • PUTIC

canguroi

— Ce? strâmbă Sophie din nas. N-are cum!

— Nu. nu. oftează Cămilă, clătinând din cap. s_{Unt}

c_{On} vinsă că e adevărat. Probabil a citit asta pe capacul
unui X de piersici.

— Oh. și koala! pocnesc din degete. Dorm vreo

do_{Uă}z_{eci} de ore pe zi.

Cămilă își dă ochii peste cap.

— Poți, te rog, să începi să bei Dasani', ca un om
normal?

— Nu. râd. Sunt dependentă.

Observ că acum Lucia și Sophie sunt lipite una de
cea- laltă aproape de geam, așa că scot telefonul.

— Hei. fetelor! întoarceți-vă spre mine! Haideți
să vă fac o poză!

Lucia își trece un braț în jurul lui Sophie, care
pare puțin surprinsă o clipă înainte să-i întoarcă
gestul și să zâmbească larg, iar pieptul mi se
strânge de fericire în timp ce fac câteva poze. Mă
grăbesc să-i trimit una lui Aiden, știind că o să fie
încântat să vadă că Sophia și Lucia se înțeleg așa
de bine.

Adaug la poză:

— I le trimiți tatei?

Vad că Sophie mă privește și dau din cap.

— A vrut o grămadă de poze.

' Marcă americană de apă îmbuteliată creată dc comp³

Coca-Cola, lansată în 1999 (n. tr.).

CASSIE

**Practic sunt cele mai bune
prietene și nici nu am
ajuns la jumătatea grădinii
zoologice**

...i ca data viitoare trebuie sa vină și el!
 zice Sophie. Sp^{l,nc} omoară hipopotamii oameni.
 Vreau să-¹ *P „ c.c o grimasa.
^F Poate omitem partea asta a excursiei.
 „”¹ „ îmi vibrează telefonul și mă uit în jos să
 văd ce
 Simt cum mu
 a rfspun^{‘Aiden‘}

AIDEN

Uimitor. Pare că toată lumea se distrează.

Și, doar o secundă mai târziu:

AIDEN

Chiar îmi doresc să fi putut fi acolo cu voi.

Simt un nod în stomac în vreme ce pe față îmi apare involuntar un zâmbet larg. Habar n-am cum poate un mesaj să mă bucure atât de mult. Apoi îmi amintesc de la cine e. Scriu un răspuns fără să gândesc.

CASSIE

Ă fost o corvoadă să ajungem aici, dar a meritat. Sophie se distrează de minune.

Răspunsul lui e instantaneu:

AIDEN

Ce vrei să spui? S-a întâmplat ceva?

Oh! Rahat! încă nu i-am spus de mașina mea.

CASSIf

**Oh. Păi... mașina mea a făcut
figuri de dimineață.**

Hotărăsc că să-i spun ca Iris ne-a adus aici e
probabil o discuție pe care ar fi de preferat să o
purtăm față în față.

CASSIE

**Putem pur și simplu să ne
întoarcem cu un Uber... sau să
luăm autobuzul.**

ADEN

Nu. Vin eu să vă iau. Doar spune-mi la ce oră

CASSiE

**Nu-i nevoie. Știu cât de ocupați
sunteți.**

ADEN

Am zis că vin. Spune-mi doar la ce oră.

CASSIE

OK, OK. Ce autoritar ești!

ADEN

Ne vedem atund.

E stupid să zâmbesc larg din cauza asta, dar nu mă
pot abține. Mă întreb dacă ar trebui să-i spun că îmi
de el când e așa
cam place

Cămilă se uită ciudat la mine când ridic privirea, așa
că . • maschez repede zâmbetul într-o expresie mai
relaxată.

sunteu pregătite să mergem mai departe? Cred
că suntem aproape de câteva cafenele. Putem să
luăm ceva de mâncare.

— Sunt *libnifâl* se văicărește Lucia.

— Da. da! chicotesc. Hai să vă dăm de mâncare,
spirid- uşilor!

Ignor dinadins felul în care Cămilă continuă să mă
privească.

Cămilă aşteaptă, din fericire, până după prânz ca să
facă un comentariu, când ambele fete sunt distrase de
urşii panda.

- Deci... cum e tatăl lui Sophie?

- Ha?

încerc să afişez o mină inexpresivă.

— Oh, Aiden? E... grozav. Foarte drăguț.

*De asemenea, are o gară obscena fi o scula care
sfidează știința, dar cred că nu e bine să pomenesc
acum de asta.*

- Îhî.

-Ce?

— Ai zis că e singur, nu?

îmi dau ochii peste cap.

— Ce importanță are?

— Oh, știu și eu... Zâmbetul ei e obraznic în timp
ce adaugă: Majoritatea oamenilor nu chicotesc când
primesc mesaje de la șeful lor. M-ai făcut curioasă.

— Nu am „chicotit”, protestez.

Sigur că nu!

Merge în fața mea să urmeze fetele în Drumetia Panda, iar eu mă foiesc agitată în timp ce vin în urma lor. Chiar așa de evident e- Trebuie să mă descurc mat bine să ți_n li_cniri|_ sub control. Mă strecor lângă Cămilă, Iară să mă uit |,.

— Nu c ceea ce crezi, reiau.

.MAW. este. (bir ma îndoiesc cd c ceva ce ar trebui sa reci_lilt)_S(deseabis în fața oamenilor.

Cămilă mă privește nevinovat.

— Nu credeam nimic.

— Ba da. credeai, pufnesc.

— Arată bine?

- \$ft!

Mă uit mai în față, spre locul în care Lucia și Sophie fl_c. câresc încântate.

— Ce importanța arc?

— Deci este, râde Cămilă. Piui! Și locuiești cu el? Ț_e rog. spune-mi că ți-o tragi cu el!

— Dumnezeule! șuier. Poți să vorbești și mai tare?

— Eu n-am mai fost la o întâlnire de câteva luni bune adaugă ea. Doar știi ce program avem. Sincer, bravo ție ca ți-ai găsit o sculă, la cât muncim!

— Nu-i chiar așa, repet, însă de data asta sună mai neconvingător.

— Hei, nu te judec! mă asigură Cămilă. Sophie e un copil mișto. Sigur și tatăl ei e destul de mișto!

Îmi mușc buza, întorcând capul să văd zâmbetul lui Sophie, și rânjește când mă vede că mă uit la ea și-mi face vag cu mâna drept răspuns.

— Chiar e un copil mișto, aprob.

Seamănă cu un spiriduș mult mai puțin decât

Lucia.

O împung pe Cămilă cu cotul.

— Lucia e grozavă.

— Da, da, e OK!

Ezit câteva clipe, luptandu-mă cu dorința de a-i spun
cuiva cM Și« faP^{ul} c3 ?tiu rf ar trebui să-mi tin gura Mai fie
câțiva pași în limștc în vreme ce gândurile mă apasă'
iar apoi respir prelung.

Tatăl ei chiar e grozav, completez încet.

Cămilă zâmbește discret, dar se apleacă spre mine
con spirativ, imitându-mi mișcarea când îmi trage un
cot discret ın coaste.

— Da, pun pariu!

Până la finalul zilei, tot grupul e epuizat. .Am avut
pane d< mai mult decât necesarul unui om normal de
lei și tigri ș (oi, Doamne!) urși, iar la ora șapte suntem
toate pe deplii pregătite să mergem acasă.

— Sunteți sigure că nu vreți să vă duc acasă?

Clatin din cap spre Cămilă.

- E un ocol foarte mare pentru voi. Aiden a zis că
o să
vină să ne ia.

— A întârziat, mormăie Sophie lângă mine.

— Serios, încearcă din nou Cămilă. Nu e nicio
mare scofală. Doar dă-i mesaj și spune-i...

— A, uite-1! adaug când îi văd mașina apropiindu-
se de locul unde se coboară din mașini.

— *În sfârșit!* pufnește Sophie.

Mașina lui Aiden se oprește lângă bordură și
acesta trage frâna de mână înainte să coboare din
mașină ca să se aplece deasupra capotei.

— Scuze că am întârziat! ne spune. Traficul!

încă e îmbrăcat cu haina de bucătar, așa că știu că a venit aici direct de la serviciu și că, cel mai probabil, va trebui să se întoarcă – și de ce faptul că a lăsat totul deoparte pentru noi mă face din nou să simt acea căldură?

Lucia și Sophie se îmbrățișează de răina.s-|_{nin sj}
 vorbind despre schimbul de coduri pentru prieteni pe
 sola, dar se pierde în fundal când Cămilă se apleacă și
 șoptească la ureche: ,n‘

— Iisus. Cassic! Dacă nu ți-o tragi cu el, ar trebui

arestată!

53

fii

Râd cu gura până la urechi.

— N-are nicio logică.

— E o crimă împotriva umanității. Gândește-te |₍₁
 nojI ceilalți. Ocupați. Suprasolicitați. Nefuți.

— OK, acum plecăm.

— Doar zic...

îmi arunc brațele pe după gâtul ei ca să o
 îmbrățișez.

— Mulțumesc pentru ziua de azi! A fost grozavă.

— Se pare că fetele au devenit deja prietene pe
 viață, deci va trebui să repetăm figura.

— Sigur!

Cămilă vorbește din nou pe un ton jos:

— Și *chiar sper* ca ai pus monopol pe pu...

— OK. fetelor! spun, depărtându-mă de Cămilă. E
 timpul ca eu și Sophie să plecăm. Dar ne mai vedem
 curând, bine?

Dau amândouă din cap și ne îmbrățișează din nou
 de ra- mas-bun, iar Sophie îi face cu mâna Luciei în
 timp ce o ajut să se urce în mașină.

— Chiar îmi pare rău că am întârziat, spune Aiden
 din nou pe când ne prindem centurile. Ar fi trebuit să
 plec puțin mai devreme.

— E-n regulă! îl liniștesc. Nu am așteptat atât de
 mult.

— Va trebui să mă întorc la muncă pentru încă
 puțin după ce vă duc acasă.

— M-am gândit eu, îi răspund.

*Aiden se
în trufie. uită în oglinda retrovizoare în vreme ce
le-ai
distrat azi?*

— *Enorm! izbucnește Sophie. Știi H
eni? a,ah' ^iio moară*

*Scot un geamăt, iar Aiden mă privește i într-o
manieră ciudată. (>a(^ ochiului*

— *Nu întreba! replic. Nu întreba!*

*O ajut pe Sophie să se dea jos din mașină când
casei, asigurându-mă că are punea cu < ■ oPnm ln
ia spre casă pe alee. Se întoarce spre min ^'j să
matatea drumului. can< ^ a iunge la jwJ*

— *Vii?*

tău.

„ Rine, dar mi-ai promis că faci cu mine puzzle-ul
cu canguri.

— Da, da, o să facem puzzle-ul.

Aștept până dispare pe ușa de la intrare înainte să
mă urc pe locul pasagerului din față, aplecându-mă
peste consola centrală și cuprinzându-i în palme
chipul lui Aiden ca să-l sărut. Un moment, e surprins,
dar îi trece repede, iar apoi îi simt degetele în păr și
limba pe buza de jos înainte să o împingă ca s-o
atingă pe a mea.

Îl sărut *intens*, mult mai intens decât pare potrivit
pentru interiorul unei mașini în mijlocul străzii – dar
îmi zic că nu-mi pasă. Am avut o zi fenomenală cu un
copil fenomenal, iar acum sunt condusă acasă de un
bărbat fenomenal care mă lasă să-l atac din senin cu
săruturi.

Situația ar putea fi mult mai nasoală.

Pare ușor uluit când mă desprind.

— Pentru ce-a fost asta?

— Pentru că ești minunat.

(’lipește la mine.

— Chiar sunt?

— Foarte!

— Încerci să mă ademenești ca să dau bir cu fugiți
dt serviciu? Pentru ca funcționează.

Buzele mi se arcuiesc, lipite de ale lui, și îi dau încă
sărut ușor.

— Mai târziu’ îi promit.

Mă dau jos din mașină cu spatele și observ că se
încruntă când picioarele mele ating trotuarul, cu
mâna pe portieră.

— Cee?

— E foarte posibil să fii cu adevărat malefică,
mormăie drept răspuns.

Îi arunc un zâmbet viclean.

— Bine că știi unde locuiesc, domnule Reid!

Cred că-l aud mormăind chiar și după ce închid ușa.

Conversație cu @lovecici

**Mi trimis lui
(giovecici
un bscș0 de 50\$**

Ți-am trimis o jucărie nouă. Vreau să văd cum îți
folosești gura și să-mi imaginez că aia e scula mea.

CAPITOLUL 16

MI-E MULT MAI GREU SĂ MĂ ÎNTORC LA
SERVICIU CU senzația buzelor lui Cassie lipite de ale
mele, dar cumva reușesc. Găsesc restaurantul la fel de
aglomerat cum [-am lăsat când mă furișez înăuntru pe
ușa de serviciu, iar Marco pare la capătul puterilor,
repezindu-se să mă întâmpine cu o expresie istovită.

— Am rămas tară eșalotă.

Fac un pas înapoi.

— Cum dracu' am rămas fără eșalotă?

— Eroare de inventar? Habar n-am! Dar tocmai le-am
folosit pe ultimele la un *poulet au vinaigre*['] și mai am în
așteptare încă două comenzi identice.

— De ce am impresia că în seara asta o să țip la Alex?
oftez.

— Nu e aici, e bolnav, replică Marco. Așa că, dacă nu
vrei să țipi la el la telefon...

Băga-nti-aș!

['] Rețetă franceză de pui sote în sos cu oțet (n. tr.).

chiar *ar fi trebuii* să trag chiulul pentru restul serii.

^{Poate} as fi putut sa fac un puzzle acasă, cu fetele.
^{în clipa} ^{astaa>}

prin surprindere felul în care creierul meu le-a pus
^{vb} ^eu așa» împreună. Nu știu când am început să mă
gân- ca la un pachet complet, așteptându-mă acasă, dar
³ eama că exact asta *fac*. Iar faptul că trebuie să petrec
^u d departe de ele devine din ce în ce mai exasperant.

^{aWW} °Ăăă alo? face Marco, mișcând din mână în fața mea.

I zâmbești așa? Mă bagi în sperieți.

— Nimic, răspund, adunandu-ma. Avem ceapă galbenă?
I Probabil. Se întoarce ca să țipe la unul dintre bucătari
' ducă să verifice înainte să se întoarcă din nou spre
mine să reia: Crezi că le putem folosi ca înlocuitor?
? — E foarte posibil nici să nu-și dea seama. Doar pune
ceva mai mult usturoi! Mai bine de atât n-avem ce să
facem.

— Rahat! Nici nu m-am gândit la asta, țâțâie Marco.
Super! Doamne, ce mă bucur că te-ai întors! Eram cât pe
ce să sufăr o cădere nervoasă.

îl bat pe umăr și chicotesc:

— O să fie bine.

— Bine! repetă Marco, stupefiat. Cine ești și ce ai
făcut cu Aiden Reid?

Încă mi se mai vede o umbră de zâmbet pe față când
iau un șorț curat, pe care mi-l leg în talie în timp ce mă
pregătesc pentru restul unei seri aglomerate. În mod
ciudat, pare mai puțin intimidantă decât atunci când am
intrat pe ușă.

Și știu că e sută la sută datorită faptului că *fetele* mă
așteaptă acasă.

Închidem ușile restaurantului abia după ora zece, iar Marco mă asigură că el și ceilalți se pot ocupa de curățenie de vreme ce eu a trebuit să vin azi mai devreme. în mod normal,, contrazice, dar a. posibilitatea de a o prinde pe trează acasă... nu e nevoie de prea multa munca de convi_n. gere să mă fiică să mă fofilez.

' Cred că datorită faptului că ea șt Sophie mi s-au tot_ț cănit prin minte de-a lungul serii – ziua petrecută de ele t_m. preună. faptul că nu am putut să fiu acolo – ma hotărâsc să îl sun pe Joseph, patronul, în drum spre casă. Nu îi ia mu|_t să-mi răspundă, vocea lui răsunând în boxele mașinii după doar vreo douăzeci de secunde. În mod nonnal, eu mi-jș face griji dacă aș suna pe cineva la ora asta, însă Joseph e o pasăre de noapte notorie.

— Aiden? E tonii bine?

— A, da! Totul bine.

— Scară ușoară, sper?

— .Am avut un mic dezastru cu eșalota, dar nu a fost nimic ce nu am putut rezolva.

— Cepe galbene?

Rad.

— Da, cepe galbene.

— Mereu rezolvă problema!

— De fapt... cu alt motiv te-am sunat.

— Oh?

II aud foindu-se, fără îndoială instalându-se mai bine în fotoliul lui din piele preferat în care îi place să stea să fumeze.

— Totul în regulă?

— Da, minunat, doar că...

— Păi, scui pă tot, băiete! râde. Nu te-am știut niciodată legat la limbă.

— Mă gândeam la posibilitatea de a-i delega lui Marco

o parte din îndatoririle mele. Să-mi micşorez puțin volunW de muncă.

Mu te gândeşti să demisionezi, nu?

„„ Vz/, accentuez. Bineînţeles că nu! îmi place acolo şi să „„pentru tine. Doar că... de când Sophie a venit să lo-^l
u^C - pennanent cu mine, am început să-mi dau seama cu
CU^{1a} Xt cât de multe chestii am ratat în viaţa ei. A devenit
şi ^vident de când o văd în fiecare zi şi mi se
reaminteşte de fiecare data cât de multe chestii *nu* văd.
Are logică ce spun?

_ Bineînţeles că are, răspunde Joseph, iar eu oftez ușu-
r Știi bine că voi lucra cu tine oricum voi reuși s-o fac.

— Normal că aş înţelege dacă ai vrea să renunţ la poziţia de chef sau dacă ai nevoie să îmi micşorezi salariul ca să compensezi numărul mai mic de îndatoriri...

— Ei, prostii! pufneşte Joseph. Nu-și dorește nimeni așa ceva. Putem găsi o cale să ne asigurăm că petreci mai mult timp acasă fără să renunți la funcția ta. Râde și adaugă: Marco s-ar căca pe el dacă aş sugera așa ceva. Toți de acolo știu că bucătăria nu poate funcționa fără tine.

— Vreau doar să fiu corect față de tine.

— Fiule, ești corect față de mine de câțiva ani. Ai muncit de te-ai spetit. Întotdeauna am sperat că vei găsi un motiv pentru care să începi să-ți acorzi și niște timp pentru tine. Niciunul nu e mai întemeiat decât familia.

Dau ușor din cap, simțind cum mi se îngroașă vocea.

Chiar apreciez.

. — Acum mai trebuie doar să-ți găsești o fată și chiar pot
•nceta să-mi mai fac griji pentru tine.

fața f^oane recunosc^ator că Joseph nu-mi poate vedea

„ Că tot veni vorba...

-Oh?

cerea i^oar *ntrebam dacă pot să vin cu cineva la petre-^e
^{z1}ua ta de peste câteva săptămâni.

— Ei. să vezi și să nu crezi, le-am văzut pe^{toate}J
petrecere? \$ vii cu cineva?¹¹ h

ad«rio — Păi... încă nu am adus vorba... dar sper că vi a
vină cu nune.

— Crede-mă când îți spun că abia aștept să o cunosc •
meia oare te-a Făcut să faci un pas în spate și să începi
să curi de viață în afara serviciului. Trebuie să fie o țipă
groz Gura mi se arcuieste involuntar.¹

— Chiar este.

— Păi, tu du-te acasă, iar eu o să-mi văd de minunat
pe care tocmai mi l-am turnat!

Pufnesc în răs.

— Pare a fi o seară splendidă.

— Vorbim mâine mai multe despre partenera ta
trecere. Grăbește-te și invit-o! de la no

— Da, da, o invit.

— Noapte bună, Aiden!

— Noapte bună, șefu'!

Mă simt mai ușor după ce închid; habar n-aveam cum
era posibil să decurgă această discuție, dar cred că pot
spune că nu mi-am imaginat vreodată să decurgă mai
bine de-atât Și chiar e timpul, cred. Să încep să fac un
pas în spate și să fiu mai prezent acasă. Când a venit
Sophie prima dată... totul în viața mea era un dezastru.
Nu știam cum să fiu tatăl ei și în același timp să conduc o
bucătărie. Și poate că acest lucru e în continuare
oarecum adevărat, însă... știu că, dacă nu ar fi apărut
Cassie, încă aș fi avut capul îngropat în nisip, prea
ignorant să văd măcar cât de mult o făceam pe Sophie să

sufere. Fără ea... poate că n-aș fi învățat niciodată cum sa vorbesc așa cum trebuie cu fiica mea.

Faptul că îmi dau seama de asta mă face să-mi doresc sa ajung cât mai repede acasă la ea.

tine chestii mi-ar putea strica buna dispoziție foarte P dar c-nJ dispozitivul Bluetooth mă ține P^e ca? primesc un alt apel, iar numele Iris îmi apare pe a nu n-î câ prl ăr că acesta e singurul lucru care e periculos ecran, dese așa ceva. Pur și simplu cu ea nu știu ni- ap^{roJ}P^e ' .--ctie o va lua discuția, și de aceea mă face . în ce direcLi»-

— Alo?

p, re obosita.

. . . A . i

R ă¹ îmi pare rău ca te sun atât de târziu. M-am 1 -
-te ocupi de curățenia de seară de la restaurant. I
gând'¹ am plecat maj devreme. M-am hotărât să mă ' duc
acasă.

_ Nu-ți stă în fire.

— Mda, pai, pur și simplu a fost o zi lungă.

i- Ți-a spus Cassie că le-am dus azi la zoo?

.Asta ma ia prin surprindere.

— Serios?

— Mașina ei a făcut figuri și m-a sunat. Ba chiar m-a invitat să mă duc cu ele.

— Și de ce nu te-ai dus?

— Nu a avut cine să-mi țină locul la florărie. Rămâne tăcută preț de câteva clipe.

— E tenace, pentru o bună.

Nu mă pot abține să nu râd încet.

— Așa e.

I . ~ ~ Ascultă, nu e ceva ce să vreau să discut în preajma
ui Sophie, dar simt nevoia să-ți spun... că știu că Cassie e
o^aarte drăguță și plăcută. La dracu', până și *in*ie începe sa-

nii Placa de ea!

cum mă înfoi, neștiind unde vrea să ajungă cu asta.

Doar zic... nu știu cum ar putea un bărbat sing^{Ur s-} locuiască în aceeași casă cu ea tară să se întâmple ceva

Iris, nu știu ce insinuezi, dar nu cred că asta e treaba — Aiden. nu te tffc/G oftează ca. Sincer!

— Atunci, ce încerci să spui?

- Vreau doar să mă asigur că, indiferent ce relație \$-
ar putea înfiripa între tine și Cassie - și nu vreau să știu ce
asta -. nu vreau ca Sophie să fie o victimă colaterală. Ai
grija doar ca ca să rămână prioritatea ta numărul unu.
bine?

Xu mă pot abține să nu mă enervez puțin.

— Știu și eu și fără să mi-o spui tu.

— Xu te enerva! Doar îmi fac griji pentru nepoata
mea. bine? Pur și simplu vreau să mă asigur că ai grijă
de ea așa cum trebuie.

— încă o data, nu e nevoie să-mi spui asta.

Iris oftează din nou.

— Bine! îmi pare rău că te-am sunat! Pur și simplu mă
apăsa chestia asta. Am observat că Sophie *o iubește* pe
Cassie, e clar pentru oricine e în preajma lor mai mult de
un minut, și sper doar că iei în calcul consecințele
pierderii bruște a prezenței ei în viața lui Sophie dacă voi
doi începeți ceva și se duce de râpă.

Chestia asta mă face să șovăi. Recunosc că e ceva ce
încă nu am apucat să iau în considerare. în mare parte
pentru că nu vreau să-mi imaginez posibilitatea unui
viitor în care lucrurile între mine și Cassie să se ducă de
râpă.

— Îți apreciez grija, replic crispat, încercând să
rămân civilizat, dar pot să-ți promit că Sophie a fost și va

fi >^{ntot} deauna prioritatea mea numărul unu.

Bine! Asta e tot ce voiam să-ți spun.

Bine, atunci, dacă ai terminat...

pacă a^{re VTeo imP}ortantă' acla^gâ ea, și simt cum mă în
împ ce aștept. Chiar cred că o iubește foarte ^{inC}or
Sophie. Cred ca e ceea ce trebuie pentru ea. mult P^{e u}
^teva secunde, gândindu-mă la asta.

^La fel cred și eu, răspund în cele din urmă.

îris închide, lăsându-mă în liniștea din mașină.
împre-

- cu toate lucrurile pe care le-a rostit și noile
posibili- ^{Una} r.ire nu le-am luat în considerare. în
niciun caz *nu* ni am gândit la ce ar putea însemna
pentru Sophie dacă eu ' Cassie ne-am certa dintr-
odată, știind în adâncul sufletului că ar distruge-o pe
Sophie dacă s-ar întâmpla așa ceva, la fel de bine
cum îmi dau seama că m-ar distruge și pe mine.

Strâng și mai tare volanul în mâini.

Cu atât mai mult trebuie să am grijă să nu se
întâmples.

E liniște în casă când intru pe ușă; e întuneric în
camera lui Cassie și e trecut mult de ora de culcare a
lui Sophie, așa că prima mea bănuială e că sunt
singurul treaz. încă mă mai simt ușor răvășit de
apelul lui Iris, și acesta s-ar putea să fie motivul
pentru care trec pe lângă camera lui Cassie și mă tâ-
răsc obosit în sus pe scări, în căutarea frigiderului.
Poate o bere o să mă ajute să-mi potolesc gândurile.

Prin urmare, când ajung, e o surpriză pentru mine
să dau l^{UIn}ina blândă ce strălucește deasupra

cupătorului: Cassie aplecată deasupra chiuvetei, cu o lingură în mână, în timp ni încă direct dintr-o cutie de înghețată. Am prins-o în li^J ocul îmbucăturii, cu lingura pe vârful limbii în vreme ce Pado^U^{ma} gustare dulce, și parcă e un răspuns

>an felul în care îmi zvâcnește sula când o văd.
^ț^eȘte în jurul lingurii.

^{u,e}să încetăm să ne mai întâlnim așa.

— Devine un obicei, șoptesc drept răspuns, distih gura ei.

— Cum a fost restul serii?

— Lung.

Mă apropii de blat și ajung lângă ea.

— Epuizant.

— Bietul de tine! mă tachinează ea.

„Daca voi doi începeți ceva și se duce de răpă.”

Urăsc că încă mă gândesc la asta. Ceea ce e între mine și Cassie abia dacă a avut suficient timp să respire, iar eu îmi fac deja griji pentru cum s-ar putea termina. Cine face așa ceva?

— E totul în regulă?

Cassie lasă lingura în chiuvetă, apoi bagă cutia înapoi în frigider în vreme ce eu ocolesc insula ca să ajung lângă ea.

— Pari încordat.

O trag lângă mine, inspirându-i aroma șamponului și lăsând-o să-mi potolească gândurile rătăcitoare.

— Am avut o seară foarte lungă.

-Oh?

Se îndepărtează, zâmbind timid în sus spre mine în timp ce degetele ei desenează un model pe sternul meu.

— Pot să te ajut cu ceva în privința asta?

Ii cuprind chipul în palme, mângâindu-i obrații cu degetele mari. Cum de o știu doar de atât de puțin timp? De ce am impresia că mi-ar fi imposibil să supraviețuiesc dacă ea ar pleca brusc?

Încerc să alung această idee ridicolă.

— Ce te apasă?

Pai, se întâmplă să știu cu certitudine ca ai o metodă preferată prin care să fii consolată.

*Zâmbesc larg cu gura up_{Ka} de a ei când se ridică pe
furi sa mă întâmpine, iar vâ-
idees imediat o parte din de-a o face să țipe
încordarea domolește pe care o simt în umeri,
— Aș fi bucuros să-ți f_{ac pt} plac dacă vrei să te cațări
pe
blat, repii_{că} ea dulce, sărutându-mă ușor. Mă gân-*

deam că'aș P^{""a} SÎ'P întorc favoarea^l

— Ce vrei sa...

Inspir brusc când • lasă ușor în jos ca să se așeze
s< genunchi, în șolduri până ajung lipit de
trăgând u-mă mă de la spate.

— Cassie, nu...

Deja îmi desface cureaua.

— Domnule Reid, nu crezi că asta te va face să te
simți mai bine?

— La dracu'! șuier, încordându-mă când mâna îi
alunecă între materiale ca să mă cuprindă în palmă
prin boxeri, lisuse, Cassie!

îmi întorc capul spre livingul gol din spatele
insulei din bucătărie de care mă sprijin acum,
încercând să văd ceva în capătul întunecat al
scărilor.

— Sophie...

— Doarme tun, mă liniștește Cassie. N-o să
facem gălăgie. Iși ridică privirea spre mine cu o
umbră de ezitare în pnvire și adaugă: Doar dacă nu
cumva nu vrei să...?

Bunul meu simț se luptă cu senzația primordială a
mâi-^{n>}lor lui Cassie asupra mea, observând că
singurul lucru pe ^{Care l}^{ar} putea vedea cineva de la

baza scărilor dacă ar veni ^{ar} fi spatele meu, dat fiind că ea stă în genunchi în partea ^pusă a insulei care îmi ascunde picioarele. Probabil e o idee P^roastă, dar, pe de altă parte, în clipa asta găsesc incredibil ^e dificil să gândesc cu creierul.

— Liniște! șoptesc și eu. concentrându-mă în |₁ zâm|_{H·J})(triumfător al lui Cassie. Repede! Înghit în sec și cotn|_{etQi}
Ești sigură?

- Foarte! practic toarce Cassie, tacându-mi scula să zvâc neaseă în palma ei. Doar stai nemișcat!

Continua să mă atingă ușor, unnărindu-mi forma cu arătatonil și degetul mare înainte să se agate de talia pantalonilor mei. Apuca elasticul, tragându-l ușor în jos până când penisul se leagănă liber, deja tare de la atingerea ei ușoară. Pumnul i se strânge imediat în jurul meu ca să mă mângâie ferm de la bază spre vârf, facându-mă să şuier printre dinți, degetele ei subțiri prinzându-mi scula și înfierbântându-mi sângele. Felul în care mă mângâie ușor e suficient să mă facă să o iau razna.

— Trebuie să faci liniște, ?\iden, continuă ea cu același zâmbet prefăcut timid.

Mă provoacă ușor cu vârful limbii, suficient doar cât să mă facă să icnesc.

— Poți să faci liniște pentru mine?

— Ai grijă! o avertizez.

Iși lasă pumnul să alunece, oprindu-se chiar sub capul penisului. Învârtindu-și limba în jurul lui în vreme ce eu mă infior. cu vocea la fel de joasă ca a mea.

— La ce ar trebui să am grijă?

— .Ar trebui să ai grijă să nu-ți fut efectiv gura aia drăguța-

— Poți s-o faci, mă tachinează, înconjurându-mă cu buzele ca să sugă înainte să-mi dea drumul cu un pocnet umed. Dacă vrei.

Dumnezeule! Ce anume la Cassie mă face să-mi pierd controlul.* Vreau să fiu blând cu ea, vreau să fiu pe cât de

dulce merită să fiu cu ea – dar de fiecare dată când mă atinge p^{*r} să involuez într-o stare brută în care nu mă pot concentra nimic altceva decât s-o fut cât de tare și de adânc pot-

Atunci deschide gura larg! o îndemn printre dinți.

/S tni l iinba ta!

*_{e cu} ochii în SUS ca să se uite în continuare la mine
Tscoate limba și o proptește imediat sub capul gros, ^ ^ndu-și buzele în jurul capului ca sa o învârtă în jurul ^{inC}>^a. mi se deschide în timp ce genele încep să-mi fiu- lui Gura i¹¹ A

' când simt căldura gurii ei, și ridic mana aproape în-
^{Wre}c_{tj_v}ca să-mi trec degetele prin părul ei, dându-i-l de pe feăchiaratunci când lasă capul să-i împungă obrazul.

Aș putea să-mi dau drumul doar văzând asta, dacă mi-aș dori cu adevărat.

Se ridică un pic în genunchi în vreme ce îmi prinde șoldul cu o mână, punându-și celălalt pumn la baza penisului în timp ce încet, *încet*, începe să-și treacă buzele în jos, pe toată lungimea tare. închide ochii în vreme ce mă primește cât de adânc poate – buzele întâlnindu-i pumnul pe când înghite în jurul capului gros care se cuibărește în căldura moale a gâtului ei.

— *La dracii, Cassie! mormăi încet. Exact așa! Băga-mi-aș!*

Capul îmi cade pe spate și șoldurile îmi zvâcnesc, încercând să rămân nemișcat în vreme ce ea revine ca să mângâie partea de jos a sculei. Stomacul mi se strânge când limba ei mângâie buza umflata de sub cap înainte să își învârtă ușor limba în jurul vârfului, și aproape că mă sufoc când începe * ușor limba pe mica

despicătură de acolo. du p^{o'} ^{tOt} CaP^ul alunece dincolo de buze, ținân- efhmiȘ[^]ndu-se ferm în sus și în jos înainte să picu ^{FeZe CO^{rn}P^{*et'}} oferă puțină salivă pe care o lasă jos pe l^u^{^e} CaP^{U*} Per^{^su}lui, mișcându-și imediat pumnul în *ⁿapoi î ^{gll}p^{e'} în man^{evre} constante, înainte să mă tragă P^umnul ^{^UFa'} *ⁿce

ând să își miște capul în același ritm cu ^{Care ln}a mângâie în continuare.

— O să mă taci să-mi dau drumul în gâtul tău lipsit de răsuflare, încercând și nereușind să mențin o de autocontrol. Asta vrei?

Mormăie în jurul sculei cu o încuviințare sacadată tace decât să mă împingă și mai adânc în ea, nările |x • du-i-se în vreme ce inspira adanc pe nas.

Strâng atât de rare din dinți, încât mi-e teamă ^{ta}c' s-a_r putea sparge.

— \ rei să-mi dau drumul în gura aia sexy a ta?

Geme ușor pe când se lasă în jos ca să-și întâlnească p^{un}, nul care se mișcă la bază, și văd cum cealaltă mână dispăre între picioarele ei, încheietura mișcându-i-se într-un fel ținut poate însemna altceva decât că se atinge singură.

— O să-ți dai drumul cu scula mea în gură, Cassie?

Cuvintele îmi ies aspre și răgușite, încercând să-mi mențin vocea pe un ton coborât și dându-mi silința să fiu la fel de tăcut cum am rugat-o eu să fie prima dată.

— Gura ta e un afurisit de vis, gâfâi! înfigându-mi degetele în părul ei până când aproape că o trag de păr. Știam că așa o să fie. *Băga-mi-aș!*

Ii prind părul în pumn chiar în creștetul capului, nu suficient de tare cât s-o doară, dar suficient cât s-o țin acolo - iar mâna îi alunecă de pe penisul meu ca să-mi cuprindă șoldul, strângându-mă încurajator în timp ce privește în sus spre mine pe sub pleoape grele.

Dau încet din cap spre ea, iar apoi mă împing încet, curios, în gura ei – și Cassie pur și simplu închide ochii, scoțând încă un geamăt ușor în jurul meu. Alunec încet pe limba ei, dar înadins, împingând adânc în gura sa, cât de adânc pot, $P^{3n'}$ aud sunetele slabe pe care le scoate când opune rezistență, re^* trăgându-mă imediat în timp ce măsoar cât de mult poate . în gură. Repet întregul proces ca s-o simt, cu dinții strâns

de tare de la nevoia de a-mi da drumul, dar penis^{1''} $vrenie\ ce\ o\ fa_C$ din nou, și *din nou* – fiecare împin- $iiia$ $3bP^{n,n}$ un pic înal rapidă decât cea de dinainte.

fi^{**1} există naibii nicio parte din tine – închid ochii în $**\ ' U$ ușor de păr și îi dau capul pe spate în vreme . O^{**} • J •
timp u . $ntru$ ies mai repede din gura ei – pe care să 1^*

o flif
 $nU\ Vr^{\wedge}U$. te când intru puțin mai adânc – cu ochii încețo-
 , . $nezj$ _ j_{ar} nu se ferește. Se îndreaptă ușor de spate,
 $\wedge\wedge$ cheietura mișcându-i-se la fel de rapid în vreme ce-și $CU-$
în-' clitorisul – deschizând gura puțin mai mult când «niS se
 \wedge nge de fundul

- *Sd-nii* $\wedge g$.'spun răgușit. O sa-mi dau drumul. I u mai ai."

Drept răspuns, nu face decât să-și strângă buzele în jurul meu. forțându-mă să simt fiecare centimetru ud al gurii ei în timp ce mă afund iar și iar și *iar*. Din gâtul ei se aude un vaiet ascuțit și sacadat pe măsură ce crește și tot crește, transfor- mându-se într-un geamăt tăcut când trupul începe să-i tremure, unul care reverberează în jurul fiecărui centimetru al penisului și care mă face să o iau razna.

Aerul îmi iese brusc din plămâni pe când gem și-mi dau drumul, cu sula în gura ei și apăsând-o ferm pe ceafa în timp ce mă golesc în gâtul ei. Simt cum înghite, acceptând

tot ce îi ofer-și văd stele verzi datorită plăcerii pure.

După asta, respirația mea sacadată c singurul zgomot care ^{sc ,nai au}de în bucătăria tăcută – degetele mele desfacân-
^{^u/Se} din părul ei unul câte unul în timp ce mă retrag și-mi
^{^as} scula care se înmoaie să-i cadă din gură. O ajut să se ri-
^e în picioarele tremurânde și o trag la pieptul meu, fără I*
 Bmb^{eSe C^tU^1 C*} ^h'dul meu e, probabil, încă iun i^{TM 3 C*} *n
 vreme ce mâna mi se încolățește cu forța în
^{Ce e}> ei ca să o atrag într-un sărut.

Mâinile i se întind pe pieptul meu când o prind î” |)rațe
sărutând-o adânc în vreme ce inima începe încet-încet să
nu mai bubuie ca nebuna.

îmi zgârie jucăuș tricoul cu unghiile.

— Te simți mai bine?

— \u cred că există un cuvânt care să descrie cum mă
simt, pufnesc în râs. îmi las buzele să se aplece din nou
spre ale ei pentru un moment scurt înainte să murmur:
Cum de ești atât de perfectă?

Nu-mi răspunde, dar acel zâmbet timid de pe buzele
ei vorbește de la sine – cel puțin pentru mine. Cum ar
trebui să înțeleg toate chestiile pe care mă face să le simt
când mă privește așa?

— Știi... dacă îți pui alarma să sune suficient de
devreme, cred că ai putea să scapi basma curată dacă ai
dormi în patul meu.

— Așa să fie?

Ochii îmi coboară spre gura ei.

— Nu pot să-ți promit că o să te las să dormi.

Zâmbetul i se lățește vag când mă trage de mână și mă
conduce afară din bucătărie, spre scări. Cedez ușor, căci
cum aș putea să nu o fac – gândindu-mă la beleaua în care
mă aflu. Pentru că încă habar n-am cum să procesez tot ce
simt, tot ce-mi *doresc*- și nici nu există nicio modalitate prin
care să mă lupt cu îngrijorarea ciudată care vine împreună
cu ele, grijile ce survin din implicarea tot mai profundă în
chestia asta pe care am început-o, până vom ajunge într-un
punct în care e posibil să nu supraviețuiesc finalului. Dar, în
acest punct... nu sunt convins că aș putea face ceva — în
niciun caz nu o să *opresc* nimic.

asta[^] su[^]etu[^]lui știu... că acum e prea târziu pentru

Conversație cu @alacarte

În același timp, e
oarecum ciudat să îți
spun doar „A”.

Știu. Nu sunt foarte creativ.

Îmi pun întrebări și legat
de asta. Care e numele
tău adevărat

O Uneori îmi doresc ca tu să-l fi știut.

O Vreau să te aud strigându-l când îți dai
drumul.

CAPITOLUL 17

Cassie

- DE CE NU M-AM ADUS FATA CU TINE?

Ridic o sprânceană spre Wanda.

— A. deci acum Sophie e fata ta? Am fost înlocuită de o fata mai tânără?

— Inima își dorește ceea ce își dorește, replică Wanda ridicând din umeri.

— Corect! râd. Sophie iese de la școală abia peste câteva ore.

— Ah, nasol!

Wanda iese din bucătărie târșâindu-și picioarele ca să se instaleze pe fotoliul ei.

— Pare că s-a distrat foarte mult de ziua ei. Doar despre asta a vorbit în ziua în care ați adus tortul.

— S-a distrat de minune. Ar fi purtat rochia aia de prințesă la școală dacă am fi lăsat-o.

— Am uitat să-i dau cadoul pe care i l-am luat zilele trecute. Să i-l duci tu, da?

— Tine-l tu! îi răspund. O aduc pe aici mâine,

după școala. Oricum .Aiden trebuie să facă
inventarul, deci proba bil o să vină târziu acasă.

fum merg lucrurile pe frontul ăsta?

Ci mențin expresia neutră, prefacându-mă interesată de ' i de pe tricou.

^{0S}^Ei, ?^{rîi} w¹Suntbine_

— poar bine, ai?

— Pa.

Reușesc să iau scama, învârtind-o între d • <, f_{3C} de lucru. ^{Lgete Ca} îini

— Cred că o să *decurgă bine*. Aiden încă n • sunyșadar, atâta timp cât am grijă în continuare,'Xd^

— Ce p-am spus eu *despre mințit?*

îmi ridic surprinsă privirea spre ea.

— Ce?

— Ți-am mai spus că doar mincinoșii spun „bine”.

— O, e o mare vrăjeală, și știi și tu asta!

— Acum, să nu crezi că ești atât de vioaie, încât să nu pot sâ-p trag una peste dos!

Îmi dau ochii peste cap.

— Pe bune, totul e bine!

— Cassie.

îmi molfai îngrijorată buza de jos, ferindu-mi privirea și uitându-mă spre covorul mișos de sub picioarele mele. Cred că mi-e teamă că, dacă o s-o spun cu voce tare, o să cobesc. Abia a trecut o săptămână de când ne-am întors din excursie și, de fiecare dată când Aiden mă atinge (și asta pare ?

,ntam^PÎe în fiecare minut furat în care are ocazia s-o

foart' ^{3Ce} ^a ^{Va} b momentu] în care o să afle. Am avut _e |
 să-mi țin cicatricea ascunsă de el, și,
 dacă
 atr ^C ca _e Clu ^at că tot evit să-mi dau jos tricoul sau că-l
 nu _A • ^{FeU} lnt^o poziție care îmi tine spatele ascuns,
 încă ^{nu} a nimic.

— încă nu și-a dat seama, repet. Cine sunt.

— Dar ceva e diferit, mă acuză Wanda.

Pari mai decât un curcan în noiembrie.

— Știi că doar curcanii masculi facgZw-g/«?

— Fetițo, dacă nu îmi spui în clipa asta ce s-a întâmpl_{ai}

— Eu...

Scot un sunet de frustrare, trântindu-mă pe pernele _{L)} napelei și luând una dintre pernele decorative ca să mj.º pun pe față în timp ce-i rostesc gemând numele:

— *Wanda!*

— O, Doamne! Ce-ai făcut?

Rămân cu perna pe față și bombăn în material:

— M-am culcat cu el.

— Ce? Nu te-aud.

— M-am *culcat* cu el, rostesc mai tare, trăgând cu ochiul pe deasupra pernei.

Wanda clipește la mine cu o expresie indescifrabilă, uluită timp de câteva secunde înainte să răsuflă prelung și să clatine din cap.

— Un drac!

— Știu.

— A fost bine?

— *Asta* e următoarea ta întrebare?

Iși ridică mâinile ca o nevinovată.

— Ce? Dacă oricum mergi în iad, măcar să te bucuri de asta.

— N-ar trebui să-mi spui ce idee proastă e asta?

— A, chiar e o idee groaznică, dar, de asemenea, cât timp a trecut de când nu ți-ai mai tras-o? Optsprezece luni?

a

— 1 i-am împărtășit-o cu titlu confidențial,
mormăi. Dacă cineva merită o excursie
zdravă în Orașul
Babardelii, tu ești aia.

Te rog sa nu mai pronunți niciodată Orașul Babardelii .,enta mea!

^{înpf} lot nu mi-ai răspuns la întrebare. Sunt bătrână, Am nevoie de niște flori în viața mea.

Cas^{s,e^} parte Je m^{ai} multă acțiune decât toți ceilalți pe

^{re} îi cunosc-

— Î^{nC}ercam să nu-u rănesc sentimentele.

îmi trântesc un braț peste față.

— A fost grozav, bine? *Este* grozav. Nu ne-am mai oprit je când ne-am întors din Anaheim.

— O, Doamne!

. Știu. Sunt o persoană oribilă?

— Din ce motiv: că te culci cu șeful tău sau că nu îi spui ca te-a văzut pe cameră jucându-te cu veverița?

— *Dumnezeule!*

— Ce? Cum îi ziceți voi, copiii, în ziua de azi?

— Vreau să mor.

— Nu, nu vrei, râde Wanda. Știi că doar fac mișto de tine.

— Dar ai dreptate. Sunt groaznică, nu? Ar trebui sa-i spun adevărul.

— Păi, da. Cred că ar trebui. Cu cât aștepți mai mult, cu atât va fi mai nasol, știi?

— Știu. Știu, dar...

— Dar, ce?

— Mi-e frică, bine? îmi *place* de el. Nu mai e o voce oarecare din laptopul meu, e *Aiden*. Și e perfect, și mi-e frică sa n-o dau în bară și să dispară iar.

E puțin spus. Sunt *îngrozită*. Tot ce s-a întâmplat în ultima săptămână a părut un vis și, în adâncul meu, ceva uni spune că, dacă Aiden ar afla ce-i ascund, s-ar termina totul. S-a întâmplat deja o dată, deci e logic că se va întâmpla din nou.

în primul rând, reia Wanda, nimeni nu-i perfe. termină cu asia! în al doilea rând, nu-mi pasa dacă ' două măciuci și o limbă de douăzeci de centimetri – prost să

5' ^
WA1' K
ar|

— Din nou, subliniez. S-a întâmplat deja o dată.

— Nu știa cine ești, insistă Wanda. Și nici tu nu-
renunțe la tine.
din cauza unei zile nasoale din trecut.

— Așa o fi.

— Dar asta nu înseamnă că trebuie să ții secrete. Mă încrunt.

— Știam că o să zici asta.

— Pentru că șui că am dreptate, Cassandra.

— Auci! Nume întreg. Scoți armele alea puternice, ai?

— Tu întotdeauna crezi ce-i mai rău despre oameni. \u poți doar să presupui că ceva se va duce de răpă înainte să-i acorzi o șansă.

— Păi, din experiența mea exact așa s-a întâmplat până acum.

— Ei, baliverne! Doar în ceea ce-i privește pe ratații ăia de părinți ai tăi. Și tu nici nu mai vorbești cu ei. Nu pop lăsa gustul amar lăsat de amândoi să-ți strice toată pofta de mâncare.

— Mda, asta e o analogie simpatică.

— Pur și simplu presupun că Aiden are gust bun.

— Scârbos!

Wanda chicotește, ridicând din umeri spre mine.

— Dar mă înșel?

— Pur și simplu ești prea bătrână ca să fii atât de excitată.

— Nu face discriminare pe baza vârstei!

— Da, da!

_ peți O să-i spui vreodată? Știi că am dreptate.

Cu cât „ m3i mult, cu atât o să fie mai urât.

_ Știu as«- Știu. O să-i spun. Serios! Doar că...

încă nu sunt pr^" ' ,

_ S-ar putea să nu fii mci data. Asta nu înseamnă că n-ar trebui să-o faci.

Gem-

= De ce trebuie să ai mereu atâta dreptate?

— Am, pentru că sunt...

— Bătrână, închei. Da, știu.

— Doar acordă-i o șansă! Oamenii te pot surprinde, numai să le dai ocazia.

— Poate, oftez. Nu știu.

— Păi, eu știu, replică ea convinsă, mormăind în timp ce

se ridică din balansoar. Știi de ce? 1

— Da, da, pufnesc, oprind-o cu o mișcare din mână

— vrei să bei ceva?

— E două după-amiaza.

70dLni'' " dmPU'mai are Vre o impOrtan'5 când tr-i de

_ Trebuie să-o iau pe Sophie de la școală în curând.

— Atunci, mai mult pentru mine! ripostează ea.

O urmăresc cum își târăște picioarele în bucătărie, trăgând de halatul plușat și legându-și-l mai strâns în talie. Rămân uitându-mă la tavanul cu calciu al apartamentului ei în timp ce începe să răscolească prin frigider. Știu că are perfectă dreptate, că să continui să ascund lucrurile astea de Aiden nu va face decât să complice lucrurile când va afla, în mod inevitabil, adevărul; la urma urmei, nu e ca și cum pot ascunde pe vecie cicatricea de pe spate. Și, date fiind dimen «unea ei și semnificația și faptul că el c probabil unul dintre

cei patru oameni care știu că există mi cred că o să p₀₁ cu ușurință o explicație.

..Nu îți poți planifica tot viitorul doar din cauza unei z]_e nasoale din trecut.”

trase că are mereu dreptate.

Nu ii spun în acea scară sau în următoarele câteva seri și o săptămână mai târziu, încă ezit dacă ar trebui sau nu spun. Aș putea spune că nu prea avem timp de o discuție dc acest gen. de vreme ce tot timpul pe care îi petrecem singuri e plin de sărutări secrete și atingeri care mă fac să-mi pierd mințile, dar sunt perfect conștientă că în cel mai bun cazco scuzi slaba. Cum naiba începi măcar o discuție ca asta?

apropo, dc fapt, obișnuiai să mă privești cum mă ating. Credeam că îți place de mine. dar apoi ai dispărut fără urma. Nu e amuzant cum ne-am regăsit din nou?

Până și în mintea mea sună ridicol.

În dimineață asta mă încrunt la fdtrul de cafea, urmărind cum picură cafeaua în cană în timp ce sunt cu mintea în altă pane, și probabil de-asta nu-l aud coborând scările. Nu-mi dau seama ca e acolo până nu-i simt mâinile alunecându-mi în jurul taliei ca să mă lipească de un corp solid, și nu-mi pot reține zâmbetul prostesc ce îmi apare pe chip când îi simt buzele pe gât.

— Bună dimineața!

— Sophie...?

— Doarme dusă, îmi răspunde. 'Ibcmam verificat. Cineva devine îndrăzneț, îl tachinez. Mm! Dependent, poate.

Eu zic că asta e siguranța locului de muncă. Se dezlipește de mine râzând.

— Poarte amuzant!

Ce vrei să mâncăm la micul-dejun?

_ Orice o fi, am face bine să începem acum, înainte să se trezească Sophie, sau o să mâncăm din nou clătite.

' _ Cred că doar te deranjează că nu-i plac clătitele w/e.

_ gătit pentru senatori și nu pot satisface o fetiță de jtece ani. Tu cum te-ai simți? I

_ poate ai putea încerca altceva. Nici măcar *tu* nu o poți da în bară cu ouă și bacon.

Vad cum își dă ochii peste cap lângă mine și îi fac cu ochiul înainte să-mi îndrept din nou atenția la aparatul de cafea care acum bipăie.

— Dă-i bătaie! Eu fac cafeaua. Tu poți fi eroul micului-dejun.

— Probabil că nici ăsta n-o să-i placă, bombăne.

—Nu-ți face griji! O să-ți arăt eu cum să le faci așa cum trebuie, rostesc serioasă. II imit cât pot de bine pe Norman Osborn^{II}: Știi, și eu sunt o bucătăreasă destul de pricepută.

— O trimitere la Omul-Păianjen ar trebui să mă stârnească?

— Probabil că nu, răspund pe un ton mucalit. Cred că e ceva foarte în neregulă cu tine.

Țip când îmi trage brusc una peste fund, apoi rânjesc spre d când începe să scotocească prin dulapuri după o tigiaie. Momentele ca acesta fac să-mi fie atât de greu să cochetez cu •dcea de a-i spune adevărul, această rutină lejeră dintre noi •ngreunându-mi și mai mult sarcina de-a încerca să găsesc un ^{so}i de oportunitate de-a dezvălui istoricul nostru. Lucrurile ^{au} fost perfecte, deci nu merit și eu puțină perfecțiune în Mața mea? A trecut o groază de timp de când am mai avut parte de așa ceva. Pentru toată lumea trebuie să existe ^{ui}port universal acceptat între perfecțiune și dezastru. „

O aud pe Sophie cum coboară scările, întorcându-i^{nă} vād cum își întinde brațele deasupra capului când ajungi ° ultima treaptă. Arară exact ca tatăl ei când se trezește. \$ că nu ar trebui să fiu atât de fericită că am observat ^{asta} ^{11,11}

Tc-ai îndrăgostit rău de tot. Cassie Evans!

Se împleticește somnoroasă în bucătărie ca să ni ^{sc a}lj ture, precum un zombi proaspăt transformat care morntf '

— Ce avem la micul-dejun?

II crsonaj negativ din seria de filme și benzi desenate *Oniul-I iiiunjci.* ^{ln-} tr.).

290 LANA FERGUSON

— Tatăl tău gătește, îi răspund.

Face o grimasă.

— Nu face clătite, nu?

— Hei! intervine Aiden, părând jignit. Și dacă am exersat*-

— Trebuie să fi exersat *mult*, pufnește Sophie.

Aiden mă privește neîncrezător, cu o spatulă într-o mână și o tigaie în cealaltă.

— Vezi cu ce am de-a face?

— O, bietul de tine! gânguresc în timp ce-i tom o cana de cafea. Atât de maltratat!

Clatină din cap, îndreptându-și din nou atenția la aragaz.

— Toată lumea e împotriva mea.

Sophie îmi rânjește de lângă insulă, unde și-a găsit un scaun, iar eu îi răspund conspirativ în timp ce-mi iau propria cană. Urmăresc în tăcere cum Sophie și Aiden continuă să fle- cărească în timp ce el se ocupă de micul-dejun, și simt din nou cum se furișează în mine acel sentiment de vinovăție care nu se instalează în piept ca o greutate lipicioasă. E ceva ce nu am mai experimentat până acum, sentimentul plăcut al *timptdui petrecut în familie*. Când eram mică, îmi pregăteam de obicei singură micul-dejun și, de cele mai multe ori, o făceam într-o casă goală. Oare de-asta ezit atât de mult să distrug

- doare capul când mă gândesc la asta.

Cassie?

întorc $P^{\text{rea}} \wedge^{\text{rusc}} >^{\text{.A>}}$ dându-mi seama că Aiden vorbește cu mine-
J- \wedge^3 ?

Am întrebat cum îți plac ouăle.

„ Oh! Oricum le faci pentru voi e în regulă. Nu sunt

^Atunci prăjite și moi să fie! hotărăște el.

Sophie imită sunetul unui pâț.

_Mie îmi plac ouăle jumări!

__jumări să fie! se corectează Aiden.

Sophie își sprijină coatele de blat.

__ Putem sa mergem înapoi în parc după micul-dejun?

— Azi trebuie să mergi la școală, îi amintește Aiden.

— Are liber azi, intervin. E zi de întâlniri cu părinții. Aiden se încruntă.

— Nu știam. Trebuie să mă duc?

— Nu, răspunde Sophie plină de ea. Eu depășesc așteptările.

Rânjetul ei mă face să râd.

— Are un bilet în ghiozdan în care spun că nu trebuie sa te duci la întâlnire. Are zece pe linie.

Arunc o privire spăsită spre Aiden.

— Scuze, am vrut să-ți zic!

— Nu, nu, e-n regulă! Mersi că te ocupi de toate astea!

. ^ec* Putem să mergem? Sophie pare a fi în expecta- tiva
adaugă: în parc? Vă rog?

— Nu știu ce să zic, răspunde .Aiden, plesnind din limbă. u ȘHu dacă pot să merg până acolo, de vreme ce încă sunt IStrus d'n Patina groaznicelor mele clătite.

bun la alte chestii, încearcă Sophie. Cum ar fi...

■ ni niereu unde sunt bateriile!

— Uau! exclamă Aiden sec. Brusc, viața mea arc din nou sens.

Încerc să-mi ascund zâmbetul după cana de cafea când se uită la mine, simțind fluturi în stomac când îmi aruncă un zâmbet leneș ce-i dezvăluie dinții. Chiar și după tot ce-am făcut, tot mă ia prin surprindere cât de superb este fără să depună niciun efort; doar să mă uit la gura lui e suficient ca să fiu tulburată. Desigur, nu cu vreun motiv anume. Chiar nu mă gândesc la gura lui între picioarele mele aseară, asta e sigur.

— Știi, îi spun lui Sophie încercând să alung acele gânduri înainte să încep să roșesc. Am găsit un Frisbee într-una dintre cutiile pe care le-am despachetat zilele trecute. Pun pariu ca l-am putea face praf pe tatăl tău!

— Da, să-l facem praf!

Aiden se încruntă.

— *Sophie.*

— Ups! fac, și îi arunc o privire spășită. Scuze!

Nu pare furios; de fapt, cred că încearcă să nu zâmbească.

— De asemenea, probabil că amândouă ar trebui să știți că am fost într-o echipă de Frisbee Extrem în facultate.

— Oh, uau! exclam amuzată. Nu-mi dau seama dacă e impresionant sau trist.

Aiden ridică dintr-o sprânceană, dar nu spune nimic.

— Du-te și fa un duș! îi spune lui Sophie. O să termin de pregătit micul-dejun până o să fii tu gata. Se întoarce și îndreaptă spatula spre noi, adăugând:

Și apoi o să vă fac pe *amândouă* praf la Frisbee.

Sophie chicotește în timp ce sare jos de pe taburet, urcând înapoi scările ca să ne lase singuri. Aiden întoarce iar baconul înainte să așeze spatula pe marginea tigăii, aruncând o privire spre scări înainte să mă înghesuie în blat.

— Ce-ai vrut să spui când ai zis ca mă faci praf?

Ma uit printre gene în sus spre el, zâmbind cu *viclenie*.

— Ești îngrijorat, domnule Reid?

d^el^oc- Cu tot respectul față de tine și de dulcea mea fetiță pe care o iubesc din tot sufletul – o să vă distrug pe amândouă.

Ci ed că asta _{ju} ar trebui să ?nă încânte atât de tare.

Poate că în secret sunt campioană la Frisbee? Poate am jucat în campionatul național în liceu.

— Nu cred că există așa ceva.

— Vezi, faptul că nu știi de campionatul național nu îmi insuflă încredere în abilitățile tale.

Rânjește, aplecându-se să mă mângâie cu nasul pe maxila și distrăgându-mi atenția.

— Ai fi dispusă să pui pariu?

— Mm!

închid ochii când îi simt buzele pe gât.

— Un pariu?

— Doar ca să facem lucrurile mai interesante.

— Și ce se întâmplă când voi câștiga?

— *Dacă* vei câștiga, mă corectează.

— Continuă sa-ți spui asta!

• .

— Dacă vei câștiga tu, reia, înclinându-și buzele pe pielea mea, o să ți-o trag pe blatul ăsta mâine, după ce o duc pe Sophie la școală.

— Oh?

Râsetul meu e ezitant acum, căci mâna lui m-a prins de șold, îngreunându-mi tentativa de-a ține cana dreaptă în mână.

— Țsta e un premiu pentru mine sau pentru tine? Ce se întâmplă dacă vei câștiga tu?

Se retrage, zâmbind leneș în jos spre mine înainte să-mi acopere gura cu a lui.

— Dacă voi câștiga, îmi șoptește, o să ți-o trag mâine pe blatul ăsta după ce o duc pe Sophie la școală.

— Uau! Niște premii foarte serioase! Pare că, oricum ar fi, eu câștig.

— Jur că-n cazul ăsta eu sunt câștigătorul!

Buzele i se ating de ale mele, iar pleoapele mi se închid cu un fluturat când aplică și mai multă presiune. Mentea mea face iar chestia aia în care e încețoșată, la fel cum mi se întâmplă de fiecare dată când mă sărută. îi simt căldura limbii în vreme ce se joacă cu gura mea, deschizând-o ca să-i dau voie să intre în timp ce mă sărută într-un mod lent, amețitor.

— Ți se arde baconul, mormăi distrasă.

Adulmecă în timp ce se dezlipește de mine.

— La dracu'!

— Ești sigur că ești bucătar?

Pufnește batjocoritor în vreme ce încearcă să salveze baconul.

— Toți sunt critici.

Încă mai zâmbesc când iau o altă înghițitură din cană, cu gândurile nu la fel de concentrate la propria-mi vinovăție după atingerea lui, însă fără

să dispară complet. Cred că asta e ceea ce nu vreau să distrug. Dimineața asta lejeră ce ar putea deveni o normalitate, dacă aş lăsa-o. Nu vreau să pierd atingerea lui Aiden sau zâmbetul lui Sophie ori ciondăneala lor drăguță pe tema clătitelor. Nu vreau să pierd nimic din toate astea.

Poate ca n-ar conta, speră mintea mea. Că ne cunoșteam im ul pe altul. Acum situația nu mai e la fel, nu?

Iau încet încă înghițitură, încercând să alung ideea.

O să îi spun, mă liniștesc în gând.

Deși în clipa asta încerc să mă conving pe mine însămi mai mult decât pe oricine altcineva.

*Ar fi trebuit să-i cer să o facă acum mult timp. Să o
văd
aplecată pe patul ei în timp ce și-o trage cu
vibratorul pe
care i l-am cumpărat – așa pot să văd absolut tot.*

*îmi imaginez cât de moale ar fi dacă mi-aș lăsa
degetele să alunece în ea,
cât de udă ar fi dacă i-aș oferi scula mea.
Numai la asta mă mai gândesc,
și s-o văd așa... cu fundul în aer și păsărică aia
drăguță
dezvăluită în toată splendoarea în fața mea?*

Cred că e posibil să o iau cu adevărat razna.

CAPITOLUL 18

Cassie

AM HOTĂRÂT CĂ AM SĂ-I SPUN ASTĂZI.

Știu că nu sună bine că am mai așteptat încă o zi, dar pur și simplu ne-am distrat atât de bine ieri în parc (am pierdut un Frisbee, dar, având în vedere pariul pe care l-am făcut, oare chiar așa a fost?), apoi Aiden a lucrat până târziu, iar chestia asta chiar nu e ceva ce m-aș putea convinge singură să discut prin mesaje. Chiar și față în față, există o șansă reală să se înfurie foarte tare și să-mi spună să plec din casa lui, chestie pentru care am tot încercat să mă pregătesc, însă în adâncul sufletului știu că nu e ceva pentru care să mă pot pregăti vreodată.

Am bătut sufrageria în lung și în lat cât timp Aiden a dus-o pe Sophie la școală, recapitulând în minte toate dezn-

dămintele posibile. În unele versiuni, Aiden e înțelegător. În altele, e atât de furios, încât nici nu se poate uita la mine. Iar în variantele cele mai iluzorii... e chiar *bucuros* că m-a regăsit.

Dar asta pare o ipoteză puțin probabilă.

Totuși, trebuie să-i spun. Astăzi. Înainte să se poată întoarce aici și să mă distragă cu sărutul și atingerea lui și tot

ce vine la pachet cu asta. Știu că, dacă îl las să mă atingă, o sa-mi pierd hotărârea, chiar dacă ceva din străfundul minții ma imploră să-mi țin gura încă puțin, pentru că dacă astăzi e ultima zi în care o mai face vreodată? E un lucru la care nici nu vreau să mă gândesc, însă știu că trebuie s-o fac.

Și, dacă se întâmplă așa ceva, pot să supraviețuiesc. Sau cel puțin îmi spun asta. Doar am mai facut-o o dată, nu? Sigur, a fost de rahat, dar am trecut peste. Cât de cât.

Știi ca acum e altfel, șoptește mintea mea.

Și acesta e miezul întregii probleme. Aiden nu mai e acea persoană fără chip care mă excita și care îmi șoptea chestii în întuneric. Acum el e această persoană ce pare a fi mult mai mult decât merit, cu zâmbetul drăguț, ochii frumoși și râsul care da dependență. Acum Aiden e alcătuit din glume despre tați și sărutări pe frunte (Sophie) și săruturi secrete (eu) și cuvinte dulci, obscene, șoptite în întuneric și murmurate direct în ureche, nu prin difuzoarele computerului. Acum e *real*, iar asta înseamnă că îmi va fi de o mie de ori mai greu să-l uit.

Mi-am repetat în minte discursul, încercând să pregătesc cu precizie ce am de gând să spun ca să am o șansă să încerc să-l conving că nu am avut nici cea mai vagă idee de istoricul nostru înainte să vin aici și că i-am ascuns tot de când am aflat numai de teama de cum ar putea reacționa. Cu siguranță nu mă poate învinovăți pentru asta, nu? E înțelept din partea mea să reacționez așa cum am facut-o. Cel puțin mie așa mi se pare.

La dracu'!

O să fie un dezastru.

Telefonul îmi vibrează pe blat la treizeci de centimetri de locul în care mă plimb încolo și încioace, și sunt atât de agitată, încât efectiv mă face să tresar înainte să-l iau de acolo.

Un mesaj de la Aiden mă așteaptă pe ecranul de pornire, și îl deschid să-l citesc în timp ce simt un nod în stomac.

AIDEN

Mă întorc.

Chiar și așa agitată cum sunt, tot mai simt ceva palpitații dincolo de toată starea de tulburare, deoarece, în ciuda hotărârii mele de a-i sabota planurile, încă mă gândesc la calea alternativă pe care aș putea s-o urmez, cea în care pur și simplu îmi țin gura și îl las să se țină de promisiunea lui de-a mi-o trage pe blatul de bucătărie.

Trebuie să-i spui!

Urăsc foarte, foarte tare să fac ceea ce trebuie.

După ce am săpat un șanț de dimensiunea lui Cassie plimbându-mă pe covorul din living, mă duc la chiuveta din bucătărie să las să curgă niște apă rece ca să mi-o pot arunca pe pielea caldă a obrazilor și gâtului, în încercarea de a-mi domoli agitația în timp ce inima începe să-mi bubueie în piept din pricina tulburării ce tot sporește. M-ai gândit s-o sun pe Wanda ca să-mi dea curaj, dar mi-e teamă că, dacă voi vorbi cu cineva înainte să o duc la bun sfârșit, s-ar putea să cedez de la tot acest stres. iMă întind după prosopul atârnat de mânerul cuptorului ca să mă șterg pe față, închizând ochii și inspirând adânc de mai multe ori în încercarea de a-mi potoli inima care îmi bate nebunește.

Habar n-am care parte din acest ușor atac de panică pe care îl simt mă face să ratez deschiderea ușii de la parter la un moment dat, un pic mai târziu - dar asta înseamnă că efectiv

sar în sus când simt brațele lui Aiden alunccându-mi în jurul corpului și trăgându-mă în spate până când fundul îmi e lipit de șoldurile lui și el îmi sărută gâtul.

— *lisuse!* icnesc. Mi-a sărit inima de frică!

Râde cu gura lipită de gâtul meu.

— Nu încercam să mă furișez.

Mâinile îi alunecă deja în sus și peste talia mea, iar pleoapele îmi flutură când își ridică șoldurile, dezvăluindu-mi că deja i s-a sculat.

— Uau, cineva e nerăbdător!

— Mă tot gândesc de acum două seri să ți-o trag pe hiatul ăsta, îmi șoptește, continuând să mă sărute pe gât.

Închid ochii.

— Bănuiesc că asta a inspirat mizele pe care le-ai pus la partida de Frisbee la care ai trișat.

— Faptul că am prins discul nu înseamnă că am trișat.

— Ba da, asta înseamnă când ești uriaș.

— îmi pare rău!

Simt cum mâna îi alunecă pe sub tricoul meu să-mi cu- nndă abdomenul în palmă și să se joace cu betelia panta- onilor scurți.

— Pot să mă revanșez?

Gura mi se ridică încet, pierzându-mă în atingerea lui.

— Mm! Poate.

Stai! Nu! Exact asta încercam să evit.

Mă răsucesc brusc, încercând să pun niște spațiu între noi ca să mă pot concentra, dar

trezindu-mă că acum sunt captivă între brațele lui pe care și le proptește de hiatul din spatele meu.

— Aiden, de fapt, eu...

— Cumva cineva încearcă să se sustragă de la pariul nostru?

Îi suse, el crede în continuare că mă joc! Aiden cel jucăuș s-ar mea să fie kriptonita mea.

- Nu.

Îmi așez palmele pe soldurile lui, intenționând să-l împing ușor, dar sunt distrasă de atingerea ușoară a penisului de degetul meu mare prin pantalonii de trening. *Fii tare!*

— Nu asta am...

își lasă capul în jos, atingându-mi ușor buzele.

— Pentru că am câștigat cinstiți, Cassie, rostește senzual.

— Știu, reușesc să îngaim.

Trebuie să se aplece doar *un pic* în așa fel încât forma lui, tare și plină de dorință, să se strecoare între coapsele mele și să mă treacă un fior.

— Și o să ți-o trag pe blatul ăsta.

Nu sunt puternică. Nu sunt deloc puternică.

Simt cum se întâmplă, simt cum uit tot ce am hotărât să fac - pierzându-mi concentrarea când gura i se lovește de a mea. închid ochii atunci când limba lui îmi alunecă în gură, provocându-mă cu moliciunea ei complet diferită de duritatea dintre picioarele mele. Mă las să alunec atât de ușor în asta, încât abia dacă observ cum mâna lui îmi găsește fundul, săltându-mă ca să mă lipească de el dintr-o singură mișcare înainte să mă răsucească pentru a mă așeza pe insula din spatele

nostru.

Și nu încetează să mă sărute, nici măcar o clipă.

La dracii' cu toate! mă gândesc distantă. *O să-i spun după.*

încerc să nu mă gândesc la faptul că această decizie ar putea transforma acest moment în ultimul în care să mă atingă așa.

Mă surprinde încă o dată când mă răsuțește, manevrându-mi corpul până ajung întinsă pe burtă pe hiat, cu degetele de la picioare împingând în gresie. Mâinile lui mă prind de talie ca să mă țină nemișcată, aplecându-se peste mine ca să-i simt respirația în ceafa.

— Stai puțin, spune cu glas răgușit, și-i scapă un mârâit plin de satisfacție când mă agăț de marginile hiatului.

Mâinile îi alunecă pe șoldurile mele, trăgându-mi încet pantalonii scurți în josul coapselor — murmurând încet când mă lasă doar în chiloții roz pal din bumbac, cu imprimeu cu pisici.

— Și mai multe imprimeuri! râde încet.

Mă prinde prin material, strângându-mi tare fundul în timp ce mă foiesc sub degetele lui. Degetele îi alunecă între picioarele mele, și sunt convinsă că simte imediat cât de udă unt deja. Bumbacul e practic îmbibat, chiar dacă abia dacă a atins, și freacă blând cu degetele acolo în vreme ce mie i scapă un geamăt.

Picioarele îmi tremură când îmi dă în sfârșit jos și chilo- lăsându-mă dezbrăcată și în așteptare și *atât de deschisă* »enrru el! Iși împinge un deget înăuntru, apoi încă unul, ți- ându-mă de șold ca să rămân nemișcată și oferindu-mi su- ricient cât să mă excite, dar nu suficient cât să mă satisfacă complet.

— Aiden, mă aud gemând. Poți...

— Intr-o clipă, mormăie răgușit. Vreau să te privesc.

Așa sunt complet expusă, poate mai mult decât am fost vreodată cu Aiden, dar fiind că e miezul zilei și noi suntem în mijlocul bucătăriei, pe blestematul de blat pe care mâncăm *micul-dejtin*. Dar se pare că nu pot să simt niciun pic de rușine pentru poziția mea compromițătoare. Nu cu mișcarea lentă a

degetelor lui, înăuntru și afară, grijulie, de parcă ar memora felul în care mă simt în clipa de față.

—Ești atât de frumoasă aici! șoptește pe un ton de venerație, împingându-și și mai adânc degetele și facându-mă să jnesc. Atât de moale!

^lini întorc fața lipită de granit ca să mă uit în spate, spre el, și-i văd expresia amețitoare, cu ochii pironiți între picioarele mele în timp ce continuă să se joace cu mine. Il prind când în sfârșit își îndepărtează mâna și-și vâră degetele în gură, ochii lui întâlnindu-i pe ai mei ca să-mi susțină privirea în vreme ce lunge orice urmă din mine.

Nu cred că aş putea fi judecată pentru maniera în care am început să mă zvârcolesc disperată, nu cu felul în care mă privește Aiden.

Sunt tot cu ochii la el când și-o scoate din pantaloni și mă prinde de șolduri ca să mă țină în loc, trecându-și capul penisului printre pliuri. Mă simt din nou frapată de cât de expusă sunt în poziția asta atunci când începe să intre în mine, căldura inundându-mă în adâncul stomacului, pentru că știu că poate vedea *totul* așa. Și că mă urmărește... *cu interes*.

Simt fiecare centimetru din el intrând încet în interior, iar pe sub pleoape grele continui să urmăresc cum îi flutură genele și-și mușcă buza de jos în timp ce mă umple și *mă umple*, până când fundul ini se zvârcolește lipit de pelvisul lui, iar degetele mele șterg podeaua în vreme ce mă ține suspendată.

Sunt atât de *plină* de el! ^îmi e greu să gândesc

așa.

Iese cu grijă, scoțând-o afară, asigurându-se că simt fiecare centimetru atunci când o face. Intră înapoi puțin mai repede, şuierând printre dinți când iese afară doar ca să reia de la capăt tot procesul, fiecare împingere fiind mai puternică decât cea dinainte. Maniera în care mă ține aplecată înseamnă că o simt pe fiecare în parte și mai intens decât de obicei, fiecare împingere izbindu-mă parcă și mai adânc. E deopotrivă frustrant și delicios.

— Nu pot...

Simt că nu mai am aer, cu ochii închiși strâns și gura deschisă în timp ce mă concentrez la această senzație.

— Nu pot să mă ating așa.

— îmi ceri s-o fac eu?

— *Aiden*, gâfâi.

Intră în mine și mai tare.

— Vreau să mi-o ceri, mormăie. Cere-mi să te fac să-p dai drumul, Cassie!

— Aiden, jur că dacă nu - țiip când mi-o trage și mai brutal, corpul meu zgâlțâindu-se pe blat- mă *atingi* naibii...

— Te ating.

își înăbușă un râset, ridicându-mi puțin tricoul și trecându-și mâinile peste mijlocul meu înainte să se aplece ca să îmi dea un sărut pe șira spinării.

— Vreau doar să te aud cum mi-o ceri.

Se joacă cu degetele pe partea de sus a coapsei melc, desenând o linie în jos pe interior și zăbovind în timp ce urcă înapoi, la câțiva centimetri de locul unde am nevoie de el. Dar concentrarea îmi e brusc

atrasă de mâna care îmi mângâie spatele. Inima începe să-mi bubuie din motive care nu au nicio legătură cu scula din mine, știind că, dacă îmi mai ridică puțin tricoul – o să vadă totul.

Vârfurile degetelor sale trec chiar pe sub breteaua sutienului, iar cealaltă mână a lui continuă să mă mângâie între coapse în timp ce intră mai departe în mine într-un ritm constant.

— Cere-mi-o, Cassie!

— *Atinge-ma* dracului! rostesc printre dinți, pulsul bu- buindu-mi în urechi atât de plăcere, cât și de teamă. *Te rog!*

Mormăie cu gura lipită de pielea mea, supunându-se instantaneu și ducându-și degetele între picioarele mele ca să găsească micul mugure al clitorisului. Gem când îl freacă,

trupul meu oftând practic de ușurare când palma de pe spatele meu aluneca înapoi jos, în zona mai sigură de la baza coloanei.

Mulțumesc, în pizda ?nă-sii!

În cele din urmă și-o retrace complet ca să mi-o pună pe șold, blocându-mă acolo în timp ce mă mângâie în ritm constant, dar trăgându-mi-o *neconstant*. Lovește adânc acum, cu trupul arcuindu-i-se în timp ce găfâie pe spatele meu și pielea lui o plesnește pe a mea. îmi dau seama că e aproape după zvâcnetul șoldurilor și după gemetele ușoare care îi scapă.

— Mă simt atât de bine când îți dai drumul! găfâie. *.Itât de bine!*

Alunecă adânc, rotindu-și degetele pe clitorisul umflat.

— Mai bine decât m-am simțit vreodată.

Cuvintele lui mă inundă, facându-mă să ard și mai tare, și simt presiunea aceea dulce acumulându-se între picioare, anticipând momentul când explodează într-o plăcere completă.

— Chiar acolo, șoptesc. Nu te opri!

Degetele îi alunecă pe clitoris de cât de udă sunt, dar continuă să mă maseze în același loc care mă face să scâncesc după mai mult.

— Niciodată!

Degetele mi se strâng și mi se desfac pe marginea hiatului și spatele încearcă să mi se arcuiască, deși nu am loc pe suprafața tare, iar *sunetele* care îmi ies pe gură sunt șoptite, profunde, *pline de nevoie* – și apoi o simt.

Începe cu o trepidație în interior, un spasm al pereților interiori intensificat de scula lui care se mișcă în continuare în mine. Scoate un sunet sonor, gutural, în vreme ce se împinge adânc pentru ultima oară, și nu se retrage, nu

sc *mișcă* doar se încordează și îi dă voie trupului meu tre muritor să-l tragă peste marginea prăpastiei.

Penisul îi zvâcnește puternic, umplându-mă cu lichidu lui, cu căldura lui, cu *el* — și c prea greu ca să mă acopere așa cum o face, dar nu mă deranjează. L atât de plăcut să stea lipit de mine, corpul lui masiv rămânând mulat peste al meu în vreme ce gura îi rătăcește fără contenire! Ceafa, gâtul, maxilarul - fiecare bucățică de piele la care poate ajunge.

— Ce bine că ești atât de slabă la jocul cu Frisbee! gâfâie în părul meu.

Expir greoi.

— Cu miză precum cea stabilită de tine, nici nu a contat.

— Adevărat!

îi aud chicoti tul slab, și se cutremura lipit de mine, cu fruntea sprijinită de coloana mea.

— Nu vreau să ies din tine.

— Domnule, așa te pricopsești cu infecții urinare.

Pufnește în răs.

— Sexy!

— Igiena vaginală corespunzătoare e *foarte* sexy, insist. Pe de altă parte, o să curgă din mine peste tot pe...

Încremenim amândoi când se aude soneria, uluiți pentru un moment, ca și cum poate nc-ain imaginat. Însă apoi sună din nou - și parcă s-a declanșat un întrerupător, Aiden ieșind din mine cu un șuierat și o tresărire în timp ce fugim amândoi ca doi nebuni ca să facem să parcă că adineauri *nu* ne-am tras-o pe blatul din bucătărie.

Mă privește istovit în timp ce își ridică pantalonii.

— Aștepți pe cineva?

— Nu, pufnesc, trăgându-îni chiloții. *Tu?*

— Habar n-am cine ar putea fi.

— Poate-i poștașul.

— Păi, dă-mi voie...

Își scoate tricoul de sub betelia pantalonilor de trening pe sub care e băgat.

— Apoi o să...

— La dracu'! Fac o grimasă și adaug: Curge din mine.

Aiden se oprește din ceea ce face.

— Chestia asta n-ar trebui să mă excite, nu?

— Nu, *în clipa asta* n-ar trebui! pufnesc, ahingându-l cu o mișcare a mâinii. Du-te să răspunzi la ușă cât timp mă duc eu la baie!

— Lasă-mă o secundă și o să vin să te ajut să te cureți! ripostează cu un rânjet viclean.

— *Du-te!* râd.

Se răsucesc ca să coboare scările în grabă când soneria sună din nou, iar eu o iau în direcția opusă, să mă ascund în baia de serviciu de lângă bucătărie. Închid ușa în urma mea și răsuflu prelung, apoi încep să râd în timp ce adrenalina curge prin mine. Știu că există un întreg etaj și o ușă între locul în care am stat și oricine o aștepta pe verandă, dar, având în vedere felul în care mi-a sărit inima în gât când a sunat soneria, de parcă am fi fost *prinși*, tot trupul îmi vibrează în continuare de la energia produsă de această surpriză.

Mă curăț repede înainte ca Aiden să poată veni după mine și să se țină de promisiunea de a mă „ajuta” - am fost suficient de expusă pentru o zi,

mulțumesc -, încă râzând în barbă pe când mă spăl și îmi șterg mâinile înainte să ies înapoi pe hol. Fac vreo cinci pași înainte să-i aud vocea, râsetul amuțindu-mi pe limbă când aceeași adrenalină revine, și mai întunecată de această dată, încercând să o alung în timp ce-mi reamintesc că *zm niciun caz* nu are de unde să știe ce faceam noi adineauri.

Văd chipul care se potrivește cu acea voce când mă fi torc în bucătărie. Iris stă de-o parte a canapelei în livingi” alăturat în vreme ce Aiden stă încordat în fotoliul din fața ei. Aceasta se ridică privirea când mă vede, zâmbind anemic, dar vizibil, iar acesta e un semn bun, nu?

— Buna! o salut pe un ton degajat. Când ai ajuns?

— Adineauri.

— A, scuze! Încerc să zâmbesc în timp ce adaug: Eram în spălătorie. Nici n-am auzit soneria.

Nu ratez felul în care ochii lui Iris se plimbă de la mine la Aiden, dar fac tot ce pot ca s-o ignor.

în niciun caz nu are cum să știe.

Ochii îi fug spre Aiden.

— Am fost surprinsă că sunteți amândoi aici. Iii nu te duci la sală dimineața?

— Oh?

Aiden ridică nonșalant din umeri.

— Nu în fiecare zi.

Dumnezeule! Nu ne pricepem să fi m subt ili.

Pășesc pe gresie spre frigider, deschizându-l ca să iau o sticlă cu apă.

— Voiai ceva, Iris?

— Nu, mulțumesc! striga. De fapt... am venit doar ca să te văd pe tine.

iMă opresc lângă frigider.

— Pe mine?

— Da. Pare aproape stânjenită când zice: Tocmai mi-am amintit că am vorbit zilele trecute în mașină... despre pozele alea?

— Oh! închid în grabă ușa frigiderului și zic: Corect! Cele cu tine și Sophie și mama ei?

— Corect...

Își bagă mâna în geantă, răscolind câteva clipe înainte să scoată un plic gros cu poze.

— Mi-am permis să vă comand niște fotografii cu imagini aleatorii de pe telefonul meu.

Îl ține în mână stânjenită preț de câteva secunde în vreme ce eu îmi croiesc drum spre living înainte ca în cele din urmă să se întoarcă și să i-l ofere lui Aiden.

— Și pentru tine, presupun. Nu știu. Poate nu ți-ai dorit atât de multe.

— Nu, e un gest foarte drăguț, răspund pe un ton vioi, întinzându-mă să înșfac plicul de la Aiden, care parc destul de uluit.

Deschid plicul și dau de o Sophie mult mai mică, mult mai dințoasă, cu obraji rotunzi, în vreme ce o femeie o îmbrățișează din spate.

— Doamne! Uită-te la Sophie când era bebeluș! Semăna atât de mult cu o păpușă!

Fac o pauză, observând că Iris mă urmărește.

— Rebecca era superbă.

— Așa este, aprobă Iris.

— Oh, rahat, îmi pare rău!

Îi dau plicul înapoi lui Aiden, amintindu-mi cum trebuie să mă comport.

Îl ia prudent, părând în continuare ca și cum nu ar

fi în apele lui.

— E... foarte drăguț din partea ta, Iris.

— Chiar pot fi drăguță, replică ea tăios, și strânge din buze înainte să adauge: Uneori.

Acum Aiden chiar râde și clatină din cap.

— Da, presupun că da.

— Serios, îți mulțumesc că le-ai adus! spun și eu.

Iris ridică din umeri.

J[^]în îVUl t'în[^] și eram prin zonă. Nu e *nicio mare* scofală.

— Corect! adaug zâmbind. p_{ăi}> sunt p

Sophie o sa-i faca mare plăcere să se uite prin ele

Privirea lui Iris se îmblânzește, iar colțurile gurii i se dică abia perceptibil.

— Așa sper.

— Știi, ai putea...

Sunt întreruptă de soneria unui telefon mobil, iar lui Aiden îi ia câteva secunde să-și dea seama că e al lui.

— Oh! Scuze!

Se ridică de pe fotoliu și intră în bucătărie ca să-l ia de pe blat, unde probabil l-a aruncat mai devreme. Se încruntă spre ecran înainte să ne privească spăsit.

— E de la serviciu. O să vorbesc dincolo.

Dau din cap spre el înainte să dispară pe hol, presupun că spre spălătorie, aproape uitând la ce mă gândeam înainte ca ochii să-mi pice pe plicul cu fotografii pe care Aiden l-a lăsat pe fotoliu. Traversez livingul ca să mă așez acolo, luând plicul și uitându-mă în interior ca să văd pozele.

— în fine, reiau. Voiam să spun că poți să te întorci după ce se termină orele. Când e Sophie acasă.

Ridic privirea ca să-i observ expresia.

— Dacă dorești.

Mă întreb dacă va exista vreo vreme în care Iris să nu fie surprinsă că încerc să o includ și pe ea.

— Serios?

— Aiden o să fie la serviciu, deci, de obicei, mâncăm ceva simplu la cină, dar ești binevenită să ni te alături. Ne-am putea uita la poze? Sunt

convinsă că lui Sophie i-ar plăcea foarte mult să te aibă aici, să-i vorbești despre cele în care era prea mică să și le mai amintească.

— Ar fi...

Nu-și duce vorba până la capăt, cercetându-mi uluită chipul înainte să înghită în sec.

— De fapt, ar fi minunat.

— Bun! îi zâmbesc. De obicei eu și Sophie ne întoarcem în jurul orei patru... iar cina o servim între cinci și șase... deci poți veni oricând dorești.

— Sună grozav, spune din nou, părând în continuare că ar procesa totul.

încuviințez din cap.

— Minunat!

Trece câteva secunde în care pur și simplu stăm amândouă acolo, în tăcere - eu ținând plicul în mână și Iris privind-mă de parcă ar încerca să deslușească ceva, însă, după un minut, poate, clatină din cap de parcă și-ar limpezi mintea și dă să se ridice.

— Ar cam trebui să mă întorc la serviciu, adaugă în grabă.

Vocea îi e mai groasă decât acum o clipă.

— Cred că pot să ajung aici pe la șase totuși, dacă e-n regulă.

— E perfect. Sophie o să fie mai mult decât încântată.

Iși ridică privirea spre mine după ce își ia geanta, cu un zâmbet vag și precaut.

— Și eu.

— Perfect!

îmi dau seama că zâmbesc larg ca o idioată, așa că mă ridic brusc de pe fotoliu.

— A, da-mi voie să te conduc!

— Nu, e-n regulă! dă Iris din mână spre mine. Știu unde e ușa.

Se foiește de pe un picior pe altul.

— Dar... ne vedem mai târziu.

Am senzația că micile m., L.. • • • . ~ i

^L mele victorii se aduna ca sa alcătuiască una *viaic*, < ar îmi spun că e prea devreme să mă entuziasinez. !ns e ca o ciută. Trebuie să ai grijă eu ea.

Își ia la revedere în grabă înainte să coboare repede scările și nu ma așez înapoi pe fotoliu să mă uit la poze înainte să aud ușa mchizandu-se în urma ci. Nici nu conștientizez c încă rânjesc.

— A plecat Iris?

Mă întorc să-l văd pe Aiden intrând înapoi în cameră: dau din cap.

— Adineauri. Ridic bărbia, îngâmfată, și adaug: *Dar s întoarce la cina, ca sa petreacă timpul cu noi.*

— Pe bune? pufnește Aiden în timp ce clatină din cap. Cum dracii' te-ai împrietenit cu Iris în aproximativ o lună când cu mă chinui să fac asta de un an întreg?

— Mi s-a spus că sunt foarte fermecătoare.

Buzele îi zvâcnesc.

— Chiar ești?

— Cum altfel aş prinde în mreje un bucătar profesionist?

Zâmbește larg și-și dă ochii peste cap.

— Sper că asta nu c vreo escrocherie de durată. S-ar putea să ma trezesc iară un rinichi și sa alin că nici măcar nu e adevărat că te cheamă Cassie.

E o glumă, știu asta, însă, aparent, doar de acest lucru e nevoie ca să mă lovească din nou. Cu tot

entuziasmul, mi-am îngăduit să las deoparte toate îngrijorările melc de azi-dimi- neață și să fiu cuprinsă z///z /io/t de atingerea lui Aiden fără să-i spun adevărul.

Iar acum suntem din nou singuri și nu mai am nicio scuză.

Dacă observă schimbarea din starea mea de spirit, nu o zice imediat, scoțându-și telefonul din buzunar și uitându-se la ceas când îmi dispare zâmbetul.

— Apropo, Aiden, voiam să...

— Rahat! bombăne. Ar trebui să mă grăbesc. Clipesc.

— Ce?

— M-au sunat de la serviciu. A avut loc un dezastru legat de cuptor în timpul pregătirilor. Trebuie să văd care sunt pagubele.

— O... păcat!

încearcă să pari mai dezamăgită! Nu lăsa să fie atât de evident că ești ușurată!

— Știu.
>

Se apropie și se apleacă, apoi îmi dă părul de pe față înainte să-mi depună un sărut pe frunte.

^A
— încep să regret traseul meu profesional.

— Dar adori să fii bucătar, replic serioasă, ceea ce-l face să zâmbească și mai larg.

— Intr-o zi o să te fac să regreti toate tachi narile astea.

— Nu mai spune!

încă e acolo, senzația de îngrijorare din măruntaie cc survine din faptul că în acest moment

ar trebui să spun tot ce știu, dar îmi potolesc vinovăția argumentând ca ar fi o idee proastă să deschid această discuție când e pe jumătate ieșit pe ușă. Ceva de felul ăsta va necesita mai mult timp ca să-i dăm de cap, îmi spun. Mai bine aștept.

Deși, dacă e pentru binele lui sau al meu, nu am cum să fiu sigură.

— A! Ce voiai să zici?

— Nimic, răspund după o clipă, încercând să nu par că m-aș scufunda înapoi într-o oază infinită de anxietate. Mă întrebam doar pe la ce oră ajungi diseară acasă.

— Sper că nu prea târziu.

Sc apleacă mai mult, buzele zăbovind-i deasupra alor melc înainte să mă sărute.

— Să știu că mă aștepți aici o să-mi faci seara mai suportabilă.

Ba nu, mă gândesc. Nu dacă ai ști bomba pe care o să ți-o dezvălui.

— O să fiu aici, șoptesc drept răspuns.

O altă atingere ușoară pe buze, de parcă nu s-ar putea abține.

— iMă duc să mă schimb.

— OK!

Nu expir până nu îi aud pașii îndepărtându-se în sus pe scări, și rămân aici cu o grămadă de emoții în fierbere, alcătuite în egală măsură din părți din prezentul și trecutul nostru și tot ce s-a întâmplat între timp. îmi dau acum seama că, pe măsură ce aștept mai mult să-i spun totul, va însemna să mă lupt și mai mult cu anxietatea ce survine din asta, știind că mă așteaptă câteva ore bune în care să mă

simt așa înainte să aflu dacă Aiden mă va da sau nu afară din casă după ce va auzi ce am să-i spun. Iar acum, că am adăugat o vizită lungă a mă tușii care *abia* a început să îmi placă, îmi dau seama că va trebui să-mi țin toate sentimentele în frâu până va pleca ea.

Mă cufund în fotoliu și oftez.

Nu e nici măcar zece dimineața și deja mi-ar prinde bine ceva de băut.

Conversație cu @alacarte

Păi, dacă vrei să auzi ceva CU ADEVĂRAT nebunesc... uneori devin gelos pe toți ceilalți care te privesc.

Crezi că e mai ciudat decât faptul că eu devin entuziasmată de fiecare dată când suntem doar noi doi?

Poate sunt subiectiv, dar nu cred că e deloc ciudat

Știi că ești singura persoană căreia i-am arătat vreodată cicatricea mea? Te face să te simți mai bine?

E un început. Să fiu singurul care să te vadă vreodată dezbrăcată ar fi altul.

CAPITOLUL 19

Cassie

ÎN SEARA ASTA FOST UN CHIN SĂ MĂ PREFAC
CA sunt într-o dispoziție plăcută în prezența lui
Sophie și a lui Iris. Din fericire, astăzi Sophie s-a
împrietenit cu o tată interesată de excursia la
Disney de ziua ei, așadar principala activitate a lui

Sophie din seara asta a fost să întoarcă discuția pe toate părțile. Am fost sincer fericită să aud că e posibil să-și fi făcut o prietenă și, dacă nu aș fi fost atât de agitată din cauza a ce trebuia sa fac când urma să ajungă tatăl ei acasă, poate chiar aș fi sugerat să ieșim în oraș ca să sărbătorim. Apoi au fost fotografiile, și, de vreme ce Iris a fost cea care a povestit toate amintirile legate de fiecare dintre poze, în mare parte am reușit doar să stau prin preajmă și s-o ascult pe Iris rememorând totul.

A fost o seară reușită, în ciuda frământării mele interioare. E una pe care cred că aș putea s-o transform într-un obicei, s-o avem pe Iris în vizită.

Mă rog, dacă o să mai am ocazia. Din câte știu, asta ar putea fi ultima mea seară aici.

Nn gândi așa! încă mai exista o șansă ca lucrurile să se rezolve.

Am făcut teme ca să mă țin ocupată de când s-a băgat Sophie în pat, dându-mi seama după ce m-am autentificat în portal că săptămâna asta am rămas mult mai în urmă decât aveam de gând. De parcă nu aș fi fost destul de stresată azi, am ratat complet un termen de predare a unei lucrări, însemnând că acum am prima restanță. Știu că o temă ratată nu o să fie un motiv ca să fiu dată afară din program sau ceva de genul, însă cu siguranță nu-mi îmbunătățește starea de spirit din acest moment.

Mi-am turnat paharul acela de băutură; a trebuit să aștept ca Sophie să adoarmă buștean, dar paharul foarte mare de vin din sticlă, a cărui

denumire nu o pot pronunța, care are un gust de parcă ar costa mai mult decât câștig eu într-o săptămână, mă ajută să mă mai liniștesc întrucâtva. Am șterpelit-o din frigiderul cu vinuri al lui Aiden, deci, dacă lucrurile se duc de râpă în seara asta, aceasta s-ar putea să fie încă una dintre picăturile care umplu paharul, lotuși, asta nu mă împiedică să beau vinul.

În ultima oră am urmărit ușa de la intrare dc pe divanul de lângă scări, unde stau la laptop, fiecare mașină care trece pe stradă facându-mă să mă ridic și întrebându-mă când o să ajungă Aiden acasă.

Port același tricou roz care ne-a băgat în belele de câteva ori; probabil trișez încercând să stârnesc amintiri despre, aăă, *excitații* într-un moment ca acesta – dar mă gândesc că nu poate fi un lucru rău să folosesc în favoarea mea orice pot. Ca Aiden să fie, cumva, atât de distras de țâțele mele, încât să uite că îl mint de câteva săptămâni.

Nu minți, mă corectează creierul meu. *E doar o omisiune*. Pentru că e o mare diferență.

Mai iau o gură dc vin, plimbându-o o clipă prin gură înainte să o înghit. E sec și ușor amar, însă gustul mă ajută să rămân trează. Încep să văd în ceață ecranul laptopului și ochii mă ustură de oboseală, așa că mi-i frec cu degetele în timp ce-mi înăbuș un căscat. Ai crede că aș fi perfect trează de la starea de tulburare, dar se pare că are efectul opus. Am fost atât de îngrijorată azi, încât corpul meu se pare că se revoltă. Bănuiesc că nici toate serile târzii pe care le-am petrecut cu Aiden în

ultima vreme nu prea m-au ajutat în privința asta, dar nu am cum să mă plâng de asta.

Închid laptopul și îl așez alături înainte să mă întind și să-mi pun paharul pe măsuta de lângă mine. Îmi întind apoi mâinile deasupra capului, trosnindu-mi gâtul în vreme ce mi-l întorc într-o parte și-n alta. Telefonul arată că e puțin trecut de ora 23.00 și știu că Aiden ar putea intra pe ușă în orice clipă.

Dumnezeule, poate *ar fi trebuit* s-o sun pe Wandal. Probabil că ea ar fi știut exact ce să-mi spună. Asta sau pur și simplu mi-ar fi spus să-mi scot tricoul ca să-i distrag și mai mult atenția. Oricare dintre cele două ar fi posibilă. Probabil că ar fi mândră de mine că port în seara asta cel mai subțire sutien pe care îl am. Eu, pe de altă parte... Mda... Tot am impresia că trișez.

Oftez și mă întind din nou după paharul de vin, ținându-l aproape de gură în timp ce mă uit la balustrada ce mărginește scările, pierzându-mă în gânduri și contemplând cel mai rău final posibil. Întotdeauna am știut că nu poți fi niciodată dezamăgit dacă *te aștepți* să fii dezamăgit, așadar probabil acesta e motivul pentru care îmi imaginez cum arata cel mai urât final.

În cel mai rău caz, Aiden îmi spune că nu i se pare în regulă să rămân bona lor, darămite... orice oi fi pentru el. (Cât de jalnic este că abia acum îmi dau seama că nici măcar nu am definit ce naiba suntem.) În cel mai rău caz, cel mai rău - Aiden o să-mi spună că trebuie să-mi strâng lucrurile mâine, o să-mi

ofere un cec frumușel pe post de salariu compensator (pare genul care s-o facă), iar apoi o să mă conducă afară din casa și din viața lui. Pentru a doua oară.

Nu fi dramatică! Atunci nici măcar nu știa cum te cheamă.

Clatin din cap în vreme ce-mi apropii din nou paharul la gură, închizând ochii și lăsându-mi capul pe spate în încercarea de-a da pe gât ultima înghițitură de lichid roșu. Acum nu sunt cu adevărat beată; abia dacă sunt *amețită* deci nu pot spune de ce aleg fix acest moment să fui neîndemânatică. Poate e din cauza agitației sau poate e doar stresul apăsător care m-a răscolit în ultimele câteva zile... Nu știu. În orice caz, paharul meu alege exact acest moment să-mi rateze gura, ultimul dram de vin prelingându-și-se de pe buza de jos și vărsându-mi-se pe tricou.

— Rahat!

Răul a fost făcut; aparent, rămăsese în pahar mult mai mult vin decât crezusem. (De ce a trebuit să-l aleg pe cel mai mare din dulap?) Tricoul e îmbibat de la țâțe până la buric și, când mă ridic repede să evit să dau și pe divan, îmi dau seama că picură peste tot pe gresie.

— Minunat! bombăn, întorcându-mă să pun paharul înapoi pe măsuță. Perfect!

îmi trag tricoul peste cap înainte să apuc să mă gândesc mai bine și abia după ce mă așez în genunchi să șterg puținul vin care s-a vărsat pe jos mă izbește ilaritatea situației. Nu l-am găsit pe

Aiden fix în poziția asta în seara în care l-am așteptat? Atunci a zis că fusese o prostie. Ce pereche minunată suntem!

Învârt cârpa uda pe gresie în timp ce sânii și burta îmi sunt tot ude de la picăturile de vin rămase, blestemându-mi norocul în vreme ce curăț dezastrul pe care l-am făcut ca să mă pot grăbi să mă schimb înainte să ajungă Aiden acasă.

Dar norocul meu din trecut legat de întâlnirile cu el în orice situație s-a dovedit a fi în mare parte de rahat, și nici acum nu e o excepție. Rămân mult prea uluită ca să mă mișc când aud cheile în ușă, încremenind în patru labe, cu gura deschisă și un tricou pătat de vin în mână. Intră pe ușă așa cum o face întotdeauna, atârându-și cheile în cui și dându-și pantofii jos la ușă, și îi ia o clipă să mă vadă acolo în timp ce mă uit la el cu o privire tâmpă.

— Cassie?

Dintr-odată, uit cum să vorbesc, holbându-mă în continuare la el. Aerul rece de pe spate mi se pare ceva înfricoșător.

Face un pas spre mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-am vărsat vinul, reușesc să răspund, ridicându-mă în genunchi pentru a rămâne cu spatele ascuns față de el. 'li-am udat tricoul.

— Uau! râde. Iar primul tău instinct a fost să ți-l dai jos? -red că ai petrecut prea mult timp cu mine.

Cu cât se apropie mai mult, cu atât mă cuprinde și mai mult panica, și mă ridic cât pot de repede în picioare în vreme ce se apropie de mine. îmi

zâmbește în timp ce-și plimbă degetul pe pielea umedă a sânilor mei, și vocea mi se blochează în gât, căci nu mă mai pot gândi decât să evadez.

Nu așa voiam să-i spun

— Ar trebui să merg să-mi iau alt tricou, încerc să zic, dând să trec pe lângă el.

Mă cuprinde în brațe și mă lipește de el.

— Doar ca să ți-l pot da iar jos?

— A, ăăă...

Inima îmi izbește coastele atât de tare, încât mă trezesc că mă întreb dacă nu cumva o aude. E prima dată când sunt cu el fără să port tricou, într-o poziție în care să nu stau pe spate sau deasupra - deținând complet controlul. Ceva ce acum nu simt. Că aș deține controlul. Degetele lui îmi alunecă în sus pe șira spinării ca să urce tot mai sus, și cu fiecare centimetru găsesc că îmi e și mai greu să respir.

— Aiden, trebuie să stăm de vorbă.

Geme încet, aplecându-se să mă sărute pe maxilar.

— Despre?

— Doar - mi-e greu să gândesc când mă sărută pe gât în felul acesta - despre un lucru pe care vreau să ți-l spun de ceva vreme.

Mâinile îi sunt atât de aproape acum, și știu că o s-o simtă în orice clipă, iar apoi nu voi avea ocazia să-l iau cu ușure-

<

A

Iul, așa cum aveam de gând. lini proptesc mâinile între noi ca să-l împing ușor în piept, luptându-mă cu dorința de a-l trage mai aproape și cu faptul că știu că ar trebui să-l împing departe de mine.

— Aiden, eu...

Băga-mi-aș picioarele!

J1 simt cum încremenește. Inițial, e curioasă, atingerea lui - vârfurile degetelor sale urmărindu-mi conturul cicatri- cei de parcă încă nu și-a dat seama ce e. Simt cum mâna i se întinde pe toată forma ei, simțind fără îndoială diferența de textură între cicatrice și restul pielii.

— Cassie, ce e...?

Atunci îl împing ușor, coborându-mi privirea spre propriile picioare de vreme ce îmi e greu să mă uit la el. Știu că acesta ar putea fi momentul, că după asta s-ar putea să nu-mi mai zâmbescă niciodată, și de ce, brusc, mi se pare atât de devastator? Ne cunoaștem de foarte puțin timp și am cedat acestor dorințe de doar câteva *săptămâni* – deci de ce mi se pare că acesta s-ar putea să fie finalul a ceva important?

— Ar fi trebuit să-ți spun de îndată ce mi-am dat seama, bombăn încet spre podea. Eu nu... Inițial nu am știut cum să îți spun și mi-a fost frică să nu-mi pierd locul de muncă, și *știu* că ar fi trebuit să spun ceva după ce am făcut sex, dar pur și simplu... E groaznic, știu, însă pur și simplu mi-a fost prea teamă că o să dispari din nou, și m-am simțit atât de groaznic prima dată, și îmi dau seama că sună jalnic, dar...

— *Hei!*

Mă uit în sfârșit la el, simțindu-mi mâinile pe umeri în timp ce își coboară fața la același nivel cu a mea.

— Cassie, ce tot zici?

În ochii lui e un amestec de derută sinceră amestecată cu o îngrijorare adevărată, de parcă habar n-ar avea despre ce vorbesc. Și cum ar putea să știe? Abia dacă are vreo logică ceea ce spun. Simt cum mi se umezesc ochii și percep o frică reală de orice e pe cale să se întâmple, însă inspir adânc, știind totodată că asta trebuie să fac.

Mă întorc încet, încercând să îmi mențin spatele drept ca să nu arăt la fel de jalnic precum mă simt,

uitându-mă la alcovul de lângă scări cât timp îl aștept să spună ceva. Durează câteva secunde sau poate ore, nu sunt sigură, dar apoi îi simt mâinile pe piele, refăcând dir ncu conturul. Poate încearcă să-și dea seama de unde o știe. Poate nici măcar nu-și *amintește* de ea și, în clipa asta, aproape că am senzația că acest lucru ar putea fi și mai rău. Să fiu un punct atât de mic pe radarul lui, încât nici măcar să nu-și mai amintească.

Vocea îi e incredibil de joasa când spune în sfârșit ceva:

— Pregăteai cina.

Își amintește. Nu ar trebui să fiu încântată că își amintește.

— Pentru că eram singură acasă, șoptesc.

— Și ai tras din greșeală pe tine oala cu apă fiartă.

Abia mă aud când răspund:

— Nu m-am putut feri la timp. M-a atins pe spate.

— Eu...

Tremur, dar nu cred că din cauza aerului condiționat.

— Cassie, tu ești...?

Nu reușesc decât să încuviințez din cap.

Apoi rămâne din nou tăcut, imposibil de tăcut. Vreau să mă uit la el, dar mi-e prea frică. Mi-e prea frică să aflu ce expresie va avea pe chip când o voi face. Dezamăgire? Furie? Nu știu care ar fi mai rea.

— De când știi?

înghit în sec.

— De când ți-am văzut cicatricea.

— Deci, tot timpul în care noi am...

încuviințez din nou din cap.

— *lisuse*, Cassie! Cum ai putut să nu-mi spui?

Închid ochii strâns. Cu siguranța pare furios.

— Mi-a fost frică.

— Frică de ce?

— E doar chestia că... ai dispărut atât de brusc atunci, și credeam... Dumnezeu! Presupun că am fost naivă. Credeam că mă placi de-adevăratelea și că voiai cu adevărat să ne întâlnim. Așa că, atunci când pur și simplu... *ai dis-*

Dau drumul unei răsufări tremurate.

— Nu mai voiam să trec din nou prin asta. Mai ales ■acum, că... te cunosc. Acum ar fi mult mai nasol.

— Aveai de gând să-mi spui vreodată?

Deschid ochii brusc, iar acum nu mă mai pot abține, așa că mă întorc spre el ca să poată vedea, sper, sinceritatea de pe chipul meu. -

— Da! Aveam de gând să-ți spun în seara asta. Aveam de gând să-ți spun *azi*, de fapt, dar apoi, ăăă... mi-ai distras atenția, și apoi a fost tot rahatul ăla cu Iris și a trebuit să pleci la serviciu, și pur și simplu am crezut că e necesar să avem o discuție adevărată despre asta, și...

Amuțesc, observându-i în cele din urmă expresia. E furios, asta e sigur-sigur, și derutat, bineînțeles, însă observ că pe chipul lui nu se citește deloc emoția pe care mi-a fost cel mai teamă că o voi

vedea.

Dezamăgire.

Nu pare dezgustat sau supărat; sigur, arata de parcă ar fi furios că l-am primit în patul meu de atâtea ori fără să-i spun adevărul, dar, cumva, nu mi se pare atât de fioros pe cât credeam că va fi.

— îmi pare rău! repet. Ar fi trebuit să-ți spun mai devreme.

Ochii încă îi sunt duri.

— Da. Ar fi trebuit. Tot nu-mi vine să cred că n-ai facut-o.

— Știu.

îmi cobor iar privirea, spre propriile picioare. Încă sunt pe jumătate dezbrăcată și plină de vinul ăla nenorocit. Lucrurile nu pot să se înrăutățească mai mult de-atât.

— Știu. îmi pare rău!

Continui să-mi fixez cu privirea degetele de la picioare în timp ce aștept să spună ceva, cu pulsul bubuindu-mi în urechi în vreme ce aștept să văd dacă Aiden va alege să încerce să lămurească lucrurile cu mine sau dacă îmi va cere să plec. Nu mi-e rușine de trecutul meu și nu o să-i permit cuiva să mă facă să simt că ar trebui să-mi fie, nici măcar lui Aiden – dar sa fiu a naibii dacă n-o să mă doară dacă se dovedește că el nu e cine am crezut că e pentru că încearcă să mă facă să mă simt așa. Pe de altă parte, i-am ascuns chestii, deci poate că ar fi îndreptățit? Nu știu. Mă ia durerea de cap și, în clipa asta, îmi doresc pur și simplu să terminăm cu asta.

Orice ar fi „asta”.

Conversație cu @lovecici

Habar n-ai ce ți-aș face dacă te-aș putea atinge cu adevărat.

Am o idee.

Chiar? Ai cea mai vagă idee despre cum aș folosi păsărică aia frumoasă a ta?

Să i-o tragi, A.

Pentru ce

CAPITOLUL 20

Aiden

SUNT PREA ULUIT CA SĂ MAI SPUN CEVA. DINTRE toate lucrurile la care mi-aș fi putut imagina că mă întorc acasă, acesta nu era nici măcar pe-aproape de una dintre posibilități.

Știu că așteaptă să deschid gura și să spun ceva – la cum fixează podeaua cu privirea cu o înfrângere resemnată, de parcă deja s-a hotărât că o s-o alung din cauza asta. Nu mă pot preface că nu sunt furios că mi-a ascuns treaba asta, dar probabil nu din motivele la care s-ar putea gândi ea. Pur și simplu urăsc ideea că a măcinat-o îngrijorarea când ar fi putut să fie sinceră cu mine. Chiar înțeleg, cred, toate motivele pentru care nu a făcut-o. După ce m-am întrebat atât de mult unde a dispărut, chiar și acum, oare aș fi fost la fel de ezitant să risc să o fac să dispară din nou?

„Credeam că mă placi de-adevăratelea și că voiai cu adevărat să ne întâlnim.”

Asta e partea care îmi atrage atenția. În tot acest

timp, am presupus că *eu* am înțeles greșit lucrurile. Oare ea a petrecut tot acest timp gândind același lucru?

„Nu mai voiam să trec din nou prin asta. Mai ales acum, că... te cunosc.”

Oare s-a simțit și ea la fel de dezamăgită când m-am distanțat precum m-am simțit eu când ea a făcut același lucru?

— Cassie, ăăă...

Acum mă simt puțin mai liniștit, însă nu mai puțin uluit.

— îmi plăcea de tine. *Chiar voiam* să ne întâlnim.

Se uită în sfârșit la mine, și urase că are ochii umezi din cauza mea.

— Ce?

— Nu am vrut să dispar, îi explic. Când s-a întâmplat... tocmai aflasem că Rebecca murise. Luna aceea a fost o nebunie. îmi faceam griji pentru Sophie și făceam aranjamente și încercam să-mi dau seama cum să-mi reorganizez viața în întregime. Până am reușit să scot capul la suprafață și să respir din nou, trecuseră câteva săptămâni fără să-mi dau seama. Iar când m-am întors ca să-mi cer scuze...

— îmi ștersesem contul, șoptește.

încuviințez solemn din cap.

— Credeam ca eu am fost cel care înțelesese greșit.

Văd cum rămâne cu gura căscată de surprindere în timp ce așază la loc toate piesele puzzle-ului și îmi dau seama că nimic din toate astea nu i-a trecut

prin minte până acum. Că ea chiar a petrecut aproape un an întreg gândindu-se că, după tot ce ne spusese, totul fusese doar o tranzacție. Că nu ținusem niciodată la ea așa cum o făcusem să creadă. Ii fusese extrem de teamă că – până și acum, chiar și după ce se pare că nu poate trece o zi fără să o ating sau să fiu aproape de ea – aș da-o la o parte.

Nu mă pot abține; e întrebarea care mă macină încă de când m-am autentificat din nou în cont ca să aflu că ea și-l ștersese de tot pe-al să .

— Unde ai dispărut?

— Eu...

O urmăresc cum își roade îngrijorată buza și roșește. Își ferește privirea de parcă i-ar fi rușine.

— N-am mai putut s-o fac. După ce ai dispărut. Știu că probabil e prostesc, dar... îmi era dor de tine și credeam că dispăraseși de pe fața pământului, și pur și simplu...

Inspiră adânc, cu ochii umezi.

— N-am mai putut s-o fac.

Totul pare ireal. De parcă în orice clipă o să mă trezesc în patul meu și nimic din toate astea nu se va fi întâmplat. Cum e posibil ca, dintre toți oamenii din orașul ăsta care mi-ar fi putut răspunde la anunț, s-o fi făcut chiar ea? Ca acea persoană de care Sophie avea cea mai mare nevoie să fi fost, de asemenea, singura de care *eu* să fi avut cea mai mare nevoie, fără ca ea să-și dea măcar seama de asta?

— înțeleg dacă vrei să plec, reia Cassic cu stoicism și cu buza tremurând. Dar nu am vrut să-ți

ascund asta așa. Eu doar... nu am știut cum să-ți spun.

Poate să-i cer să plece chiar *este* soluția rațională. Poate un om mai rațional m-ar certa că nici nu mă gândesc la asta. Inșă, în ciuda trecutului nostru ciudat și a prezentului și mai ciudat și a tot ce s-a întâmplat între timp, ideea care mă deranjează cel mai tare e ca ea să iasă pe ușă și să nu se mai întoarcă niciodată. Probabil că nu are logică că mă simt așa; nu cunoaștem wzw/?unul despre celălalt care să justifice faptul că mă simt atât de posesiv în privința ei, de parcă nu pot s-o las să plece, dar...

Asta nu mă împiedică să simt acest lucru.

Nu vreau să pleci, îi spun în cele din urmă cu voce răgușită.

Are ochii mari când îmi întâlnește din nou privirea.

— Nu ești furios?

— Ba da, sunt, răspund și, când începe să pară din nou demoralizată, adaug: Dar nu pentru că mi-ai ascuns chestia asta.

-Ce?

— Sunt furios pentru că te-ai confruntat singură cu ea. Sunt furios pentru că ai petrecut tot acest timp facându-ți griji că te-aș alunga, fără să-mi oferi șansa să-ți spun că în *niciun* caz nu te las să scapi încă o dată.

I se taie respirația și pare tare dulce în acest moment; părul îi cade pe față din cocul ciufulit, gura îi e deschisă într-o manieră adorabilă, tăcută,

care imploră s-o sărut, iar ochii ei... ochii ei exprimă atât de multa ușurare, încât îmi provoacă o durere în piept.

Am grijă când mă întind spre ea, apropiindu-mă ca de un animal înspăimântat care s-ar putea să fugă, și, din toate punctele de vedere, chiar ar putea s-o facă. Observ că încă mai tremură ușor când îi cuprind maxilarul în palme, închi-zându-și ochii cu o fluturare a genelor în vreme ce degetele i se încolăcesc în jurul încheieturii mele. Poate e imprudent din partea mea să fiu pe cât de extaziat sunt să aflu că e *ea* - că persoana pentru care îmi pierd mințile astăzi e aceeași persoană care m-a înnebunit și atunci. Are ochii închiși când mă aplec spre ea și simt pe obraz ușoara umezeală de pe genele ei când îmi ating buzele de ale ei.

Are un gust dulce. De vin și ceva ce e tipic lui Cassie, și mă trezesc că o trag și mai aproape ca să încerc să-i simt și mai bine gustul, ceva ce devine un obicei de câte ori o ating. De parcă indiferent cât de mult am din ea, cumva, niciodată nu e suficient.

Simt cum degetele i se furișează pe sub tricoul meu, găsind pielea ridicată de lângă buric și mângâindu-mi cicatricea. Mă Face să mă în fior, atingerea ei împreună cu faptul că știu totul despre aceste semne de pe trupurile noastre - conștientizarea a tot ce i-am spus și a tot ce am văzut izbin-du-mă ca un val. De câte ori mi-am dorit să o pot atinge astfel? De câte ori mi-am dorit să pot afla dacă buzele ei sunt la fel de moi precum arată?

Cum e posibil ca, după atâta timp, să găsesc răspunsul la toate acele întrebări într-o manieră atât de neașteptată?

Ar trebui s-o duc în camera ei, știu asta, dar se pare că nu pot să mă opresc să o ating suficient de mult cât să o fac. Aproape ca și cum, dacă i-aș oferi un centimetru de spațiu, s-ar putea să-mi alunece printre degete. O împing și mai mult în alcovul din spatele scărilor, cu mâinile pe talia ei și pe șolduri și peste tot pe unde pot să o ating, în vreme ce limba ei o atinge pe a mea și aproape că mă face să mă pierd cu totul.

Îmi aplec capul ca să-mi lipesc buzele de umărul ei în timp ce o îndemn să se întoarcă, și ezită doar un pic înainte să se supună, arătându-mi spatele pe când mâinile ei se proptesc de perete. Îmi las gura să rățăcească, provocând pielea ridicată dintre omoplații ei într-un fel cum nu am mai avut ocazia s-o fac până acum. Simt cum se înfioară când limba mea urmărește conturul cicatricei, coloana arcuindu-i-se sub apăsarea insistentă a gurii mele în clipa în care degetele mele găsesc închizătoarea sutienului ca să-l desfacă. Faptul că spatele ei e gol face să-mi fie mai ușor să-l explorez și, dacă nu aș fi atât de agitat, chiar ar fi posibil să fie ceva pe care să-l fac toată noaptea. Îmi spun că voi avea timp mai târziu.

Pare că a rămas fără răsuflare când o răsucesc din nou spre mine, ajutându-mă când îi dau sutienul jos și să-l dau să

cadă pe podea. Respirația îi e greoaie și, pentru o clipă, sunt Fascinat de ridicarea și coborârea sânilor ei, de parcă m-ar implora să-i ating. îi susțin privirea când mă aplec să-mi trec buzele peste umflătura, închizând ochii și concentrându-mă pe bubuitura pulsului ei pe buzele mele.

— Ce repede îți bate inima!

*

Iși mușcă buza, înfigându-și degetele prin părul meu ca să mi-l dea de pe frunte.

— Știi că, în general, inimile femeilor bat mai repede decât ale bărbaților?

— Oh?

Buzele mi se mulează pe sânul ei când îi dau un alt sărut acolo, mai murdar de data asta, ca să-i pot simți gustul.

— Cred că Snapple n-a auzit-o niciodată pe a mea când te ating.

Îcnește când îi acopăr sfârcul cu gura, și sunt fermecat de modul în care i se lipesc buzele - de maniera în care înă privește pe sub pleoapele îngreunate. Mă întreb dacă au existat semne pe care ar fi trebuit să le văd; de câte ori am văzut-o pe un monitor având orgasm? Am senzația că am văzut-o în fiecare mod posibil, în toate acele nopți, dar ceva la timpul pe care l-am petrecut împreună îmi pare diferit față de atunci, și nu pot să nu mă întreb dacă e din cauză că o ating *eu* în loc s-o facă ea. Mi-ar plăcea să mă amănesc să cred asta.

Și pielea ei are gust dulce, aroma persistentă a vinului pe care l-a vărsat acoperindu-mi limba în vreme ce o las să se învârtă în jurul unui vârful

întărit. II strâng pe celălalt între degete în vreme ce-mi las o mână să-mi alunece în josul burții ei, depășind pantalonii scurți ca să intre în chiloți și să văd cât de udă este.

La dracu | deja e uda 'toarcă!

— E ciudat?

A

li dau drumul cu un pocnet umed și-mi las capul pe spate ca s-o vad mai bine.

— Ce?

— Nu știu... Cu tot ce s-a întâmplat...

Scoate un râset agitat.

— Adică, există... o grămadă de chestii pe care mi-ai cerut să le fac.

Buzele mi se arcuiesc când îmi apăs degetele mai adânc între picioarele ei, arcuindu-le ca să le las să alunece în interiorul ei în vreme ce gura ei formează un O tăcui.

— îmi amintesc tot ce ți-am cerut vreodată să faci, Cassie.

— Mm!

Șoldurile i se înclină spre mâna mea și-și închide ochii.

— Mi-a plăcut.

— îți plăcea când îți spuneam ce să faci?

Dă leneș din cap.

— Mm-hmm!

— Pot sa o mai fac, murmur. De ce nu începi dându-ți ăștia jos?

îmi las degetele să alunece afară din ea ca să-i prind partea din față a pantalonilor scurți, trăgând de ei. Când îmi scot mâna cu totul, îndreptându-mă complet ca să văd dacă o să mi se supună, simt cum

mă traversează un fior familiar. Una a fost să o privesc dincolo de un ecran făcând orice îi ceream să facă, și altceva e acum. Aceasta nu e o femeie iară chip oarecare față de care am o pasiune nechibzuită, aceasta e *Cassie* – caldă, moale, *reală*. O femeie care îmi invadează mintea din ce în ce mai mult cu fiecare zi.

O urmăresc cum se întinde ca să-și dea jos de-a lungul coapselor pantalonii scurți, chiloții coborând odată cu ei până îi aruncă pe podea. E mai întuneric aici, în acest colț mic, lumina de deasupra ușii fiind insuficientă ca să o lumineze cum trebuie, însă disting fiecare umflătură moale și flecare curba blândă, de la plinătatea sânilor ei la panta ușoară a abdomenului și rotunjimea șoldurilor care-mi fac palmele să menească de nevoia de-a o atinge. Culoarea rozalie a buzelor ei se potrivește cu vârfurile ascuțite ale sfârcurilor, și știu din experiență că ambele se potrivesc cu rozul drăguț dintre picioarele ei.

Totul la Cassie pare să fie creat ca să mă înnebunească.

— Nu-mi vine să cred că am petrecut tot acel timp în- trebându-mă — nodurile degetelor îi mângâie ușor partea de sus a coapselor când se înfioară, și îmi strecur degetele printre ele, arcuindu-mi mâna și plimbând-o tot mai sus – cum ar fi să te ating.

Buzele i se despart într-un icnet tăcut când degetele mele intră și ies dintre pliurile ude și simt cum penisul împinge insistent în fermoar.

— Habar n-am avut cât de mult mai *plăcut* ar fi în realitate.

— Aiden, oftează, degetele sale subțiri mângâindu-mi partea din față a pantalonilor.

— Dă-i jos!

— Aici?

A

împing și mai adânc, simțind cum se strânge în jurul degetelor mele.

— Vrei să ți-o trag aici?

Degetul i se strecoară sub betelia pantalonilor mei, trăgând insistent.

— *Aiden.*

Am senzația că suntem într-un moment diferit în timp, unul în care așteaptă un semn de la mine, de parcă singurul lucru care contează e orice urmează să-i cer. Mă face să mă simt amețit și ca și cum mi-am pierdut controlul.

Mă strânge prin blugi și mă face șuier printre dinți:

— *Futu-i!*

— îmi place când înjuri, spune cu un râset șoptit.

— Da?

încuviințează din cap.

— Zău!

Continui să-mi mișc degetele în ea, proptindu-mi cealaltă mână lângă capul ei în vreme ce o privesc atingându-mă.

— îmi vrei scula, Cassie?

Un fior vizibil o străbate și abia dacă reușește să dea ezitant din cap.

Îmi împing soldurile și mai mult în mâna ei.

— Așadar...

își mușcă buza în vreme ce-mi desface fermoarul, folosindu-și ambele mâini ca să-mi tragă pantalonii în jos înainte să-mi mângâie forma prin boxeri. Irebuie să închid ochii când mi-o scoate, cu mâinile calde și moi în timp ce-și plimbă pumnul de la bază spre vârf. Se ridică pe vârfuri ca să-și treacă buzele peste ale mele, mângâindu-mă cu o mișcare lentă în sus și în jos care mă înnebunește.

— Spune-mi ce vrei să fac! îmi șoptește cu gura lipită de a mea. Știi că voi face orice dorești.

Acum alunecă în trecut odată cu mine, șoptindu-mi chestii pe care nu le-am mai auzit de când mi le-a spus într-o cameră întunecată și cu chipul acoperit. Doar să o aud e suficient să mă facă să-mi dau drumul în mâna ei, dar nu asta vreau.

— Pune-ți brațele în jurul gâtului meu! îi cer.

Regret pierderea mâinilor ei de pe sculă când se supune imediat, dar știu că o să mă simt mult mai bine în ea.

— Ține-te de mine!

Face ceea ce-i cer, și-mi scot mâna din picioarele ei ca să o prind de șolduri, ridicând-o în brațe și lipind-o de perele în timp ce-mi cuprinde mijlocul cu picioarele. Suntem suficient de aproape pentru ca penisul meu să-și lăcească loc între picioarele ei și mă acoperă cu căldura ei lunecoasă când îmi înclin șoldurile suficient cât să o simt. O țin de perete și îi șoptesc să se țină strâns, ducându-mi mâna la spate ca să-mi trag tricoul și să mi-l dau jos înainte să-l las să cada pe podea. Brațele ei se strâng

imediat înapoi în jurul gâtului meu, și abia dacă e nevoie să fac ceva ca să mă poziționez suficient de bine ca să alunec în ea.

Scoate un zgomot, ceva între un scâncet și un geamăt, și mă aplec mai aproape de ea ca să-mi las buzele să-i șoptească în ureche:

O așez mai bine ca să pot împinge mai adânc.

— Trebuie să taci, ai uitat? Fii cuminte!

— Da... *Oh!*

Călcâiele i se înfig și mai tare în fesele mele, iar degetele i se înfig în părul meu.

— Promit! Acum îmi șoptește, de parcă ar vrea să mi-o dovedească: Nu te opri!

E nevoie doar de o mișcare ușoară ca să intru cu
totul în » >

ea, șoldurile fiindu-i complet lipite de ale mele în timp ce tremură cu totul. Trebuie să-mi acord un moment ca să mă adun și să nu-mi dau imediat drumul în ea - întotdeauna e un pericol la cât de bine mă face să mă simt-, și-mi las capul să cadă pe umărul ei în vreme ce o mențin nemișcată, cu mâinile pe șoldurile ei.

— N-o să-ți vină să crezi cât de mult m-am gândit la asta, pufnesc. Cât de tare voiam să te ating, Cassie. Atunci...

acum... mereu.

Mă sărută pe gât, apoi îmi linge pielea de acolo.

— Poți să mă atingi oricând dorești.

— Da?

îmi mișc capul ca să o privesc. Mâinile îmi alunecă să-i cuprindă fundul, ieșind ușor afară din

ca doar ca să intru la loc.

— Oricând vreau?

— *Da!* şuieră.

O ridic ca să o trag de pe mine, suficient cât să fiu doar puțin în interiorul ei înainte s-o las să cadă înapoi.

— Asa?

»

— *Ah!*

Capul îi cade pe spate, lipit de perete.

— Orice doreşti.

— Doar...

Mormăi când o salt şi o trag înapoi pe sculă şi mai tare.

— Pe tine te vreau.

— Aşa! găfâie ea. Mm!

— Poţi să-ţi dai drumul aşa? Spune-mi de ce ai nevoie!

— Cred ca... dacă tu...

Îşi arcuieşte atât de mult spatele de la perete, încât trebuie să o țin şi mai strâns de şolduri ca să o menţin dreaptă, înseamnă că de fiecare dată când împing în ea mă lovesc de acel loc care o face să icnească, trupul săltându-i la fiecare izbire a şoldurilor mele, iar picioarele sale strângându-se şi mai tare în jurul mijlocului meu, deşi ar părea imposibil.

— *Exact acolo!* geme, chinuindu-se să vorbească pe un ton mai coborât. *Oh* - nu te opri!

De parcă în clipa asta ar fi o opţiune.

Simt cum i se înfig unghiile în umerii mei,

suficient de adânc ca să lase semne, dar abia percep usturimea datorită telului în care se încordează. Aud pocnetele degetelor ci dc la picioare și simt cum îi tremura corpul, dovada a faptului că e pe cale să-și piardă controltd. Mi-e greu să-mi aplec capul ca să-i pot suge umflătura moale a sânilor, dar am nevoie să-mi lipesc gura de ea, oriunde pot să ajung. Simt cum se adună din nou presiunea în timp ce împing în ca iar și iar și *iar* – cu picioarele slăbite și pulsul bubuind sub fiecare centimetru al pielii mele.

— Cassie, sunt... *Futu-i!*

O țin strâns în vreme ce ne cutremurăm în timpul orgasmului, simțind în ureche respirația ei fierbinte pe când îmi îngrop fața în gând ei. Dinții mi se înfig în pielea suplă de la curbura gâtului său ca să-mi înăbuș geamătul, iar ea îmi depune sărutări apăsate pe maxilar când încerc să-mi revin după apogeu. O țin aproape în timpul orgasmului, incapabil să-i dau drumul. Îmi dau seama ca încă o țin strâns, înfipt în continuare adânc în ea, apoi îi simt degetele înfigându-se în părul meu în vreme ce mă mângâie pe umăr cu mișcări circulare.

Când în sfârșit mă retrag ca să mă uit la ea, sentimentul pe care mi-l oferă să o văd desfrânată, ciufulită și satisfăcută, zâmbindu-mi de parcă i-am oferit un blestemat de cadou – e de nedescris.

— Te rog să te gândești să-mi lași un bacșiș! șoptește.

Pufnesc în răs, uluit de ideea că acest lucru chiar

se întâmplă, că e aici și că atâtea lucruri s-au aliniat ca să ne aducă din nou în viața celuilalt. Am totuși impresia că ar putea fi un vis, și poate chiar mi-aș face griji că ar fi dacă nu ar fi așa de caldă și cât se poate de *reală* în brațele mele. Mă face să mă întreb câte zile trebuie să penecen împreună ca să fie acceptabil din punct de vedere social să nutresc ideea că s-ar putea să fiu îndrăgostit nebunește de femeia asta. Cu siguranță mai multe decât am petrecut deja împreună, aș zice.

Și ce e și mai incredibil este că, până și acum, chiar și după ce tocmai am avut-o... deja vreau din nou să o posed.

— De cât somn ai nevoie?

Ridică o sprânceană spre mine.

— Pe bune? Din nou?

— Ai cerut bacșiș, răspund pe un ton serios.

Rămâne cu gura căscată în timp ce-mi trage una peste umăr, însă ochii ei îmi transmitea e mai mult decât bucuroasă să-și sacrifice cele opt ore. Cunosc destul de bine că, la un moment dat, *trebuie* s-o las să doarmă; sunt conștient de asta.

Dar nu se va întâmpla prea curând.

Conversație cu @alacarte

@a la carte
✓jx ți-a trimis un bacșlț do 100\$

îmi doresc în schimb să fi cheltuit banii ăștia să te
scot în oraș. Poftim gest siropos!
/ ■ •

CAPITOLUL 21

Cassie

CÂND SIMT LUMINA SOARELUI PE FAȚĂ LA PRIMELE ore ale dimineții, prima mea reacție e să intru în panică. Mă ridic brusc în pat, simțind cum Aiden se foiește lângă mine în timp ce bâjbâi după telefonul de pe noptieră.

Puțin trecut de ora șapte. Pfui!

De obicei Sophie nu se dă jos din pat mai devreme decât cel puțin opt și jumătate. Mai ales în weekend. Iotuși, azi am laboratoare și, de vreme ce activitățile târzii în noapte împreună cu Aiden m-au împiedicat să-mi amintesc să-mi pun ceasul să sune, sunt în întârziere cu douăzeci de minute. Casc în timp ce îmi las telefonul unde l-am găsit, rotindu-mi umerii și întinzându-mă în vreme ce încerc să mă trezesc. Aș pune pariu că azi-noapte am dormit doar patru sau cinci ore și mă dor mușchi care până azi nici nu știam că există, dar totuși... Să-l văd pe Aiden tolănit în patul meu, cu părul peste ochi și gura întredeschisă în somn – aș zice că merită.

Aseară am avut parte de o surpriză și o ușurare enorme; eram atât de convinsă că Aiden urma să-mi ceară să plec,

încât înțelegerea lui m-a dat pe spate. Și ce e și mai remarcabil *este fericirea* lui vizibilă să afle cine sunt, cine suntem *amân- doi*. Parca o greutate imensă mi s-a ridicat de pe umeri când știu că nu mai există secrete între noi. Acum am senzația că poate chiar i-am putea acorda o șansă relației noastre. Asta dacă și-o dorește și el. Sunt perfect conștientă că, în entuziasmul nostru frenetic ce a urinat după descoperirea sa de aseară, eu și Aiden nu am apucat să stăm de vorbă. E un lucru pe care cred că va trebui să-l facem la un moment dat. M-aș simți mult mai bine dacă aș auzi că nu sunt singura implicată în chestia asta dintre noi, nu doar din punct de vedere fizic.

Știu că sunt în întârziere și că ar trebui să sar în duș, însă mă simt lacomă cu el stând așa lângă mine. Trupul lui pare prea masiv pentru salteaua patului de o persoană, cu unul dintre brațele groase peste cap și cu celălalt așezat pe burtă peste cearșafurile înfășurate în jurul soldurilor. Există chestii care sunt mult mai ușor de observat în lumina strălucitoare a dimineții și pe care nu am reușit să le apreciez în timpul întâlnirilor noastre târzii - chestii precum firele rare de păr moale de pe pieptul lui, mai deschise la culoare decât cele de pe cap. Îmi las degetele să îl atingă cu grijă când se foiește, nu destul cât să se trezească, dar suficient

cât să se miște în așa fel încât cearșaful să-i alunece de pe talie, lăsându-l, în mare parte, dezbrăcat.

Și cu siguranță nu mă plâng de asta.

Mă uit din nou la ceasul de pe telefon, cântărindu-mi opțiunile înainte să-mi spun că șamponul uscat sigur e la modă dintr-un motiv întemeiat. Sigur, probabil că nu a fost inventat pentru escapadele sexuale din orele mici ale dimineții cu cavalerul tău pe un cal alb, în peisoana fetei de mult pierdute pe care obișnuini s-o privești pe un ecran, dar în fine. Sunt grijulie în timp ce mă bag lângă el, urmărind încet partea de jos a cicatricii lui care se dezvăluie de sub brațul întins. Mă aplec după aceea să-l sărut acolo, simțind cum pielea îi zvâcnește sub gura mea, însă sforăielile ușoare nu se opresc.

Zâmbesc când îi dau un alt sărut mai jos, chiar lângă V-ul relaxat de lângă șold, jucându-mă acolo cu limba în vreme ce Aiden scoate niște zgomote ușoare în somn.

Penisul îi atârnă greu pe coapsă, și arunc o privire spre fața lui în vreme ce-mi trec un deget de-a lungul lui și-l simt cum tresaltă ușor la atingerea mea. Coapsele îi sunt ușor desfăcute, unul dintre genunchi fiind ridicat într-o parte, deci nu îmi e chiar atât de greu să ma strecur între ele, întâl-nindu-mă foarte aproape și foarte personal cu cea mai intimă parte a lui. Îl simt greu în palmă când îmi pun mâna dedesubt și, chiar și așa, simt cum zvâcnește.

Mă face să mă întreb cu câte pot să scap înainte să se trezească.

Am grijă cu limba, trecând-o pe întreaga lungime cu o atingere abia simțită, și simt cum se încordează sub cealaltă mână sprijinită pe partea de sus a coapsei lui. Îmi răsucesc limba în jurul capului înainte să încerc să-l cuprind și mai mult și simt cum începe să mi se întărească în gură, închid ochii când împing mai adânc, nereușind să -l primesc cu totul, dar compensând centimetrii rămași strângându-mi pumnul la bază.

Nu observ că e treaz până nu mă ridic la loc, deschizând brusc ochii când simt greutatea palmei lui pe ceafa. Acum, e greu să zâmbești cu o sculă în gură, deci sunt convinsă că arăt ridicol, însă încerc să mă revanșez întinzându-mi limba sub cap, ca să acopăr și mai mult din el.

— Asta e...

Vocea îi e răgușită de somn și ochii îi sunt încețoșați și pe jumătate deschiși în timp ce mă privește.

— Asta e o trezire dată-naibii!

Acum e complet tare, făcând să-mi fie mai ușor să-i sărut scula în vreme ce geme pe un ton jos, din piept.

— Cât e ceasul?

— E devreme, îi răspund. O să mai doarmă o vreme. Genele îi flutură când îmi trec limba de-a lungul lui.

— OK!

— Dar eu am laboratoare azi, adaug, mișcându-

mi leneș pumnul. Așa că trebuie să mă inișc repede.

Un colț al gurii îi saltă ușor.

— Dacă o să continui să mă atingi așa, nu cred că timpul va fi o problemă.

Îmi place felul în care mă privește când i-o iau în gură, uitându-se la mine de parcă aș fi vreo creatură mitologică pe care nu-i vine să creadă că o vede. E suficient să facă orice fată să se simtă încrezătoare. Imediat înclin capul ca să pot cuprinde cât mai mult în gură, folosindu-mi în continuare pumnul ca să-l mângâi acolo unde nu pot ajunge cu gura.

E mai blând de data asta - nu mai e niciun pic din duritatea frenetică de ultima dată când l-am avut în gură, dar mă bucur de partea asta a lui la fel ca și de cealaltă. Într-o doară, mă întreb dacă există *vreo parte* a lui Aiden care nu îmi va plăcea. Presiunea mâinii lui în părul meu e ușoară, abia simțită, însă până și asta mă face să mă simt amețită. Îmi cam place să fiu măcar o dată eu cea controlează tot.

Capul îi cade pe pernă, iar gura i se deschide în vreme ce respirația îi devine mai sacadată ca să-mi dea un imbold să continui. Simt pe limbă fiecare zvâcnire, fiecare atingere ușoară a degetelor sale în păr - toate făcându-mă să-mi doresc și mai mult să vreau să-l fac să-și piardă mini ile. Îmi dau seama că n-a glumit când a zis că treaba asta nu o să dureze mult; abia dacă i-am luat-o în gură de vreun minut sau cam așa ceva, iar respirația i s-a redus la o serie de gâfâieli sacadate, și umerii i se ridică aproape ca într-un reflex de fiecare dată când îl

cuprind cât de mult pot.

— Cassie, zice răgușit. Ar trebui... O să...

Știu exact ce spune și poate e o aroganță din partea mea, dar îmi place. Îmi place pentru că îmi dă impresia că nu se poate abține. Îmi place pentru că îi place *lui*. Aș putea face asta de câte ori ar fi nevoie ca să-i sucesc mințile atât de tare, încât să nu fie în stare nici măcar să *se uite* la propriul penis fără să-mi simtă gura pe el.

Deși, având în vedere felul în care găfâie, nu cred că va fi nevoie să fac prea multe.

Corpul îi e imposibil de încordat acum și degetele chiar i s-au încurcat puțin în părul meu, dar sunt atât de preocupată de felul în care se umflă pe limba mea, încât abia dacă simt. Îmi mișc pumnul în același timp cu gura, auzindu-i geamătul bâlbâit înainte să simt împrôșcarea caldă din fundul gâtului. Încerc să mă concentrez la sunetele pe care le scoate, la felul în care trupul îi tremură sub mine, închizând ochii în timp ce înghit tot ce îmi oferă. Maniera în care rămâne inert după aceea e foarte satisfăcătoare și face să merite ochii umezi și lipsa de aer când mă îndepărtez de el. Pare uluit în timp ce se uită spre tavan, abia mișcându-se când mă cațăr deasupra lui ca să mă întind pe pieptul său.

— Bună dimineața! îl tachinez.

Răsuflă prelung.

— Ceasurile deșteptătoare o să pară incredibil de mediocre.

— Siguranța locului de muncă, râd, bucurându-

mă de gluma pe care tot continui s-o fac.

Mă aplec să-l sărut, și nu pare deloc deranjat de faptul că tocmai l-am avut în gura, trăgându-mă spre el să facă sărutul mai adânc. După aceea îi dau un sărut scurt și blând.

— Totuși, chiar trebuie să plec. Din cauza ta, nu mai am timp să fac duș.

— Mi-ar plăcea să zic că mă simt prost pentru asta, dar... Rânjesc.

Da, nu mi-ar plăcea să te transform într-un mincinos.

— Voi întoarce mai târziu favoarea.

A, categoric! I în în minte socoteala orgasmelor. Nu-ți face griji!

Uau, fără presiune sau ceva de genul!

Zâmbetul mi se lățește și mai mult și îi dau un ultim sărut.

Ar trebui să-mi iau mașina de la service după ore, deci o să o iau pe Sophie de la restaurant mai târziu, bine?

— Au reparat-o?

— Aparent, martorul pentru motor *nu* e ceva de ignorat și nici nu e bine să speri că va dispărea.

— Chiar aș putea să te duc eu la cursuri, să știi, insistă.

E o discuție pe care am avut-o de câteva ori de când mi-a crăpat rabla, și îmi dau ochii peste cap la fel ca de fiecare dată.

— S-ar putea să fiu singura persoană din casa asta care să nu aibă o problemă personală cu transportul public.

Mă ciupește de fund, facându-mă să țip.

— Mă bucur că măcar e reparată.

— Eu și hârbul meu puțin mai puțin stricat vom fi în perfectă stare să venim să o 'uăm ne Sophie după cursuri.

— Ea o să aștept cu nerăbdare să vii s-o salvezi, sunt convins, pufnește.

Mă rostogolesc din pat, simțindu-l cum mă privește, însă iară să urăsc atenția pe care o primesc, și arunc încă o privire spre el înainte să intru în baie să mă pregătesc în grabă.

— Poate azi o să le mai ofere o șansă clătitelor talc?

Râd când închid ușa în urma mea, auzindu-l cum bombăne în continuare.

Restul zilei nu e la fel de grozav ca dimineața.

Trezirea pe care i-am oferit-o de dimineață lui Aiden nu m-a făcut să ies pe ușă fiind oficial în întârziere, însă, de vreme ce am plecat mai târziu decât de obicei, blocajul în trafic în care a rămas autobuzul meu drept urmare a unui accident *cu siguranță* m-a făcut să întârzii. Cu temele ratate săptămâna asta și faptul că am întârziat aproape treizeci de minute la primul laborator, instructorul meu a avut câteva vorbe să-mi spună ca să-mi bag mințile în cap. Mi-a colorat întreaga zi, dându-mă peste cap și facându-mă să scap chestii pe care nu ar trebui să le scap și să notez incorect lucruri - comițând tot felul de greșeli pe care în mod normal nu le-aș face dacă nu aș fi atât de tulburată.

Când ies din campus, sunt epuizată, iar călătoria mea înapoi spre San Diego pare mult mai

lungă decât de obicei. Faptul că-mi recuperez mașina mă ajută – dar factura babană cu siguranță nu o face. La dracu', înainte să devin bona lui Sophie, aceeași factură ar fi însemnat că urma să mănânc tăitei fierți la cuptorul cu microunde timp de o săptămână sau două.

Încerc să ies din starea sumbră dând la maximum întreaga discografie a lui Taylor Swift pe drum spre restaurant, dar până și Spotify pare să fie împotriva mea astăzi, punând mult prea multe piese din «wzMre și nici pc departe suficiente piese din Parcă universul *ar vrea* să plâng azi.

E o javră capricioasă, vă zic sincer!

Am fost deja de câteva ori la restaurantul lui Aiden ca să o iau pe Sophie de la primul nostru interviu, și, deși hostessa nu mă mai privește pieziș așa de mult din cauza sprayului de corp, pare să aibă o anumită părere despre pantofii mei, dacă e să mă iau după felul în care îmi urmărește perechea uzată de teniși Chuck Taylor de fiecare dată când intru pe ușă. Nici măcar nu-i recunosc prezența în seara asta, facându-i indiferentă cu mâna în timp ce mă duc direct spre bucătărie. Trebuie să trec prin zona barului ca să ajung acolo, însă am reușit să învăț să mă mișc pe lângă barmani fără să-i încurc împingând în ușile duble ce duc spre bucătărie.

Acum, sunt pe deplin conștientă că momentan nu sunt în cea mai bună stare de spirit, dar nu mă pot preface că faptul că-l văd pe Aiden în modul *chef* – dându-le ordine celorlalți bucătari și uitându-se peste umerii lor cu o expresie exigentă, în timp ce poartă acea haină care probabil că nu ar trebui să

mă atragă atât de mult – nu mă ajută deloc. Inițial nu mă observă, prea ocupat să critice fierberea unei cămi într-o tigaie pe care nu o pot vedea.

Sophie e cocoțată pe scaunul ei obișnuit într-un colț sigur, lângă chiuvete, și-mi face cu mâna când mă vede și-și pune consola de jocuri pc blat înaintea să sară de pe scaun.

— Putem să mergem acasă?

Aruncă o privire prudentă spre tatăl ei.

— Tata e într-o pasă proastă.

Parcă ani fi conectați sau ceva dc genul.

— Ce s-a întâmplat?

Sophie ridică din umeri.

— Nu știu. Un client s-a enervat dintr-un motiv necunoscut.

— Auci!

.Arunc o privire spre Aiden, care continuă să certe pe cineva ce presupun că e ajutor de bucătar, întrebându-mă dacă ar fi mai bine, poate, să ne furișăm de aici și să-i trimit un mesaj. Nu mi-ar plăcea deloc să-i înrăutățesc și mai mult seara. Înainte să apuc să iau o decizie, Aiden mă observă într-un final cum stau în partea opusă a bucătăriei și expresia i se schimbă imediat în timp ce îi aruncă o ultimă vorbă ajutorului de bucătar înainte să vină spre mine.

— Bună! spune, zâmbind cu ochi obosiți. Cum ți-a fost ziua?

A

îmi dau ochii peste cap.

— Cam la fel de bună ca și a ta, bag de seamă. Ce s-a întâmplat?

— Un rahat, mormăie Aiden. Nu am observat când a plecat o friptură arsă și a fost trimisă înapoi împreună cu o observație dacă ne merităm sau nu stelele.

— Auci! mă strâmb. Pare că nu prea au ce face pe-acolo.

— Ce s-a întâmplat cu ziua ta?

Știu că, dacă îi voi spune că am întârziat, o să dea vina pe el însuși, și, de vreme ce a fost complet alegerea mea să mai rămân și să mă bucur de el în dimineața asta, nu vreau să îi fac seara și mai nasoală văicărindu-mă inutil.

t

Ridic evaziv din umeri.

— Doar o zi proastă. Nimic în mod special.

— îmi pare rău!

Il resping cu o mișcare a mâinii.

— Eh! E-n regulă!

Sophie, i sc adresează Aiden ficei lui. De ce nu-p iei lucrurile din birou?

— Bine!

După ce rămânem sin puri AirUr»
r „guñ, Aicicn ma privește cu
coada
ochiului.

— Acum chiar vreau să te sărut.

— Cât de bârfitori sunt bucătarii tăi?

— Ei, ar afla toată lumea înainte să ajungi la mașină.

Asta mă face sa râd.

— Atunci, ar fi bine să nu riști!

Dă din cap de parcă ar fi de acord, însă încordarea gurii lui spune altceva. Maxilarul i se

încleștează în timp ce ezită să continue, arătând de parcă se lupta cu ceva.

— Știi, începe el. Șeful meu dă o petrecere weekendul viitor.

Buna dispoziție îmi revine.

— O petrecere?

— De ziua lui. O organizează în fiecare an.

Presupun că îmi spune că în curând eu și Sophie o să avem o seară singure.

— Oh!

Dau din cap.

— Pare distractiv.

— M-am gândit că poate am putea merge împreună.

Asta mă ia prin surprindere.

— Ce?

Sfiala e o expresie ciudată pentru un tip atât de masiv, dar nu una neatrăgătoare.

— Ca la o întâlnire?

Rămân cu gura căscata de surprindere.

— Dar... ce i-am spune lui Sophie?

— Păi...

Întinde mâna suficient, încât degetele noastre mici să se atingă ușor, și abia dacă poate fi numită atingere, dar cu toate astea mă face să mă în fi or.

Presupun că i-am spune adevărul.

Simt cum inima începe să-mi bată și mai tare, iar o senzație intensă de fluturi în stomac se instalează comod când văd seriozitatea expresiei lui Aiden.

— Și tu... ești de acord cu asta?

O să afle până la urmă. Nu e ca și cum o să pleci prea curând.

Atunci se vede o umbră de nesiguranță pe chipul lui, de parcă nu ar fi absolut convins, dar căutând o asigurare în acest sens.

— Nu?

Gura mi se deschide și mi se închide de parcă aș imita un peștișor auriu; credeam că în curând va trebui să vorbim despre ce reprezentăm amândoi și în ce direcție ne îndreptăm, dar nu m-am așteptat niciodată ca Aiden să se arunce fără nicio ezitare în asta. Abia am avut timp să procesez ideea, iar Aiden dă deja toate cărțile pe față. .Mi se pare ușor imprudent și foarte înduioșător, dar până la urmă răspunsul e simplu:

— Nu, îi spun. Nu plec.

Zâmbetul îi e sclipitor, atât de sclipitor, încât aproape îmi taie răsufarea, iar acum simt o nevoie intensă să -l *sărut*.

— Deci? Vrei să mergi?

E o petrecere elegantă? Mă îndoiesc că am o rochie pe care s-o pot îmbrăca.

Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta! Zi-mi că vii!

Îmi mușc buza în timp ce mă gândesc, facându-mi continuare griji pentru cum va primi Sophie această veste, dar fiind prea încântată de ideea că Aidan W să-i spună ca să accept măcar ideea de a refuza. Pentru că pe cine încerc să păcălesc? În niciun caz nu o să fac așa ceva. Imprudent sau nu, știu că și eu sunt la fel de pregătită ca și el să mă arunc cu capul înainte. Cum aș putea să nu fiu?

— Da, îi răspund. Vreau să merg'.

Încă un zâmbet care îmi distrage atenția, drept mulțumire pentru deranjul meu.

— Atunci, e o întâlnire.

„E o întâlnire.”

Am mai avut destule prime întâlniri, dar nu cred că ar mai fost vreodată la una cu un tip cu care mă culcam deja. Și totuși, mă simt de o mie de ori mai încântată pentru asta decât pentru oricare alta la care am mai fost. Mă simt, practic, de parcă tocmai am fost invitată la banchet.

Sophie se întoarce înainte să apuc să mai spun ceva, dar cred că râșnetul caraghios de pe față, pe care se pare că nu reușesc să mi-l șterg, spune probabil mai mult decât suficient. Măcar Aiden arată aproximativ la fel, deci nu mă simt complet ridicol.

Putem să ne uităm la *Encanto* după cină?

În mod normal, m-aș văita - e un film bun, dar l-am văzut deja de zeci de ori -, însă, ciudat, nici măcar nu sunt supărată. O mângâi pe cap cu același zâmbet lipit pe față.

— Sigur! Putem să ne uităm.

Da! Se întoarce să-și încolăcească brațele în

jurul lui Aiden și să adauge: Pa, tati! Te iubesc!

— Pa! răspunde și el, cuprinzând-o într-o îmbrățișare. Și eu te iubesc!

Sophie se repede pe lângă mine, iar eu îi arunc lui Aiden o ultima privire înainte s-o urmez.

— Ne vedem mai târziu?

— Da.

Privirea pe care mi-o aruncă c plină de semnificații, căpruiul și verdele ochilor lui părând mai calde decât dc obicei.

— O să vezi.

Îmi ia cel puțin o oră sa încetez să mai zâmbesc.

*Inimii îmi bate foarte repede. Ar putea fi o marc
greșeală.
El ar putea fi cineva complet diferit față de ceea ce
pare.*

Dar asta nu parc să mă descurajeze deloc.

Iar el încă îmi așteaptă răspunsul.

*— Și cu vreau să te văd, șoptesc. Să te văd cu
adevărat.*

*II aud cum expiră, repede, de parcă
și-ar fi ținut respirația.*

*întind mânu spre mască, dar mă oprește,
scoțând un sunet de protest.*

— Dar ai spus...

*— Vreau sa te pot atinge când te văd prima dată,
spune.*

Căldura îmi învăluie stomacul.

*— Pentru că, atunci când te voi vedea...
am senzația că nu voi mai puica să mă opresc.*

ÎL SPUNEM LUI SOPHIE ABIA ÎN ZIUA PETRECERII. POATE că nu e cel mai inteligent lucru pe care l-a făcut vreodată vreunul dintre noi - să trăgănăm lucrurile în felul acesta -, dar cred că și Aiden și-a făcut la fel de multe griji ca mine în privința reacției ei. Fata stă pe fotoliul din fața canapelei, cu degetele unite sub bărbie ca un cap al mafiei în timp ce ne privește gânditoare.

— Deci... voi sunteți, gen, iubiți?

Eu și Aiden ne privăm, apoi clatin din cap. Asta e treaba lui. — Da, răspunde el, dregându-și glasul. Suntem împreună. Sophie se uită din nou de la mine la tatăl ei și înapoi la mine.

— De ce ați ținut-o secret?

— Nu încercam s-o ținem *secret*, subliniez. Noi doar...

— Nu voiam să te derutăm, încheie Aiden.

Fețișoara ei e în continuare goală ca o pânză nepictată. , Felul în care ne privește e aproape suficient să mă facă să mă foiesc stânejnită; parcă i-aș spune tatei de primul meu iubit, ceea ce e hilar, de vreme ce știu că nu ar fi dat doi bani pe asta. Evident, sa-i spunem lui Sophie e o experiență mult mai s tresa ntă.

.— *Știu* ce înseamnă să fiți împreună, spune Sophie. Adică vă sărutați și alte chestii.

Observ[^] că Aiden pare că ar prefera să fie oriunde, numai aici nu.

— Și ieșim împreună în oraș, adaugă el, ignorând comentariul. Cum ar fi în seara asta. Vreau să merg cu Cassie la o petrecere.

— La o întâlnire, clarifică Sophie.

— Da, spune el. La o întâlnire.

Mijește ochii, de parcă s-ar gândi la asta. Fir-ar să fie, zici că e Nașul! Seamănă cu un gangster de un metru șaizeci. Sau poate mi se pare.

— Dar Cassie e încă bona mea. Nu?

— Bineînțeles că sunt, o liniștesc. Din acest punct de vedere, nu se va schimba nimic.

Strâmbă din nas.

— Trebuie să vă sărutați?

— Putem încerca să menținem sărutările la un nivel minim, îi face Aiden o contraofertă, chiar dacă sunt destul de sigură ca intenționează să continue să facă asta cât mai mult posibil, ferit de privirea lui Sophie. Dacă asta te face să te simți mai confortabil.

— E scârbos, spune ea, scoțând un „bleahl”, ceea ce ma face să râd.

— Intr-o zi, n-o să mai crezi asta.

— Ba nu, mă contrazice.

Aiden pufnește pe nas.

— Întotdeauna, sper.

Își privește fiica precaut.

Ești... în regulă? Cu asta? Soph, pentru mine e foarte important să fii de acord cu asta.

— A! E-n regulă! ridică ea din umeri. Dar, dacă vă des- părțiți, am dreptul s-o păstrez pe Cassie drept bona mea.

— Mă bucur să aflu unde mă plasez în piramida priorităților tale, bombăne Aiden.

Îl bat pe umăr și rânjesc.

— Să nu uiți!

— Acum pot să mă joc pe consolă? Ultima oară aproape am învins monstrul cel mare.

— Da, poți, îi răspunde Aiden. Dacă ești sigură că

ești de acord.

Dă să plece, dar se întoarce cu o expresie nedumerită.

— Ia sta ți așa! Eu unde merg diseară?

— Oh! exclam cu o voce pițigăiată. Deci. Dacă și tu ești de acord, Wanda a întrebat dacă vrei să stai cu ea în seara asta.

Ochii i se luminează.

— Pot să dorm la ea?

— Sophie, intervine Aiden. Sunt sigur că Wanda nu a vrut să spună că...

— O s-o întreb, îl întrerup, știind că Wandei nu-i va păsa. Mă întorc spre Aiden și adaug: Sincer, probabil că îi va plăcea. Doar dacă ești și tu de acord cu asta.

El se încruntă.

— Dacă ești sigură că nu o deranjează.

— Wanda va fi prima care să-mi spună dacă e așa, râd.

O ușuiesc pe Sophie la etaj, așteptând până a dispărut ca să-mi las capul pe umărul lui Aiden și să rânjesc.

— A fost relativ nedureros.

— Sunt singurul care a avut senzația că ăsta a fost un interviu?

— A, nu, clar a avut un aer de Don Corleone!

El continua să se uite încruntat spre scările pe care a dispărut fata.

— E bine că i-ani spus, nu? Oricum urăsc s-o mințim.

— Cred că o să fie bine, îl liniștesc. Sophie e un

copil isteț. Până la urma, și-ar fi dat singură seama.

— Cred ca ai dreptate.

Ii mângâi maxilarul cu un deget.

— Alai ales de vreme ce nu văd cum o să funcționeze

›treaba

aia cu „menținerea sărutărilor la un nivel minim”.

Pufnește disprețuitor.

— Insinuezi cumva că nu-mi pot ține mâinile la locul lor?

Nu-i răspund, în schimb mă uit în jos și-l bar ușor pe dosul palmei așezate pe genunchiul meu, în locul unde degetele li. au desenat inconștient un cerc în ultimele zece minute.

Aiden își dă ochii peste cap.

— OK, bine!

— Așadar, sper că ai avut grija ca floarea mea de prins i mâna să se asorteze cu rochia. Mă aștept la o fanfară diseara.

— Fanfară, repetă, clătinând din cap în timp ce râde. Să știi că nu ți-am luat o floare de prins la mână, dar ți-am luat o rochie.

Mă desprind de el ca să-l privesc cu o sprânceană ridicată.

— De unde ai știut ce mărime port?

— E posibil... să mă fi uitat în șifonierul tău, îmi răspunde sfios.

Îmi astup gura cu o mâna, icnind teatral și fals.

— Dumnezeu, mai ai puțin și o să scotocești prin sertarul meu cu lenjerie intimă!

— Îmi place mai mult ca lenjeria ta intimă să fie pe podea decât în sertar.

îmi rețin un zâmbet, privind din nou spre propria-mi poală ca să nu-mi vadă roșeala. Desenez și eu conturul unui cerc pe dosul palmei lui rămasă în continuare pe genunchiul meu.

— Deci... sunt curioasă de rochia asta. Ce fel de rochie mi-ar cumpăra Aiden Reid?

— Ceva cu un decolteu discutabil.

Clatin din cap dojenitor.

— Perversul e!

— Poate, chicotește, apoi se apleacă de parcă ar vrea să mă sărute, dar îmi duc mâna între noi ca să-i acopăr gura.

— Gata, gata! Minimum de sărutări!

Țip când îmi linge palma, trăgându-mi-o repede când mâna îi țâșnește ca să mă apuce de încheietură și să mă poată trage mai aproape. Mă ține ferm în timp ce îmi acoperă gura cu a lui, protestele mele provocatoare neputând fi comparate cu moliciunea buzelor lui. Murmură mulțumit și mai zăbovește o clipă, retrăgându-se doar când m-am topit complet.

— Asta va trebui să ne ajungă până mai târziu, șoptește.

Abia în acest moment înțeleg că „mai târziu” înseamnă o întreagă casă goală doar pentru noi după prima noastră întâlnire oficială, pentru prima dată de când am venit aici, și, văzând felul în care mă privește Aiden, trebuie să presupun că și el se gândește la același lucru. Trebuie să depun toate eforturile posibile să-mi mențin vocea neutră când vorbesc din nou:

— Așadar, rostesc într-o manieră complet

normală, care nu trădează faptul că mă gândesc la un viitor sex fără inhibiții. Hai să vedem rochia asta!

— Nu te mai foi! rîd pe când așteptăm în fața ușii Wande. Aiden își aranjează cravata (probabil aș putea să scriu un întreg eseu cu tema motivului pentru care Aiden ar trebui să poarte cravata în fiecare zi, pentru că, sfinte Sisoie!), avînd aceeași expresie agitata care mă face să-mi doresc să chicotesc de fiecare dată când mă uit la el.

C\A7in i SCnZat'a ca cunoștință cu părinții tai?

~ F ai, Wanda e mai aproape de asta decât părinții mei adevărap, pnn urmare... Nu ești prea departe de adevăr.

— Corect! Rahat! Scuze!

— Cuvînt urat, tari, îl ceartă Sophie.

— Știu, îi cere el scuze. îmi pare rău!

Sophie se apropie ca să se uite la tatăl ei.

— Lui tari îi e frică de Wanda?

— Nu mi-e frică de Wanda, o contrazice el.

O înghiontesc pe Sophie cu corul.

— Clar îi e frică de Wanda.

B

— *Nu* îmi e frică de...

Aiden amuțește când ușa se deschide în cele din urma Wanda apărînd la ușă cu papuci de casă în picioare, pijamaua roz din flanel și halat. Practic, opusul complet al intimidării. Asta nu-l împiedică pe Aiden să încremenească lângă mine ca o statuie. Ea îi aruncă un zâmbet luminos lui Sophie, care se grăbește imediat să o îmbrățișeze, iar Wanda se apleacă spre fată în timp ce o mîngâie pe cap. Mă

topesc când văd cum se luminează Wanda în prezența lui Sophie și

* o privește cu o expresie serioasă.

— Ești gata să iei bătaie la remi în seara asta?

— Nu! în seara asta o să câștig. M-am antrenat!

Wanda nu pare convinsă, doar o fixează cu privirea.

— Mai are ceva pâine de mâncat înainte să încep s-o târăsc după mine la cazino.

Aiden a rămas complet mut în tot acest timp, iar Wanda nu-i recunoaște prezența inițial. Nu înainte s-o trimită pe

Sophie în casă ca să îi caute pachetul de cărți. Sophie își ia la revedere de la noi în grabă, dar îmi dau scama că acum arc priorități mai importante decât noi.

Chipul Wandei își pierde căldura blândă când se întoarce în cele din urmă din nou spre Aiden, proptindu-și mâinile în șolduri în vreme ce îl studiază din cap până-n picioare.

— Tu ești Aiden?

El încuviințează bățos din cap.

— Da, doamnă.

— Lasă-mă cu „doamnă”! Poți să-mi spui Wanda.

— Corect! Wanda. Scuze!

Wanda își țuguie buzele în vreme ce bate din picior.

— Ai o minune de fată, adaugă ea.

— Mulțumesc! răspunde Aiden. Vorbește foarte frumos despre tine. Apreciem că ai grijă de ea în seara asta!

— Păi, având în vedere că pe asta ai înhățat-o -

arată cu degetul mare spre mine -, mi-ar prinde bine puțină companie.

Aiden pare că și-ar dori să intre în pământ, și trebuie să mă străduiesc să nu râd.

— Scuze pentru asta! Eu, ăăă, nu am intenționat să o fur de lângă tine.

Wanda se uită la mine și fluieră.

— Uită-te la tine! mă laudă ea. Rochia aia îți face fundul să arate de milioane!

îmi ridic bărbia și o privesc pe sub sprâncene, bătând din gene în timp ce mă întorc să-i ofer o imagine din profil.

— Nu-i așa? Aiden a ales-o.

— Oh?

Aruncă o privire spre Aiden, părând amuzată.

— Așa a făcut?

îmi trec palmele peste materialul negru, mătăsos, care îmi vine mânușă, bătând ușor curbele soldurilor în vreme ce dau din cap.

— A făcut o treabă bună.

— Sunt convinsă că nu se gândea deloc la fundul tău când a cumpărat-o, ne ia ea peste picior.

Mă întorc din nou să arunc o privire spre fundul aflat în discuție.

— Sunt destul de convinsă că nu se întâmplă din greșeală.

Când arunc o privire spre Aiden, observ că vârfurile urechilor îi sunt roșii și hotărâsc să pun capăt tachinărilor. S-ar putea să nu mă mai scoată niciodată în oraș dacă se gândește că la asta trebuie să se aștepte. încerc să-i spun ' Vandeți din priviri să

termine, dar nu funcționează absolut eloc.

— Deci, Aiden, reia Wanda, aplecându-se ca să vorbească tai încet. Nu te mai uiți la filmulețele alea cu țâțe, nu?

— *Wanda!* o apostrofez. Dumnezeu!

Aiden pare că mai are trei secunde până o să facă scurtcircuit și simt cum mi se încinge gâtul de umilință. Clar nu o să mă mai invite niciodată la o întâlnire. Wanda zâmbeste în sfârșit când încep să implor în tăcere să mor, pufnind în râs în vreme ce-l bate ușor pe Aiden pe piept.

— Fac mișto de tine, băiete, râde ea în hohote. Să fii bun :u fata mea, bine?

Aiden dă mecanic din cap.

— Da. Bineînțeles!

— Ți-a zis că mi-am pus proteză de șold? Dacă-i frângi inima, o să...

— Bine, o întrerup. Ar fi bine s-o luăm din loc. Ai numerele noastre de telefon, deci, dacă ai nevoie de ceva...

Wanda încă râde, și îi arunc o privire care îi transmite că o să o cotonogesc mai târziu.

— Voi duceți-vă să vă distrați! ne ușuește. Ala ocup eu de mica teroristă.

— Serios, insistă Aiden. Sună-ne dacă ai nevoie de ceva!

— Nu vă faceți griji! replică Wanda zâmbind. Ala descurc, tau!

Ne face cu mâna în timp ce împinge ușa, țipând ceva despre împărțitul cărților înainte ca ușa să se închidă în urma ei. Aiden nu se pune imediat în mișcare, părând la fel de uluit când îmi întâlnește

privirea.

— Nu-mi dau seama dacă mă urăște sau nu.

— Oh! râd. Te adoră.

Dă din cap.

— Păi, bine, atunci!

— Haide! adaug, întinzându-mă spre mătasea roșie a cravatei lui și lăsând-o să-mi alunece printre degete. Hai să facem să merite banii dați pe rochia asta!

Locul de muncă al lui Aiden arată diferit când nu e plin de clienți guralivi și mese pline. Proprietarul a închis mare parte din restaurant, mai puțin zona principală de servit masa, unde au așezat câteva mese pentru personal. Observ hostessa care îmi aruncă mereu priviri (Aiden m-a informat că o cheamă Laura și că pur și simplu așa e fața ei) la o masă din apropiere cu unul dintre barmani, iar ea dă din cap spre mine când ni se întâlnesc privirile. Poate-mi aruncă și un zâmbet. Nu-mi dau seama.

Poate că pur și simplu chiar așa e fata ei.

Lumina are aceeași strălucire estompată obișnuită ce pare romantică, iar când Aiden mă conduce prin sală și mă ajută să mă așez pe unul dintre scaunele sofisticate pe care nu am mai stat de la prima noastră întâlnire ciudată - îmi dau cu adevărat seama că asta chiar e o *întâlnire*. Ceea ce-mi face inima să bată și mai repede când mă așez pe scaun, cu Aiden vizavi de mine și oferindu-mi un zâmbet cald atunci când mă prinde holbându-mă.

— Ce?

— E amuzant, îi răspund.

— Ce anume?

— Ultima oară când am fost aici, în aceeași postură, .roape am scuiat pe tine.

- A fost foarte drăguț.

- Pe bune?

- Cât de dubios mă face să par dacă îți spun că m-ai cui să mă gândesc la gura ta tot restul serii?

-- Incredibil de dubios, replic pe un ton mucalit.

Direct la închisoare!

Zâmbetul i se lățește.

— Atunci, o să am grijă să nu-ți dezvălui niciunul dintre celelalte gânduri dubioase pe care le-am avut în privința ta de când te-ai mutat la noi.

— A, în niciun caz! protestez. Vreau să știu totul. Oricum știu deja că ești un pervers.

— Dar cât de dubios sună dacă zic că vreau să fiu pervers doar cu tine?

Expir prelung, întinzându-ină după gentuța pe care am adus-o de parcă m-aș întinde după telefon.

— Uau! Mda! Sun la poliție.

Aiden râde, iar eu renunț la teatru și îi zâmbesc larg.

— E-n regulă! Eu am petrecut mare parte din prima >aote gândindu-mă la mâinile tale, deci suntem chit.

— Mâinile inele? Iși privește degetele cu o sprânceană ridicată și adaugă: Ce-i cu ele?

— Sunt foarte mari.

- Și?

— Știi ce se spune despre tipii cu mâini mari.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Uau! Acum cine e perversul?

— Presupun că am fost facuți unul pentru celălalt, târâi spre el, iar expresia i se îmblânzește.

— Da.

Observ' atunci că cineva se apropie de masa noastră, un bărbat de vârstă mijlocie care nu poate avea mai mult de cincizeci de ani, judecând după părul cărunt și rar. Face cu mâna după ce îi atrage atenția lui Aiden în timp ce se apropie. E îmbrăcat într-un costum negru și poartă o cravată asortată, arătând mai stilat decât ceilalți petrecăreți, așa că presupun că e șeful lui Aiden.

— Aiden! Mă bucur mult că ai venit! Eram convins că o să-mi servești și anul ăsta replica „petrecherile nu sunt genul meu”.

— Ah, păi...

Observ că Aiden roșește.

— M-am gândit că ar fi drăguț să ies măcar o dată.

Bărbatul se întoarce atunci ca să-mi zâmbescă, dinții abia zărindu-i-se pe sub mustața deasa și sură.

— Și partenera ta minunată nu ar avea absolut nimic de-a face cu asta, sunt convins.

întinde o mână.

— Joseph Cohen, dragă. Eu dețin acest vechi local.

— E superb, îl laud. Eu sunt Cassie.

— Cassie, repetă el. Cum a reușit un tip atât de urât să pună mâna pe o fată atât de frumoasă ca tine?

Îmi dau seama că glumește, văzând cum Aiden dă ochii îx.'ste cap în spatele lui Joseph, și ridic din umeri în vreme ce-mi mișc mâinile prcfăcându-mă că nici mie nu-mi vine să cred.

M-a tocat până am cedat. Vorbesc de curtare la nivel de poezii-citite-sub-fereastră.

— N-am nicio îndoială, râde Joseph, apoi îl ațintește pe Aiden cu un deget. Îmi place de el. Apoi ne spune amândurora: Să vă distrați amândoi în seara asta, bine? Beți niște vin! Dansați puțin! E ziua mea, așa că insist.

— Nu ini-ar plăcea deloc să te insult refuzând vinul gratis, replic serioasă.

Joseph râde din nou.

— Exact!

Bate în marginea mesei.

— Trebuie să-mi fac turul. Toți adoră o vizită din partea șefului lor în seara liberă, nu?

Aștept până când se îndepărtează suficient ca să nu mă mai audă înainte să mă aplec peste masă.

— Bun! Șeful tău se preface sau chiar e mișto?

— Nu, chicotește Aiden. E grozav. A riscat pentru mine când mi-a oferit slujba asta. Fusesem ajutor de bucătar timp de vreo doi ani la un local de trei stele după ce terminasem școala și nu reușisem să prind niciun post în locurile la care mă înscriisesem. Joe a intrat într-o zi dintr-o toană și i-a plăcut atât de mult mâncarea, încât a vrut să cunoască persoana care o gătise. A insistat să trec pe aici la un interviu și, ei bine, restul e istorie.

— Sună grozav. Cu siguranță e mai bine să-ți plăci șeful decât să lucrezi pentru un nemernic.

Lui Aiden îi zvâcnesc colțurile gurii.

— Și tu știi asta din experiența personală?

— O, categoric! Șeful meu e un marc dur. Foarte solicitant.

Aiden își încrucișează degetele în timp ce se apleacă mai aproape.

— Mi-ar plăcea să fiu și mai solicitant, dacă dorești.

Căldura îmi inundă abdomenul și trebuie să-mi reamin-

tesc că încă mai trebuie să trecem peste niște băuturi, cină și ceva dans înainte să-mi poată da jos rochia asta. Nu că Aiden ar părea să aibă vreo intenție să facă așteptarea mai ușoară. Încerc să par neafectată, chiar dacă îmi lipesc mai strâns coapsele, dând din cap spre barul cu băuturi gratuite.

— Cred că mai întâi ai face bine să-mi cumperi ceva de băut.

Restul serii pare să se scurgă ca în ceață; cina e un fel uluitor cu came de vită pe care nu-l pot pronunța, dar care mi se topește în gură, iar după felul principal, aduc un sorbet din mure care mă face să-mi doresc să locuiesc în congelatorul lor. Dacă nu am fi fost într-un restaurant de cinci stele, probabil aș fi lins castronul. Joseph vine și stă cu noi o vreme între felurile de mâncare, depanând povești despre Aiden și restaurant și, între ele, tot felul de anecdote amuzante. La un moment dat, o femeie începe să cânte încet din difuzoarele de deasupra noastră, un cântec franțuzesc pe care nu îl înțeleg, și urmăresc cum oamenii încep să se ridice de la mesele lor, în căutarea spațiului deschis din mijlocul încăperii.

Acum sunt o femeie de 25 de ani care a ieșit la întâlniri și la cine și a dansat de mai multe ori înainte de asta, dar, când Aiden se ridică din scaun

să-mi ofere mâna și să mă întrebe încet dacă vreau să dansez, mă simt de-a dreptul năucită. Aproape ca și cum ar fi prima dată.

Mă conduce spre ring și mă trage aproape, iar palmele mari care i se așază pe umerii mei sunt calde, o greutate plăcută prin mătasea rochiei. Îmi încolăcesc brațele în jurul gâtului său și îi zâmbesc timid când începe să mă miște în ritmul muzicii; nu e nimic complicat în sine în maniera în care o face, doar o mișcare a picioarelor într-un du-te-vino lent, însă, cu toate astea, tot mă simt agitată.

— Apropo de primele întâlniri, reiau, asta a ridicat ștacheta destul de sus.

Simt cum degetul mare îi alunecă pe umărul meu.

— E bine de știut. A trecut foarte mult de când am fost ultima oară la o primă întâlnire.

— Și la mine, recunosc. Apoi, puțin mai încet: Mai bine de un an.

Zâmbetul îi e vag și abia vizibil, dar tot pot să-l observ.

— Și la mine.

— Uneori, nimic din toate astea nu-mi pare real, recunosc. Tot aștept să mă trezesc pe canapeaua Wandei.

— Cum crezi că mă simt eu? Trebuie să mă conving în fiecare zi că cineva ca tine ar vrea să rămână prin preajmă.

— Aăă! Las-o moale, domnule Reid! Hai să nu ne prefacem că nu ești un popas al tentației de un metru optzeci și ceva cu ochi sexoși!

— Ochi sexoși?

— Ei, haide! Sunt atât de frumoși, încât nici nu e

corect!

Simt cum mâna îi alunecă puțin mai sus ca să mă apese pe talie pentru ca apoi să alunece din nou în jos, de parcă ar vrea doar să-mi simtă forma. îmi face stomacul să freamăte.

— Cred ca ai tăi sunt mai drăguți.

— Tu, prietene, ești nebun!

Râsetul îi e atât de slab, încât aproape că nu-l aud din cauza muzicii, dar apoi se apleacă în așa fel încât să simt căliră răsuflării lui pe ureche și să mă facă să mă înfior.

- Tu mă faci să mă simt nebun, Cassie.

A

Închid ochii în timp ce-i simt apăsarea ușoară a buzelor pe maxilar, iar genunchii mi se clatină așa cum credeam ca doar în filme e posibil.

Suntem la petrecerea asta de mai bine de o oră, aproape două, de fapt, și brusc nu mă mai gândesc decât să plecăm din locul acesta stilat și să ne întoarcem acasă la Aiden ca să facem chestii mult mai puțin stilate. Chestiile pe care îmi doresc să le fac ar fi posibil să fie considerate de-a dreptul obraznice.

Trebuie să mă ridic pe vârfuri ca să mă apropiu de urechea lui și să-mi cobor vocea până la o șoaptă:

— Cât mai trebuie să rămâi aici?

Simt cum se încordează când unghia mea îi mângâie gulerul cămășii în zona cefei.

— Cât timp mai vrei tu să rămânem, îmi răspunde, tră- gându-mă și mai aproape.

— Cred că sunt gata de plecare, domnule Reid.

Scoate un sunet pe un ton slab din gât, care îmi pune din nou genunchii în pericol, apoi mă strânge și

de șold, pentru orice eventualitate.

— Atunci, hai să te duc acasă!

„Acasă.”

În mod bizar, cuvântul mă fiice să mă în fi or.

Sunt incredibil de recunoscătoare ca nu trebuie să așteptăm nota.

Habar nu am cum ajungem în casă, darămite cum urcăm cele două șiruri de scări până la dormitorul lui Aiden. Nu am timp să zăbovesc prea mult asupra ideii că asta e prima data când mă aflu în camera lui Aiden, de vreme ce de obicei nu am fost niciodată suficient de curajoși să ne furișăm aici sus, cu Sophie în celălalt capăt al coridorului. Undeva în străfundul minții sunt conștientă de gama de culori din camera lui Aiden; aceleași nuanțe de negru și gri de peste tot din restul casei, însă e o idee *foarte* îndepărtată. Acum nu prea am timp să-l iau peste picior în privința asta. Nu la cum îmi cuprinde fața în palmă, limba lui mângâind-o pe a mea în vreme ce bâjbâi cu nasturii cămășii.

Deja a smuls agrafa care îmi ținea părul strâns, iar acum degetele i se încurcă în masa densă în timp ce palma îi alunecă în sus pe coapsa mea ca să-mi salte rochia. Geme când îi desfac cămașa, iar mâinile mi se plimbă pe pieptul și umerii lui ca să-l tragă de cap, încercând să fac, cumva, sărutul și mai adânc. Totul la seara asta pare a fi, într-un fel, *mai intens* decât orice altă dată în care am fost împreună; o combinație îmbătătoare între întâlnire și faptul că i-am spus totul lui Sophie făcând ca totul să pară,

cumva, mai *real*.

Nu-mi revin din euforia sărutului decât abia când simt cum îmi desface fermoarul de pe spatele rochiei; deja am reușit să-i desfac cămașa și cravata și să-i deschii șlițul când îmi vin în fire.

— Stai, stai!

Ochii îi sunt sălbatici când se desprinde de mine.

— Să stau?

— Rochia, pufnesc. Trebuie s-o pun pe un umerăș.

— Dă-o dracului de rochie! mârâie, încercând să mă sărute din nou.

— Acum e cea mai drăguță rochie pe care o am! O să se șifoneze pe podea!

— O să-ți cumpăr altă rochie, mi-o întoarce, ceea ce mă face să râd, nevoia din vocea lui gâdilându-mi egoul în nenumărate feluri.

— Treci în pat, domnule Keid! Revin imediat.

— O, nu! Nu te duci tocmai până la parter, pufnește, după care dă din cap spre o ușă din apropiere. Atârn-o în dres- singul meu!

11 sărut scurt, expresia lui de frustrare aducând cu cea a unui copil mic în timpul unei crize de isterie - cortul din partea din față a pantalonilor lui transmițând cu totul altceva. Traversez în grabă camera spre dressing, deschizând ușile și aprinzând lumina în căutarea unui umerăș.

— Iisuse! mormăi.

Dressingul lui Aiden e la fel de mare ca baia mea de la parter. Vad umerășe goale în spate, dincolo de o mare de tricouri negre și pantaloni de trening gri și blugi negri, intrând ca să iau unul în timp ce încep să-mi dau rochia jos. Îmi desfac sutienul pentru orice eventualitate, ca să-l scap pe Aiden de deranj, când

observ⁷ ceva interesant, oprindu-mă o clipă /s
când o idee mi se înfiripă în minte. îmi mușc buza în
timp ce mă gândesc.

Ar fi prostesc sau sexy? mă întreb.

— Dacă nu vii încoace, strigă Aiden nerăbdător, o
să vin să ți-o trag în dressing!

Ei, ce mama dracului!

Înainte să mă răzgândesc, iau de pe umeras haina
care mi-a atras atenția, vârându-mi mâinile pe
mâneci. Haina lui de bucătar e mult prea mare
pentru mine, tivul ajungându-mi la jumătatea
coapsei și mânecile aproape acoperindu-mi ambele
palme, însă, când mă întorc spre oglinda ce pornește
din podea de pe peretele din spate al dressingului,
trebuie să recunosc că efectul general - material
desfăcut care îmi dezvăluie doar puțin din sâni și
lasă complet la vedere dantela neagră a lenjeriei (am
cumpărat una fără imprimeuri pentru seara asta,
mulțumesc foarte mult!) - nu e deloc rău.

Încerc să o imit cât de bine pot pe Jessica Rabbit¹
când ies din dressing, luminata din spate de becul
din interior în timp ce-mi duc o mână în sus pe
marginea ușii ca să mă sprijin de ea. Aiden se ridică
în capul oaselor în pat când mă vede; a scăpat de
toate hainele, cu excepția chiloților, și face ochii
mari în vreme ce mă măsoară cu privirea din cap
până-n picioare.

— În ediția de azi a emisiunii „Cui i se potrivește
mai bine”..., încep cu un râset agitat.

Aiden nu râde. De fapt, pare de-a dreptul
încordat.

— Nu-i niciun concurs, spune crispat. Iar apoi, cu
o mișcare a degetului: Vino încoace!

Reușesc să traversez camera fără să mă împiedic sau să fac orice altceva care să strice atmosfera sexy spre care ținesc, cățărându-mă în pat să mă alătur lui lângă tăblia unde se odihnește pe (evident) perne negre. Ala trage în poala lui, astfel încât miezul să-mi să stea chiar pe lungimea lui ce împinge în lenjerie; căldura îmi provoacă un fior între picioare. Ochii lui Aiden îi urmăresc mișcarea mâinii când își pune palma pe abdomenul meu, privind cum și-o duce mai sus, între sâni, ca să desfacă partea din față a hainei și să-mi lase pieptul dezgolit.

— Cum de ești atât de al dracului de perfectă?

îmi arcuiesc corpul în așa fel încât sfârcul să-i atingă ușor pieptul, ambii cutremurându-ne când îmi întorc fața ca să-i dau o serie de sărutări ușoare pe mandibulă.

— Cum de încă nu mă atingi?

— Încerc să mă hotărăsc cum vreau să te ating prima dată. Mâna îi alunecă pe șoldul meu ca să intre pe sub chiloți și să-mi cuprindă fundul în palmă.

¹ Personaj fictiv din filmul Disney *Cine vrea pielea lui Roger Rabbit?* (n. tr.).

— Cu mâinile?

A

Își lasă capul în jos ca să traseze cercuri cu limba în jurul sfârcului meu și facându-mă să scot un icnet slab.

— Cu gura?

Mâna de pe fundul meu mă trage mai aproape de el, suficient de aproape ca să-și poată mișca șoldurile și să-și lase penisul să se frece între picioarele mele.

— Cu altceva?

În clipa asta mi-e greu să rostesc cuvinte, dar reușesc să șoptesc:

— Există vreo opțiune care să le cuprindă pe toate trei?

— Întotdeauna există o opțiune care să le cuprindă pe toate trei, chicotește sec.

Degetele sale găsesc un sfârc cu care să se joace, răsucin- du-l încet în vreme ce gura sa o găsește pe a mea. Sărutul îi e neauzit, chiar leneș - un contrast evident față de graba disperată de mai devreme. Aproape ca și cum nu s-ar grăbi deloc. Trăgând de timp, poate. Sunt împărțită între a-l îndemna să se grăbească și a savura senzația.

Îmi mușcă încet buza de jos, sărutându-mi apoi colțul gurii.

— Te-ai urmărit atâta timp!

Un alt sărut lent, prelung.

— Eram obsedat, Cassie.

— La final am încetat să mai țin show-uri private, mărturisesc. Doar pentru tine le mai țineam.

Penisul îi zvâcnește între picioarele mele. Ii place.

— Erai naibii uimitoare! Făceai tot ce-ți ceream să faci.

— ^AÎmi plăcea, șoptesc.

Se depărtează de mine ca să mă privească cu ochi întunecați.

— Ți-ar plăcea și acum?

— Ce anume?

— Mereu mi-am imaginat cum arătai – cum arătai c// *adevărat* – când îți dădeai drumul. Făcând ceea ce îți spuneam eu să faci. Poți să-mi arăți?

Burta mi se strânge de agitație și încântare, și îmi mușc buza când mă gândesc la asta. Dorința de pe chipul lui face ca ideea se fie cu atât mai atrăgătoare, și îmi ia doar o secundă să iau o decizie, aplecându-mă să-l sărut adânc.

— Și ce fel de show ți-ar plăcea să vezi în seara asta, A?

Respirația îi e neregulată în timp ce gâfâie.

— De fapt, mă gândesc la asta de câteva zile.

— Hmm! Chiar așa?

Mâna îi bâjbâie în noptiera de lângă pat, deschizând sertarul și răscolind prin el până când scoate un săculeț lung din mătase.

— Ti-am luat un cadou.

— Un cadou?

îmi oferă săculețul, urmărindu-mă nerăbdător când desfac șnurul și bag mâna înăuntru. Degetele melc întâlnesc un silicon moale, catifelat, care îmi e foarte cunoscut, iar căldura îmi coboară în abdomen și mai jos când scot un vibrator roz-aprins care arată... foarte realist.

— Nu trebuia, șoptesc.

Mă dau în spate până ajung să-i încălesc picioarele, punând suficient spațiu între noi cât să poată vedea totul. A trecut mult timp de când am făcu t-o ultima dată, însă acum, că mă privește, mi se pare ușor să o fac iarăși.

îmi pun vârful vibratorului între sâni, lăsându-l să

traseze o cărare în josul burții.

— Mă bucur că te-ai întors! rostesc dulce. Mi-ai lipsit.

Efectul asupra lui e imediat. Respirația îi devine mai gre-, oaie și nările i se lărgesc în timp ce tot trupul i se încordează.

— Mă faci să-mi fie foarte greu să stau departe de tine.

— Oh?

Fac un cerc cu vibratorul în jurul buricului, asigurându-mă că îi susțin privirea.

— Doar asta e de-ajuns să ți se întărească?

— Îmi place ținuta ta, îmi răspunde cu glas răgușit.

Zâmbesc în jos spre un umăr al hainei, ducându-mi mâna liberă să îl împing puțin într-o parte.

• — Asta? E a iubitului meu.

— Chiar așa?

— Ar fi furios dacă ar ști că am îmbrăcat-o pentru tine.

Observ cum își încleștează pumnii pe lângă corp când încep să duc vibratorul mai aproape de talia chiloților și mă întreb cât o să mai reușim să continuăm acest joc.

— Atunci, am face bine să nu-i spunem.

— Tot nu mi-ai spus ce vrei, A, mustăcesc. Știi că o să fac orice dorești.

— Serios?

Pieptul i se ridică și îi coboară brusc.

— Dacă aș vrea să te joci cu pășărică aia frumoasă a ta cu jucăria pe care o ai acolo?

— A, ai asta?

O duc mai sus, făcând o cărare leneșă în sus, peste stern, până o aduc în dreptul gurii ca să-i ling vârful.

— Nu știu. Crezi că pot s-o primesc pe toată?

— Ar fi bine să poți, îmi răspunde printre dinți. O să trebuiască să fii moale și udă dacă mai târziu o să mă primești pe mine.

iVli se întretaie respirația.

— Așa am să fac? O să mi-o oferi mai târziu, A?

— Ți-ar plăcea, Cici? Ți-ar plăcea să te despic cu puia mea?

— Mmm!

Nu mă opresc în timp ce duc jucăria și mai jos, de data asta lăsând-o să alunece dincolo de chiloți și să vâr capul mai gros printre labii, umezindu-1.

— Sună mult mai bine decât jucăria asta prostească.

— Mai târziu! promite el, și nu pot descrie cât de extaziată sunt să știu că de data asta chiar *va exista* un mai târziu.

— Scoate-ți chiloțelii ăia ca să pot vedea cât de umedă ești!

E nevoie de câteva manevre ca să-mi scot lenjeria în poziția asta, dar reușesc să-i cobor suficient de mult de-a lungul picioarelor ca să le dau drumul în partea opusă a patului înainte să îl încălesc iar. Știu că acum vede tot, mai ales cu becul din dressing care continuă să lumineze interiorul camerei, iar acest lucru e și mai evident din maniera în care ochii i se fixează pe jucăria cu care mă joc mai departe în dezastrul ud dintre picioare.

îmi las capul într-o parte.

— Asa?

>

— Exact așa! îmi răspunde răgușit. Poate puțin mai lent.

Fac mișcări lente, exagerate, ținându-mi picioarele cât de desfăcute pot ca să nu rateze nimic. Mișcarea mâinii mele face ca haina să-mi alunece de pe un umăr, practic căzând cu totul de pe mine.

— Atinge-ți sfârcurile pentru mine! îmi șoptește. Joacă-te ele!

Închid ochii în timp ce fac ce-mi cere, simțindu-mă ciu- lat de puternică datorită *nevoii* pure din vocea lui. De parcă ar fi nevoie de fiecare dram de control pe care îl posedă să nu întindă mâna și să mă atingă. Cum de nu am recunoscut-o niciodată?

— Poți să-l bagi în tine? Lasă-mă să văd cum ți-o tragi singură'

Inspir șuierător când împing capul jucăriei în găurică; alunecă ușor înăuntru, la cât de umedă sunt — ca să nu mai vorbim despre cât de mică este în comparație cu a lui Aiden. Nici nu știu cum m-aș mai putea întoarce vreodată la asta după el. Încep să o mișc lent înăuntru și afară din mine, sunete umede, alunecoase, răsunând prin aer în timp ce continui să-mi ciupesc sfârcul cu cealaltă mână.

— Pun pariu că scula ta ar fi mult mai bună decât jucăria asta, comentez cu o pudoare prefăcută. Mă întreb dacă ai putea măcar să intri tot în mine.

— M-ai putea primi pe tot, îmi răspunde cu glas răgușit, le-aș ține pe scula mea *zile* întregi, dacă aș putea, Cici.

— Sună bine, răspund încet și împing jucăria și

mai adânc. Dar, pentru moment... pot să mă prefac că tu ești jucăria asta, dacă vrei.

— Atunci, va trebui să te fuți mai tare de atât, Cici. Pentru că eu asta aș face, le-aș fute până ai începe să țipi după asta.

Devine din ce în ce mai greu să continui jocul, mai ales de vreme ce știu cât de *bine* o să fie când o să mă atingă *cu adevărat*,

— Pot să pornesc vibrația, A? Am nevoie de puțin mai mult, mă bosumflu.

— Nu știu ce să zic, răspunde precaut. Crezi că ai fost suficient de cuminte pentru ea?

— Am fost mai mult decât cuminte, șoptesc. Te rog, A?

— Dă-i drumul! scrâșnește. Pregătește bine pentru mine păsărică aia drăguță!

Pornesc vibrația, modificând puțin setările până când simt în interior o vibrație constantă, zumzăitoare, care mă face să icnesc.

— *Oh!*

— Te simți bine, Cici?

Dau din cap. închizând ochii și concentrându-mă la felul în care jucăria intra și iese din mine.

— Aim-hmm!

— Crezi că e mai plăcut decât dacă aș fi eu?

Clatin din cap.

— Tu ai fi mult mai plăcut.

— Pentru că ai prefera asta, nu-i așa? Să te umplu.

— D/z, oftez.

— Zi-mi cât de mult îmi vrei puia, Cici!

— Eu a... *ah!*

Ating acel loc din mine care mă face să mă cutremur și încheietura începe să mă înțepe ușor în vreme ce încerc să mențin ritmul.

— lini doresc sa fii tu. Vreau să mă umpli tu în locul ju- 'âriei ăsteia. *Ani nevoie*. A.

— Da? Poți să mă implori? Imploră-mă să ți-o dau, Cassie! Deschid puțin ochii, observând cât de *zdruncinat* pare, leptul îi e roșu și vene subțiri i se văd proeminente pe brațe ie cât de tare-și strânge pumnii. Gura îi e deschisă și pleoapele îi sunt grele, așa că hotărâsc să-i iert scăparea, încercând să mă concentrez din nou la joc.

— Te rog, A! șoptesc, împingând jucăria în mine puțin mai tare. Te rog, dă-mi-o!

— Nu te cred. Ești sigură că o vrei?

Gura mi se deschide când ating din nou acel loc, cutre- murându-mă din nou în timp ce orgasmul e tot mai aproape.

__gândesc tot timpul la asta. Cât de bine m-ai umple.

Capul îmi cade pe spate în vreme ce coapsele îmi tremură, atât de aproape, încât aproape că pot să-i simt gustul.

__Pun pariu că tu ai...

Respirația mi se întretaie și mâinile îmi tremura.

— Pun pariu că tu ai putea...

Mă încordez când mă izbește, nu atât de copleșitor precum cel pe care știu că mi-l poate provoca Aiden, dar suficient cât să-mi lase o peliculă subțire de transpirație pe corp și să mă transforme într-un dezastru cu respirația îngreunată. Când în sfârșit pot să deschid iar ochii, văd că Aiden mă urmărește de parcă aș fi un fel de creatură mitologică, cu o expresie plină de mirare și uluire și un pic din altceva ce-mi face pieptul să mă doară.

— *Să-îni bag*, Cassie! Cum de ești așa de...

— Cassie?

Îi zâmbesc în timp ce mă căznesc să-mi recapăt suflul.

— Cine-i asta? Știi bine că numele meu e Cici.

— Cici, rostește încordat.

— Îți dorești să mă fi putut atinge, A?

Scot jucăria din mine și opresc vibrația, dar apropii capul pe burtă ca să întind puțin din fluidele mele acolo.

— Îmi doresc să mă fi putut atinge.

Maxilarul i se încordează.

— Nu știu dacă pot să fac asta.

— Oh? Care-i problema? Credeam că îți place să mă privești.

Mă surprinde ridicându-se de pe perne și târându-se spre mine până când poate să mă împingă pe spate. Își proptește mâinile de-o parte și de alta a capului meu în vreme ce rămân întinsă sub el.

— Aiden?

— M-am răzgândit, îmi spune serios, fixându-mi privirea. O vreau pe Cassie.

îmi trage mâneca de pe braț ca să o facă să alunece mai jos.

— Doar pe Cassie.

Inima începe să-mi bată tare în piept când îmi dă jos haina, aruncând-o deoparte.

— Și nu vreau să mai privesc.

Abia pot respira când se lasă în jos peste mine, dându-mi un sărut care îmi face degetele de la picioare să se încovoie. Limba îi alunecă în gura mea ca să o lingă pe a mea, și închid ochii în vreme ce pielea mă furnică și simt o agitație în măruntaie. Simt cum mâna i se mișcă spre șoldul meu ca să mă strângă, apoi începând să rătăcească - în sus, pe coaste și sub sâni, și înapoi în jos peste abdomen până ajunge între picioare.

— Ești atât de udă! se minunează.

^{A»} îmi las degetele să-i atingă ușor coapsele și-l trag mai ioroape.

— Din cauza ta.

— *Futu-i!*

Graba a revenit în timp ce mă sărută, dar restul trupului se mișcă încet. Mă ține de șold ca să mă prindă sub el, • uișcându-se lipit de mine ca să pot simți căldura penisului în centru. Materialul subțire al lui pare mult prea mult, și încep să trag de ei cu nerăbdare, căci am nevoie să-l simt în totalitate. Reușește să-și scoată chilotii mai ușor

decât mine

și în doar câteva secunde e lipit de mine complet dezbrăcat.

Oftez cu gura lipită de a lui când îl simt lipit de miez, menținând acea mișcare continuă care lovește capul penisului de cea mai sensibilă parte din mine la fiecare mișcare.

— Aiden, șoptesc între sărutări. Aiden, poți...

Și, dc parcă ini-ar putea citi gândurile, simt împingerea hii la intrarea în mine, desfacându-mă ușor înainte să intre •iHct. Nu încetează să mă sanite în vreme ce îmi oferă centimetru după centimetru, umplându-ma într-o manieră lentă, chinuitoare, ce face să pară că durează o veșnicie până să fiu plină. E atât de diferit de jucărie, mult *mai plăcut*, încât mă întreb iarăși cum aș mai putea fi vreodată complet satisfăcută de altceva în afară de asta după ce am avut parte de ea. Sper să nu fiu niciodată nevoită să aflu.

Trupul lui lipit de mine c cald, o greutate plăcută, iar buzele lui, care au reînceput să rățăcească, îmi provoacă mici scântei pe piele acolo unde mă atinge. Nu se mișcă deloc în mine, cu gura lipită de obrazul meu, de maxilar, în josul gâtului – iar după un moment de tortură încep să mă foiesc nerăbdătoare.

— Stai nemișcată! îmi cere, nu ca o solicitare, ci ca o rugămintă. Lasă-mă să te simt!

Încremenesc când scoate un geamăt tremurător pe gâtul meu, sărutându-ma blând după aceea în vreme ce mâna îi alunecă în jos pe coapsa mea.

Mâna i se arcuiește în spatele genunchiului ca să-l salte un pic, ridicându-l ca să mă deschidă și mai mult în timpee-și ridică ușor capul ca să se uite la mine. Gâtul i se mișcă când înghite în sec în vreme ce se uită la mine pe sub pleoapele îngreunate, ținându-mi genunchiul lipit de piept și zâmbind visător înainte să mă sărute din nou.

Și apoi începe să se miște.

Iși trage șoldurile în spate ca să intre din nou în același ritm lent, buzele și limba lui distrăgându-ma prea tare ca să mă mai plâng măcar de ritmul lent. Nu că aș vrea s-o fac. Fiecare intrare aduce cu ea o frecare delicioasă, fiecare centimetru din el atingând fiecare parte din mine. Sunt încă sensibilă după orgasmul pe care tocmai mi l-am provocat, iar asta înseamnă că fiecare simț e mai ascuțit și fiecare atingere pare și mai *intensă*.

Simt cum brațul i se furișează pe sub spatele meu, lipindu-mă de el și proptindu-mi genunchiul la pieptul lui. Se lasă pe cot de cealaltă parte a mea, fără să-și dezlipească gura de a mea. Suntem atât de apropiați, încât simt baza penisului frecându-se de mine la fiecare împingere, o furnicătură intensificându-se între picioarele inele în vreme ce își mișcă șoldurile între ale melc iar și iar și iar.

Coapsa începe să mă ardă din cauza felului în care mi-a lipit-o de burtă, dar unghiul acesta înseamnă că mă izbește imposibil de adânc la fiecare împingere, plăcerea fiind mai importantă decât orice disconfort. Sărutările îi sunt neregulate, de parcă i-ar fi greu să rămână concentrat,

capul căzân- du-i în cele din urmă peste gâtul meu în timp ce scoate un geamăt. Mă țin de umerii lui pe când iuțește ritmul, cu respirația fierbinte pe pielea gâtului meu.

— *Aiden*, icnesc, fiorul acela fierbinte din interior fiind cale să explodeze. Oh! *Oh!* Sunt...

— O să-ți dai drumul?

Încerc să dau din cap.

— Nu te opri!

— Nicio clipă.

A

împingerile au devenit neregulate.

— Futu-i! Nu vreau să mă opresc *vreodată*.

— Doar... continuă... *acolo*! Sunt...

E ca un foc de artificii care explodează în spatele ochilor și peste tot pe piele, lumini și culori străfulgerându-mi câmpul vizual în timp ce tot corpul mi se încordează de la orgasm. Aiden se mișcă mai departe, gâfâielile fiindu-i mai sonore și mai aspre în urechea mea, și îmi plimb degetele peste umerii lui, dându-i sărutări oriunde ajung.

Și el încremenește când atinge extazul, trupul lui masiv lennirând lipit de al meu și scula zvâcnindu-i adânc, adânc în interior înainte să se prăbușească moale peste mine. E greu și mult prea masiv pentru asta, dar îmi place să îi simt greutatea. Continui să-i dau sărutări apăsate pe maxilar cât timp încercă să-și recapete suflul, cutremurându-se la fiecare atingere a degetelor mele pe piele.

Mă ține aproape de el până când respirația i se mai domolește, inhalând adânc doar ca să expire înainte să iasă din mine cu o tresărire. Nu se

îndepărtează, ci doar se răsucește ușor pe o parte ca să mă poată ține lipită de el iară să mă strivească cu greutatea sa și privindu-mă în timp ce îmi ridic mâinile ca să mi le așez sub cap. Pare epuizat; capul îi e așezat pe un biceps, iar celălalt îi e întins leneș peste șoldul meu, însă ochii îi sunt expresivi și luminoși în vreme ce îmi studiază chipul.

îmi duc vârfurile degetelor la gura lui, urmărindu-le ușor conturul.

— Știai că cele mai sensibile părți din corp sunt vârfurile degetelor și buzele?

— Da? îmi sărută vârfurile degetelor și reia: Pare destul de aluziv, pentru un capac de Snapple.

Mâna îi urcă pe coastele inele până îmi cuprinde mâna între degete, răsucind-o ca să-mi sărute palma. Umbra unui zâmbet i se zărește pe față când își ridică ochii spre mine, de parcă ar ține un secret pe care nu îl poate împărtăși, și mi se pare molipsitor la cum mă face să-i zâmbesc timid.

— Te întrebi vreodată ce s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi întâlnit atunci?

Gura sa îmi atinge în continuare palma.

— Dacă ne-am fi întâlnit?

— ^Aîhî! Adică, ce crezi că s-ar fi întâmplat?

Râsetul nu îi e nimic mai mult decât o expirație rapidă pe nas, și îmi răsucește din nou mâna ca să-mi atingă nodurile degetelor cu buzele.

— Cred că am fi fost exact aici.

Fluturi îmi roiesc în stomac și până sus, în piept, și, un moment, am senzația că aș putea să zbor dacă

mâna lui Aiden nu m-ar ține lipită de patul lui. E un sentiment cu totul nou, însă nu unul care să-mi displacă.

— Parcă ar fi un vis, șoptesc. Tot cred că o să mă trezesc.

Zâmbește, și nici nu am timp să mă simt complet zăpăcită înainte să revină deasupra mea.

— E-n regulă, adaugă, ochii fugindu-i spre gura mea centru o clipă înainte să se aplece să mă sărute.

E un sărut lent și dulce, exact așa cum este și el, și simt :um genele îmi flutură de uluire când se retrage.

— Oricum în noaptea asta nu am de gând să te las să dormi.

— Perversule! îl tachinez.

Simt cum se întărește din nou lipit de coapsa mea când mă sărută iar.

— Nu-ți face griji! șoptește lipit de mine. O să te trezești chiar aici, în patul meu.

Greutatea acestui sentiment pare și mai marc decât a corpului său, și îl las să se încolăcească în jurul meu ca o pătură până mă topesc din nou lipită de el, îngăduindu-i să mă amețească cu sărutul și atingerea lui și toate celelalte.

Conversație cu @alacarte

Poate aş putea ține
O în mână un trandafir.
Cum fac în Burlacul.
Ca să știi că sunt eu.

502 LANA FERGUSON

Te uiți la Burlacul?

Nu pot nici să confirm, nici să infirm asta.

CAPITOLUL 23

Cassie

ÎN NOAPTEA ASTA ÎMI VISEZ PĂRINȚII, CHESTIE CARE mă ia complet prin surprindere, având în vedere că nu am mai vorbit cu ei de când am plecat de acasă, la optsprezece ani. Visez ziua în care am plecat, expresia dezamăgită de pe chipul tatei și polemica mânioasă a mamei – o ceartă pe care o țin încă dacă mi-o mai amintesc. Chipul mamei e o imagine icoană care se potrivește cu imaginea tatei și, chiar dacă închid ochii, nu le disting figurile. Oare am uitat cum arată?

Odată cu visul vine și o durere, una pe care nu mi-am mai gândit să o simt de foarte multă vreme – o angoasă zdrobitoare provocată de teama de-a rămâne singură. O grijă sufocantă ce survine din faptul că am fost o mare dezamăgire pentru cele două persoane a căror iubire ar fi trebuit să o primesc cu ușurință.

Simt cum picioarele mi se cufundă în iarba din fața casei când vocea mamei începe să se estompeze, iar panica îmi strânge pieptul în vreme

ce mă chinui să răzlesc la suprafață. îmi desfac larg brațele în timp ce deschid gura să țip, dar nu iese niciun cuvânt și îmi dau seama că pământul o să mă înghită fără să pot face ceva în privința asta.

Dar apoi îmi aud numele, ca un oftat ușor al vântului, și mâini puternice le prind pe ale mele să mă scoată din nou la suprafață. O străfulgerare de căprui cald și verde care mă privește, un zâmbet orbitor ce vine odată cu asta. îmi șoptește numele iar și iar, și panica din piept descrește, transformându-se într-o căldură înfloritoare care îmi trimite fiori peste tot.

Cassie.

Cassie.

Cassie.

— Cassie.

Mă trezesc cu așternuturi moi sub mine și buze și mai moi pe umăr, gemând în vreme ce-mi întind brațele ca să mi le bag sub pernă. Îmi revin. Mâna lui Aiden mă mângâie blând pe spate în timp ce buzele lui continuă să-mi dea sărutări ușoare pe spate.

Ce vis ciudat! mă gândesc.

Nu că aș avea timp să mă gândesc prea mult la asta, torcând ca o pisică mulțumită atunci când îi simt gura pe cicatrice în timp ce-i urmărește vag conturul.

— Bună dimineața! mormăie pe pielea mea.

Casc, răsucindu-mi fața ca să-i pot arunca o privire peste umăr.

— Cât e ceasul?

— E devreme, cred. Telefonul meu e încă în

pantaloni.

— Al meu e jos.

Să mă mișc pare ultimul lucru pe care îmi doresc să-l fac acum.

— Cum de ești atât de vesel la ora asta matinală?

Rânjește înainte să mă sărute iar pe umăr.

— Am avut o noapte grozavă.

— Dar nu ești epuizat?

— Sunt obișnuit să funcționez cu puține ore de somn. Tu doar îmi oferi o motivație și mai plăcută.

Trebuie să iac un efort incredibil să mă întorc pe o parte, cu ochii încă îngreunați de somn pe când îmi proptesc obrazul în pumn. Știu că în poziția asta sânii îmi sunt aproape complet la vedere și nu mă voi preface că nu e deosebit de satisfăcător să vad cum Aiden îi fixează avid cu privirea.

— Nici să nu te gândești! îl avertizez. Sunt scoasă din funcțiune. Bietul meu vagin e în grevă. De fapt, cred că am pareză temporară acolo.

— Mă îndoiesc serios! chicotește el. Azi-noapte nu-mi amintesc să te fi auzit plângându-te.

— Nu voi fi trasa la răspundere pentru chestii pe care le-am făcut sau le-am spus în timpul orgasmului!

Râde iarăși, apropiindu-se în schimb de mine ca să mă sărute.

— Asta îmi e permis să fac?

— Atâta timp cât ești cuminte, șoptesc, aplecându-mă spre el.

Oftează cu gura lipită de mine înainte să-și

sprijine frun-^{ta} de a mea.

— Trebuie să ne dăm jos din pat. Sunt convins că Wanda deja gata s-o dea pe Sophie afară pe stradă.

— Mă îndoiesc, replic. Când am sunat-o aseară, în drum ^{la}pre casă, a zis că Sophie încă o batea la cărți. Probabil că Wanda nici măcar n-o s-o lase să plece înainte să-și ia revanșa cu o serie de victorii.

— Poate că Wanda o să facă clătite la micul-dejun, astfel încât Sophie să mai poată adăuga o persoană pe lista celor care le fac și pe care le preferă, în detrimentul meu.

— Uau, cineva e ursuz!

Pufnește.

— Nu sunt ursuz.

— Sigur că nu!

Ăla las să cad pe spate, întinzându-mi din nou brațele deasupra capului.

— S-ar putea să trebuiască să mă cari în brațe până jos.

— Doar dacă pot să-o fac cât timp ești dezbrăcată.

— Bzwc/Eu mă dau jos. Oricum am nevoie să beau niște apă.

Îmi trec picioarele pe marginea patului, simțind o arsură în coapse și o durere de spate – dar totul îmi amintește de cum am ajuns să mă simt așa, ceea ce nu mă mai deranjează atât de tare. Aiden se întinde în pat în spatele meu când ridic tricoul alb aruncat pe jos pe care l-a purtat aseară pe sub cămașă și mi-l trag pe cap. Mă face să arăt ca o pitică, dar mă gândesc că e suficient pentru un drum până jos după niște apă.

Îl aud cum coboară din pat când ies din cameră, mișcându-mi gâtul într-o parte și în alta ca să mi-l relaxez în vreme ce mă îndrept spre scări. Casa e mult mai tăcută fără zgomotele făcute de Sophie când hoinărește pe-aici; de obicei, aud sunetele consolei ei Switch sau poate chiar melodia „Encanto” cântând pentru a zecea oară, și îmi dau seama că oricât de uimitoare a fost noaptea trecută, tot mi-e dor de spiridușă.

Iau sticla de apă din frigider și mă uit la ceasul de la cuptor. E doar opt dimineața, adică aproximativ ora la care se trezește Sophie de obicei, așa că, până ne îmbrăcam și pornim la drum, îmi imaginez că Sophie o să se suie pe pereții bucătăriei Wande. Râd când mă gândesc la asta; deja o aud pe Wanda prefacându-se epuizată de energia lui Sophie.

Tocmai mi-am umplut paharul și l-am dus la gură să beau când aud tropăit de pași pe scări – greoi și grăbiți, aproape ca și cum Aiden ar alerga. Și apoi îl aud vorbind:

— Nu, desigur, spune pe un ton crispat. Ajung acolo imediat. Și Sophie, ea e...? Corect. Da. Da. Știu. Mătușa ei? E acolo? Asta e...

Se oprește la baza scărilor, cu telefonul strâns în mână și închizând ochii în timp mâna cealaltă i se încleștează în pumn pe lângă corp.

— Bun! Mă bucur că Sophie nu e singură! Da. Ajung acolo în cincisprezece minute.

Las paharul pe blat după ce închide telefonul, urmărindu-l cum fixează podeaua câteva secunde, părând pierdut. Mă apropii repede de el ca să-i

atrag atenția și-i cuprind maxilarul cu palma ca să-l forțez să se uite la mine.

— Hei, ce s-a întâmplat?

Clipește spre mine de parcă abia acum m-ar vedea; gura i se deschide în vreme ce ochii îmi cercetează chipul, de parcă ar încerca să-și găsească cuvintele.

— Cassie, e...

— S-a întâmplat ceva?

Simt cum îngrijorarea mi se furișează în membre ca un fior rece.

— Sophie e bine?

— Ea e bine, mă liniștește Aâden, întinzându-se ca să-mi iprindă încheieturile cu mâinile. Ea e bine. E...

Strânge din buze, cu o expresie îndurerată.

— E vorba de Wanda.

A

îngheț cu totul.

— Ce?

— Wanda, ea...

înghite în sec și pare că ar prefera să spună orice altceva decât ceea ce e pe cale să-mi spună.

— Wanda a făcut un infarct.

Nu scot nicio vorbă în timp ce fug în camera mea ca să mă schimb.

fiu mai multe detalii despre ce s-a întâmplat pe drum spre oital; azi-dimineață, devreme, Wanda a început să simtă dureri în piept și a trezit-o pe Sophie. Sophie a sunat la 91 1 la indicațiile Wandeii înainte să leșine, în mod inevitabil, ceea ce a însemnat că Sophie a rămas singură, înspăimântată, încercând să dea de noi.

Și telefoanele noastre au fost uitate undeva pe podea.

Vinovăția pe care o simt e palpabilă și pot doar să-mi imaginez că și Aiden se simte la fel, dacă nu mai rău. Nodurile degetelor i-au rămas albe ca hârtia în timp ce strânge volanul tot drumul până la spital, și nu rostește niciun cuvânt. Știu că ni s-a spus că Wanda e stabilă și că ce a fost mai rău a trecut, dar totuși... Am acea senzație iminentă de groază la ideea că prima persoană pe care am iubit-o cu adevărat zace în spital.

Când ajungem într-un final, trebuie să alerg ca să țin pasul cu el în timp ce traversăm grăbiți culoarul etajului unde e internată Wanda, iar când luăm în sfârșit colțul în apropierea salonului Wande și descoperim o Sophie ce pare obosită și se agață de mătușa Iris, mă simt totodată ușurată și înspăimântată. Inițial, Sophie nu ne observă. Stă lângă Iris pe o băncuță pe hol în vreme ce femeia privește drept în față cu o expresie furioasă pe chip. Știu că treaba asta nu o sa decurgă prea bine.

Iris ne observă prima, întorcându-și capul când ne aude pașii și uitându-se urât la noi în vreme ce își strânge și mai tare brațul în junii umerilor lui Sophie.

— Ce frumos din partea voastră să veni ți, în sfârșit!

Aiden o ignoră, ducându-se direct la Sophie ca să se lase pe vine în fața ei. Ii cuprinde fața în palme și o face să-l privească în ochi.

— Ești bine?

>

— Da, mormăie Sophie, cu buza tremurându-i. Wanda e bolnavă. Am încercat s-o ajut, dar ea... ea a adormit și nu am reușit s-o trezesc.

— Șșt! o liniștește Aiden, dcsfacând brațul lui iris de pe umerii fiicei lui și trăgând-o pe Sophie în brațele lui. 'le-ai descurcat de minune. Nu e vina ta. îmi pare rău că nu am răspuns la telefon!

Iris e lividă, expresia ci fiind mai întunecată decât am văzut-o vreodată în timp ce se uită la noi cu ceea ce poate fi descris doar ca dispreț.

— Cum ai putut s-o lași cu o femeie în vârstă și apoi pur și simplu să-ți ignori telefonul toată noaptea?

— Nu l-am auzit când a sunat, răspunde Aiden crispat.

îmi dau seama că se străduiește să fie civilizat, însă, în același timp, simt cât de stresat c în acest moment.

— A fost o greșeală.

— O greșeală, pufnește Iris, ridicându-se în picioare ca să gesticuleze spre noi. Mă întrebe de ce? Crezi că asta s-a întâmplat probabil pentru că ai hotărât să pleci - îmi aruncă privire intenționată care e oricum, numai plăcută nu - și a te distrezi de unul singur?

Simt cum stomacul mi se strânge de și mai multă vinovăție, urând faptul că eu sunt motivul pentru care e certat acum. Iris se uită la mine de parcă aș fi ceva ce se chinuie să curețe de pe talpa pantofului, iar expresia precaută a lui Aiden mă face să mă simt ca și cum exact asta as fi. Văd ț* cum fiecare dram de apreciere pe care l-am câștigat în fața lui Iris dispare precum praful luat de vânt, fiecare victorie ducându-se pe pustii. Se vede pe fața ei că mă învinuiește pentru asta la fel de mult, sau poate chiar mai mult, decât pe Aiden.

— Iris, nu a fost vina lui, a fost...

— Nici măcar să nu încerci! scui pă, practic, Iris. Știi, niar m-ai fraierii. Credeam că *ții* la ea. Dar pur și simplu »cercai să obții altceva. Nu-i așa?

Fac un pas în spate de parca m-ar fi plesnit și aud cum Aiden inspiră adânc. Zâmbește spre Sophie, băgându-și mâna în portofel ca să scoată câteva bancnote și să i le dea.

— De ce nu te duci să-ți iei ceva de la automat? E chiar în capătul holului.

Arată spre un automat masiv din capătul holului pe care ne aflăm.

— Sunt sigur că ți-e foame.

Sophie încuviințează solemn din cap, luând bancnotele și privind precaută către cei trei adulți foarte încordați care o înconjoară, înainte să plece.

Iris mă privește din nou de parcă aș fi un gunoi, ceea ce mă face să roșesc de rușine. Pare că m-am înșelat să cred că faceam progrese, pentru că, de la o singură greșeală, totul se destramă.

Vocea lui Aiden e precaută când reia:

— Hei, mă bucur că ai fost aici pentru Sophie, dar...

— Bineînțeles că sunt aici pentru Sophie! șuieră Iris. Sunt *întotdeauna* aici pentru Sophie. Și fix acesta e motivul pentru care ea ar trebui să fie cu mine!

Îl împunge pe Aiden cu un deget în piept.

— Tu ai lăsat-o pe Sophie cu o femeie în vârstă pe care abia dacă o cunoști ca să poți să fugi și să i-o tragi bonei. Ce mama dracului a fost în capul tau?

Simt cum aerul îmi iese brusc din plămâni, de

parcă tocmai am primit o lovitură care mi-a tăiat răsuflarea. Maniera în care o spune face ca treaba asta să pară o chestie murdară, ieftină – de parcă aş fi o ȕipă pe care Aiden a agăȕat-o ca să ŕi-o tragă rapid. Mă face să ma *simt* murdară să o aud spunând-o aŕa.

Aiden e livid, cu maxilarul încordat, de parcă s-ar strădui din răputeri să nu îi rupă capul lui Iris.

— Nu ŕtii cc vor...

— De fapt, cred ca ŕtiu, j-o retează Iris ironic. Am închis ochii pentru ca am crezut că ea ține la Sophie, dar e evident că ține mai mult la ri»e. Se pare că Sophie e doar un detaliu nesemnificativ pentru voi doi.

— Iris, rosteŕte Aiden crispat. Nici să nu îndrăzneŕti...

— Nu-mi *spune* tu mie ce să fac, .Aiden Reidî spumegă ea, fiind clar pornită să meargă până la capăt cu asta. Stau în banca mea ŕi te privesc cum bâjbâi încercând să fii tata, ŕi am făcut tot ce pot ca să te ajut ŕi să gădesc o soluȕie care să fie cu adevărat *în* interesul lui Sophie. Dar ai fost atât de absorbit de propriul ego, încât nici nu ai încercat vreodată sa te gândeŕti la ce ar putea fi cel mai bine pentru ea. Adică, evident, să nu locuiască cu tine.

— „Egoul” meu nu are nicio legătură cu asta! se răsteŕte

. Sophie e copilul *meu*, nu al tău, ŕi n-o să stai aici să-mi *pui că...

— Nu trebuie să stau aici ŕi să-ȕi spun nimic, replică ea cu un râset lipsit de umor. În schimb,

pot să-i spun asta unui judecător. Cred că ar găsi toată această situație extrem de interesantă!

Panica a revenit, zgândărindu-mi pieptul din interior de parcă ar putea ieși la iveală în orice clipă.

— Stați așa! intervin. Iris, lini pare foarte rău! E vina mea. Eu nu aş face niciodată ceva care să-i facă rău lui Sophie. Eu sunt cea care a propus...

— Nu-mi pasă! mă întrerupe Iris cu ochii furioşi şi umezi e la lacrimi nevărsate. Singurul lucru de care îmi pasă e ne- •oata mea, care m-a sunat azi-dimineaţă absolut înspăimân- ată dintr-o ambulanţă, pentru că *tatăl* ei nu i-a răspuns la telefon. Doar pentru că el îşi uda scula!

— *Ajunge!*

Aiden e roşu ia faţă şi are o expresie dură, cum nu am mai văzut niciodată la el.

— Pleacă dracului de aici, Iris! Acum!

— Nu poţi să-mi spui ce să...

— Dacă nu pleci în momentul ăsta, spune sumbru, o să mă duc mâine direct la judecătorie şi o să depun actele pentru un ordin de restricţie împotriva ta. Vrei să cheltuieşti banii necesari ca să duci lupta asta?

Ea mijeşte ochii.

— Şi crezi că o să țină?

— Vrei să afli?

Se scurg câteva clipe în timp ce eu rămân deoparte, tăcută şi uluită.

— Bine! cedează Iris în cele din urmă. Dar discuţia asta nu s-a terminat, Aiden. Am ştiut de la început că o s-o dai în bară. A trebuit doar sa am

răbdare și să aștept să se întâmple.

Se oprește lângă mine ca să mă privească în ochi, expresia ei fiind un amestec între dezamăgire, suferință și furie, toate combinate.

— Sper că ai meritat.

Aiden fixează cu privirea un punct oarecare de pe peretele din spatele ei în timp ce Iris se îndepărtează furioasă, iar eu îmi întorc capul să o văd luându-și la revedere de la Sophie în capătul holului. întind o mână spre Aiden ca să fac ce? Nu știu - să-l liniștesc, poate -, dar îmi trag înapoi mâna, luptându-mă cu un sentiment ciudat.

„Sper că ai meritat.”

Brusc, orice sentiment plăcut pe care l-am avut în ultimele 24 de ore se stinge, lăsând în urmă doar îngri-

jorare, vinovăție și rușine. înainte de acest moment nu m-am gândit ce ar putea însemna asta pentru Aiden pe termen lung, ca noi doi să fim împreună - ce ar putea spune lumea despre faptul că cl, în lipsa unei expresii mai potrivite, i-o trage bonei.

.Aiden se uită în sfârșit la mine, cu chipul străbătut de o multitudine de emoții diferite. Teamă, furie, regret - sunt toate acolo. Dar ce e mai rău decât atât, cred, este umbra de dezamăgire din privirea lui. Nu știu pentru cine este, pentru el. pentru mine sau doar pentru situația asta, însă trezește în mine tot felul de emoții vechi din vremuri când eram mult prea familiarizată cu această expresie. E practic singura pe care mi-au oferit-o părinții mei.

Am fost o povară și pentru ei.

— îmi pare rău, șoptesc, simțind în continuare
acea senzație neplăcută de vinovăție.

Aiden clatină din cap.

— Nu e vina ta, Cassie.

Ba da, este. Cum ar putea să nu fie?

Vreau să plâng, dar mă silesc să-mi păstrez
cumpătul.

— Eu am făcut o greșeală, adaugă pe un ton
sec, privind jos spre podea. Și tot eu o să mă
ocup de asta.

O greșeală? Se referă la mine? Nu reușesc să
mă adun ca să întreb. Înghit un nod care îmi crește
în gât, încercând să-mi găsesc cuvintele, dar în
zadar.

— Ar trebui să verifici ce face Wanda, îmi
spune, expresia lui fiind una de înfrângere și
oboseală. O duc eu acasă pe Sophie.

Te îndepărtează.

O parte din mine se gândește că nu ar face asta,
dar acea »arte e amuțită în acest moment de o
voce foarte sonoră, nsă jalnică.

— Bine! răspund încet. Mda. Ai dreptate.

— Ne vedem acasă! adaugă, încercând să
zâmbească, dar fără să reușească.

Încuviințez din cap în timp cc mă bate ușor pe
umăr, gestul neavând niciun pic din căldura pe
care simt că mi-ar fi oferit-o înainte de asta. Lucru
care are darul de-a mă face să mă simt și mai rău.
11 urmăresc cum se apropie de Sophie, care s-a
instalat pe o bancă un pic mai sus pe hol, iar ea
aruncă o privire înapoi spre mine în vreme ce
pleacă alături de Aiden, facându-mi vag cu mâna.

Îi răspund cu un zâmbet, însă, la fel ca în cazul

lui Aiden, nu mi se citește și în privire.

Sa o văd pe Wanda conectată la aparate îmi înrăutățește proasta dispoziție. .Asistenta a spus că medicamentele pe care i le-au dat îi provocau somnolență, și doarme de mai bine de o oră, dar sunt hotărâtă să aștept până se trezește. 'Telefonul meu e oprit de când am plecat mai devreme, o consecință a faptului că nu l-am pus deloc la încărcat peste noapte. O altă greșeală pe care am făcut-o în ultimele 24 de ore.

Îmi las capul pe spate, sprijinindu-mi-l de peretele salonului Wande, și-mi frec brațele ca să alung frigul spitalului. Nu am avut nimic altceva de făcut în ultima oră decât să reiau iar și iar în minte confruntarea cu Iris - retrăind din nou și din nou vorbele ei furioase, chipul îngrijorat al lui Sophie și epuizarea înfrântă a lui Aiden.

„Am făcut o greșeală.”

Poate că nu s-a referit la mine, continui să-îi spun. Poate se referea la situație. Nici măcar nu sunt sigură că mai contează. Indiferent de cum am ajuns aici azi-dimineață, în adâncul sufletului știu că acum am devenit ceva ce Iris a introdus în arsenalul ei ca să mă folosească în lupta aceea neîncetată ca s-o ia pe Sophie. Acum se pare că eu sunt *cea mai puternică* armă a ei. Și cum mama naibii aş putea trăi cu așa ceva?

„Sper că ai meritat.”

Îmi apăs podul palmelor pe ochi, inspirând și expirând în vreme ce lacrimile amenință să se adune în ei. Am senzația ca sunt pusă la zid,

blocată între ceea ce-mi doresc și ce e cel mai bine pentru familia asta mică la care țin atât de mult. Oare voi fi întotdeauna un obstacol pentru ei? Doar ceva care să fie folosit împotriva lui Aiden? Ce se întâmplă dacă Iris îl dă în judecată, iar el decide că nu merită să se agite pentru mine? Nu e ca și cum în-ar alege pe mine în detrimentul lui Sophie, iar eu nu l-aș dori dacă ar face asta. Jumătate din motivul pentru care îl iubesc e pentru că e atât de devotat față de Sophie.

Îmi iau mâinile de la ochi, clipind năucă spre tavan.

Oare... îl iubesc?

Conștientizarea asta mă lovește ca un sac plin cu cărămizi, însă, în loc să mă simt euforic, pot să simt doar spaimă. Dacă 'i iubesc pe Aiden și o ținem tot așa - o să se implice atât de mult în această chestie cu mine, încât se va încăpățâna să se agațe de asta mult timp după ce se va dovedi că nu sunt o alegere potrivită pentru el și Sophie. Sau, mai rău, mă va da la o parte. Ambele variante îmi provoacă o durere în piept, și știu că mă va distruge să trec prin vreuna dintre cele două.

Nu pot scăpa de suspiciunea asta bolnavă: cu cât stau mai mult, cu atât voi deveni o povară mai mare pentru ei.

— Arăți groaznic.

Mă ridic brusc, văzând-o pe Wanda în pat cum se uită la mine cu ochi mișiți.

— Dumnezeu, ești trează! rostesc ușurată, ridicându-mă de pe scaun ca să mă apropiu de patul ei. Cum te simți?

— Eh! Măcar nu a fost nevoie să mă deschidă.

Sunt sigură că după faza asta o să mă frece la icre să-mi schimb regimul alimentar.

— Ceea ce *vei și fiice*.

— Mama e moartă de ani buni, fată. Încetează să mai vorbești ca ea!

*

În ciuda celor întâmplătoare, tot mă face să râd.

— M-ai băgat în sperieți, Wanda. Am nevoie să trăiești cel puțin încă douăzeci de ani de acum încolo.

— Dumnezeu, sper că nu! mormăie ea. În orice caz, cum te-ai furișat aici?

— Le-am zis că sunt nepoata ta.

— Ingenios! Foarte ingenios!

Mă încrunt.

— Serios, acum, ești bine?

Îmi aruncă un zâmbet obosit.

— Ți-am zis că într-o bună zi o să-mi provoci un infarct.

Zâmbetul i se stinge când vede că mi-a picat fața.

— Ei, încetează!

Se chinuie să se ridice în capul oaselor în pat și o sprijin de spate ca să o ajut să se ridice.

— Nu-s moartă încă.

Acum pare îngrijorată.

— Unde e Sophie? •

— A dus-o Ai den acasă.

Simplul fapt de a-i pomeni îmi face pieptul să bubuie.

— Cât de multe îți amintești?

Wanda ridică din umeri.

— I-arn spus să sune la 911 când am început să simt durere în piept. S-a descurcat foarte bine. Țin

mente frânturi din drumul cu ambulanța, dar după asta nu-mi mai amintesc mare lucru.

— N-a reușit să dea de noi, spun vinovată. Aseară am uitat amândoi să ne ținem telefoanele la îndemână.

Wanda chicotește.

— lini imaginează că erați prea ocupați să șifonați cearșafurile.

— Nu e amuzant! Ne simțim amândoi de tot rahatul. Sophie a trebuit s-o sune pe mătușa Iris.

— La naiba! Harpia aia încă vă mai deranjează? Pare distractiv!

— A fost groaznic, Wanda. Cum a sărit la gâtul lui Aiden...

Simt cum mi se umezesc ochii și trebuie să-mi acord un moment să îi mențin sub control.

— A amenințat că o să se ducă la judecător.

— Ei, dați-i pace! E doar ranchiunoasă.

— Wanda, l-a amenințat pe Aiden din cauza *mea*. Dacă nu ar fi fost cu mine aseară...

— Atunci, din ce știm, eu aș fi putut fi moartă, completează Wanda pe un ton ferm. Fetița aia mi-a salvat viața. Așa funcționează soarta, fată.

— Știu, dar dacă eu nu aș fi fost...

— Termina cu tâmpeniile! mi-o retează, pocnind din imba. Încetează să mai încerci să dai vina pe tine! Nu e vina ta ca am o inimă de doi bani.

— Nu știu ce să fac, recunosc încet, lacrimile acelea pe care le-am alungat mai devreme adunându-se la coada ochilor și amenințând să se reverse. Dacă rămân cu ei, o să se folosească de asta împotriva lui Aiden.

— Ce mama dracului vrei să spui cu „dacă rămân”? Nu te gândești să pleci, nu?

— Aăă...

înghit cu greu în sec, simțind o singură lacrimă pe obraz.

— Nu pot fi eu cea care distruge tot ce au. Nu... Inspir adânc, încercând să îmi rețin un suspin.

— Nu vreau să fiu povara cuiva. Nu din nou.

Wanda rămâne tăcută, urmarindu-mă cum îmi las capul în jos și mă șterg la ochi. Nenumărate emoții mă lovesc simultan și mă simt și mai prost că stau aici și mă vait pentru problemele mele când Wanda tocmai a trecut printr-un blestemat de infarct. Așteaptă să mă liniștesc și să nu mă mai smiorcăi în timp ce mă holbez la propriii genunchi.

— Ai terminat?

Ridic din umeri fără tragere de inimă și-mi șterg nasul.

— Cred că da.

— De câte ori ți-am spus că nu toți sunt ca părinții tăi? Sunt destul de sigură că ăia doi au fost asamblați de fapt într-o fabrică de nemernici furioși. Nu a fost niciodată vina *ta*.

— Nu? Nu în-au vrut niciodată, lot ce am făcut vreodată a fost să le creez probleme. Nu m-au sunat nici măcar *o dată*, Wanda. Nici măcar o dată în șapte ani. Erau în extaz când au văzut că plec. Cum e posibil să nu fie din vina mea?

— Pentru că sunt niște oameni egoiști și de tot caca tul. Părinții tăi nu ar fi trebuit să fie părinți. Mai ales ai cuiva atât de special ca tine. Au fost niște oameni ursuzi, cu vieți pline de amărăciune și care au strâmbat din nas la un dar superb, în loc să-l aprecieze.

— Nu știu ce să zic...

— Crezi că o să rezolvi ceva dacă pleci? Nu o să o împiedici pe cucoana aia să mai hărțuiască familia asta. Cassie, oamenii încăpățânați nu cedează în fața unui obstacol. Pur și simplu găsesc

altă cale.

— îmi parc rău! rostesc cu glas jalnic. Nu-mi vine să cred că stau aici și mă lamentez după noaptea pe care ai avut-o tu.

— Singura mea altă opțiune ar fi o telenovelă proastă, ripostează ea, oprindu-mă cu o mișcare a mâinii.-

— Totuși...

— Scumpo, nu te demoraliza singură! Poți avea parte de lucruri bune, însă trebuie să-ți *îngădui* să le ai.

Ceea ce spune pare înțelept sau, mai bine zis, ar parca din perspectiva unei persoane mai înțelepte. Momentan nu mă simt foarte înțeleaptă. Mă simt furioasă și tristă și, în general, pur și simplu... dărâmată. De parcă aș fi încolțită, cu o singură cale de scăpare, însă ieșirea e plină de piroane ruginite.

Îmi șterg din nou ochii, ca să fiu sigură, când aud cum se deschide ușa salonului ei, iar o asistentă veselă intră să ne salute pe amândouă în vreme ce începe să bombăne că Wanda e treaza. Femeia pomenește ceva despre semne vitale și analize, și, chiar dacă Wanda nu o spune, simt respingerea din vocea ei.

— O să mă întorc mai târziu, o anunț pe Wanda. Nu fi :a cu asistentele!

Wanda își dă ochii peste cap.

— Măcar încă n-am mușcat niciuna.

Dacă nu m-aș simți groaznic, aș râde când vad privirea pe care i-o aruncă asistentă.

— Ține minte ce ți-am zis! Îmi reamintește Wanda. Nu face nicio tâmpenie!

Dau din cap, dar, în timp ce o fac, știu că e o minciună. Ies din salonul Wandeii cu o greutate apăsătoare pe umeri, implorându-mi ochii să nu elibereze lacrimile înainte să găsesc un loc liniștit afară care să găzduiască o petrecere a milei înainte să încerc să opresc un taxi. Pentru că *nu pot* fi eu cea care să 'ntervină între Aiden și Sophie. Nu voi permite să se întâmple așa ceva. Indiferent cât de mult... țin la ei. La amândoi.

O să le fie mai bine dacă o fac acum, înainte ca lucrurile să evolueze prea mult. Înainte să ajungem

într-un punct de înde să nu ne mai putem întoarce.
Înainte ca Aiden să își dea seama că, încă de la bun
început, nu am meritat. Nu pot să-mi dau seama
dacă decizia pe care am ajuns să o iau este sau nu
stupidă, însă... știu ca o să doară al dracului de
tare.

*În viața mea n-am mai fost atât de agitat. Aștept
această zi de săptămâni bane, încă de când avi
hotărât*

*sa ne întâlnim față în față. E ridicol să fiu atât de
însăimântat de o întâlnire la vârsta mea, și totuși
mi-am verificat parul de trei ori și mi-am schimbat
ținuta de cel puțin cinci ori.*

*Mă mănâncă mâinile să o ating și sunt disperat să-i
aud
vocea, să o aud cu adevărat.*

Iar astăzi pot în sfârșit s-o Jac.

*Verific încă o dată cum arăt în oglinda din hol,
tresărind
când soneria telefonului de pe hiatul de bucătărie
îmi
distrage atenția. Mă încrunt când observ cine
suna – nu există nicio motiv pe lume pentru
care să mă sune sora Rebeccăi.*

*Groaza mi se instalează în piept. E posibil
să se Ji întâmplat ceva cu Sophie?*

*Răspund la apel, dttcându-l la ureche cu respirația
întretăiată.*

— Iris?

CAPITOLUL 24

SOPHIE NU ROSTEȘTE NICIUN CUVÂNT TOT DRUMUL •i.apoi spre casă. De când am plecat, i-am spus de trei ori cât Ic rău îmi pare că nu i-am răspuns la apeluri; nici nu pot de- < rie cât de tare simt că am eșuat ca părinte știind că a pe- lecut ore întregi singură, iară să aibă pe nimeni alături care s-o liniștească. Am rămas cu un gol în stomac din clipa în care am văzut-o pe hol, unde părea mai nefericită decât am văzut-o vreodată.

Rămâne tăcută și când ajungem acasă, târșâindu-și cu greu picioarele când urcă cele două etaje spre camera ei și spunând că e obosită, și mă contrazic singur dacă ar trebui sau nu să-i acord puțin spațiu sau să o implor să vorbească

A
cu mine. În clipa asta, habar nu am ce soluție va ameliora lunurile, dacă o va ameliora ceva, însă în cele din urmă hotă- •ăscă astăzi a petrecut destul timp singură.

O urmez în dormitorul ei și o ajut să-și dea pantofii jos •n timp ce se așaza pe marginea patului. Privește în gol în direcția mea. Mă așez lângă ea după ce o ajut să se bage sub cuverturi și-i observ cearcănele.

— Sophie, îmi pare foarte rău! repet, dorindu-mi să fi existat vreo cale prin care să îndrept lucrurile. Ar fi trebuit să fiu acolo. Mă simt groaznic că a trebuit să treci singură prin asta.

Ridică din umeri.

— E-n regulă!

— Ba nu, nu este, Soph, insist, aplecându-mă sa o mângâi pe par. Eu sunt cel care ar trebui să te protejeze. E treaba mea să am grijă că nu te simți niciodată așa, și nu am făcut o treabă bună. O să fac tot ce pot să mă asigur că nu o mai dau niciodată în bară în halul ăsta.

— Nu sunt supărată pe tine, îmi spune încet.

Clatin din cap.

— Eu aș ti supărat pe mine dacă aș fi în locul tău.

— Nu sunt. Pe cuvânt!

— Dar nu ești bine, insist. Vorbește cu mine! Dă-mi voie sa te ajut!

Iși bagă nasul în perna, închizând strâns ochii în timp ce lacrimile se adună în ei.

— Wandei îi era rău, rostește cu glas subțire. Nu știam ce să fac. Credeam că avea să moară.

— Of, scumpo!

Mă cuibăresc cu grijă lângă ea, instalându-mă în spatele ei în pat și trăgând-o la pieptul meu ca să o strâng tare în brațe. Se răsucesc ca să-și îngroape fața în el și îmi lipesc obrazul de părul ei.

— le-ai descurcat de minune, Soph. A fost o zi înfricoșătoare. xMult mai înfricoșătoare decât ar trebui să trăiești vreodată. Dar te-ai descurcat grozav. *De-a dreptul* grozav. I-ai salvat viața

Wandei. Înțelegi?

Nu îi pot vedea chipul, dar simt cum încuviințează la pieptul meu.

— E bine?

Ne-au spus că o să fie bine după ce se va odihni puțin. Acum c ('.assie cu ca.

— Crezi că c cumva Cassic supărata pe mine?

— Poftim? Mă întorc să ma uit în jos spre ea și adaug: Normal că nu. Cassic nu ar putea să fie vreodată supărată pe tine. Doar te iubește.

Vocea lui Sophie e mai moale acum:

— Nu vreau să se supere și să plece.

— Sophie.

Simt cum mi se strânge pieptul.

— De-asta îți faci tu atâtea griji acum? N-o să se întâmple așa ceva.

— Pronii ti?

— O să fac tot posibilul să mă asigur că nu se va întâin- a niciodată.

— Și eu o iubesc pe Cassie, îmi șoptește în cămașa.

Închid ochii în timp ce o mângâi pe spate, mișcându-mi mâna în cercuri alinătoare ca să o mențin liniștită și relaxată. Trece ceva timp până începe să respire din nou într-un ritm constant, dar îmi dau seama când alunecă în brațele somnului, corpul înmuindu-i-se în brațele mele în vreme ce tensiunea de azi-dimineață o doboară până la urmă. O rin în brațe și după ce adoarme, profitând de acest moment tăcut ca să mă gândesc la discuția noastră.

Nu-mi pot imagina ce a simțit Sophie când era singură cu Wanda - neputând să dea de mine sau de Cassie și neștiind ce să tacă. Panica pe care sigur a simțit-o mă distruge. Ala macină vinovăția și pur și simplu mi-e rușine că nu am iost acolo pentru ea. Mai ales ținând cont de cât de uimitoare a fost seara trecută, de cât de fericit am fost până în clipa în care ani văzut toate apelurile ratate. Până atunci lucrurile mi se păruseră al dracului de perfecte. Acum, ma simt ca un căcat.

Peste toate astea, mă simt vinovat și pentru că am lăsat-o pe Cassie la spital, dar chiar nu știam ce altceva să fac. Sunt convins că ea înțelege cât de mult a avut Sophie nevoie de mine și cât de distras am fost de tot ce se întâmpla - însă asta nu ameliorează vinovăția.

Și Iris. Afurisita de

Nu m-a plăcut niciodată, nici când Rebecca a rămas însărcinată, nici când încercam să facem lucrurile să funcționeze, nici când am hotărât că ne e mai bine despărțiți - mai cu seamă când viața mea a devenit atât de haotică după ce am primit slujba pe care o am acum, totul a devenit de o mie de ori mai rău după moartea Rebeccăi și după ce Sophie a venit la mine. Acum e ca și cum misiunea vieții ei e să demonstreze că sunt un părinte incapabil. Și iată-mă aici, punându-i în mână cuțitul pe care l-a tot căutat ca să mi-l înfigă în spate.

Ce dezastru absolut!

/Mă tot gândesc la chipul lui Cassie când eram la spital - expresia ei descumpănită spunându-mi

că se învinuia pentru criza de isterie a lui Iris. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult ca să o liniştesc, ştiu asta, însă cu Sophie, care părea aproape inertă, nu m-am putut gândi decât să o duc acasă, în siguranţă, şi să o aduc din nou la starea ei obişnuită. Plănuiesc să îi cer scuze aşa cum se cuvine în faţa lui Cassie când ajunge înapoi acasă. Nu că aş avea vreo idee când se va întâmpla, având în vedere faptul ca telefonul ei e mort.

„Şi eu o iubesc pe Cassie.”

Îi singura parte din tot acest dezastru care îmi oferă un dram de bucurie. Mărturisirea tăcută a lui Sophie. Felul în care Cassie o iubește pe fiica mea, felul în care o iubește și Sophie – mă face să simt chestii pe care nu le-am mai simțit vreodată. Mă face să-mi imaginez tot felul de chestii pe care nu ar trebui să îmi le imaginez împreună cu Cassie după puținul timp petrecut împreună, chiar *și cu* ciudatul nostru istoric comun. Și totuși... tot mi le imaginez.

O strâng și mai tare în brațe pe Sophie, amuțind bâzâitul din propria minte. Avem timp să lămurim toate astea mai târziu, de preferat într-o zi când nu suntem toți puși la încercare. Închid ochii, căscând în timp ce mă liniștesc în tăcere.

Avem destul timp.

Știu când am ațipit, însă Sophie încă doarme lângă mine în pat când mă trezesc, așa că mă rostogolesc cu grijă de lângă ea ca să o las să se mai odihnească. Casc în vreme ce-mi scarpin ceafa și iau telefonul de pe noptiera pe care l-am pus, ca să verific cât e ceasul. E trecut de prânz, dar încă nu am primit nimic de la Cassie. Mă întreb dacă asta înseamnă că e încă la spital.

Mă încrunt în timp ce bag telefonul în buzunar. Nu-mi place deloc că n-am primit nicio veste de la ea. Știu că telefonul ei nu mai avea baterie când am plecat, dar speram că poate sună din salon, măcar ca să ne pună la curent. Îmi imaginez că e ocupată cu Wanda, spunându-mi că o să ia legătura

cu noi când o să aibă un moment liber. Hotărăsc să-mi distrag atenția cu prânzul în timp ce aștept, gândin- du-mă că o pot lăsa pe Sophie să doarmă cel puțin până termin de pregătit ceva.

Închid încet ușa camerei în urma mea, pășind cu grija pe hol ca să nu fac niciun zgomot. Am ajuns la jumătatea scărilor înainte să observ ceva nelalocul lui. Am ajuns la jumătatea scărilor când sunt luat prin surprindere de silueta lui Cassie pe canapeaua mea, unde își ține capul în mâini.

— Cassie?

Își ridică imediat capul să mă privească, cu ochii roșii și chipul palid, de parcă ar fi plâns. Mă neliniștește să o văd atât de tulburată și mă grăbesc să cobor ultimele trepte ca să ajung la ea.

— Bună! spun pe un ton liniștitor, așezându-mă lângă ea, pe canapea. Când te-ai întors? Cum se simte Wanda?

Mă privește într-un mod ciudat, ochii zăbovindui pe liniile de pe fața mea în timp ce buza îi tremură. Își trage nasul o dată în vreme ce încuviințează din cap. O simt încordată.

— Pai, începe ea. O să rămână internată câteva zile ca să o țină sub observație.

Oftez ușurat.

— Astea sunt vești bune, nu? Știai că e prea dură ca să permită să fie doborâtă de așa ceva.

— Mda, răspunde încet. O să trăiască mai mult și decât noi doi.

Ceva în tonul ei sec e neliniștitor și e evident că e în continuare apăsată de o greutate.

— Te mai deranjează ceva? Ce s-a întâmplat?

— Noi...

A

înghite în sec, dregându-și vocea de parcă ar chinui-o ceva.

— Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat la spital. Cu Iris.

Rabat!

î închid ochii strâns în vreme ce pufnesc de frustrare.

— La dracii', Cassic! Inii parc rău! N-ar fi trebuit niciodată să-ți vorbească așa. Ar fi trebuit să fac mai mult, dar totul a fost așa de...

— Nu e vina ta, mă întrerupe.

Se întinde să-și pună o mâna peste a mea, pe genunchiul meu.

— *Nimic* din toate astea nu e vina ta.

— Știu că nu aș fi putut prezice cum avea să se desfășoare această dimineață, dar asta nu înseamnă că nu ma simt groaznic pentru chestiile pe care ți le-a spus. Urase faptul ca ai fost atrasă în rahaturile mele!

încerc să zâmbesc, în principal pentru că sunt disperat să zăd o altă expresie pe figura ei, în afară de nimicul melancolic pe care îl afișează acum.

— Ciudat final al unei nopți grozave!

Nu zâmbește; de fapt, ochii i se umezesc de parcă e posibil să plângă iar.

— Cassie.

Mă aplec să-i cuprind fața în palmă.

— Te rog, vorbește cu mine! Spune-mi ce e în neregulă!

— Pur și simplu... nu cred ca mi-am dat seama cât de complicată urma să fie chestia asta.

Mă încrunt.

— Te referi la Wanda? O să ^A fie bine. În câteva zile o să se n toarcă acasă și totul o să fie bine. O să vezi.

— O să mă mut la ea, adaugă.

Asta mă ia prin surprindere, și abia în acest moment observ geanta așezată de cealaltă parte a ei, lângă canapea.

— Bine... sigur.

încuviințez încurajator din cap, lăsându-mi la o parte propriile sentimente, căci în clipa asta vreau să le pun pe ale ei pe primul plan.

— Desigur! Sunt convins că Wanda o să aibă nevoie de ceva ajutor când se va întoarce acasă. Ar trebui să-ți acorzi oricât timp ai nevoie împreună cu ea.

O lacrimă singuratică îi alunecă de pe gene ca să curgă pe obraz, și atunci bag de seamă ceea ce nu am văzut până în această clipă. Nu am observat felul în care mă privește, de parcă nu o să mă mai vadă niciodată.

Simt ceva usturător și ascuțit în piept.

— Cassie, cât timp crezi că vei fi plecată.”

Buza de jos îi tremură, iar acea înțepătură din piept devine o durerc, de parcă am nevoie să respir, dar nu reușesc.

— Cassie, încerc, cu vocea sunându-mi parcă greșit. Te rog, nu...

— Nu pot s-o fac, Aiden, îmi răspunde cu glas pustiit. Nu pot fi ceva care să fie folosit pentru a te răni. Sau pe Sophie. Pur și simplu nu pot!

— Cassie, ce a spus Iris... O să fie bine. Acum e doar furioasă. O să se potolească. Nu o să permit să se întâmple nimic.

— Deja s-a întâmplat. Și o să fie din ce în ce mai rău. întotdeauna o să scoată în evidență faptul că așa a început totul. O să mă folosească drept atu. Nu pot fi așa ceva. Nu vei *dori* ca eu să fiu așa ceva. O să ajung să fiu o povară pentru voi, amândoi.

Nu reușesc să procesez ce spune. Cum poate să creadă că ar fi un lucru potrivit să plece? Simpla idee ca ea să iasă pe ușă în acest moment mă face să mă simt de parcă înghit apa în adâncuri, chinându-mă să înot în sus, dar rămânând blocat la adâncime mare. Simt că mă *înec*.

— Cassie. Hai să discutăm despre asta! A fost o dimineată stresantă și ești supărată. Nu trebuie să iei nicio decizie acum. Dacă...

— Aiden, nu o să mă răzgândesc.

Mai am doar câteva luni până împlinesc 32 de ani, și niciodată în viața mea de adult nu m-am simțit la fel de neajutorat ca acum. Simt cum îmi alunecă printre degete, și mi se pare nedrept, *ireal* – abia dacă am avut-o, iar acum o s-o pierd.

— Tu chiar pleci. Nu-i așa?

Da din cap, și simt cum ceva se frânge în mine.

— Am în geantă o parte din lucrurile mele – dă din cap spre geanta pe care mi-ar plăcea s-o arunc pe geam – și o să -imit pe cineva după restul lucrurilor.

O sa dispară. Din nou.

— Sophie, reiau buimac. Doarme. Ar trebui să mă duc...

— Nu, clatină ea din cap. Cred că pentru ea ar fi mai ușor dacă nu mi-aș lua la revedere.

Arunci simt cum mi se încinge gâtul, și mă ridic de pe canapea în timp ce tristețea și frustrarea mea se ciocnesc cu furia.

— Pentru cine va fi mai ușor, Cassie? Pentru tine? Sau pentru ea?

— Pentru amândouă, șoptește, lacrimi proaspete apă- ându-i în ochi.

Atunci se ridică de pe canapea, abia uitându-se la mine.

— O să-i fie mai ușor dacă mă urăște.

— Tu chiar crezi asta? Ea te *iubește*. N-am mai văzut-o atât de fericită de când a murit mama ei, și asta s-a întâmplat datorită ție. Dacă dispari, o s-o distrugă.

Nu doar pe ea! îmi vine să urlu. *Nu e vorba doar de ea.*

— Știu, șoptește deznădăjduită.

— Ai zis că nu pleci nicăieri, îi reamintesc. De ce m-ai lăsat să-i spun despre noi dacă aveai de gând să pleci?

A

Ini pare rău! e tot cc spune, întinzându-se după geanta. Mi-aș dori să existe o altă cale.

— *Există.*

A

lini las mâinile pe umerii ei, răsucind-o spre mine înainte să-i cuprind fața în palme.

— Rămâi! Rezolvă asta împreună cu mine! Abia cc te-am găsit. Nu da cu piciorul la tot înainte să apucam să avem măcar o șansă! *Te rog, Cassie!*

Ochii îi coboară spre gura mea în vreme ce buzele îi tremura, și simt cum îmi pierd stăpânirea de sine. Nu mă oprește când mă aplec și aud cum inspiră încet cu câteva secunde înainte ca gura mea s-o atingă pe a ei. Sărutul e ud de lacrimi, facându-mă să mă simt și mai disperat, și, în timp ce o trag mai aproape, încerc să acopăr distanța dintre noi care am impresia că se mărește pe

măsură cc se scurg secunde.

Exista un moment în care se apleacă și ea, când cred că poate o să îmi cadă în brațe și o să uite de toată această discuție – dar e trecător, alunecându-mi printre degete așa cum o face și ea. Se îndepărtează, tinându-și ochii strâns închiși în timp ce degetele i se încolăcesc pe încheieturile mele ca să-mi îndepărteze blând mâinile de pe chipul ei. Se îndepărtează de mine, și exista doar o jumătate de metru între noi, însă par a fi kilometri întregi.

— îmi pare rău!

Trei cuvinte, dar sunt suficiente să mă sfarme în bucăți. Dar nu sunt ignorant față de expresia din ochii ei. Văd cât de tare o doare. Cât de mult își dorește să nu plece. Cum pot s-o las să plece când mă privește în felul asta? De parcă ar vrea să o strâng în brațe?

— Nu vrei să pleci, spun disperat. Știi că nu vrei asta. Nu o să te las să pleci pentru un motiv de rahat. *Am nevoie* de tine!

Inspiră adânc, făcând ochii mari. începe să șovăie. închide gura doar ca să o deschidă la loc, de parcă ar încerca să formeze cuvinte, dar nu își amintește cum s-o facă. Următoarea ei răsufare e tremurătoare, cu buzele strânse și ochii în podea, și pentru o clipă cred că am reușit să o conving. Că nu va pleca.

— Aiden, eu... Nu e doar chestia cu Iris.

— Atunci, despre ce e vorba? Orice ar fi, putem să-i dăm de cap împreună. Trebuie doar să-mi oferi șansa să...

— Totul e mult prea mult pentru mine, adaugă sec.

Mă simt de parcă cineva mi-a luat suflul. Simt cum toată iguranța și încrederea mea se duc pe pustii, căci nu am nicio nodalitate prin care să mă pregătesc pentru posibilitatea ca sa nu plece doar pentru mine, ci și pentru *ea*.

— Ce?

— Eu...

A

Iși masează brațul agitată. E din cauză că se simte vinovată?

— Am fost prea distrasă de toate astea. Am tot dat-o în bară la școală și pur și simplu... nu am timp pentru tot ce vine odată cu asta. Cu noi. O iubesc pe Sophie, chiar o iubesc, dar nu sunt pregătită să fiu mama nimănui. E mult mai mult decât ceea ce mi-am asumat. Nu e momentul potrivit în viața mea să încerc să fiu ceea ce aveți voi nevoie să fiu.

Fiecare emoție care a urlat în mine din clipa în care ni-am dat seama care e intenția ei se stinge și moare. În rina lor rămâne un vid rece, care descopăr că este, cumva, mai înfricoșător decât ideea plecării ei de acum doar câ-eva momente. Aîn senzația că e sfârșitul a ceva. Sau poate ni pare a fi ceva ce nici n-a existat vreodată.

— Oh!

Nu știu ce altceva sa spun. Cum aș putea răspunde la așa ceva? M-am amăgit să cred că și Cassie avea sentimente la

Ic! de puternice fața de mine, precum am ajuns
sa am eu față de ea. Ce naiv din partea mea!

Un râset sec, găunos, îmi scapă.

— Corect! Nu...

Vocea îmi e groasă.

— Nu mi-am dat seama că asta simți.

— îmi pare rău! repetă.

^A
„îmi pare rău!”

Ce propoziție ridicolă! Lipsită de sens. Cum de
nu am reușit în milioane de ani să găsim o
înșiruire mai potrivită de cuvinte pe care să le
oferim cuiva a cărui inimă e călcată în picioare?
„îmi pare rău!” mi se pare că e ca un plasture ofe-
rit pentru o mușcătură de rechin.

Absolut. Inutil.

— Sa nu-ți pară, îi răspund.

Acum cu sunt cel care nu o poate privi în ochi.
Nu știu dacă sunt rușinat sau pur și simplu
amorțit.

— A fost greșeala mea.

Trec pe lângă ca ca să mă trântesc pe canapea,
să elimin o parte din presiunea din picioarele
mele acum nesigure.

— N-ar fi trebuit să presupun că sentimentele
tale coincid cu ale mele.

O aud cum își reprimă un suspin, dar tot nu
reșesc să mă uit la ea. iVli-e teamă că, dacă o s-o
fac, o să-mi pierd cumpătul.

— Aiden, eu...

— O să-i spun eu „rămas-bun” lui Sophie în
locul tău, adaug, sleit. Până la urmă va înțelege.

Cu coada ochiului, îi observ picioarele mișcându-se spre geantă și văd cum își întinde mâinile spre mâner. îi tremură. Cred că plânge din nou. încă-mi doresc s-o țin în brațe, dar faptul că știu că nu vrea s-o fac mă reține pe canapea, cu mâinile strânse în pumni pe lângă corp și cu ochii fixați în podea.

— Adio, Aiden! îmi spune încet, abia șoptit. îmi pare atât de rău!

Eu nu îmi iau adio. Nu cred că sunt fizic capabil să îmi conving gura să formeze cuvântul. Aproape de parcă ar fi cusută în semn de revoltă. De parcă, dacă nu aș spune nimic, toate astea ar dispărea.

Insă o văd cum se îndepărtează de mine, și conștientizarea zdrobitoare a faptului că nu se va mai întoarce e o chestie tangibilă, grea, care mi se așază pe umeri. Nici nu mai respir înainte să aud ușa de la intrare închizându-se în urma ei; cred că am sperat că, în timp ce va coborî spre parter, se va răzgândi. Habar nu am ce o să-i spun lui Sophie, la fel cum habar nu am cum o să mă ridic de pe canapea și o să-mi dau seama cum sa trec peste faptul că am pierdut-o pe Cassie doar la câteva clipe după ce am găsit-o.

Nu plâng. Cred că mi-ar plăcea s-o fac, dar totul e prea amorțit. În schimb, îmi proptesc capul în palme, cu umerii tremurând în vreme ce închid ochii și încerc să uit felul în care m-a sărutat Cassie, de parcă nu voia să plece. Chiar dacă știu deja că treaba asta o să mă bântuie. Am un sentiment înfricoșător că ea mă va bântui.

O parte din mine crede că ar fi trebuit să-i spun
că o iubesc.

O parte din mine știe că tot n-ar fi convins-o să
rămână.

Conversație cu @alacarte

Nu-mi vine să cred că mi-ai tras clapa!

S-a întâmplat ceva?

Te rog. spune-mi că s-a întâmplat ceva!
Altfel, o să mă simt de-a dreptul stupid.

Alo?

CAPITOLUL 25

— ȘTII, LA UN MOMENT DAT VA TREBUI SĂ ÎNCETEZI să mai lânchezești.

îmi ridic capul de pe canapeaua veche a Wandei și mă uit urât la ea din living.

— N-ar trebui să fii mai înțelegătoare?

— De ce? mă ia ea peste picior în timp ce amestecă în supă. Nu eu sunt cea care ți-a zis să te duci și să te porți ca o tăntăloaică.

Gem și îmi îngrop din nou fața în canapea, locul în care am dormit în ultimele două săptămâni. Au trecut mai bine de două luni de când mi-ai plâns ultima oară de milă aici și, după tot ce s-a întâmplat, faptul că mă găsesc în acest loc pare o ironie groaznică. Uneori mă trezesc ca mă întreb dacă ar fi mai bine dacă aș putea cumva să mă întorc în timp și să mă împiedic să accept slujba de la bun început.

Cel puțin așa nu aș mai fi atât de tristă.

Să-l mint pe Aiden și să-l fac să creadă că nu

aveam timp pentru el și Sophie în viața mea va fi consemnat în istorie ca fiind cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată.

Știu că până la urmă a fost necesar și că amândurora le va fi mai bine fără mine în viețile lor – dar asta nu înseamnă că mă doare mai puțin. Nu cred că îmi voi scoate vreodată din minte expresia distrusa de pe chipul lui. Și cu siguranță am încercat.

Nici nu-mi dau voie să mă gândesc la cum e posibil să fi reacționat Sophie când a aflat că plecasem – să zăbovesc prea mult asupra acestei idei mă face să mă simt ca o nemernică absolută, în loc de o *nare* nemernică. În niciun caz un copil de zece ani nu are cum să înțeleagă aiureli complicate precum sacrificarea personală pentru binele tuturor. La naiba, după săptămâni în care am făcut o obsesie pentru această decizie, până și eu cred că e o porcărie! Nimic făcut spre binele suprem nu ar trebui să te facă să te simți atât de jalnic.

— Nu ai mai vorbit cu el de atunci?

Clatin din cap pe pernele canapelei.

— Sunt sigură că ar fi amândoi bucuroși să nu mă mai vadă niciodată.

— Ei, vrăjeală! Nu există nimic pe lumea asta ce-ai fi putut spune și să nu poată fi reparat cu o tăvăleală zdravănă prin fân.

— Sunt atât de multe chestii în neregulă în ceea ce ai spus!

— Tot ce spun eu e genial!

îmi dau ochii peste cap.

— Nici nu știu unde ai putea găsi fân în San Diego.

— Înțelegi ce vreau să zic.

— Mă urăște, Wanda, mă văicăresc, îngropându-mi fața în mâini. Și așa ar și trebui. Am fost o mare dobitoacă.

— Ai făcut ce ai crezut că trebuie să faci. Chiar dacă a fost o prostie a dracului de mare.

— Vai! Mulțumesc!

— Eu am încercat să te conving să n-o faci!

— Știu.

Închid ochii pentru a nu mai plânge a suta oară de când am plecat din casa lui Aiden.

— Dar e mai bine așa.

Wanda scoate un sunet ce sugerează că are multe de spus, însă din fericire nu mai zice nimic. Nu că n-ar fi zis destule de când am adus-o acasă de la spital. Am încercat să mă îngrop în munca pentru școală și în eforturile zadarnice de a găsi altă slujbă; mi-ar plăcea să spun că i-am fost de folos Wande pe parcursul recuperării ei, dar a fost nevoie de doar 24 de ore după ce a ajuns acasă ca să decidă că nu dorește să fie „răsfățată”. Încăpățânată ca un catâr e femeia asta! Cu toată bosum-flarea mea, aș zice mai degrabă că ea are grijă de mine.

— De ce nu ieși din casă?

Clatin din cap.

— Nu vreau.

— Bântui locul ăsta blestemat precum o stafie. Dacă nu ieși curând pe afară, o să începi să faci pânze de păianjen.

— Sunt bine, Wanda.

— Spune-i asta și părului tău! pufnește ea în râs. Când ți l-ai pieptănat ultima oară?

— Chiar mă bucur că te am de partea mea! replic sec. Mă simt foarte îngrijită.

— Dacă vrei să ai parte de îngrijire, ieși din casa mea și spune-i acelui tip mare și frumos că îl iubești! Pun pariu că o să-ți ofere toată îngrijirea pe care ți-o dorești!

Mă salt de pe canapea, întorcându-mă pe o parte și apoi săltându-mă în picioare.

— Bun! Ies pe afară.

— Te duci la Aiden?

— La *magazin*.

— Prostănacă încăpățânată! bombăne ca.

— Da, da, și eu te iubesc!

Ala încălț cu pantofii de lângă ușa, fără să mă deranjez să îmi pieptăn părul, așa cum a sugerat ea. Când îmi iau cheile, mă vad în mica oglindă ce atârnă lângă ușa de la intrare și observ că arăt într-adevarca naiba. Părul castaniu îmi e ridicat în toate direcțiile, iar pielea, care de obicei arată bine, acum pare pământie – torul fiind înrăutățit de cearcănele de sub ochi provocate de orele de somn insuficiente. În plus, e expresia de suferință generală pe care se pare că nu pot să mi-o șterg de pe față. În timp ce folosesc elasticul de păr de la încheietură ca să-mi prind părul, fac o notă mentală să mă silesc să fac un duș lung și fierbinte după ce mă întorc de la magazin.

— Ia niște pâine! striga Wanda în urma mea.

— Da, da! strig peste umăr, apoi închid ușa.

N-am mai ieșit din casă decât weekendul trecut, pentru laborator, și chiar și atunci am făcut tot posibilul să evit discuțiile cu oameni reali pe cât de mult a fost posibil, mai ales cu Cămilă. Drumul spre magazin e unul scurt - doar la câteva străzi de casa Wandeinei însă e de departe cea mai needucativă călătorie pe care am făcut-o în ultimele câteva săptămâni, așa că o s-o consider o victorie.

De fapt, nu am nevoie de nimic de la magazin. Ca să fiu sinceră, doar am vrut să-i arăt Wandeinei că *sunt* capabilă să fac lucruri fără să plâng - dar arunc un baton de ciocolată (două, chiar) pe bandă în ultima clipă, plus un ceai de piersici înșfăcat în grabă, înainte ca pâinea Wandeinei să fie scanată de casier. Poate că dulciurile o să mă ajute să-mi amintesc ce senzație îmi dau endorfinele.

În ultima vreme, parca aș fi o variantă mai puțin mișto a lui Wednesday Acidăins.

Încă e lumina afară când plec, deci n-a trecut suficient de mult timp ca Wanda să-și fi terminat cina, și, în vreme ce mă întorc spre casă, mă gândesc să găsesc o bancă pe care să mă așez pentru încă vreo douăzeci de minute ca să dau impresia că mă plimb. Poate asta o să mă scape de bombănelile Wandeinei. Deși mă îndoiesc. Îmi deschid băutura în timp ce merg, întorcând din obișnuință capacul ca să citesc ce scrie în interior.

Cberofobia este teama de fericire.

Mă opresc din mers în mijlocul străzii,

încruntându-ma cu dispreț spre micul cerc insultător. Chiar nu pot inventa chestia asta. Dacă Aiden ar fi fost aici, probabil m-ar fi acuzat că mint. Să mă gândesc la el îmi îndurerează și mai tare sufletul. Pun capacul înapoi cu agresivitate, aruncând sticla în sacoșa de plastic în timp ce continui să merg spre Wanda, cu gândul să arunc sticla în primul coș de gunoi întâlnit în cale.

Pe drum înapoi spre apartament e o cafenea care îmi place, mirosul familiar al produselor de patiserie proaspăt coapte asaltându-mi nărilor când trec prin față și oferindu-mi primul impuls de endorfine pe care l-am simțit de când am plecat de la Aiden. Zăbovesc în fața ușii în timp ce îmi cântăresc opțiunile. Un foi ta j cu brânză sună mult mai bine decât o bancă oarecare, acum, că mă gândesc mai bine.

Trebuie să-mi alung din minte faptul că arăt de parcă am trăit într-o peșteră în aceste ultime săptămâni ca să găesc curajul să intru, spunându-mi că sigur acești oameni au văzut și lucruri mai ciudate decât o studentă care arată dezastruos și care pare că s-ar putea să izbucnească în lacrimi în orice clipă. Probabil că în cazul nostru oricum asta se întâmplă de obicei. .Măcar nu e foarte aglomerat înăuntru, și rostesc un „mulțumesc” tăcut pentru micile binecuvântări.

îmi scot telefonul din buzunar în timp ce mă așez la coadă și mă uit la panoul gol de notificări cu un sentiment de melancolie tot mai puternic.

Aiden nu în-a contactat de când am plecat, și de ce ar fi făcu t-o? Practic, i-arn spus că nu îl vreau. Ceva ce e atât de departe de adevăr, încât la fel de bine ar putea să fie publicat în *Național Enquirer*. Chiar lângă știrea despre cântărețul de muzică pop ce ține un extraterestru în beci.

Nici măcar nu știu de câte ori m-am întrebat până acum dacă voi înceta vreodată să-l mai iubesc.

Coada înaintează și mă mișc și eu odată cu ea, aruncând o privire prin cafenea ca să văd pe câți îi chinui cu aspectul meu neîngrijit. Mare parte din mese sunt goale, în afară de câteva de-a lungul peretelui din spate; un bărbat mai în vârstă soarbe ceva dintr-o cană în timp ce citește un ziar, un cuplu de tineri stă animat de vorbă din părți opuse ale mesei și, în cel mai îndepărtat colț, scriind rapid pe un lap- top și părând deloc entuziasmată de multe lucruri în viață se află...

Nu mă pot abține să nu ma holbez.

Știu exact cât de mare e acest oraș și, prin urmare, sunt destul de conștientă care ar fi șansele să vezi întâmplător pe cineva pe care nu-ți dorești să-l vezi. Nu pot pronunța un număr sau ceva de genul de vreme ce nu dau doi hani pe studiile demografice și nici nu lucrez la recensământ, dar tot pot să presupun că e un număr/w/r/r mic.

Insă acolo stă Iris, ascunsă în colțul unei cafenele pe care am vizitat-o de o sută de ori, ca un client fidel.

Nu mă vede, de vreme ce se uită la ecranul

laptopului ci, și mă trezesc întrebându-mă oare la ce se concentrează atât de atent. În ciuda încercărilor mele disperate de a mă detașa mental de Aiden și de Sophie, să o văd pe Iris e o reamintire brutală a faptului că nu am făcut absolut niciun progres. Faptul că o văd irită gaura pe care au lăsat-o în urmă, făcând-o să pară la fel de sensibilă și de proaspătă ca în ziua în care mi-am săpat-o singură în piept când i-am părăsit.

Nu e o decizie conștientă să mă duc la ea; nici nu cred că îmi dau seama că pornesc în direcția sa până nu ajung aproape de masa ei, picioarele mișcându-mi-se cu de la sine putere în timp ce mă duc pas cu pas acolo unde stă ea. Nici nu mă vede până nu mă trântesc în scaunul din fața sa din micul separeu, lăsând jos lângă mine sacoșa cu pâinea Wandei, apoi face ochii mari de surprindere, de parcă ar încerca să proceseze faptul că sunt aici.

— Bună! încep.

Pare ușor derutată că mă vede.

— Cassie? Ce cauți aici?

Nu știu cum să răspund la asta. Nici eu nu sunt prea sigură.

— Eu... te-am văzut că stai aici, și atunci...

Observ pentru prima dată cearcănele negre de sub ochii ei, care seamănă foarte mult cu ale mele. Observ cât de mult seamănă cu Sophie – aceiași pomeți, același nas – și îmi dau seama că nu știu mai nimic despre femeia asta, iar acum

mi-a

dat toată viața peste cap^A. îmi dau seama în acest moment câtă nevoie am să știu de ce a trebuit să se ajungă la asta.

— îl urăști pe Aiden? Chiar vrei să o iei pe Sophie de lângă el?

Se trage în spate, părând iritată.

— Pardon?

— Irebuie să știu, insist. Trebuie să știu că nu am avut de ales.

— Ce spui tu n-are nicio logică, pufnește ea, închizând laptopul cu un pocnet. Și nu vă datorez nimic nici ție, nici lui Aiden. Așa că poți să-i spui...

— Nu pot să-i spun nimic, o informez încet, simțind acea usturime familiară în ochi.

Ii implor în tăcere să rămână uscati.

— .Am plecat. în ziua în care te-am văzut la spital. Pufnește.

— Ce, a încetai să mai fie distractiv când ți-ai dat seama cât de nepotrivit era?

— Nu, clatin din cap. Am plecat pentru că Aiden e un tată bun.

— Ca și cum ăsta ar fi un motiv.

— Este, spun direct. E un tată grozav și își iubește fiica, și nu aveam de gând să reprezint motivul pentru care să o ia cineva de lângă el.

— Plecarea ta nu schimbă faptul că a lăsat-o cu o bătrână străină și apoi nu a răspuns la telefon când fata avea nevoie de el, pentru că era cu *tine*.

— Iar eu nu pot schimba asta, ripostez. Știu. A fost o greșeală. Nu pot repara asta. Dar pot să mă asigur că nu le mai provoc și altă suferință. Chiar dacă asta înseamnă că îi rănesc prin ceea ce fac.

Mă privește îndelung, cu sprâncenele blonde încruntate și gura țuguiață în vreme ce mă studiază.

— De ce îmi spui treaba asta, mai exact?

— Pentru că trebuie s-o auzi. Știu că programul lui Aiden e nebunesc, dar lucrează enorm de mult ca să găsească un echilibru pentru Sophie. O *adora* pe fetița. Își dorește ce e mai bine pentru ea. Nu înțeleg de ce te-ai strădui atât de tare să o iei de lângă el când ea *vrea* să fie cu el.

— Ea nici nu știe ce vrea, spune Iris puțin mai încet, ferindu-și privirea.

— Ba cred că știe. Am văzut asta în fiecare zi timp de câteva săptămâni. Cât de mult își dorea să fie cu tatăl ei. Sigur știi că ar suferi dacă i-ai despărți, deci de ce mama naibii te străduiești atât de tare să o faci?

— Pentru că *trebuie*, pufnește, trecându-și degetele prin păr. Tu nu înțelegi.

— Atunci, explica-mi!

— De ce ar trebui s-o fac?

— Pentru că mă ofer să ascult și încep să cred că nu există nimeni altcineva în viața ta care să o facă.

— Tu nu știi nimic despre viața mea, replică ea batjocoritor. Habar n-ai cum este să-ți pierzi

singura rudă.

— Îi zâmbesc, dar e un zâmbet găunos.

— S-ar putea să fii surprinsă.

— Oh? Știi cum e să te trezești într-o zi și sora ta să fie pur și simplu... dispărută? Cealaltă jumătate a ta, cea mai importantă persoană din viața ta - pocnește din degete dispărută. Uite-așa!

— Își ridică privirea spre tavan, cu ochii strălucind.

— Ea era tot ce aveam. Părinții noștri sunt morți. Știi? De când eram adolescente. Practic, eu am *crescut-o*, și nici nu am apucat să-mi iau adio. *Nu ai cum* să știi cum e.

— Ai dreptate, îi răspund sincer.

Din nefericire, eu am fost supusă părinților mei pentru foarte mult timp înainte să reușesc să plec.

— Nu știu cum e.

— Iar [>]apoi nepoata mea, singura parte care mi-a mai rămas din Rebecca - dintr-odată, și ea e smulsă de lângă mine. *La câteva zile* după ce am îngropat-o pe Rebecca.

Iris își trece degetele prin păr. Pare pierdută.

— Brusc, sora mea nu mai era, iar apoi un individ oarecare, care o văzuse doar o dată sau de două ori pe lună, vine și o ia? Doar pentru că au parțial același ADN? Cum să mi se pară corect? Am văzut-o pe Sophie venind pe lume. Am ținut-o pe Rebecca de mână când a împins. I-am tăiat cordonul lui Sophie. *Eu*. Nu Aiden. *Eu*. Iar

acum, ea e...

Are ochii roșii, lacrimile amenințând să se reverse, și, pentru prima dată de când am cunoscut-o pe Iris, nu văd femeia precaută pe care am văzut-o de fiecare dată de când o cunosc. Văd o soră speriată, îndurerată, o mătușă singuratică – cineva care nu știe încotro se îndreaptă sau ce să facă în continuare. Pentru prima dată de când am întâlnit-o, pare... tristă. De fapt, cam cum mă simt și cu acum.

— Nu o pot pierde și pe Sophie, șoptește Iris, scoțând un suspin. Iși șterge ochii și apoi adaugă: Sunt convinsă că savurezi asta.

Clatin din cap.

— Ba nu. Pur și simplu mă gândesc că am fi putut evita o grămadă de suferință dacă tu și Aiden ați fi purtat o discuție adevărată.

— Nu crezi că am încercat?

— *Oare?* O privesc cu subînțeleas înainte să reiau: Ascultă, îl cunosc pe Aiden! E un om bun. Cu siguranță nu este unul nerezonabil. Nu ar ține-o pe Sophie departe de tine din răzbunare. Uită-te la cum au fost ultimele luni! Nu am găsit noi modalități prin care să fiți amândoi prezenți în viața ei?

Închide gura, cu o expresie plină de vinovăție în ochi în timp ce privește în jos la masă.

— Nu Aiden a făcut asta, ci tu.

— Mă bucur să aud că cel puțin o parte a ta crede în continuare că țin la Sophie.

— Ascultă, sunt sigură că așa este, dar trebuie să înțelegi...

— *Tu* trebuie să înțelegi că Aiden va face greșeli. Cu sau fără mine în viața lui. Nu cred că putem evalua părinții în funcție de greșelile pe care le fac. Cred că trebuie să luăm în calcul cât de tare se străduiesc să le îndrepte.

Iris mă fixează cu o figură buimacă, întorcându-și un pic capul de parcă ar încerca să mă înțeleagă.

— Nu înțeleg de ce vrei atât de tare să mă ajuți. Ai zis că îi plecat.

— Da, râd amar. Și a fost cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată. Acum mă întreb dacă a fost măcar lucrul potrivit.

— Atunci, de ce încerci să mă ajuți?

— Nu asta încerc, o corectez. Încerc să-i ajut *pe ei*. Vreau ca Aiden și Sophie să aibă parte de fiecare dram de fericire pe care îl merită. Dacă asta înseamnă că trebuie să-ți explic cuvânt cu cuvânt cum să porți o discuție adevărată, ca un om normal... ei bine... Merită să purtăm discuția asta stânjenitoare.

Clipește. Apoi încruntătura i se îmblânzește, ochii ei făcând același lucru în vreme ce se uită la mine de parcă m-ar vedea prima oară.

— Îi iubești. Nu-i așa?

— Eu...

Înghit în sec, simpla aducere-aminte trezind un val proaspăt de durere care bănuiesc că nu se va potoli mult timp de-acum încolo.

Da, încuviințez încet din cap, uitându-mă în jos, în poală. Îi iubesc. Pe amândoi.

Iris nu spune nimic, și sincer, nici nu cred că

mai e ceva de zis. Dau stânjenită din cap spre masă înainte să-mi las degetele pe ea ca să bat darabana cu ele.

— Acum te las în pace, adaug. Doar... gândește-te la asta! Nu există niciun motiv pentru care vreunul dintre voi să sufere în continuare așa.

t

Iris încuviințează din cap buimacă, continuând să se uite la mine de parcă îmi crește un alt cap dintr-o parte a gâtului. Presupun că nu o pot învinui, din moment ce e cea mai ciudată întâlnire pe care am avut-o vreodată. Nici nu reușesc să-mi dau seama dacă o să ajute cu ceva, dar măcar pot spune că am încercat.

— Cassie! strigă Iris când dau să ies din separeu.

Mă opresc la margine.

— Da?

— îmi pare rău! Pentru ce am spus. Sufeream. încă un râset sec, gol, îmi scapă.

— Da, păi... E o grămadă de suferință pe aici.

Nu îmi mai iau la revedere, ci o las la masă și nu mă mai uit în urmă. Ies din cafenea cu sacoșa cu pâine a Wandei în mână și uitând cu totul de foietaj. Nu am de unde să știu dacă ce am făcut va avea vreun rezultat, dar gaura din piept îmi pare mai mică, mai puțin dureroasă. Poate că nu se va închide niciodată. Poate că acesta e cel mai bun lucru la care pot spera - că Aiden și Sophie vor găsi fericirea.

Cassie

LA CÂTEVA ZILE DUPĂ CE AM DISCUTAT CU IRIS, MĂ trezesc, în mod ciudat, într-o stare mai puțin posomorâta, încă mă simt mai degrabă jalnic și foarte furioasă pe propria persoană, dar nu mai simt că ar cădea cerul pe mine. În mare parte din timp. Cred că se datorează faptului că am ales să-mi îngădui să visez cu ochii deschiși că discuția pe care am avut-o cu Iris va duce la ceva bun pentru mica familie pe care am lăsat-o în urmă. Că undeva, în toată acea suferință, își vor găsi finalul fericit. Că nu voi mai fi o povară pentru nimeni. Niciodată.

Stau tot pe canapeaua Wandeii, dar măcar nu sunt gata să ating homeostaza deplină. Am făcut duș (de mai multe ori, mulțumesc!) și mi-am pieptănat părul. Chiar mi-ai dat deoparte pantalonii de trening pentru depresie și am ales o ținută o idee mai puțin tristă, compusă din colanți și un tricou supradimensionat, care e curat, așa putea adăuga. Ceea ce clar e un lucru bun.

Am petrecut mare parte din zi lucrând la teme pe care m-am obișnuit să le las pe ultima sută de metri ca să-mi acord mai mult timp să plâng și, până ajung la zi cu lecțiile - prima dată după câteva săptămâni când am făcut-o mai înainte de ultima seară înainte de laboratoare mă simt din nou aproape în starea mea naturală. Aproape.

O aud pe Wanda traversând holul din dormitorul ei în timp ce îmi închid laptopul. Își

leagă halatul și mă privește peste ochelari.

__ Uita-te la tine! începe, părând impresionată. Chiar exista o femeie pe sub toată duhoarea aia.

îmi dau ochii peste cap.

__ încă o data, mă bucur să te am de partea mea!

__ Doar fac mișto de tine. Mă bucur că semeni mai mult cu rine. începeam să mă gândesc să chem un exorcist sau :eva de genul.

__ Da, toți suntem foarte amuzați de glumele tale cu antonie.

— Am folosit o dată replica asta veche din *Ghostbusters*, replică sec. Mi-a picat în plasă un prostănac din Kentucky.

— Nu e timpul să te pregătești pentru bingo?

— Am timp.

Se apropie de fotoliul ei ca să se trântască în el și mă studiază peste ochelari.

— Chiar arăți mult mai bine. Crezi că încuiata aia răută- I
cioasă a priceput ceva din ce i-ai spus?

Ridic din umeri.

— Nu știu. lotuși, aş vrea să cred că da. Să cred asta mă face să mă simt mai bine.

— Probabil te-ai simți și mai bine dacă te-ai duce să vezi cu ochii tăi cum stă treaba.

— Nu port din nou discuția asta.

— Nici măcar nu am purtat-o, de fapt. Mereu re furișezi la baie sau te îngropi în canapeaua mea ca o adevărată vagaboandă.

— Uau! Acum câteva luni mă implorai să mă mut aici.

— Mda, păi, asta s-a întâmplat înainte să ai o adevărată familie acolo care să-și dorească să te întorci la ea.

Mi se strânge pieptul.

— Nu asta îmi doresc. Crede-mă!

— Crezi că te-ar da uitării după câteva săptămâni?

— l-am spus că nu am timp pentru ei. Că nu mi-am asumat nimic din toate astea.

— Da, păi, toți facem chestii tâmpite când iubim pe cineva.

— Da, râd. Așa e.

— Nu vreau să ajungi să ai regrete.

— Poate o să ajung ca tine, chicotesc. Cu un iubit nou în fiecare săptămână. Mie mi se pare de vis.

— Nu e, replică Wanda sec. Ai impresia că treaba asta pare a fi de vis?

Mă trag în spate.

— Ce?

— Crezi că mie îmi place să locuiesc de una singură în apartamentul ăsta mic?

— Aăă...

Simt că mi-am pierdut cuvintele.

— Nu înțeleg.

— Cassie, râde Wanda. Ești prea deșteaptă ca să fii atât de toantă. Bineînțeles că viața mea nu e de vis. Pocnește din limbă și adaugă: Visul e să vii în fiecare zi acasă la cineva care te iubește.

— Dar, dacă asta simți, atunci de ce...

— Pentru că eu am avut șansa mea o dată și am distrus-o. La fel cum încerci și tu să faci acum.

Habar n-am ce să zic. În toți anii de când o cunosc pe Wanda, nu mi-a dat niciodată de înțeles că ar avea vreo remușcare în privința propriei vieți. Sigur, e puțin ieșit din comun să ajungă la vârsta pe care o are fără să se fi așezat vreodată la casa ei, dar am presupus că asta a fost viața pe care și-a ales-o. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că și-ar putea dori ceva diferit.

— De ce abia acum aud prima dată de asta?

Wanda ridică din umeri.

— Nu a fost niciodată nevoie s-o auzi până acum.

Se așază picior peste picior și oftează adânc, admirându-și piciorul care i se mișcă prin aer de parcă s-ar gândi la asta.

— Nu eram mult mai mare decât ești tu acum când l-am cunoscut pe Henry;

— Henry?

Zâmbește, amintindu-și.

— Surferul tipic, cu un corp perfect pentru plajă, ce lo- :uia în Lajolla în anii '70. Păr blond, ochi albaștri... mult prea drăguț pentru binele lui. Și, desigur, pentru că eu arătam atât de bine, evident că după ce ne-am cunoscut nu a mai putut să-și ia gândul de la mine.

— Bineînțeles, repet rânjind.

— Pe vremea aia credeam că arăt bestial. Pe cuvânt, Cassic, dacă filmulețele cu țâțe ar fi existat pe vremea aia, aș fi rupt gura târgului'.

— N-am nicio îndoială.

— Așadar, iată-mă acolo, bruneta cu țâțe mari care credea că rahatul ei nu pute, și apare Henry; Ascultă-mă bine, Cassie! M-a amețit de-a binelea.

Mi-a cumpărat în prima zi o înghețată când ne plimbam pe promenadă, și nici nu îmi mai amintesc despre ce am vorbit, dar pur și simplu am fost – face cu mâinile un gest care imită o explozie – cucerită. Chiar de la început.

— Ce s-a întâmplat?

— În vara aia ani fost împreună în fiecare zi. Stăteam întinși pe plajă, ne sărutam în mașina lui, făceam... alte chestii.

Ma strâmb, iar Wanda pufnește pe nas la adresa mea.

— Of, mai taci! Știm amândouă că niciuneia dintre noi nu ne sunt străine puțelc!

Cuvinte pe care mi-ar plăcea să nu le mai aud niciodată, mulțumesc foarte mult!

— În orice caz, reia Wanda. Bineînțeles că îl iubeam pe Henry. Și bineînțeles că el era obsedat de mine...

— Evident! o tachinez.

— Să fii al naibii de sigură! pufnește. Dar... Oftează și clatină din cap.

— Am fost o fraieră. Aveam 27 de ani și încă nu știam nimic despre nimic. Mereu căutam următoarea petrecere, următoarea chestie marc, iar 1 lenry, destul de surprinzător, ei bine... voia mai mult.

Observ acum ușoara încruntare a sprâncenelor ei, tristețea din ochii ei care îmi spune că asta e o rană ce nu s-a vindecat niciodată, oricare ar fi ea.

— M-a cerut de soție, completează cu o voce pierdută. La finalul acelei veri. S-a așezat într-un genunchi și toate cele. Avea...

Wanda zâmbește, însă, din nou, e un zâmbet

plin de tristețe.

— Avea chiar și un inel. Mic și demn de milă, dar știu că făcuse economii toata vara ca să-l cumpere.

Își închide ochii, și îmi dau seama că își amintește acest moment de parcă s-ar fi întâmplat ieri. De parca nu a încetat niciodată să se mai gândească la el.

— Promise o slujbă la o firmă de construcții în San Francisco și voia să plec cu el. Voia să ne începem viața împreună tocmai în partea opusă a statului.

Știu ce s-a întâmplat, evident, de vreme ce Wanda e aici și I lenry nu este, însă felul în care amuțește în clipa asta îmi spune ca îi e greu să vorbească despre asta, chiar și acum, după atâta timp, și mă trezesc ca rostesc oricum ce e evident:

— Ai spus nu, zic încet.

A
încuviințează.

— Am zis nu.

— De ce?

— De ce, râde Wanda sec, întorcându-și privarea spre tavan și clătinând din cap. Credeam că trebuie să petrec. Că nu sunt pregătită să mă așez la casa mea și să o fac pe cas- • ica. Credeam că, într-un fel, viața asta pe care mi-o oferea lenry avea să mă țină pe loc.

Inspiră adânc doar ca să expire prelung, cu același zâm- et trist pe buze.

— Așa că a plecat. Și-a făcut bagajele și a acceptat slujba. M-a lăsat în urmă, așa cum l-am

silit s-o facă.

— Wanda, ăăă...

— Nu.

Face o mișcare din mână ca să mă amuțească.

• *

— Asta s-a întâmplat acum aproape o jumătate de secol. Dorm așa cum mi-am așternut.

— Dar habar n-aveam.

— Pentru că nu a trebuit să știi până acum, dar acum tre- uie. Știi de ce?

Clatin din cap.

— De ce?

— Uite de-aia! La opt luni după plecarea lui Henry, m-am trezit că mă simt groaznic. Mi-era atât de dor de el, încât dimineața abia reușeam să mă dau jos din pat. Mi-a luat *opt* luni întregi să-mi dau seama că făcusem cea mai mare greșală din viața mea și că nu voiam să continui să alerg după petreceri. Ț1 voiam pe Henry.

— Și atunci ce s-a întâmplat?

— L-am căutat. Dă din cap și apoi reia: Da, chiar așa am făcut. Am zburat tocmai până în San Francisco cu acest plan măreț de a-l recâștiga. Eram hotărâtă să fac tot ce era nevoie. Să mă ploconesc, să implor... orice.

— Dar?

Durerea din expresia Wandei e palpabilă și e uluitor că încă poate fi atât de proaspătă pentru ca, chiar și după tot acest timp.

— Însă el mersese mai departe, îmi răspunde încet. Se însurase cu o frumușică ce era recepționară la locul lui de muncă. I-am văzut pe unul dintre șantierele la care mă dusesem să

încerc să-l găsesc. Era îmbrăcată într-o rochie albă și îi dădea un pachet de prânz, și păreau... păreau atât de *fericiți*'. Nici măcar nu am reușit să mă conving să-l abordez. M-am întors și am plecat direct acasă.

Mă privește fix în ochi, de parcă asta ar fi cea mai importantă parte a poveștii, cea pe care vrea s-o pricep.

— Și *niciodată* nu am mai simțit ceva apropiat de ce am simțit pentru Henry. Toată viața.

— Wanda, îmi... îmi foarte de rău! Am crezut mereu că îți iubești viața.

Expiră prelung.

— Ma descurc. Mă distrez, chiar mă distrez. Și acum te am și pe tine, iar asta e suficient pentru mine. Dar te vad cum stai acolo, făcând aceleași greșeli ca și mine, și nu pot să stau deoparte și să privesc cum re trăiești viața mea. Crede-mă, Cassie! Nu vrei să-l vezi pe Aiden într-o zi cu blonda lui drăguță într-o rochie albă. Nu uiți asemenea durere. Nu uiți

niciodată că ai iubit pe cineva care ar fi putut fi al tău, dacă nu l-ai fi alungat.

Privesc în jos, în poală, încercând să mă gândesc la un răspuns. Mă simt oribil că am petrecut atât de mult timp cu Wanda fără să am habar de partea asta a trecutului ei; de ce până acum nu mi-a spus toate astea? Poate, dacă aş fi ştiut povestea asta, ar fi fost mai puţin probabil să...

Nu.

Nu pot să stau aici şi să încerc să dau vina pe altcineva pentru alegerile mele. *Eu* sunt cea care i-a spus lui Aiden lucrurile alea şi eu sunt cea care am hotărât pentru amândoi că îi e mai bine fără mine. Aş fi putut vorbi cu el şi am fi putut încerca să găsim împreună o soluţie, dar l-am privat de acea opţiune când l-am minţit şi i-am spus că nu îl vreau. Nu am pe cine altcineva să dau vina în afară de mine pentru iadul prin care am trecut în aceste ultime săptămâni. Oare aşa va arăta tot restul vieţii mele? Voi regreta mereu ce-ar fi putut fi între noi?

Deja cunosc răspunsul. O ştiu, deoarece, chiar şi înainte să îi ştiu numele lui Aiden, înainte să ştiu cum arată sau de unde vine sau zâmbetele şi săruturile şi toate celelalte – îmi lipsea. Mi-a lipsit timp de un an, când nu ştiam nimic. Ştiu că îmi va lipsi *întotdeauna*, acum, că ştiu atât de multe.

— Dumnezeule! mormăi, lăsându-îni capul să-mi cadă în piept. Am dat-o în bară.

— îhî! mă aproba Wanda. Dar încă mai ai timp să reperi greșeala. Poți să te duci și să-ți ceri scuze. Spune-i tipului că îl iubești și că ești o mare idioată!

— Așa, pur și simplu? chicotesc, ridicându-îmi privirea spre ea.

Wanda dă din cap.

— Floare la ureche!

Se uită la ceasul dc pe perete, verificând ora înainte să se ridice de pe fotoliu.

— Acum, dacă îmi permiți, trebuie să mă duc să mă pregătesc.

— Bingo?

— Nup. Ies la o întâlnire.

Rămân cu gura căscată.

— Ce?

— Așa e, spune, ținându-și capul sus. O întâlnire autentică.

— Cu cine?

— Fred Wythers.

— Ce? Credeam că i-ai dat papucii.

— Da, păi... Din cauza că voia să mă vadă mai des. Atunci nu căutam ceva de genul ăsta.

Mă simt la fel de uluită de această nouă revelație.

— Și acum cauți?

— Un infarct chiar pune lucrurile în perspectivă, fată! Măine aș putea fi moartă. Ridică din umeri: Poate am decis că nu vreau să dau colțul singură.

— Asta e...

încă mai încerc să procesez tot ce am aflat în ultimele douăzeci de minute.

— E grozav, Wanda.

— Mai vedem. Cel puțin o să obțin o masă gratis din treaba asta.

Nu mă pot abține și rânjesc când aud acest foarte clasic punct de vedere al Wandei.

— Corect!

— Acum, vreau să stai acolo pe canapeaua aia...

— Nicio problemă, pufnesc în răs.

— ...și să te gândești la ce ți-am zis. Poate o să-ți dai seama că, până la urmă, nu vrei să fii ca mine. Îmi face cu ochiul și conchide: Chiar dacă eu sunt al naibii de mișto.

Râd în timp ce ea traversează din nou holul ca sa se pregătească de întâlnire - o să-mi ia ceva să mă obișnuiesc cu asta lăsându-mă exact acolo unde m-a găsit cu o groază de alte lucruri la care să mă gândesc.

Wanda a plecat acum o ora, și, deși a fost ciudat s-o văd într-unul dintre taioarele ei mai drăguțe și fiind luată de acasă de parcă ar fi fugit la bal, îmi place cât de drăguț arăta încercând să nu pară entuziasmată. Fred m-a salutat prietenește înainte să plece, facându-mi cu mâna și ținând un buchet de flori în cealaltă mână, și nu am ratat roșeala din obrajii Wandei când el i-a dat florile. Cu siguranță e ceva nou, dar îi stă bine, cred.

Deși acel „nu mă aștepta” pe care mi l-a aruncat peste umăr m-a făcut să mă simt ca o ratată. 72 de ani, și tot se descurcă mai bine decât mine la treaba asta.

Nu am făcut prea multe de când a plecat

Wanda, nu ca asta ar surprinde pe cineva, însă m-am gândit la multe lucruri. La povestea Wandeii, la propria mea situație delicată... dar, în principal, la Aiden și Sophie. Am rulat în minte fiecare scenariu posibil la care mă pot gândi cu privire la cum mi-aș putea cere scuze sau dacă ar trebui măcar s-o fac, și fiecare spirala nu face decât să mă aducă înapoi la aceeași vină și la teama zdrobitoare că nimic din ce le-aș putea spune vreodată nu va schimba vreun pic lucrurile. Cum oare m-ar putea ierta după felul în care am plecat? De parcă ei doi nici nu ar fi contat.

Știu că la un moment dat va trebui să mă târăsc de pe canapeaua asta și să mă silesc să îmi fac ceva de mâncare, dacă am de gând să mențin aparența că îmi revin încet, dar am creierul terci după toate chestiile la care m-am gândit și nu o să

mă prefac că să mă bag în pat devreme, la ora — arunc o privire spre ceas și gem — șapte, parc o opțiune mult mai atrăgătoare.

Încă mai oscilez între fascinantele mele opțiuni când se aude o bătaie în ușă și mă înfrunt de cealaltă parte a ei, în- trebându-ma cine ar putea veni aici. În niciun caz Wanda nu s-ar întoarce atât de devreme și, din câte știu, eu sunt singura ci prietenă adevărată, deci cine altcineva ar putea fi? La norocul meu, e din nou bătrânul de la 2B cu pachetul meu pe care „l-a desfăcut accidental după ce i-a fost livrat lui din greșeală”. Sigur! Fusesse dezamăgit că nu găsisse nimic bun acolo. Pufnesc pentru ca sunt silită să părăsesc tronul trist din catifea pe care mi-l

transformasem în cămin, târându-mi picioarele spre ușa Wandeii și uitându-mă prin vizor, însă holul pare pustiu. Mă încrunt și mă uit din nou, confirmând că nu, nu e nimeni afară. În 2023 încă se mai poartă să suni și să fugi?

Desfac lanțul înainte să bâjbâi enervată cu încuietoarea, reușind în cele din urmă să descui totul ca să pot deschide ușa în speranța că îl pot prinde pe micul nemernic care îndrăznește să-mi dea bătăi de cap când eu încă îmi plâng de milă. Aflu imediat că de fapt nu m-am înșelat întru totul când nu am văzut pe nimeni prin vizor, însă nici nu am avut dreptate.

Pentru că de cealaltă parte a ușii se află cineva, cineva care e mult prea mic de înălțime ca să fie văzut prin vizor și care nu are ce să caute aici, mai ales de unul singur. Mă holbez la un păr castaniu, niște pistrui și un chip mic care mă face să mă doară inima, uluită preț de câteva clipe, în vreme ce încerc să pricep că aici e chiar ea. Ieri răsucesc capul spre hol ca să-mi confirm că, da, chiar e singură, alungându-mi ușoara dezamăgire și concentrându-mă la fetița de la ușă care mă face să mă simt atât extaziată, cât și incredibil de vinovată.

— Sophie?

Cred că mă simt ca o tâmpită, mai mult decât orice altceva.

Nu sunt proastă. Eu nu fac lucruri de genul ăsta.

Dar aproape să mă îndrăgostesc de cineva al

*cărui nume
nu-l cunosc și a cărui față nu am văzu t-o
niciodată... ei
bine... Nu mă ajută cu nimic.*

*Mă uit la meniul cu setări la fel cum am făcu t-o
de zeci
de ori în ultimele câteva săptămâni. întrebându-
mă dacă
nu cumva sunt proastă. Oare să mă fi simțit atât
de
rănită de către un relativ necunoscut. încât să iau
în
considerare ștergerea completă a contului?*

Dar mi-e dor de el!

*Și simt că nu mai pot s-o fac, nu fără să mă
gândesc la el
de fiecare dată când intru în cont.*

*Inspir adânc în timp ce apăs pe butonul de
ștergere.*

Ești sigură că vrei să îți închizi contul?

Am mințit.

*Cu siguranță mă simt mai mult rănită, decât
tâmpită.*

Cassie

— CE FACI AICI?

Sophie a rămas pe mocheta tocită a holului clin fața apartamentului. Cred că sunt efectiv prea uluită ca să mă mai gândesc măcar să o invit înăuntru, blocată în cadrul ușii în vreme ce ea își masează vinovată brațul.

— Sophie, insist, apucând-o blând de braț și trăgând-o în apartament înainte să închid ușa. Cum ai ajuns aici?

— Cu un Uber, îmi răspunde direct.

— Cu un Uber, repet proteste. Ai luat un Uber?

— Da.

— De una singură?

Ridică un telefon pe care îl recunosc.

— Am folosit telefonul tatei.

— Ai folosit telefonul...

Clipesc, încercând să pricep ce spune.

— El unde e?

— Lucrează. Am ieșit pe furiș din biroul lui.

— Sophie, a fost *extrem* de periculos. Înțelegeți? Ești mult prea mică să sari într-un Uber și să te plimbi prin oraș. Cum ai găsit adresa?

— O avea tata salvară în telefon.

Iot ce spune suna perfect rezonabil și logic, însă nimic din toate astea nu are nicio logica. Știu ca Sophie c o fetița incredibil dc deșteaptă, dar mi se parc imposibil, chiar și pentru ea.

— Sophie, ce cauți aici?

Fixează podeaua cu privirea.

— Aveam nevoie să te văd.

— Aveai nevoie sa mă vezi.

— Da. lata nu m-a lăsat să te sun.

Mi se strânge stomacul. A vrut să mă sune? Vinovăția pe care o simt pentru că nu mi-am luat adio de la ea se reaprinde de parcă ar fi proaspătă.

— Sophie... tatăl tău probabil că e foarte speriat.

— Nu, nu c, mormăie. O să renunțe la mine.

— Ce?

Mă privește cu o expresie plină de neajutorate.

— O să renunțe la mine! Mă trimite la mătușa Iris!

— Vino încoace!

O trag de mână, conducând-o spre canapea, și bat ușor cu palma locul de lângă mine ca să se așeze.

— Ce tot zici acolo?

— L-am auzit vorbind cu ea. La telefon. Vorbea cu ea că o să mă duc la ea acasă. Nu vrea să mă mai țină pentru că te-am alungat.

— Of, Sophie!

Simt ca mi se frânge inima.

— Nu tu în-ai alungat.

— Dar eu mereu alung bonele. Și...

Ochii i se umplu de lacrimi.

Nu am putut s-o ajut pe Wanda. De-asta ai plecat? Iata n-a vrut să-mi spună, dar de-asta ai plecat, nu-i așa?

— Of, scumpo!

O trag aproape de mine, strângând-o tare în brațe în vreme ce aroma familiară a șamponului ei cu pepene roșu îmi invadează nărilor. Îi inspir, emoțiile blocându-mi-se în gât. Credeam că n-o să mai simt niciodată aroma asta.

— Nu de-asta am plecat. Tu nu ai greșit cu nimic. *Cu uhu ic!*

Își răsucesce fața ca să se lipească și mai tare de pieptul meu, cuprinzându-mi mijlocul în brațe.

— Atunci, de ce ai plecat?

— E... complicat.

— Erai supărată pe tata?

— Nu. *Nu*. Nu eram. Nu eram supărată pe nimeni.

— Tatei îi e dor de tine, mormăie în tricoul meu. Nu vorbește niciodată despre tine, dar pare tot timpul trist.

Trebuie să închid ochii ca să mă pot abține să nu plâng din nou.

— Și mie îmi e dor de el, recunosc cu glas slab. Mi-e dor de voi, amândoi.

— Atunci, întoarce-te! Poate, dacă te întorci, tata nu o să mai renunțe la mine!

— Soph...

O fac să se tragă în spate și mă uit în ochii ei.

— Tatăl tău nu o să renunțe la tine. În niciun caz nu ar face-o vreodată. El te iubește.

— Atunci, de ce vorbeai cu mătușa Iris să mă duc la ea acasă?

Discuția mea cu Iris îmi revine în minte și nu am cum să fiu sigură dacă ceea ce se petrece între Iris și Aiden

înseamnă că fac progrese, dar trebuie să sper că asta se întâmplă. Știu că Aiden nu ar renunța niciodată la Sophie. Sub nicio formă.

— Sunt convinsă că nu e vorba despre ceea ce crezi tu, îi spun. Poate încercă să nu se mai certe atât de mult. Sunt sigură că amândoi vor să te facă fericită.

— Nu vreau să plec de la tata, spune ea cu glas jalnic. Eu vreau să stau cu el.

— Normal! o liniștesc. Și știu cât de mult vrea și el să stai acolo. Te iubește enorm de mult, Sophie, motiv pentru care sunt convinsă că acum e înnebunit de îngrijorare.

— Poate, bombăne ea.

— Eu sunt convinsă, insist, și de-asta trebuie să te duc napoi.

— Dar, chiar dacă rămân cu tata, continuă Sophie, tu nu o să te întorci.

Simt cum totul în piept parcă îmi e strâns prea tare, iar ochii mă ustură când privirea ei pătrunzătoare o fixează pe a mea. Ochii aceia verzi seamănă enorm de mult cu ochiul drept, verde, al lui Aiden, iar expresia ei de acum arată ca o versiune mai mică a lui. Mă face să-mi fie și mai dor de el.

— Sophie, eu nu cred că tatăl tău ar vrea să mă întorc. Am spus... o grămadă de chestii groaznice când am plecat.

— De ce?

— Pentru că... am crezut că trebuie s-o fac. Credeam că trebuie să plec ca să vă protejez.

Sophie strâmbă din nas.

— E absurd. Nu poți să ne protejezi. Ești prea mică! lata e *mult* mai mare decât tine. Ar trebui să-l lași pe el să ne protejeze!

Nu mă pot abține să nu râd; logica ei de copil de zece ani e atât de simplă, și totuși absolut corectă din toate punctele de vedere. Întind o mână ca să îmi trec degetele prin părul ei, dându-i-I de pe față înainte să îi cuprind obrazul în palmă.

— Nu știu dacă e chiar așa de simplu, îi spun. Sunt convinsă că eu sunt ultima persoană pe care tatăl tău vrea s-o vadă.

— Dar tu nu-l iubești?

Asta mă ia complet prin surprindere.

— Ce?

— Ați ieșit la întâlniri, insistă. Și voi - face o grimasă - v-ați sărutat și alte chestii. Asta înseamnă că îl iubești, nu?

— Eu... uau! Chiar știi cum să pui pe cineva la locul lui.

— Ce înseamnă asta?

Mă ciupesc de șaua nasului și oftez.

— Nu contează. Nu cred că are vreo importanță dacă îl iubesc.

— Ba da, are! Mama zicea mereu că poți repara orice cu dragoste.

Strâng din buze, simțind o împunsătură în inimă.

— Așa spunea?

— Da, dacă Sophie entuziasmată din cap. Deci, dacă îl iubești, putem repara lucrurile! Poți să te

întorci, iar apoi el n-o să mă mai trimită de acasă și totul va fi iar bine!

— Sophie, nu e chiar așa de simplu.

— Dar dacă tu...

— Pur și simplu crede-mă! o întrerup. îmi doresc ca lucrurile să fi fost altfel, dar nu sunt.

Iși lasă capul în jos, și simt acea gaură din piept - cea care fusesem atât de sigură că începea să se vindece - zvâcnind cu o durere nouă, de parcă ar fi fost deschisă de ar cu câteva clipe în urmă. Aș da orice ca lucrurile să fie pe cât de simple crede ea că sunt; mi-ar plăcea să o duc înapoi, să-i cer iertare și să mă arunc în brațele și la picioarele lui Aiden, dar știu că nu așa funcționează lumea. Ea nu a văzut expresia de pe fața lui când i-am spus că ei doi erau mai mult decât îmi asumaseam. Am luat fiecare moment cald pe care îl petrecuserăm împreună în timpul în care am stat acolo și i le-am aruncat drept în față. Nu cred că există ceva ce aș putea spune ca să repar asta.

— Dar trebuie să te duc înapoi la el, roștesc resemnata. Așa că am nevoie să suni la restaurant și să afli dacă el e încă » ♦ acolo sau a plecat acasă.

Nici nu îmi pot imagina cât de panicat e Aiden acum; probabil că în clipa asta a scos pe stradă toți polițiștii din San Diego. Sophie pare demoralizată, și știu că nu voia să audă nimic din toate astea, și îmi doresc să fi avut răspunsuri mai bune pentru ea. îmi doresc să fi putut repara totul pentru ea - dar nu cred că se pune problema

de așa ceva. Nu pentru mine, și nu pentru noi.

O ajut să formeze numărul de telefon al restaurantului și îi dau telefonul, pentru că sunt mult prea lașă să sun eu însămi. Îmi țin respirația în timp ce sună, dându-mi seama că în foarte scurt timp voi fi silită să-l văd din nou pe Aiden. Nu-mi pot imagina ce fel de discurs va avea pregătit pentru Sophie când va ajunge înapoi la el, și îmi dau seama că și ea se gândește la același lucru, judecând după expresia agitară de pe fața sa, însă cred că am mai multe chestii pentru care să mă tem.

Pentru că mă îndoiesc că Aiden va vorbi măcar cu mine.

Aiden a plecat deja de la restaurant – colegii lui au zis că a plecat imediat după ce a descoperit că Sophie plecase pe furiș și s-a dus direct acasă ca să încerce să o caute acolo. Am avut dreptate cu privire la nivelul panicii lui; e evident după luminile intermitente cu care suntem întâmpinate în fața casei când intrăm pe stradă. Sophie mă privește cu teamă în ochi în timp ce parchez în fața porții, regretându-și în mod evident decizia de vreme ce e, fără îndoială, îngrijorată de cum o va primi tatăl ei când va intra în casă.

— Intri cu mine?

Mă încrunt și mă uit de la ea, pe scaunul pasagerului, la ușa din față, scăldată în luminile girofarurilor.

— Nu știu dacă e o idee bună...

— Dar el vrea să te vadă, insistă Sophie. Și poate, dacă vii și tu, nu o să fie atât de furios.

— Oh, cred că oricum o să fie furios! o avertizez. Ai făcut un lucru prostesc, Soph.

Iși lasă capul în jos.

— Știu.

Ideea de a-l vedea din nou pe Aiden e ceva pentru care sunt împărțită în două, între a-mi dori asta incredibil de mult și a-mi dori incredibil de mult să evit asta, însă expresia neajutorată de pe chipul lui Sophie îmi atinge sufletul, și știu ca, în ciuda disconfortului meu, îi datorez asta. Probabil și mai mult de-atât.

— Bine! cedez. O să merg cu tine. Doar ca să te duc înăuntru, da? Apoi trebuie să plec.

Dă nerăbdătoare din cap, părând o idee mai ușurată.

— Bine!

Ala simt de parcă *eu* sunt copilul de zece ani aflat într-o mare belea când intru pe poarta în urma ei, ținându-mi cu blândețe mâna între omoplații ei în vreme ce o îndemn să înainteze pe alee. Ușa din față e întredeschisă și toate luminile din casă sunt aprinse, însă parterul e pustiu când intrăm. Aud voci la etaj, o cacofonie de oameni diferiți care vorbesc în același timp, însă peste toate astea aud una pe care o recunosc. Una care îmi provoacă fluturi în stomac, chiar și acum.

Sophie mă ia de mână la baza scărilor, privindu-mă din nou îngrijorată în vreme ce îi cuprind mâna cu a mea. Nu îi dau drumul cât timp urcăm și, inițial, când ajungem la etaj, nu ne observă nimeni. Sunt prea ocupați să ia notițe și

să dea telefoane, iar acolo, în mijlocul tuturor acestor lucruri, este un Aiden Reid ce pare disperat. Are încă pe el haina de bucătar și-și ține brațele încrucișate strâns la piept, discutând aprins cu un polițist, și observ că părul îi e ciufulit de la cât și-a tot trecut degetelor prin el. Pare înnebunit de îngrijorare.

Observ când ne vede într-un final; se oprește la mijlocul frazei și-și întoarce fața spre noi, cu ochii mari și gura deschisă, de parcă ar fi uitat complet ce avea de gând să spună. Urmăresc cum se uită de la Sophie la mine și înapoi la ea, încercând să priceapă că ea s-a întors. Și mai ales, cu mine.

— Sophie, șoptește, traversând încăperea cu pași apăsați și lăsându-se în genunchi ca să o cuprindă în brațe. Unde ai fost? Ai idee câte griji mi-am făcut pentru tine? Nu poți să dispari așa!

O împinge în spate, cercetând-o din cap până în picioare.

— Ești rănită? Ești bine?

Fetița încuviințează din cap fără vlagă.

— Sunt bine.

— Unde ai fost?

— La Wanda, răspund eu încet.

Aiden își ridică privirea spre mine și, chiar și așa-îngrozit, buimac și ușor uluit-, îmi frânge inima să mă uit la el. Simt totodată fiecare sărut și atingere, reamintindu-mi de toate dintr-o singură privire. Înghite în sec și se ridică în picioare, uitându-se la mine de parcă aș fi o fantomă.

— La Wanda?

Dau din cap.

— A luat un Uber.

— Un Uber, repetă sec, apoi se uită în jos la ea, cu sprâncenele unite. Ai luat un Uber?

Ea scoate telefonul lui din buzunar, înapoindu-i-l spășită.

— Am găsit adresa în telefonul tău.

— Ai găsit... lisuse, Sophie! Locul acela e tocmai în capătul opus al orașului. Ai idee cât de periculoasă a fost treaba asta?

Fata își fixează degetele cu privirea și-și mută greutatea de pe un picior pe altul.

— îmi pare rău!

— De ce-ai făcut chestia asta?

— Pentru că... am crezut că urmează să renunți la mine.

E limpede că îl ia prin surprindere.

— Ce? De ce Dumnezeu ai crede asta?

— le-am auzit vorbind dimineață cu mătușa Iris, mormăie ea. Ai zis că o să mă duci la ea acasă.

Aiden oftează și-și trece o mână peste față.

— În *vizită*, Sophie. Nu ca să rămâi acolo. Eu și mătușa ta... încercăm să găsim un numitor comun în ceea ce te privește. încercăm să nu ne mai certăm atât de mult.

Se apleacă să-i cuprindă cu blândețe bărbia în palmă.

— Nu aș renunța *niciodată* la tine. înțelegi?
Niciodată!

— Asta a spus și Cassie, răspunde Sophie cu o

voce tremurată. Dar mi-a fost frică.

— îmi pare rău! spune Aiden istovit. Aveam de gând să vorbesc mâine cu tine despre asta. Habar n-am avut că ai auzit discuția. Dar trebuie să înțelegi că nu ai putea face sau spune nimic, vreodată, care să mă facă să te dau. Bine?

A

îmi dau seama că îi e greu să-mi recunoască prezența. O văd în felul în care se uită fix pe deasupra capului lui Sophie un moment sau două înainte să se întoarcă spre mine, crispat.

— Mulțumesc! îmi zice. Că ai adus-o înapoi acasă.

— Desigur! răspund stânjenită. Voiam să mă asigur că ajunge acasă în siguranță.

— Corect!

Iși încordează subtil maxilarul.

— Desigur!

îmi masez brațul, siințindu-mă la fel de stânjenită.

— Bun, așadar... Presupun că ar fi bine să plec, să vă las în pace.

Dau sa mă întorc înapoi spre scări, fiindu-mi incredibil de greu să continui să-l privesc. Sper că, odată cu trecerea timpului, creierul meu va reuși măcar să estompeze imaginea chipului său, pentru că, dacă va trebui să-mi amintesc o dată la două zile fața lui perfectă, e posibil să o iau razna.

Aiden mă surprinde când mâna îi țâșnește sa îmi înșface încheietura și să mă tragă înapoi.

— Asta chiar e tot ce vrei să spui?

— Ce?

Mă uit la mâna lui, care mă ține în loc, înainte să-i întâlnesc privirea.

— La ce te referi?

Ochii par să-i ardă în timp ce îmi susțin privirea, cel căprui de o culoare mai întunecată, caldă, a mierii, și cel verde la fel ca spuma mării, strălucitoare și profundă. Din nefericire, nu cred că mintea mea ar putea să îi uite vreodată, chiar dacă ar încerca.

— Eu și Iris am avut o discuție lungă azi-dimineața, reia el. A avut o grămadă de chestii interesante de spus.

— A-ău!

îmi crește pulsul.

— Serios?

— Da, serios. Aparent, cineva s-a trântit pe scaun în fața ei la o cafenea și a convins-o să mă sune și să lămurim lucrurile.

— Ah, păi... m-am gândit că măcar atât aș putea să fac.

— Dar cc nu înțeleg este... dc ce?

— Cum adică, de ce?

— Adică, dacă ai fi vrut să ne părăsești, dacă eram mai mult decât îți asumaseși - de ce ți-ar păsa de ce se întâmpla între mine și Iris? De ce ai insista ca ea să încerce să lămurească lucrurile cu mine?

— Eu...

— Și de ce i-ai spune totul despre cât de minunat eram cu Sophie și cât de mult meritam

noi fericirea?

— Ah, păi, eu...

— Dc cc i-ar păsa de ceva din toate astea cui va care voia sa ne părăsească?

— Aiden, e doar...

— Pentru că *te iubește*, intervine Sophie cu o voce pițigăiată.

Ne uităm amândoi surprinși la ea. Arc o expresie plină de nonșalanță și, sincer, enervare. Dc parcă s-a săturat de discuția asta.

Aiden mă fixează din nou cu o figură plină de speranță, și chiar și acest licăr de nevoie din privirea lui e suficientă să-mi facă stomacul să tresalte de speranță. Niciunul dintre noi nu mai zice nimic și cred că poate așteaptă ca eu să confirm sau să infirm acest lucru, dar se pare că nu îmi pot regăsi vocea. Deschid gura, și așa-mi rămâne în vreme ce încerc să formeze cuvinte, însă Sophie se hotărăște să ne mai ajute o dată:

— Nu-ți face griji! spune pe același ton plictisit. Și tata te iubește.

>

Îmi imaginez că pe fața mea se citește aceeași uluire ca și pe a lui când privirile ni se reîntâlnesc, și observ cum ochii lui îi cercetează pe ai mei, căutând orice semn că ar fi o minciună.

— E adevărat?

— Eu...

Înghit în sec, simțindu-mi gura uscată.

— Da.

— Mă iubești?

»

^A
încerc să par mai sigură decât mă simt.

— Da, te iubesc.

Mă ia prin surprindere când mă trage în brațele lui, șocul risipindu-mi-se într-o clipă când gura sa o acoperă pe a mea. În sărutul lui, disperarea se amestecă cu ușurarea, iar brațele mi se încolăcesc în jurul gâtului lui parcă din instinct, încercând să mă tragă cât mai aproape de el e posibil. Degetele mi se înfig în părul lui, iar mâinile i se mulează pe șira spinării mele ca să mă strângă și mai tare, și abia când auzim cum cineva își drege glasul în spatele nostru ne amintim amândoi de situația în care ne aflăm.

Simt cum mi se încing obrazii de la roșeală când observ polițistul ce sta pe loc stânjenit în apropiere de noi, încercând să privească oriunde altundeva în timp ce ne atrage atenția.

Presupun că putem spune că e un caz închis, nu?

— Oh!

Aiden privește buimac de la mine la fiica lui înainte să îl pufnească râștă.

— Presupun că da. Îmi pare rău, domnule polițist!

— Păi, ăăă... O să vă lăsăm în pace.

Polițistul face un cerc cu degetul, adunându-și colegii înainte să o privească fix pe Sophie.

— Data viitoare, poate ar fi bine să-i spui cuiva tinde te duci, domnișoară.

Sophie se albește la față.

— Da, domnule!

— Bun așa!

Gura polițistului se arcuiește într-un zâmbet în vreme ce ne dăm la o parte din capul scărilor, apoi dă din cap spre noi.

— Să aveți o seară plăcută!

Nu cred că ne mișcăm până nu auzim cum se închide ușa de la intrare, Aiden privindu-mă în continuare de parcă s-ar putea să dispar în orice clipă înainte să-și concentreze atenția asupra fiicei lui.

— Noi doi avem multe de discutat, Sophie.

— Da, spune ea, plecându-și capul. Știu.

Îmi dă drumul din brațe și se apleacă să o sărute pe Sophie pe păr.

— Dar mă bucur ca ești bine!

— Imi pare rău! repetă ea.

— De ce nu te duci în camera ta? Vin și eu imediat.

Sophie face o grimasă.

— O să vă sărutări iar?

— Da, îi răspunde Aiden. O să ne sărutăm iar.

Zâmbește când ea scoate limba la el.

— Dar cred că acum ne ești datoare.

— *Bine!* geme fata.

Își târșâiește picioarele spre scările care duc spre camera ei și Aiden așteaptă până aude cum se închide ușa de la dormitor înainte să se uite din nou la mine.

— Știi că nu ar fi trebuit să mă minți, mă dojenește. Au fost câteva săptămâni de rahat.

— Știu.

Îmi plec privirea.

— Și pentru mine a fost la fel.

^AÎmi saltă bărbia cu încheietura degetului ca să mă forțeze să mă uit la el.

— Mi-a fost dor de rine, recunoaște. Al dracului de mult, Cassie! Pufnește și clatină din cap, apoi adaugă: Mi-a fost dor până și de afurisitele alea de informații comice ale tale de la Snapple.

Mi se ridică un colț al gurii.

— Știai că nu există două amprente identice ale buzelor?

— Asta pare a fi una pe care mi-ar plăcea s-o testez.

Mă salt pe vârfuri, închizând ochii în timp ce îi ating gura cu a mea.

— Și mie mi-a fost dor de rine.

— Dacă vrei să te revanșezi în fața mea, reia pe când mă trage mai aproape, mută-te înapoi aici!

Nici nu mă pot preface că nu-mi stă inima când buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet larg.

— Îmi oferi o altă slujbă?

— Nu.

Clatină din cap, aplecând u-se în așa fel încât buzele să-i zăbovească la câțiva centimetri de ale mele.

— Ți ofer întreaga mea afurisită de viață, dacă o vrei!

Totul în mine se aprinde ca o bombă din artificii care explodează, și simt furnicături pe piele și inima îmi bate cu putere, și toate simțurile îmi sunt copleșite de ceea ce pot descrie

doar ca fericire pură. Știu că mai sunt multe de discutat și multe de spus, dar cred că vom avea timp pentru asta mai târziu. Cred că în clipa asta mă pot delecta cu faptul că ne aflăm aici și că încă mă vrea - chiar și după toate cele întâmplate. În acest moment, e mai mult decât suficient.

Mă prefac că mă gândesc la asta.

— O să faci tu clătite?

— Nu.

— Hmm! Păi, în cazul ăsta...

Zâmbește și mă trage spre el pentru încă un sărut, făcându-mă să îna topesc, iar inima îmi joacă fericită. Simt cum gaura din piept se închide în tăcere, de parcă nici nu ar fi existat vreodată. Îmi dau seama că nu era chiar o gaură, ci mai degrabă o bucată lipsă - și că aceasta era chiar aici, cu ei, așteptându-mă doar să o recuperez.

— Oh, șoptește și mă sărută. În caz că n-am fost clar...

Buzele i se lipesc de colțul gurii mele, și simt acolo zâmbetul lui, de parcă mi s-ar fi imprimat pe piele.

— Și eu te iubesc!

Mă cufund din nou în sărutul lui, calculând în minte cât de mult timp putem să furăm sărutându-ne înainte ca Sophie să vină să ne certe, și, când mă gândesc la asta, simt un vag impuls de panică. Îl împing pe Aiden și îl fixează cu o mină serioasă.

— Nu putem să-i spunem vreodată, *în veci*, lui

Sophie cum ne-am cunoscut.

Râde, trăgându-mă deja înapoi spre el.

— Cum zici tu, Cici!

Sunt convinsă că va trebui să ne dăm seama mai târziu cum să facem cu sărutatul; știu că Sophie va insista să o facem cât mai rar posibil, așa a zis, dar cred că în seara asta primim bilet de voie. Nu în fiecare zi îți găsești dragostea datorită filmulețelor cu țâțe. Cred că asta impune câteva săruturi pentru a sărbători. Aud deja glumele pe care le va face Wanda. În niciun caz nu va înceta *vreodată* să mai vorbească despre asta.

în mod straniu... descopăr că nu mă deranjează absolut deloc.

Am reîmprospătat pagina de o mie de ori.

Pare exagerat, dar sigur e adevărat.

*Însă creierul meu nu poate concepe ideea ca
ea să fi...
dispărut pur fi simplu, bară urmă.*

*Calculez în minte câte zile au trecut între
aceasta fi
ultima oară când am vorbit cu ea - fi simt o
durere în
piept când îmi dau seama câte au trecut. S-au
contopit în
această ultimă lună, fi cit tot ce s-a întâmplat...*

Ar fi trebuit să spun circa.

*Af fi putut spune orice, orice ca să o informez
ca nu am*

vrut să-i trag clapa.

Dar nu am făcut-o, iar acum a dispărut.

Nici măcar nu-i ftiu numele adevărat.

EPILOG

UN AN MAI TÂRZIU

- ÎNCETEAZĂ SĂ MAI DAI REFRESH! RÂD. NU O SĂ SE schimbe în cinci secunde.

cassie îmi arunca o privire dinspre blatul din bucătărie, adorabil de bosumflată în timp ce se uită din nou la ecranul laptopului.

— Au zis că rezultatele vor fi postate azi.

— Corect, dar habar n-avem la ce oră! O s-o iei razna tot verificând obsesiv.

Își duce degetul mare la gură ca să-și roadă nerăbdătoare unghia, așa că bat ușor canapeaua lângă mine.

— Vino aici și stai cu mine!

S-a epuizat singură așteptând rezultatele examenelor de acreditare; ultimul obstacol pe care trebuie să-l depășească

în lunga ei călătorie prin facultate. Ii înțeleg

perfect agitația, având în vedere că acest test va spune dacă munca ci a dat rezultate și va deveni terapeut ocupațional licențiat, dar

urăsc să o văd stresându-se atât de mult. Iși târăște picioarele din bucătărie înapoi, și o prind de încheietură înainte să poată trece pe lângă mine, trăgând-o în poala mea.

— O să fie bine, o liniștesc, trăgându-i chipul la pieptul meu. O să treci.

Scoate un sunet plin de frustrare.

— Și dacă nu trec?

— Atunci încerci din nou. Nu o să fie sfârșitul lumii. Dar... nu contează, de vreme ce sigur *osiltreci*.

— Mi-e teamă că o să pic, recunoaște ea încet. Deja am acceptat o grămadă de ajutor din partea ta și, dacă nu pot în cepe să contribui curând, atunci...

— Nu trebuie să contribui, chicotesc. Nu îmi pasă ce faci. Atâta timp cât o faci aici, cu mine.

— De ce sună pervers ceea ce ai spus?

— Cred că îți proiectezi sentimentele.

Pufnește.

— Sigur că da!

— Încetează să-ți mai faci griji sau o s-o sun pe Wan a.

Acum scoate un geamăt.

— Nu face asta! O să vină înapoi.

-Și?

— O să-l aducă și pe Pred cu ea.

Râd.

— Păi, acum sunt căsătoriți.

— Corect! Dar se pipăie prea mult. Au trecut trei luni de la nuntă. Trebuie să înceteze la un moment dat să se mai sa nite tot timpul, nu?

— Parcă ai fi Sophie, o tachinez.

Schițează o grimasă.

— Așa trebuie să se simtă ea când ne prinde samtându-ne.

— Wanda ți-ar spune să încetezi să te mai porți prosteste.

— Mda, păi, Wanda nu a trebuit să treacă prinrr-un examen contracronometru, punând sub semnul întrebării tot ce-a învățat.

— Ești *bine*, Cassie.

O sărut pe păr.

— O să fie totul bine.

— S-ar putea să nu mai spui asta după ce iubita ta o să-și distrugă viitorul.

Ii cuprind bărbia în palmă să-i ridic ușor fața, zâmbind când îi văd expresia îmbufnată. Ii mângâi buza de jos cu degetul mare. E uimitor că, după un an în care a locuit aici, încă mai reușește să mă impresioneze. Ochii ei albastru-des- chis sunt de culoarea cerului în care m-aș putea pierde, și o fac, adeseori – și, pentru ceea ce trebuie să fie a mia oară, sunt pur și simplu recunoscător că ea e aici.

Mă aplec să o sărut, bucurându-mă de felul în care o parte din încordare îi părăsește corpul.

— Fă ce vrei cu viitorul tău! Atâta timp cât eu fac parte din el.

— Frate!

Zâmbește, cu gura lipită de a mea.

— Ai devenit siropos.

— Îți place siropoșenia.

— Poate, puțin.

— Nu-ți mai face griji! o îndemn.

— Dar dacă...

O sărut din nou.

— încetează!

— Dar aş putea...

O sărut și mai apăsăsat.

— *încetează!*

— *Ai den*, dar dacă...

— Hei! strigă o voce din bucătărie. Ai trecut!

Sărim amândoi departe unul de celălalt, observând cum suntem judecați de o fată de unsprezece ani foarte enervată. Clatină din cap în timp ce arată cu degetul spre calculator.

— Ai trecut, repetă Sophie.

— Ce?

Cassie se uită de la Sophie la mine și înapoi la Sophie.

— Am trecut?

Sophie se uită din nou la ecran.

— Așa scrie aici.

— Dumnezeu!

Cassie se luminează la față în timp ce își aruncă brațele de gâtul meu.

— Am trecut!

Mă trage într-un sărut care mă face să-mi închid ochii și să-mi doresc foarte mult să fi fost

singuri, și îmi strâng brațele în jurul corpului ei ca să-i țin trupul lipit de mine.

— *Câh!* geme Sophie. Ați promis că nu o să vă mai sărutați atât de mult!

Zâmbesc, cu gura lipită de a lui Cassie.

— Sărbătorim.

— Păi, faceți ceva mai puțin scârbos ca să sărbătoriți!

— De fapt, e o idee grozavă, spun, lăsându-mă pe spate ca să zâmbesc larg spre ea. Motiv pentru care am făcut rezervare pentru diseară.

Sophie se înviiorează.

— Ieșim în oraș?

— A-ham!

O mângâi pe spate cu mișcări circulare.

— Le-am invitat pe Iris și pe noua ei iubita. Și pe Wanda și Fred.

Cassie pare încă surprinsă.

— Ai făcut rezervare?

— Da.

— Și dacă nu treceam?

Ii mângâi tâmpla cu degetele, dându-i după ureche o şuviță de par rebelă. Palma îmi zăbovește pe obrazul ei, iar în ochii aceia albaștri precum cerul văd cum mă privește întreaga viață.

— Știam că vom avea ceva de sărbătorit, îi șoptesc.

Zâmbetul îi apare lent, mai întâi ridicându-i-se un colț al gurii, apoi celălalt, până zâmbește larg, și, când se apleacă să mă sărute din nou,

abia pot auzi geamătul lipsit de entuziasm al lui Sophie. Cred că, cel mai probabil, de ăsta o să ne lase să ne bucurăm. îmi las mâna să alunece spre buzunarul unde stă micuța cutie căptușită cu catifea, zâmbind larg cu gura lipită de a lui Cassie, pentru că, într-adevăr, *avem* destule de sărbătorit.

Și abia acum începem!

Cred că e o idee proastă.

*Când Marco a sugerat să încerc, cred că a
spus-o în
glumă. Doar încă o modalitate prin care să facă
mișto
de mine că nu ies la întâlniri.*

*Atunci de ce stau aici, bolbăndu-mă la
calculator cu un
cont proaspăt pe OnlyPans?*

*Dau scroll rapid, și sincer, nu-mi dau seama
care e
diferența între acesta și orice alt site ponto.
Ceea ce mă
aduce înapoi la aceeași întrebare: de ce sunt
aici?*

*Sunt pe cale să mă deconectez și să uit ca s-a
întâmplat
vreodată, pentru că Marco nu poate afla
niciodată... dar,
apoi, îi văd contul la sugestii.*

*Nu știu care e treaba cu ea; fața îi e
acoperită, parul îi e de un lila-deschis ce*

trebuie să fie un fel de perucă – dar ceva la poza ei mă atrage.

*Dau clic pe profilul ci, apoi umblu prin
conținutul gratuit
din pura curiozitate.*

Cici.

Poate că până la urmă nu mă voi deconecta...